GEORGE R.R. MARTIN
GARDNER DOZOIS
DANIEL ABRAHAM

fuga vânătorului

NAUTILUS

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureşul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2012). Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien.

Editorul şi scriitorul **Gardner Dozois** s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. A editat revista *Asimov’s Science Fiction* şi a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov’s,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year’s Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) şi *Copilul dimineţii* (1984 – apărută în almanahul Anticipaţia, 1986).

Colaborator al lui George R.R. Martin, **Daniel Abraham** este un scriitor american ale cărui povestiri SF şi fantasy au apărut în numeroase antologii. *Leviathan Wakes,* cartea pe care a semnat-o sub pseudonimul James S.A. Corey, împreună cu Ty Franck, este nominalizată la Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2012, precum şi la Premiul Locus pentru cel mai bun roman SF.

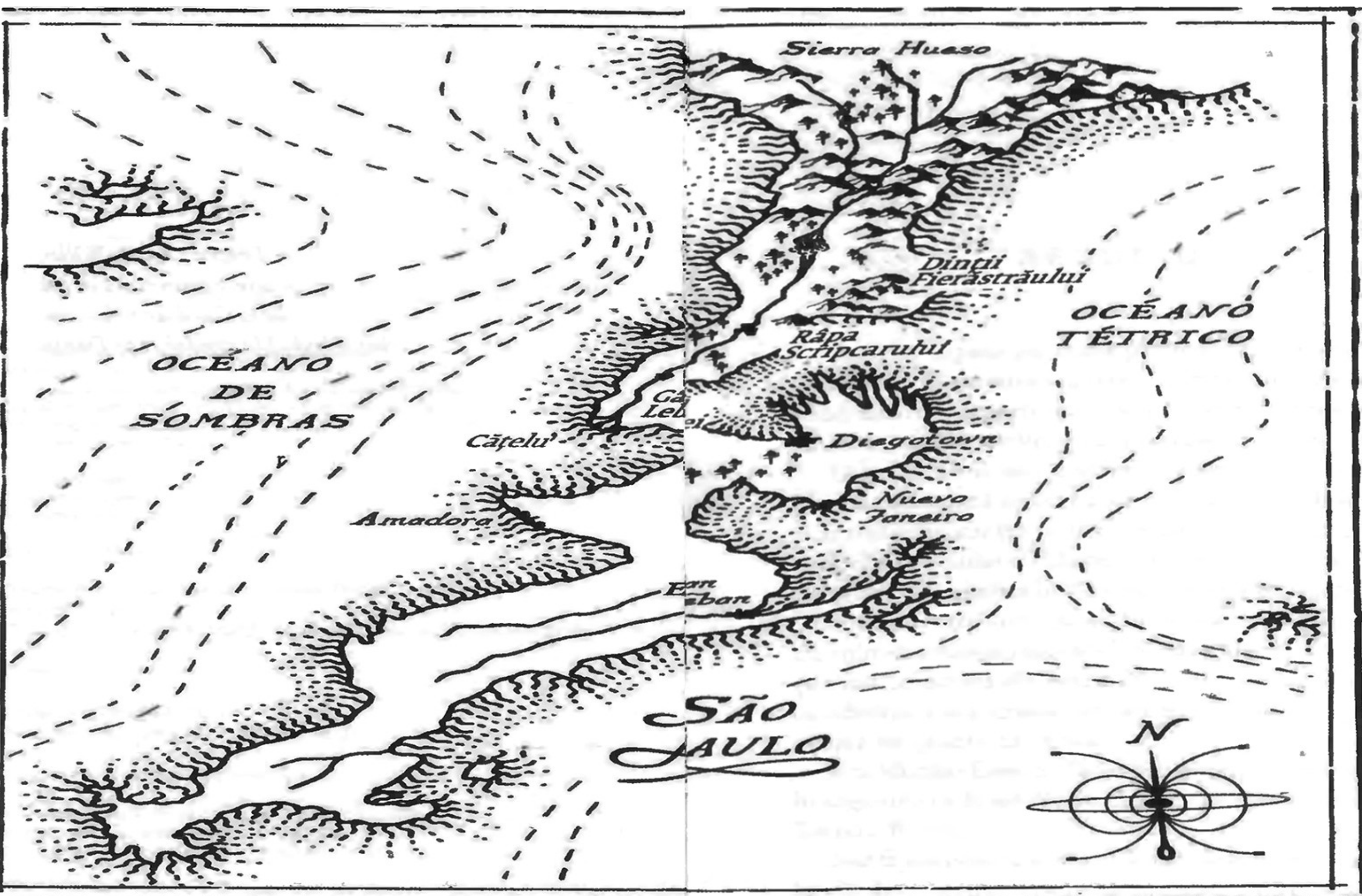
George R.R. Martin
Gardner Dozois
Daniel Abraham

Fuga vânătorului

Traducere din limba engleză:
Irina Negrea

Pentru Connie Willis,
care a deprins tot ce ştie
de la Gardner şi George,
învăţându-l la rândul ei pe Daniel.

CUPRINS

Sierra Hueso
Dinții
Fierăstrăului
OCÉANO
TÉTRICO
Râpa
Scripcarului
Diegotown
Nuevo
Janeiro
OCÉANO
DE
SOMBRAS
Cățelu'
Amadora
SÃO
PAULO
N

Preludiu

Ramón Espejo s-a trezit plutind într-o mare de întuneric. Pe moment, a rămas destins şi nepăsător, lunecând mai departe domol, dar apoi identitatea de sine i-a revenit şovăitor, ca o retrospecţie nedorită.

După neantul cald şi adânc dinainte, nu era deloc plăcut să-şi aducă aminte cine e. Fără să se fi dezmeticit complet, simţea totuşi povara propriei fiinţe înnegurându-i sufletul. Disperarea, furia, permanenta nelinişte mistuitoare îi răsunau în minte ca răguşeala unui om dregându-şi glasul în încăperea de-alături. Ce minunat fusese răstimpul cât nu ştiuse de sine, nu ca acum, când era din nou el însuşi. Prima lui reacţie cu adevărat conştientă a fost să nege dezamăgirea provocată de gândul că exista.

Era Ramón Espejo. Făcea prospecţiuni geologice în regiunile de lângă Nuevo Janeiro. El era… el era… Ramón Espejo.

S-ar fi aşteptat ca acum să îl năpădească amănunte legate de existenţa lui – ce făcuse noaptea trecută, ce urma să facă astăzi, ce ranchiune nutrea, ce resentimente îl chinuiseră recent –, însă firul logic pur şi simplu îi scăpa. Ştia despre el că era Ramón Espejo – dar nu ştia unde se afla. Nici cum ajunsese acolo.

Tulburat, a încercat să deschidă ochii şi a constatat că avea ochii deja deschişi. Indiferent unde se găsea acum, locul era complet neluminat, mai întunecos decât noaptea junglei, mai întunecos decât grotele adânci scobite în stâncile de gresie de lângă Gâtul-Lebedei.

Sau poate că orbise.

O panică alarmantă i-a încolţit în inimă la gândul acestei posibilităţi. Auzise şi el povestindu-se despre oameni care se îmbătaseră criţă cu muscat sintetic de două parale sau cu Sweet Mary şi când se treziseră din beţie erau orbi. Oare aşa făcuse şi el? Îşi pierduse oare orice urmă de autocontrol? Frica i s-a prelins ca un fior rece pe şira spinării. Dar pe el nu-l durea capul şi nici nu avea arsuri la stomac. A închis pleoapele, clipind tare de câteva ori, sperând absurd că prin mişcarea aceasta brutală îşi va recăpăta vederea; singurul rezultat a fost o explozie de picăţele pastel strălucitoare prin faţa retinelor, culori învolburate ameţitor, care erau cumva mai îngrijorătoare decât întunecimea precedentă.

Senzaţia iniţială de letargie şi amorţeală s-a risipit, aşa că acum a încercat să strige. Simţea cum buzele i se mişcau cu lentoare, dar nu auzea nimic. Cumva şi surzise, poate? A încercat să se răsucească şi să se ridice în capul oaselor, dar nu a reuşit. S-a rezemat cu spatele de nimic, plutind din nou, fără să se zbată, însă gândind frenetic. Se trezise de-a binelea acum, dar tot nu-şi amintea unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Poate că era în primejdie: imobilitatea aceasta părea deopotrivă sugestivă şi de rău augur. Fusese prins oare într-o surpare

de teren? Poate rămăsese îngropat sub o prăvălire de stânci. A vrut să-şi dea seama cum îşi simte trupul, ascuţindu-şi toate simţurile, dar într-un final a conchis că nu simţea niciun fel de greutate sau apăsare, nimic care să-l ţină strivit şi imobilizat. *E posibil să nu mai simţi nimic, dacă măduva spinării a fost secţionată,* s-a gândit el într-o străfulgerare de groază crâncenă. Reflectând însă mai bine, s-a convins că era exclus să fie aşa: *putea* să mişte trupul un pic, deşi, dacă încerca să se ridice în şezut, ceva îl împiedica, îi îndrepta forţat şira spinării, îi trăgea braţele şi umerii înapoi în jos, cu tot efortul lui de a le schimba poziţia. Era ca şi cum s-ar fi mişcat printr-o melasă, doar că melasa îl împingea pe spate, ţintuindu-l locului, constant, ferm, implacabil.

Nu simţea nimic umed pe piele, niciun curent de aer, nicio adiere, nici căldură sau frig. Şi nici nu părea să se rezeme de ceva solid. S-ar fi zis că prima impresie fusese corectă. Plutea, prins în capcana întunecimii, ţintuit în loc. S-a imaginat ca o insectă într-o bucată de chihlimbar, încremenit în melasa cleioasă care îl înconjura, acoperindu-l complet. Dar atunci cum respira?

Nu respira, şi-a dat el seama. *Nu respira deloc.*

O panică sfâşietoare l-a cutremurat din rărunchi. Orice urmă de raţiune a pierit brusc, când a început să se lupte ca un animal pentru viaţa lui. Degetele bâjbâiau ca nişte gheare în neantul care îl împresura, căznindu-se să răzbească la suprafaţă spre o imaginară gură de aer. A încercat să ţipe. Timpul a încetat să mai însemne ceva, lupta aceasta consumându-i toată energia, încât nu-şi mai dădea seama cât se zbătuse aşa, înainte de a se prăbuşi înapoi, vlăguit. Melasa din jurul lui l-a tras în jos, constant, ferm, exact unde fusese înainte – la locul lui. Se gândea că ar fi trebuit să gâfâie, să audă sângele zvâcnindu-i în urechi, să simtă inima bubuindu-i în piept – nimic, însă. Nu răsufla, inima nu-i bătea. Nicio senzaţie de sufocare.

Era mort.

Era mort şi plutea pe o vastă mare uscată, ce se întindea departe spre eternitate, în toate direcţiile. Deşi orb şi surd, simţea totuşi imensitatea acelui nemărginit ocean de noapte veşnică.

Murise şi era în Limb, Limbul pe care îl tot repudia papa la San Esteban, aşteptând în beznă Ziua Judecăţii de Apoi.

Aproape că-i venea să râdă când se gândea – era mai bine decât ce îi prevestise preotul catolic de la bisericuţa de chirpici din cătunul lui situat în munţii din nordul Mexicului; părintele Ortega îl ameninţase adesea că, păcătos cum îl vedea, va ajunge direct în flăcările şi chinurile Iadului, de îndată ce va muri nespovedit – dar nu se simţea în stare să ducă ideea mai departe. Murise, iar acest gol – infinita întunecime, infinita neclintire, prins în capcană singur doar cu mintea lui – era ceea ce îl aşteptase mereu toată viaţa, în ciuda laudelor şi a

binecuvântărilor Bisericii, în ciuda păcatelor lui şi, uneori, a căinţelor pe jumătate sincere. În zadar, nimic din toate astea nu schimbase ceva. Nenumăraţi ani se aşterneau în faţa lui, fără alte repere, decât propriile lui păcate şi neajunsuri. Murise, iar pedeapsa lui era să fie veşnic şi de-a pururi el însuşi, sub ochiul implacabil şi nevăzut al lui Dumnezeu.

Dar *cum* se întâmplase? Cum murise? Memoria lui părea înceată, inertă, ca motorul unui tractor într-o dimineaţă geroasă de iarnă – greu de pornit şi greu de ţinut în funcţiune, fără să se înece şi să se împotmolească.

A început prin a-şi reprezenta lucrurile cele mai familiare. Camera Elenei, în Diegotown, cu o ferestruică deasupra patului şi pereţi groşi, lutuiţi. Robineţii de la chiuvetă, deja vechi şi ruginiţi, deşi omenirea venise pe planetă doar de vreo patruzeci de ani. Cârcăiecii roşii care mişunau pe tavan, multiple şiruri de picioare vânturând aerul ca nişte vâsle. Mirosurile înţepătoare de genţiană şi marijuana, tequilla şi ardei iuţi rumeniţi. Zgomotul vehiculelor zburând deasupra, huruind prin văzduh şi intrând pe orbită.

Treptat-treptat, întâmplările recente din viaţa lui au prins formă, încă neclar, ca o imagine prost reglată. Fusese în Diegotown cu prilejul Sfinţirii Flotei. Avusese loc o paradă. Mâncase peşte prăjit şi pilaf cu şofran, de la un vânzător ambulant, şi urmărise focurile de artificii. Fumul mirosea a mină de cărbune decopertată, iar artificiile şuierau ca nişte şerpi când se stingeau în mare. Un uriaş înfăşurat în flăcări, fluturând agonic din braţe. Era oare aievea? Mirosul de lămâie şi zahăr. Bătrânul Manuel Griego vorbise despre toate planurile lui pentru momentul în care navele enyezilor vor face saltul prin spaţiu până la planeta-colonie São Paulo. S-a înroşit brusc la faţă, amintindu-şi izbitor de parfumul trupului Elenei. Dar asta era înainte…

Avusese loc o ceartă. Se certase cu Elena, da. Timbrul glasului ei – ascuţit, acuzator, agresiv ca un pitbull. O pocnise. Asta ţinea minte. Ea zbierase, repezindu-se să-l zgârie pe faţă şi încercând să-l lovească în testicule. Ca pe urmă să se împace, cum se întâmpla întotdeauna. Mai târziu, Elena îşi plimbase degetele peste cicatricele tăieturilor de macetă de pe braţul lui, în timp ce el se cufunda satisfăcut în somn. Sau asta a fost în altă noapte? Atât de multe dintre nopţile lor împreună se terminau aşa…

Mai fusese o dispută, ceva mai devreme, cu altcineva… Însă gândurile lui se fereau de acel incident, cum se fereşte catârul de şarpele de pe potecă.

Plecase de la ea înainte de revărsatul zorilor, furişându-se afară din camera cu miros îmbâcsit de sudoare şi sex, profitând de faptul că ea dormea încă şi nu trebuia să mai schimbe niciun cuvânt. Simţea pe piele adierea răcoroasă a dimineţii, în timp ce păşea pe strada

noroioasă, prin fojgăiala de popândăi care fugeau din calea lui, ţipetele lor speriate răsunând ca nişte sirene de alarmă. Zburase cu furgoneta până la staţia de echipare, fiindcă urma să plece... ca nu cumva să fie prins...

Mintea i s-a blocat din nou. Nu era genul de amnezie oribilă care părea să-i fi mistuit lumea, ci altceva. Era ceva ce mintea lui refuza să-şi amintească. Anevoios, scrâşnind din dinţi, şi-a silit memoria să se supună voinţei.

Îşi petrecuse ziua reglând două tuburi elevatoare ale furgonetei. Cineva fusese acolo cu el. Griego, bombănind din cauza pieselor de schimb. Şi, pe urmă, zburase cu furgoneta înspre ţinuturile pustii şi sălbatice, *terreno cimarrón...*

Dar furgoneta explodase! Sigur, nu?! Brusc, şi-a amintit cum sărise în aer furgoneta, dar şi-a adus aminte că văzuse asta de la distanţă. Nu fusese atins de suflul exploziei; totuşi, memoria se zvârcolea în păienjenişul disperării. Distrugerea furgonetei făcea parte dintr-o secvenţă, pesemne, indiferent *care* o fi fost ea. A încercat să se concentreze asupra acelui moment – strălucirea flăcărilor; suflul fierbinte al coliziunii subite...

Inima lui, dacă ar mai fi bătut încă, s-ar fi oprit în loc de groază, când memoria i-a revenit.

Acum şi-a amintit. Dar poate că moartea şi Iadul ar fi fost de preferat.

Partea întâi

Capitolul 1

Ramón Espejo a scos bărbia în faţă, instigându-şi adversarul la bătaie. Gloata care umplea străduţa din spatele barului dărăpănat numit *El Rey* forma un cerc, trupurile împingându-se febril unele în altele, şovăind între dorinţa de a se apropia ca să vadă mai bine şi prudenţa de a păstra distanţa. Glasurile lor erau o învălmăşeală de strigăte aţâţându-i pe cei doi bărbaţi să se bată sau îndemnându-i, anemic şi ipocrit, să se împace. Matahala care ţopăia şerpuit în cercul îngust dintre ei era un european spălăcit, cu obrajii congestionaţi de băutură, cu palmele moi şi late făcute pumni. Era mai înalt decât Ramón, cu o detentă mai amplă. Ramón vedea privirile piezişe ale bărbatului, care nu ştia de cine să se ferească mai mult – de gloată, sau de Ramón.

– Haide-odată, *pendejo!* a zis Ramón rânjind, cu braţele ridicate şi desfăcute, de parcă s-ar fi pregătit să-l îmbrăţişeze pe scandalagiu. Ai vrut putere. Hai încoace să vezi ce gust are.

Ledurile intermitente din firma luminoasă a barului colorau noaptea în albastru, roşu şi ambră. Departe, deasupra lor, pe cerul înnoptat străluceau nenumărate stele, atât de aproape şi intens, încât luminile din Diegotown nu aveau cum să le eclipseze.

Constelaţia Omul-de-Cremene se holba în jos la ei în timp ce îşi dădeau târcoale, o singură stea scăpărând mocnit şi ostil, aidoma unui ochi roşu, ca şi cum i-ar fi pândit, ca şi cum i-ar fi întărâtat să se lupte.

– O să ţi-o fac, jegos nasol ce eşti! a scuipat europeanul. O să mă-nfig în tine şi-o să-ţi turtesc fundul ăla pricăjit!

Ramón doar şi-a dezgolit dinţii şi i-a făcut semn să se apropie. Europeanului i-ar fi plăcut să continue ciorovăiala dinainte, dar era prea târziu. Glasurile mulţimii s-au contopit într-un vuiet de cataractă. Europeanul a făcut mişcarea, dizgraţios ca un arbore în cădere; pumnul lui stâng s-a proiectat lent prin aer, mişcându-se ca prin clei. Ramón a păşit în interiorul arcului desenat de balansarea braţului, lăsând şişul gravitaţional să-i alunece din mânecă în palmă. Lama cuţitului era deja deschisă când pumnul lui a atins pântecele matahalei.

O expresie de uimire aproape comică a trecut fugitiv pe chipul europeanului. Răsuflarea s-a golit din el, cu un *uuuff* sec.

Ramón l-a mai înjunghiat de două ori, iute şi dur, răsucind bine cuţitul, ca să fie sigur. Era suficient de aproape, încât să poată simţi duhoarea de apă de colonie dulceagă folosită de european, halena cu iz de lemn-dulce pufăindu-i în faţă. Gloata a amuţit, când matahala a alunecat în genunchi şi apoi s-a aşezat pe jos, cu picioarele răşchirate în mâzga împuţită de pe străduţă. Palmele mari şi moi se deschideau şi se închideau fără rost, mânjite de sângele care pălea când ledurile

erau roşii, apoi se înnegrea când lumina trecea în albastru.

Gura europeanului s-a căscat larg şi sângele i-a ţâşnit peste dinţi. Lent, foarte lent, de parcă s-ar fi mişcat la ralanti, bărbatul s-a răsturnat lateral, pe sol. A zvâcnit din picioare, bătând darabana cu călcâiele de câteva ori. Şi a încremenit.

Cineva din mulţime a spus uluit o obscenitate.

Pentru Ramón, plăcerea intensă şi satisfacţia de sine pieriseră deja. S-a uita la mutrele celor din jur – toţi cu ochii holbaţi şi gura căscată, uimiţi de ce văzuseră. Alcoolul din sânge părea să se fi diluat, o luciditate neaşteptată dezmeticindu-l subit. Sentimentul teribil că fusese trădat a pus stăpânire pe el – indivizii îl instigaseră, îl *încurajaseră* să se bată. Şi acum îl părăseau, tocmai fiindcă ieşise învingător!

– Ce?! a răcnit Ramón spre ceilalţi clienţi ai barului *El Rey.* Aţi auzit şi voi ce-a spus! Aţi văzut şi voi ce-a făcut!

Dar străduţa se golea de lume. Până şi femeia care fusese cu europeanul, cea de la care se iscase toată cearta, a plecat. Mikel Ibrahim, patronul de la *El Rey*, venea greoi spre el, ca un urs îndurându-şi răbdător suferinţele de martir. A întins spre el palma lată şi mare. Ramón a ridicat din nou bărbia bătăios, a scos pieptul înainte, de parcă gestul lui Mikel ar fi fost o insultă. Patronul a oftat însă, clătinând încet din cap, în spate şi în faţă, şi mişcând din degete ca şi cum i-ar fi cerut ceva. Ramón şi-a răsfrânt buzele scârbit, pregătindu-se să-i întoarcă spatele, dar s-a răzgândit şi a trântit mânerul cuţitului în palma care aştepta desfăcută.

– Vine poliţia, l-a avertizat patronul. Ar trebui să pleci acasă, Ramón.

– Dar ai văzut ce s-a întâmplat, a spus Ramón.

– Nu, n-am fost aici când s-a întâmplat, a zis Mikel. Şi nici *tu,* nu? Acum du-te acasă. Şi ţine-ţi gura.

Ramón a tras un scuipat pe jos şi a dispărut în noapte. Abia când a început să meargă, şi-a dat seama cât era de beat. La canal, lângă *plaza,* s-a ghemuit pe vine şi s-a rezemat cu spatele de un copac, aşteptând până a fost sigur că putea păşi fără să meargă pe şapte cărări. În jurul lui, locuitorii din Diegotown îşi cheltuiau leafa săptămânală pe alcool, *kaafa kyit* şi sex. Muzica se revărsa pe străzi din şandramalele lacustre ale ţiganilor de pe canal; ritmuri de acordeon, vesele şi vioaie, combinate cu trompete şi baterii de oţel, în chiotele generale ale dansatorilor.

Undeva în întuneric, o ţiuitoare ţipa tânguitor, o „pasăre” care era de fapt o şopârlă zburătoare, semănând straniu cu o femeie jelind de durere şi disperare, ceea ce îi făcuse pe ţăranii mexicani superstiţioşi, care reprezentau un mare procent din populaţia coloniei, să spună că *La Llorona,* Bocitoarea, traversase galaxiile cu ei din Mexic şi acum

bântuia noaptea pe noua lor planetă, plângând nu numai pentru toţi copiii rătăciţi şi abandonaţi pe Pământ, ci şi pentru toţi cei care aveau să moară în această nouă lume dură.

El, fireşte, nu credea în asemenea tâmpenii. Dar când plânsul spectral s-a accelerat într-un crescendo sfâşietor, s-a înfiorat fără să vrea.

Rămas singur acum, Ramón regreta că îl înjunghiase pe european; probabil că ar fi fost suficient doar să-i tragă nişte pumni, să-l umilească, să-l pălmuiască usturător ca pe o târfă! Dar când era beat şi furios, nu ştia niciodată să se oprească. Ramón mai ştia că n-ar fi trebuit să se îmbete într-un asemenea hal şi că, ori de câte ori se afla în mijlocul unor oameni, lucrurile se încheiau invariabil aşa. Îşi începuse seara cu acelaşi nod de scârbă în stomac, cum păţea de fiecare dată când venea în oraş, ca pe urmă, când băuse suficient încât să scape de nodul din burtă, ca de obicei cineva să fi spus sau să fi făcut deja ceva ca să-l scoată din sărite. Nu se ajungea întotdeauna până la pumnale, dar rar se întâmpla să se termine cu bine. Lui Ramón nu-i convenea, dar nici nu-i era ruşine de comportamentul lui. Era bărbat – un prospector independent în lumea brutală a unei colonii de frontieră, smulsă din matca ei originară abia de o generaţie, aproape. Dumnezeule, dar era bărbat! Bea straşnic, se bătea straşnic, iar cei care găseau ceva de zis ar face mai bine să-şi ţină pentru ei părerile lor de slugi şi *pinche!*

O familie de *tapanos* – nişte amfibii mici, asemenea unor ratoni cu solzi ca acele unui arici – s-au târât afară din apă, s-au uitat la Ramón, cu ochii lor negri şi strălucitori, după care şi-au văzut de drum spre *plaza,* unde aveau să scurme după resturi de mâncare prin gunoaiele de peste zi. Ramón i-a urmărit când au trecut pe lângă el, lăsând în urmă dâre negre şi unsuroase de la apa din canal, apoi a oftat şi s-a ridicat în picioare.

Apartamentul Elenei se afla în labirintul de străzi din spatele Palatului Guvernatorilor. Locuinţa era cocoţată la etaj, deasupra unei măcelării, iar aerul care intra în casă pe fereastra din dos mirosea adesea a sânge împuţit. Ar fi putut să doarmă în furgonetă, dar era prea năclăit şi epuizat. Simţea nevoia de un duş, o bere şi o farfurie cu o mâncare caldă, ca să nu-i mai chiorăie maţele. A urcat scările lent, încercând să nu facă zgomot, dar luminile erau aprinse la toate ferestrele apartamentului ei. O navetă spaţială se ridica de la portul spaţial situat departe, spre nord, lămpile din spate lăsând dâre strălucitoare, albastre şi roşii, când vehiculul s-a înălţat spre stele. Ramón a încercat să sincronizeze zgomotul uşii cu huruitul decolării, ca să poată intra în casă fără să fie auzit. Degeaba, însă.

– Unde *naiba* ai umblat? a zbierat Elena la el cum a păşit înăuntru.

Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac subţire, care avea o pată pe

mânecă. Îşi adunase părul la spate într-un coc strâns, mai negru decât bezna cerului. Buzele i se răsfrânseseră de furie, dezgolindu-i dinţii. Închizând uşa binişor, a auzit răsuflarea gâfâită a Elenei. Într-o clipă, furia îi pierise complet. A urmărit direcţia privirii spre locul unde sângele europeanului îmbibase ţesătura cămăşii, într-o parte, apoi spre un crac de la pantalon. A ridicat din umeri.

– Va trebui să ardem hainele astea, a spus el.

– Eşti teafăr, *mi hijo?* Ce s-a întâmplat?

Nu putea să sufere când Elena îi spunea *mi hijo.* Nu era copilaşul nimănui, ce naiba! Dar era mai bine decât să se certe, aşa că i-a zâmbit, trăgând de limba curelei.

– Sunt bine, a zis el. Celălalt *cabrón* a încasat-o urât de tot.

– Poliţia… poliţia o să…?

– Probabil că nu, a răspuns Ramón, lăsându-şi pantalonii în vine şi trăgându-şi cămaşa peste cap. Oricum, tot e bine să le ardem pe-astea.

Fără să mai întrebe nimic, Elena a ieşit cu hainele lui la incineratorul pentru gunoaie pe care îl foloseau în comun toate apartamentele din bloc, în timp ce Ramón s-a dus să facă un duş. Afişajul ceasului de la oglindă arăta că mai erau trei sau patru ore până în zori. Stătea în picioare sub şuvoiul de apă caldă şi îşi studia cicatricele – banda albă lată de pe burtă, unde Martín Casaus îl tăiase cu un cârlig de tablă, umflătura urâtă de sub cot, unde un nemernic de beţivan fusese cât pe-aci să-i despice oasele cu o macetă. Cicatrice vechi. Unele mai vechi decât altele. Nu-l deranjau; de fapt, îi plăceau. Îl făceau să arate puternic.

Când a ieşit de la duş, a văzut-o pe Elena stând în picioare la ferestruica din dos, cu braţele încrucişate sub sâni. Când s-a întors spre el, Ramón era pregătit pentru explozia nimicitoare a furiei ei. Dar când a vorbit, Elena era ca un copil; mai rău chiar, ca o femeie care încearcă să fie copil.

– Mi-a fost frică pentru tine, a zis ea.

– Nu trebuie să-ţi fie niciodată, a răspuns el. Sunt rezistent ca o piele tăbăcită.

– Da, dar tot un simplu om eşti, a zis ea. Când Tomás Martinez a fost ucis, opt inşi i-au venit de hac. Au tăbărât toţi pe el, când ieşea din casa prietenei lui, şi…

– Tomás era o jigodie, a replicat Ramón, fluturând din mână a lehamite, ca şi cum ar fi vrut să spună că orice bărbat *adevărat* ar trebui să fie în stare să ţină piept unei adunături de opt derbedei trimişi să regleze o răfuială.

Buzele Elenei s-au destins într-un surâs, când a început să înainteze spre el, mişcându-şi şoldurile în faţă la fiecare pas, ca şi cum păsărica ei ar fi venit spre el, restul trupului urmând mai în spate,

cumva fără chef. Ar fi putut să iasă şi altfel, ştia el bine. Ar fi putut să fie pentru ei o noapte ca atâtea altele, când zbieraseră unul la celălalt, aruncându-şi diverse obiecte în cap, ajungând chiar să se încaiere. Dar chiar şi atunci o partidă de sex ar fi încheiat probabil scandalul, iar el era suficient de obosit acum, încât să se bucure sincer că pot să se reguleze pur şi simplu şi pe urmă să doarmă, uitând de ziua goală şi irosită care tocmai trecuse. Elena s-a dezbrăcat, scoţându-şi rochia. Ramón a cuprins-o în braţe, regăsind formele trupului ei pe care îl cunoştea atât de bine. Mirosul de sânge stătut se ridica din măcelăria de dedesubt ca miasma grea, cu iz de Pământ şi omenire, care îi urmase prin spaţiul gol.

Mai târziu, vlăguit, stătea lungit pe pat. Se auzea decolând încă o navetă. De obicei, era cel mult una pe lună. Dar în curând veneau enyezii, mai repede decât se crezuse, iar platforma de deasupra localităţii Diegotown trebuia amenajată adecvat pentru a primi imensele nave spaţiale, cu încărcăturile lor de extratereştri.

Trecuseră multe generaţii de când omenirea se ridicase din puţurile gravitaţionale de pe Pământ, Marte şi Europa, pornind în cosmos cu visuri de cucerire. Neamul omenesc plănuise să-şi răspândească sămânţa prin univers, ca un fecior de popă în bordelurile din port, dar se confruntase cu dezamăgiri. Universul era deja ocupat. Alte rase capabile să călătorească în cosmos fuseseră acolo înaintea lor.

Visurile de mărire imperială se chirciseră în visuri de îmbogăţire. Visurile de îmbogăţire se stinseseră în stupoarea umilinţei. Mai mult decât grandioasele şi enigmaticele tehnologii ale enyezilor argintii şi ale turúrilor, ceea ce i-a învins pe oameni a fost însăşi natura spaţiului interplanetar, aşa cum fuseseră învinse toate celelalte rase care călătoriseră prin cosmos. Vasta întunecime era nemărginită. Prea *mare.* Comunicarea cu viteza luminii părea atât de lentă, încât numai „comunicare” nu se putea numi. Orice guvernare era imposibilă. Legiferarea dincolo de ceea ce se putea impune local era de domeniul absurdului. Avanposturile spaţiale ale Alianţei Comerciale, la care omenirea fusese „convinsă” de către enyezii argintii să-şi aducă o contribuţie (la fel cum, într-o generaţie mult mai timpurie, vasele de război ale amiralului Perry „convinseseră” Japonia să iasă din izolare şi să facă negoţ cu Vestul), erau risipite în colţuri îndepărtate, unele dintre aceste aşezări de frontieră pierzând orice contact timp de generaţii întregi, altele fiind abandonate, date uitării sau, eventual, înscrise birocratic pe o listă de probleme, în atenţia unei alte generaţii, altfel spus în sarcina altor birocraţi, ce aveau să se nască altcândva.

Instituirea unei dominaţii – sau chiar a unei continuităţi – peste acel abis infinit al Nopţii – părea posibilă doar din perspectiva provincială

îngustă a celui care priveşte în sus din fundul unui puţ gravitaţional. Odată ce ieşeai afară, printre stele, te dumireai mai bine.

Nicio rasă nu fusese capabilă să subjuge o distanţă atât de vastă, aşa că strădaniile vizaseră, în schimb, biruirea timpului. Şi aceasta fusese, până la urmă, sfera de competenţă în care umanitatea găsise cumva o mică nişă în întunericul haotic şi aglomerat al universului. Enyezii şi turúrii au văzut stricăciunile provocate de omenire asupra propriului mediu înconjurător, patima profundă a omului pentru schimbare şi putere, precum şi capacitatea foarte limitată de a prevedea consecinţele oricăror acţiuni, iar aceste trăsături li s-au părut mai degrabă calităţi decât defecte. Cuprinzătoarele minţi instituţionale, deopotrivă omeneşti şi extraterestre, au încheiat un acord pe termen lung, cu lente efecte ostile asupra generaţiilor următoare. Planetele pustii, implicând condiţii dificile, neplăcute şi primejdioase, cu floră sălbatică şi faună necunoscută, au fost destinaţiile selectate pentru oameni. Timp de lungi decenii sau veacuri, cât avea să fie nevoie pentru a domestici, a supune şi a netezi toate minunile şi pericolele pe care evoluţia le lăsase acolo, enyezii argintii, cianii, turúrii şi orice alte rase puternice s-ar întâmpla să mai apară aveau să acţioneze aidoma corăbiilor comerciale de odinioară, când omenirea se dislocase din insulele mici şi dealurile neînsemnate ale Pământului.

Colonia São Paulo era abia la a doua generaţie. Trăiau încă femei care îşi aminteau cum fusese descinderea iniţială în acea lume neatinsă. Diegotown, Nuevo Janeiro, San Esteban. Amadorra. Căţelu'. Râpa Scripcarului. Toate oraşele din sud înfloriseră de atunci, ca mucegaiul de cultură într-o capsulă Petri. Muriseră oameni din cauza toxinelor insidioase din alimentele locale. Fuseseră descoperite fioroasele şopârle-pisici – repede poreclite *chupacabras,* după legendarele creaturi „sugătoare de capre” din Lumea Veche –, care străjuiau semeţe şi mute în vârful lanţului trofic al planetei, şi muriseră oameni odată cu descoperirea lor. Nu şi enyezii argintii, cu ochii lor de stridii. Nu pieriseră nici turúrii, insecte-cu-sticlă cum erau. Şi nici enigmaticii ciani, cu înclinaţia lor spre imponderabilitate.

Iar acum marile nave veneau înainte de termen; fiecare dintre aceste nave pe-jumătate-vii fiind încărcată, presupuneau toţi, cu noi echipamente şi făpturi din alte colonii, care sperau să-şi facă un loc aici, pe São Paulo. Şi aducându-le unora, totodată, şansa de a evada din colonia unde se simţeau ca într-o închisoare. Multe persoane îl întrebaseră pe Ramón dacă nu se gândise să plece de-acolo, în întunericul spaţiului galactic, dar se vede că nu-l cunoşteau deloc. *El* fusese în spaţiu; şi venise *aici.* Singura atracţie pe care plecarea de-acolo ar fi putut să o reprezinte pentru el era posibilitatea de a se stabili într-un loc cu oameni şi mai puţini decât aici, ceea ce părea

improbabil. Oricât de neadaptat s-ar fi simţit el în São Paulo, nu-şi putea imagina vreo situaţie mai puţin odioasă decât cea de-aici.

Nu mai ţinea minte când adormise, dar s-a trezit din somn dimineaţa târziu, simţind pe faţă razele soarelui revărsate pe fereastra din apartamentul Elenei. O auzea fredonând în încăperea de-alături, în timp ce îşi vedea de treburile ei zilnice. *Tacă-ţi fleanca, scorpie afurisită,* a mormăit el în barbă, crispându-se posomorât când şi-a dat seama cât era de mahmur. Elena nu avea voce deloc – fiecare notă îngânată de ea suna plat şi hârâit. Ramón şedea lungit şi tăcea mâlc, dorindu-şi să adoarmă la loc, să fie departe de oraşul acesta, de zgomotul iritant, de femeia aceasta, de momentul acesta din timp. Pe urmă, un sfârâit crâncen a acoperit urmele melodiei şi, peste câteva clipe, izul de usturoi, cârnaţi cu chili şi ceapă prăjită s-a strecurat în odaie. Brusc, Ramón şi-a dat seama cât era de flămând. Oftând, s-a proptit în cot şi, cu picioarele amorţite de somn, s-a săltat din pat, pornind împleticit spre uşă.

– Arăţi ca naiba! a zis Elena. Nu ştiu cum de pot să-ţi dau drumul în casă, pe cuvânt! Ia mâna de-acolo! E mâncarea *mea.* N-ai decât să te duci să munceşti, dacă ţi-e foame.

Rânjind imperturbabil, Ramón perpelea cârnatul dintr-o palmă în cealaltă, doar-doar s-o răci mai repede, ca să poată muşca din el.

– Eu mă spetesc cincizeci de ore pe săptămână, ca s-o scot la capăt cu creditul. Pe când *tu,* ce faci, mă rog? se răţoia Elena. O tândăleşti degeaba pe coclauri, pe *terreno cimarrón,* după care apari în oraş şi îţi bei toţi banii pe care i-ai câştigat. Nici măcar n-ai unde să pui capul jos, la o adică!

– Cafea e? a întrebat Ramón, iar când ea a arătat din bărbie spre bufet, unde era termosul prăpădit, din plastic şi chitină, şi-a clătit o cană şi a umplut-o cu nişte cafea de ieri. O să dau eu lovitura, când o să fac marea descoperire a vieţii mele. Uraniu sau tantal. O să mă umplu de bani, încât n-o să mai trebuiască să muncesc tot restul vieţii.

– Hm, sigur, şi-atunci o să-mi dai un şut în fund şi-o să-ţi iei vreo *puta* tinerică de la docuri, care să se ţină după tine peste tot. Ştiu eu cum sunt bărbaţii.

Ramón a mai şterpelit un cârnat de pe farfuria ei. Elena l-a plesnit pe dosul palmei, tare cât să usture.

– Azi e paradă în oraş, a spus ea. După Sfinţirea Flotei. Guvernatorul face mare spectacol, ca să se gudure pe lângă enyezi. Să-i facă să creadă că suntem nespus de fericiţi că vor veni mai devreme. O să fie mult dans şi rom gratis.

– Enyezii ne cred câini dresaţi, a spus Ramón cu gura plină.

Riduri de încrâncenare i-au apărut Elenei în colţurile buzelor, iar în ochi, o expresie dură şi rece.

– Cred că o să fie drăguţ, a comentat ea, pe un ton încă veninos.

Ramón a ridicat din umeri. În fond, dormea în patul ei. Ştia că mai trebuia să şi plătească pentru asta.

– Haide, îmbracă-te, a zis el, dând pe gât restul de cafea. Am nişte bani. Fac eu cinste.

Au sărit peste ceremonia de Sfinţire a Flotei – Ramón n-avea niciun chef să-i audă pe preoţi fonfăind bălmăjit, în timp ce stropeau cu agheasmă nişte bărci de pescuit hărtănite –, dar aveau să ajungă la timp pentru parada care urma. Strada principală ce trecea prin dreptul Palatului Guvernatorilor era suficient de lată, încât să poată încăpea simultan cinci camioane cu remorcă, dacă traficul din sens opus era oprit. Care alegorice festive se deplasau lent, adesea oprindu-se câteva minute la rând, înfăţişând teme actuale – o „navă spaţială turu” înţesată de lumini, trasă de un echipaj de cai; o *chupacabra* de plastic, cu ochi roşii, scăpărători şi fălci care se deschideau şi se închideau, dezgolind colţii fioroşi, făcuţi din nişte ţevi ruginite –, amestecate cu figuri supradimensionate reprezentând un Iisus, un Bob Marley şi o Fecioară de la Despegando Station. Venea apoi o caricatură (recognoscibilă, dar nicidecum măgulitoare) a guvernatorului, de două ori cât mărimea lui naturală, cu nişte buze uriaşe, ţuguiate lung, de parcă se pregăteau să-i pupe în fund pe enyezii argintii: o cascadă de râsete a răsunat în lungul străzii. Primul val de colonişti, cei care numiseră planeta São Paulo, veniseră din Brazilia şi, cu toate că prea puţini dintre ei, dacă nu chiar niciunul, văzuseră vreodată Portugalia, fuseseră porecliţi „portughezii” de coloniştii vorbitori de spaniolă, majoritatea mexicani, care sosiseră cu al doilea şi al treilea val. „Portughezii” predominau încă la vârf, în posturile guvernamentale şi administrative locale, şi deţineau funcţiile plătite cel mai bine, fiind de aceea detestaţi şi profund dispreţuiţi de restul vorbitorilor de spaniolă, care considerau că erau trataţi ca nişte cetăţeni de categoria a doua în noua lor patrie. Un cor de huiduieli şi fluierături urma ca un alai defilarea uriaşului car al guvernatorului pe strada principală.

Trena paradei formate din imensele care festive care se deplasau greoi consta din formaţii muzicale diverse – fanfară, corzi, mariachi, ritmuri tuk din Barbados, unităţi de infanterişti zuavi, chitarişti ambulanţi cântând *fado.* Tinere în costume de carnaval neterminate ţopăiau pe margini ca nişte păsări. Cu Elena lângă el, Ramón avea grijă să nu se uite la sânii lor pe jumătate expuşi (sau, mai bine zis, să nu fie prins uitându-se).

Labirintul de străzi laterale era ticsit de lume. Tarabe cu cafea şi negustori de rom; brutari oferind turtă dulce în formă de hiene roşii şi *chupacabras* –, cărucioare cu mâncare, de unde puteai să cumperi

peşte prăjit şi tacos, satay şi *jug-jug* ca în Caraibe; actori ambulanţi; artişti stradali; înghiţitori-de-foc; trişori de alba-neagra, cu trei cărţi de joc – toţi profitau cât puteau de pe urma sărbătorii improvizate. Prima oră a fost aproape amuzantă. După aceea, gălăgia constantă, înghesuiala şi mirosul gloatei de oameni din jurul lui au început să-l agaseze pe Ramón. Elena dăduse în mintea copiilor, chicotind la tot pasul şi târându-l după ea de la o atracţie de bâlci la alta, cheltuindu-i banii ca să-şi ia bomboane-pe-aţă şi cranii de zahăr ars. A izbutit s-o mai astâmpere cumva, cumpărând de mâncare – un con din hârtie cerată, plin cu pilaf cu şofran, ardei iuţi şi fâşii de carne prăjită, plus un pahar înalt şi subţire cu rom parfumat – şi alegând apoi un dâmb în parcul de lângă palat, unde să se aşeze pe iarbă şi să urmărească şuvoiul de oameni curgând molcom pe lângă ei.

Elena terminase de mâncat şi îşi lingea încă degetele, stând rezemată de el şi înlănţuindu-l strâns cu braţul, când i-a văzut Patricio Gallegos, care a început să urce dâmbul spre ei. Mergea cumva şontâcăit de când îşi fracturase şoldul într-o alunecare de roci; munca de prospecţiuni geologice era plină de riscuri. Ramón îl urmărea din priviri.

– Salutare, a zis Patricio. Cum merge?

Ramón a încercat să ridice din umeri, deşi Elena se agăţase de el ca iedera de un zid.

– Dar tu ce faci? a întrebat Ramón.

Patricio a mişcat din degete sugestiv – nici bine, nici rău.

– Am făcut nişte cercetări pe coasta sudică, pentru săruri minerale. O comandă de la una dintre corporaţii. Oribil, ce să zic, dar măcar leafa vine regulat. Nu ca atunci când munceşti pe cont propriu.

– Face fiecare ce are de făcut, a zis Ramón, iar Patricio a aprobat din cap, de parcă ar fi auzit un lucru foarte înţelept.

Pe stradă, carul cu *chupacabra* se rotea lent, botul imens muşcând tâmp din aer. Patricio nu pleca. Punând palma la ochi, ca să nu-l orbească soarele, Ramón a ridicat privirea spre el.

– Ce-i? a întrebat.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu ambasadorul din Europa? a zis Patricio. S-a luat la bătaie cu unul aseară, la *El Rey.* Un dement de *pendejo* l-a înjunghiat cu un gât de sticlă sau ce-o fi fost aia.

– Da?

– Da. A murit până să ajungă la spital. Guvernatorul e negru de supărare.

– Şi ce-mi spui *mie* toate astea, de parcă aş fi eu guvernatorul? a întrebat Ramón.

Elena încremenise ca o stană de piatră lângă el, mijind ochii perfid. Ramón se ruga în gând ca Patricio să plece odată sau măcar să-şi ţină pliscul. Degeaba, însă.

– Asta-i mai lipsea acum guvernatorului! După ce că nici nu-şi vede capul de treabă cu pregătirile pentru venirea navelor cu enyezi, acum mai trebuie să-l prindă şi pe individul care l-a omorât pe ambasador. Ca să le arate tuturor că această colonie este capabilă să respecte legea şi ordinea. Un văr de-al meu lucrează în poliţie. E pe nasoale rău acolo.

– OK, a zis Ramón.

– Mă gândeam şi eu, ştii. Tu te mai duci uneori pe la *El Rey.*

– Aseară n-am fost, s-a stropşit Ramón la el. N-ai decât să-l întrebi pe Mikel, dacă nu crezi. N-am călcat pe-acolo aseară.

Patricio a zâmbit şi, cumva jenat, a făcut un pas îndărăt. *Chupacabra* a scos un muget anemic, simulat pe sintetizator, la care mulţimea din jur a izbucnit în hohote de râs, aplaudând.

– Mda, asta e, a zis Patricio. Mă gândeam şi eu, atât. Ştii…

Şi lăsând conversaţia să se termine de la sine, Patricio a zâmbit, a înclinat din cap şi a plecat şchiopătând, pe potecă în jos.

– Sper că nu *tu* ai fost, da? a şuierat Elena, mai mult în şoaptă. Sper că nu tu l-ai omorât pe *ambasador,* fir-ar să fie?!

– N-am omorât pe nimeni şi cu-atât mai puţin un european, ce naiba! Doar nu mă crezi tâmpit!? a zis Ramón. N-ar fi mai bine să urmăreşti mizeria aia de paradă, pentru care m-ai cărat până aici?

A început să se întunece când spectacolul se apropia deja de sfârşit. La poalele colinei, pe un câmp din apropierea palatului, câţiva oameni dădeau foc grămezii de lemne din jurul unei Măgăoaie-Cobitoare – sau „domnul Harding”, cum porecliseră câţiva colonişti din Barbados uriaşa sperietoare –, o efigie cârpăcită la repezeală, înfăţişând o namilă de vreo şase metri înălţime, cu o faţă ca o caricatură grotescă a unui european sau a unui *norteamericano,* cu obrajii vopsiţi în verde şi un enorm nas ca de Pinocchio. Flăcările rugului improvizat au învăluit uriaşa momâie, care a început să dea din braţe şi, chipurile, să geamă în chinuri, creând o imagine suficient de sinistră, încât să-l facă pe Ramón să se înfioare, de parcă i s-ar fi acordat îndoielnicul privilegiu de a asista la caznele unui păcătos în focurile Iadului.

Se spunea că toate ghinioanele care îi urmăriseră pe oameni de-a lungul anului aveau să piară în flăcări odată cu Măgăoaia-Cobitoare, însă, privind cum fantoşa uriaşă se răsucea şi se zvârcolea mistuită de foc, văicărelile ei amplificate electronic răsunând cu ecou în zidurile Palatului Guvernatorilor, Ramón a avut presentimentul lugubru că, de fapt, *norocul* lui arde pe rug sub ochii lui, că de acum înainte nu se mai putea aştepta decât la mizerii şi neşanse.

Şi, aruncând o privire spre Elena – care, de când se răstise la ea, şedea cu fălcile încleştate într-o muţenie îndârjită, accentuată de ridurile aspre din jurul gurii –, a înţeles imediat că în foarte scurt timp

bizara profeţie va începe să se adeverească.

Capitolul 2

Nu intenţionase să plece pe teren decât abia peste o lună, poate. Dar, deşi azi-noapte avuseseră o partidă de amor pasional, după o ceartă de pomină, când se îmbrânciseră şi se bruscaseră ca demenţii, Ramón luase decizia de a pleca înainte ca Elena să se trezească. Dacă ar fi rămas până dimineaţa, precis ar fi urmat un nou scandal, când ea, oricum, l-ar fi dat afară din casă; încercase să o lovească aseară cu o sticlă, ceea ce Elena nu-i va putea ierta odată ce se va trezi din beţie. Totuşi, dacă nu ar fi fost incidentul cu omorul de la *El Rey,* poate ar fi încercat să mai rămână în oraş. Elena s-ar fi calmat, probabil, după o zi-două, oricum suficient măcar cât să poată sta de vorbă fără să zbiere unul la celălalt, însă ştirea despre moartea europeanului şi furia guvernatorului făceau din Diegotown un mediu apăsător. Când s-a dus la staţia de echipare, ca să cumpere provizii şi filtre de apă, a avut senzaţia tot timpul că e urmărit. Câte persoane fuseseră în gloata de la bar? Şi câte dintre acestea îl cunoşteau din vedere sau după nume? La magazin nu aveau tot ce figura pe lista lui, însă Ramón a cumpărat articolele disponibile pe loc, după care a zburat cu furgoneta la cimitirul de maşini din Nuevo Janeiro, unde proprietar era Manuel Griego. Furgoneta necesita nişte reparaţii, înainte de a pleca la un drum lung, iar Ramón voia să rezolve *acum.*

Depozitul lui Griego se întindea pe un maidan, la marginea oraşului. Caroserii voluminoase de la furgonete vechi, aerostate cu prelată şi navete spaţiale personale înţesau hectarele curţii cu vehicule scoase din uz. În hangar, coexistau în proporţii egale piese second-hand şi instrumente de mare precizie. Prize de înaltă tensiune atârnau de scheletul acoperişului, emanând o lumină stranie, specifică întregii tehnologii a turúrilor. Un generator nuclear de mărimea unui mic apartament trona de-a lungul unui perete, zumzăind nonşalant. Unităţi de înmagazinare erau stivuite din podea până în tavan; rezervoare cu gaze rare şi nanosuspensii nediferenţiate împărţeau acelaşi spaţiu cu diverse pneuri tocite şi mecanisme de acţionare pline de ulei. Jumătate din articolele de-acolo ar fi costat mai mult decât salariile pe un an întreg, doar pentru a le putea utiliza; restul lucrurilor din hangar n-ar fi meritat nici efortul de a le azvârli la gunoi. Bătrânul Griego ciocănea de zor la un tub elevator când Ramón a aşezat furgoneta pe platforma de aterizare.

– Hei, *ese!* a strigat Griego, când Ramón a deschis portierele şi a venit în atelier. De când nu te-am mai văzut! Unde te-ai ascuns atâta vreme?

Ramón a ridicat din umeri.

– Am o pierdere de curent la tuburile elevatoare din spate, a spus el.

Griego s-a încruntat, a lăsat ciocanul din mână şi şi-a şters palmele

unsuroase pe pantalonii la fel de unsuroşi.

– Hm, ai pus tu diagnosticul! a zis el. Ia să vedem noi despre ce-i vorba.

Dintre toţi oamenii din Diegotown şi Nuevo Janeiro – sau poate din această lume –, Ramón îl simpatiza cel mai mult pe bătrânul Griego, ceea ce însemna, de fapt, că nu-l ura decât un pic. Griego, expert în tot ce privea funcţionarea vehiculelor, era un marxist „întârziat” şi, din câte îşi dădea seama Ramón, un om fără prejudecăţi de natură morală. Le-a luat mai puţin de un ceas ca să descopere punctul unde cipul tubului elevator prezenta întreruperi, înlocuind imediat cardul şi pornind ampla procedură de autoverificare a sistemului. Lăsând furgoneta să păcănească şi să pufăie de una singură, Griego s-a deplasat greoi spre unul dintre rezervoarele de înmagazinare cenuşii, a tastat un cod de securitate şi a deschis panoul unui frigider, în care se afla o ladă cu bere neagră din partea locului. A tras afară două sticle, desfăcând capacele cu degetele lui boante şi bătătorite. Ramón a luat sticla care îi era destinată şi, lăsându-se pe vine cu spatele rezemat de un butoi cu lubrifiant uzat, a băut din ea. Berea era groasă şi cu spumă, având pe fundul sticlei resturi sedimentate ca o lingură cu mâl.

– Bunicică, nu? a întrebat Griego şi dintr-o duşcă a sorbit un sfert din sticla cu bere.

– Nu-i rea, a spus Ramón.

– Vasăzică pleci pe teren?

– De data asta o să dau lovitura, a răspuns Ramón. Mă voi întoarce putred de bogat. Aşteaptă numai şi o să vezi.

– Mai bine nu ţi-ai dori să te îmbogăţeşti, a zis Griego. Prea mulţi bani pot băga în mormânt nişte oameni ca tine şi ca mine. Dumnezeu ne-a făcut să fim săraci, fiindcă altminteri nu ne-ar fi lăsat pe lume aşa prăpădiţi şi umili.

– Dumnezeu te-o fi făcut pe *tine* prăpădit şi umil, Manuel, a rânjit Ramón. Pe mine m-a croit astfel încât să nu înghit căcaturi de la nimeni.

Subit, imaginea europeanului, cu gura larg căscată, cu sângele ţâşnindu-i afară peste dinţii mari şi stricaţi, i-a trecut fulgerător prin faţa ochilor, făcându-l să se încrunte.

Griego scutura din cap.

– Veşnic aceeaşi poveste, nu? *De data asta* va fi marea lovitură, de parcă n-ai fi spus exact acelaşi lucru de fiecare dată când ai plecat pe teren! Numai eu de câte ori nu te-am auzit zicând asta! a râs el.

– Mda, a spus Ramón. De data asta *chiar* e altfel, cum a fost întotdeauna, de fapt.

– Dumnezeu să te aibă în pază, atunci! a spus Griego, pierindu-i tot zâmbetul. Pe-aici parcă a dat strechea în toţi. Vor să termine totul, pe

ultima sută de metri. Extratereştrii i-au prins cu pantalonii în vine, anunţându-şi sosirea mai devreme decât era prevăzut. Ciudat totuşi. Aproape nimeni nu pleacă acum pe teren. Dimpotrivă, o mulţime de oameni vin special în oraş ca să aştepte navele – în afară de tine.

Ramón a rânjit dispreţuitor, dar permanenta frică lăuntrică şi-a înfipt şi mai adânc ghearele în inima lui.

– Ei, na! Nu dau ăia nici cât o ceapă degerată pe prezenţa unui amărât de prospector ca mine! Ce-aş avea de câştigat, mă rog, dacă aş rămâne aici?

– N-am spus că ar trebui să rămâi, a răspuns Griego. Am remarcat doar că foarte puţine persoane pleacă din oraş în perioada asta.

Stârnesc bănuieli, s-a gândit Ramón. *Las impresia că fug de ceva. Dacă ăsta anunţă poliţia, dracu' m-a luat.* Mâna s-a încleştat atât de strâns pe sticla de bere, încât îl dureau încheieturile degetelor.

– E din cauza Elenei, a spus Ramón, sperând ca această minciună parţială să fie suficient de convingătoare.

– Ah! a exclamat Griego, mişcând înţelepţeşte din cap. Mă gândeam eu că aşa ceva trebuie să fie.

– M-a dat afară din nou, a zis Ramón, încercând să facă pe martirul, deşi simţea că i se luase o piatră de pe inimă. Ne-am certat apropo de paradă. În fine, s-a lăsat cu scandal.

– Ştie că îţi iei tălpăşiţa?

– Cred că nici nu-i pasă, a răspuns Ramón.

– În momentul de faţă, poate că nu. Dar, după ce pleci de-aici, mai trec vreo trei săptămâni şi, cum parcă văd că în sinea ei te-a iertat complet, o să mă trezesc cu ea dând buzna aici ca o furie.

Ramón a râs amuzat, amintindu-şi de întâmplarea despre care vorbea Griego. Greşea, însă. Atunci, Elenei nu-i păruse rău că se certase cu el, ci, dimpotrivă, îşi băgase în cap că Ramón luase cu el o femeie când plecase pe teren. Şi nu s-a potolit, tunând şi fulgerând tot timpul, decât abia când a descoperit că fata pe care i se pusese pata era bine mersi în oraş, fiind amanta unuia dintre magistraţi, dar şi atunci tot a rămas cu un cui împotriva lui. Ramón se văzuse nevoit să cheltuiască aproape jumătate din banii obţinuţi pentru munca de prospecţiuni geologice ca să le facă cinste cu bere şi *kaafa kyit* tuturor partenerilor lui de afaceri care ajunseseră să-l evite, din cauza atitudinii ei.

Lui Griego nu-i prea ardea de râs.

– O ştii cât e de ţicnită, nu? a insistat el.

– Da, e cam violentă când o apucă, a recunoscut Ramón, zâmbind strâmb, cumva jenat de întorsătura pe care o luase discuţia.

– Nu, las' că ştiu eu cum sunt fetele violente când le apucă. Elena e *loca,* nebună de legat, ce naiba! Ştiu că îţi place de tipa aia de la bursă, cum o cheamă?

– Lianna? întreabă Ramón, pe un ton stupefiat.

– Da, Lianna, exact. Locuieşte dincolo, în partea de nord. Parcă îţi căzuse cu tronc, dacă ţin eu minte, nu?

Ramón îşi amintea de vremea aceea, când era mai tânăr, abia sosit în colonie. Da, existase în viaţa lui o femeie cu pielea de culoarea cafelei cu lapte şi un fel de a râde care te umplea de bucurie. Poate chiar o visase de vreo câteva ori de atunci. Dar relaţia avusese şi partea ei de groază. Ramón s-a scărpinat pe cicatricea mare de pe burtă. Griego a arcuit o sprânceană şi Ramón a tuşit, simulând un râset.

– Ea e… Nu. Nu, ea nu-i aşa. Nu putea să existe nimic între o persoană ca ea şi unul ca mine. Şi nu care cumva să te audă vreodată Elena că spui altfel!

Fluturând din mâna în care ţinea sticla de bere, Griego i-a dat de înţeles că va păstra secretul. Ramón a mai tras o duşcă. Începea să simtă efectul berii cu gust cleios şi fad. Oare cât alcool conţinea?

– Lianna era o femeie cumsecade, a spus Ramón. Elena e ca mine, însă. Ne înţelegem perfect, pricepi? a continuat Ramón, cu o amărăciune în glas, care îl surprindea şi pe el. Ne merităm unul pe celălalt, aşa cum suntem.

– Dacă zici tu… a mormăit Griego, iar furgoneta a piuit, semnalând încheierea testului de autoverificare a sistemului.

Ramón s-a ridicat în picioare şi s-a dus după Griego, în locul unde rezultatele pluteau în aer. Puterea şi varianţa erau în parametri corespunzători la fiecare nivel, doar puţin sub cotele optime în cazul pragului superior. Griego a arătat cu degetul spre cifrele problematice.

– Acolo e un pic ciudat, a zis el. Poate n-ar strica să ne mai uităm o dată la…

– E din cauza cablului, a spus Ramón. L-au ros şobolanii pe cel dinainte. Am pus altul în loc, cu aur, fiindcă nu mi-am permis să iau unul cu plasă de carbon.

– Aha, a zis Griego, plescăind din limbă, cumva înţelegător, dar şi dezaprobator totodată. Mda, merge şi aşa, probabil. E oribil cu şobolanii ăştia. Vezi, asta-i problema, dacă am pus pe fugă toate animalele de pradă! Tot ce mâncau ele noi am ajuns să ocrotim acum, de s-a umplut oraşul de şobolani şi popândăi.

– Nu m-ar deranja câţiva şobolani, dacă n-ar trebui să-mi fac griji că aş putea să mă întâlnesc pe stradă cu *chupacabras* şi hiene-roşii, de fiecare dată când ies să fac pipi, a zis Ramón. În plus, dacă n-ar fi o colcăială de vermină peste tot, cum am mai putea noi să ne lăudăm că am făcut un oraş de-adevăratelea, nu?

Griego a închis afişajul şi a ridicat din umeri. Au făcut socotelile; jumătate din creditul disponibil al lui Ramón, iar restul banilor trecuţi

pe răboj, cu dobândă, conform unui sistem de creditare pe care cimitirul de maşini îl rula automat. Soarele era la asfinţit; cerul se făcuse roz, auriu şi albastru ca pietrele semipreţioase. Stelele licăreau timid din spatele vălului transparent al zilei. Iar Diegotown se aşternea sub ei, cu lumini strălucind ca un foc permanent. Ramón a terminat berea, după care a scuipat drojdia depusă pe fundul sticlei. Parcă avea nisip între dinţi.

– Ultima înghiţitură nu-i cea mai bună, a zis Griego. Oricum, bate apa la gust.

– Amin! a zis Ramón.

– Pentru cât timp pleci?

– O lună, a răspuns Ramón. Poate două.

– Pierzi toate festivităţile.

– Asta-i şi ideea, a recunoscut Ramón.

– Ţi-ai luat mâncare pentru toată perioada?

– Am echipament de vânătoare, a spus Ramón. Aş putea să trăiesc în pustiu pentru totdeauna, dacă aş vrea, a remarcat el, mirându-se de tonul nostalgic, aproape ca o dorinţă arzătoare, pe care l-a sesizat în propria-i voce.

După câteva clipe de tăcere, Griego a vorbit din nou; cuvinte la care subit nervii lui Ramón au vibrat de spaimă.

– Ai auzit de europeanul ăla care a fost omorât?

Ramón a ridicat privirea, tresărind nervos, dar Griego îşi sugea dinţii, cu o expresie placidă.

– Ce-i cu el? a întrebat Ramón circumspect.

– Guvernatorul e foc de supărare din cauza asta, am auzit.

– Foarte rău pentru guvernator, atunci.

– A trecut poliţia pe-aici. Doi ofiţeri criminalişti, cu mutre foarte grave. Au întrebat dacă a fost careva aici, ca să-şi pregătească furgoneta pentru o plecare în pripă. Înţelegi, da, se refereau la cineva care ar fi încercat să fugă, ca să nu fie prins.

Ramón a mişcat din cap, holbându-se la furgonetă.

I se pusese un nod în gât, iar berea îi căzuse ca un pietroi în stomac.

– Şi tu ce le-ai spus?

– Le-am spus că nu, a zis Griego, ridicând din umeri.

– N-a fost nimeni?

– Ba da, vreo doi, a zis Griego. Puştiul lui Orlando Wasserman. Şi ţicnita aia de *gringa,* de la Gâtul-Lebedei. Dar mi-am zis, ce naiba, ştii? Ce, eu de la poliţie câştig bani sau de la oamenii ăştia?! Şi-atunci nu-i normal cu *ei* să ţin?

– Un om a fost ucis, a zis Ramón.

– Mda, sigur, a convenit Griego, fără să se supere. Un *gringo,* a completat el, trăgând un scuipat într-o parte, după care a ridicat din

umeri, de parcă moartea unui gringo sau a oricărui soi de european n-avea nicio importanţă. Spun aşa, fiindcă nu sunt eu singurul la care a venit poliţia să se intereseze. Hm, s-ar putea ca poliţaii să interpreteze greşit faptul că pleci acum şi să-ţi facă zile fripte. Să ai asta în vedere, când îţi faci aprovizionarea.

Ramón a încuviinţat din cap.

– Dar o să-l prindă, nu crezi? a întrebat el.

– Oh, sigur, a spus Griego. Obligatoriu. Sunt în stare să se dea şi peste cap. Să le demonstreze enyezilor ce popor iubitor de dreptate suntem noi. Asta nu fiindcă *ălora* le-ar păsa cumva. Căcănarii ăia de enyezi *se ling* unii pe alţii, în loc de bonjur. Îl ling probabil şi pe guvernator şi se băşică rău dacă ăla nu-i pupă-n fund şi el. Oricum, va face mare spectacol din procesul ăla, orice, numai să le demonstreze că au ales omul potrivit la locul potrivit, după care îl împuşcă pe condamnat ca pe-o javră nenorocită. Înţelegi, da, condamnatul stabilit de ei, care o fi ăla. Nu se găseşte altul, există oricând Johnny Joe Cardenas. De ani tot caută ei să-i atârne o tinichea de coadă.

– Poate nu strică, atunci, dacă o să dispar o vreme din oraş, a zis Ramón, cu un zâmbet anemic, ca un fel de mărturisire. Ştii, asta ca să evit orice confuzie.

– Da, da, a încuviinţat Griego. În plus, asta-i lovitura cea mare, aşa-i?

– Lovitura norocoasă, a recunoscut Ramón.

Când a decolat cu furgoneta a simţit diferenţa imediat. Tuburile elevatoare susurau parcă în timpul ascensiunii spre cer, când întregul Diegotown, cu labirintul lui haotic de străzi înguste şi clădirile cu acoperişuri roşii, a rămas dedesubt, din ce în ce mai mic. Elena era acolo jos, undeva. Poliţia, de asemenea. Cadavrul europeanului. Mikel Ibrahim şi pumnalul gravitaţional pe care i-l predase Ramón, punându-i-l în palmă, pur şi simplu. Arma crimei! Şi prăvălit în vreun bar sau în vreun subsol, fumând opiu – ori poate intrând să fure în casa cuiva –, Johnny Joe Cardenas, aşteptând să i se pună ştreangul de gât.

Şi Lianna, poate, undeva în partea selectă a portului, Lianna, care nu se mai gândea la Ramón şi, probabil, nici nu se va mai gândi vreodată.

Gândurile lui Ramón au fost întrerupte de zumzetul pulsatil al unei navete spaţiale ridicându-se în văzduhul străveziu şi îndepărtat. O altă şarjă de metal sau plastic sau combustibil sau chitină pentru platforma de bun venit a oaspeţilor. Ramón a virat cu furgoneta spre nord, a pus în funcţiune senzorii de proximitate şi coliziune şi a pornit singur în necunoscut, lăsând în urmă iadul, mizeriile şi suferinţele din Diegotown.

Capitolul 3

Era o zi caldă de iunie. Zbura cu furgoneta lui hărtănită înspre nord, peste Fingerlands, ţinutul Greenglass, luncile râului, Océano Tétrico, înaintând adânc în teritoriul necunoscut. La nord de Râpa Scripcarului, cel mai nordic avanpost al bolnăvicioasei prezenţe omeneşti pe planetă, se întindeau mii de hectare pe care nimeni nu le explorase vreodată, sau nu se gândise măcar vreodată să le exploreze, meleaguri deocamdată zărite doar de pe orbită, în timpul primelor investigaţii ale coloniei.

Colonia umană de pe planeta São Paulo data de vreo patruzeci de ani doar, iar majoritatea oraşelor erau situate în zona subtropicală a continentului estic şerpuit, care se întindea de la un pol la altul. Coloniştii proveneau, majoritatea, din Brazilia şi Mexic, cu o spoială de neamuri din Jamaica, Barbados, Puerto Rico şi alte ţinuturi din Caraibe, iar înclinaţia lor naturală era să se extindă spre sud, în ţinuturile calde şi umede de lângă ecuator – în fond, nu erau nişte prăpădiţi de *norteamericanos*; dimpotrivă, erau oameni învăţaţi cu asemenea condiţii de climă, ştiau cum să trăiască în căldurile dogoritoare, ştiau cum să transforme junglele în culturi mănoase, pielea lor nu se pârlea dacă stăteau în soare. De aceea, şi-au îndreptat privirile spre sud, având tendinţa de a ignora teritoriile nordice reci, poate din cauza unei convingeri unanime nemărturisite – convingerea anticipată cu veacuri înainte de către primii colonizatori spanioli în Lumea Nouă a Americilor –, potrivit căreia nu merită să trăieşti nicăieri unde există riscul, fie el cât de vag, de a ninge vreodată.

Ramón totuşi, fiind pe jumătate amerindian yaqui, crescuse pe platourile înalte şi stâncoase din nordul Mexicului. Îi plăceau dealurile şi apa cristalină, iar frigul nu-l deranja deloc. Mai ştia, de asemenea, că era mult mai plauzibil să găsească zăcăminte bogate în lanţul muntos Sierra Hueso din emisfera nordică a planetei São Paulo decât în ţinuturile de şes de lângă Mână, Nuevo Janeiro sau Căţel. Piscurile din munţii Sierra Hueso se formaseră cu multe milioane de ani în urmă, prin ciocnirea plăcilor continentale, care anihilaseră oceanul dintre ele; fostul fund al mării se strânsese, încreţindu-se, şi fusese împins în aer de-a lungul liniei de coliziune, fiind probabil bogat în cupru şi alte metale.

Prea puţini – poate niciunul – dintre prospectorii independenţi ca el veniseră vreodată să facă cercetări geologice pe tărâmurile nordice; zăcămintele erau încă suficient de ample în partea de sud, încât pentru majoritatea întreprinzătorilor călătoria spre nord presupunea o cheltuială inutilă. Harta lanţului muntos Sierra Hueso fusese desenată din navele care au zburat pe orbita planetei, dar nimeni dintre geologii pe care îi cunoştea Ramón nu venise vreodată până aici, iar

teritoriul era încă atât de neexplorat, încât vârfurile munţilor nu căpătaseră încă nume individuale. Ceea ce însemna că, pe o rază de sute de kilometri nu existau aşezări omeneşti şi nici vreun satelit care să retransmită atât de departe în nord semnalele reţelei lui de comunicaţii; dacă păţea vreo nenorocire, trebuia să se descurce de unul singur. Ştia că el va fi unul dintre primii oameni care vor face prospecţiuni geologice acolo, dar anii vor trece, presiunea economică în sud va creşte, iar tot mai mulţi oameni vor veni în nord, ghidându-se după hărţile şi diagramele făcute şi vândute de Ramón, interpretând datele pe care el le va fi predat contra cost diverselor corporaţii şi organisme guvernamentale. Se vor ţine după el, vânându-l cum vânează scorpionul furnicile – întâi o furnică, pe urmă un pumn de furnici, iar apoi nenumărate mii şi mii de mici trupuri insectoide în râul care înghite tot. Ramón era acea primă furnică, nu fiindcă aşa a ales el să fie, ci fiindcă era în firea lui să caute depărtările.

Era mai bine aşa, să fii tu prima furnică. Deşi nu-i prea plăcea să recunoască, ajunsese până la urmă să îşi dea seama că era preferabil să lucreze undeva departe de ceilalţi prospectori. Departe de alţi oameni. Firmele mari de prospectare ofereau poate contracte mai avantajoase, echipamente mai bune, dar totodată implicau mai mult rom şi mai multe femei. Şi, punând romul şi femeile la un loc, încăierările şi scandalul erau garantate, Ramón ştia asta prea bine. Nu avea încredere în firea lui capricioasă, trebuind dintotdeauna să fie prudent. Din cauza încăierărilor şi a bătăilor, precum şi a consecinţelor pe care trebuise să le suporte, bătuse pasul pe loc ani întregi. Iar acum aceleaşi nărăvuri îl băgaseră într-un bucluc care putea să-l coste viaţa, dacă îl prindeau. Nu, *era* preferabil aşa – prospecţiuni rudimentare pe cont propriu, doar el şi furgoneta lui.

În afară de asta, Ramón constata că se simţea bine de unul singur în mijlocul naturii, într-o zi senină ca aceasta, când soarele planetei São Paulo clipea misterios spre el, reflectându-se din râurile, lacurile şi frunzele din jur. Şi-a dat seama că fredona nonşalant, în timp ce nesfârşitele păduri de sub furgonetă au început să se preschimbe treptat din arbuşti de tătănească şi măslini americani, în echivalentele unor conifere locale – molizi-de-gheaţă, sălcii târâtoare, *hierba.* În sfârşit, acum nimeni nu-l mai putea deranja. Pentru prima oară în acea zi, aproape că nu-l mai durea stomacul.

Aproape.

Cu fiecare oră ce trecea, cu fiecare pădure şi lac care se iveau la orizont, se apropiau şi apoi dispăreau undeva în urmă, gândul că îl omorâse pe european creştea obsedant în mintea lui Ramón, prezenţa lui conturându-se pixel cu pixel, devenind tot mai reală, până când aproape că îl vedea parcă aievea, aşezat în scaunul copilotului, cu expresia aceea de uimire tâmpă în faţa morţii încă întipărită pe mutra

lată şi palidă – şi cu cât prezenţa lui fantomatică devenea mai reală, cu atât şi ura lui Ramón faţă de el se accentua.

Nu-l urâse, iniţial, când îl întâlnise în barul *El Rey;* individul era doar un nemernic de fanfaron, ca atâţia alţii, care a avut ghinionul să-l scoată din sărite pe Ramón. Acesta nici nu mai ţinea minte de câte ori nu se întâmplase exact la fel. Făcea parte din mersul lucrurilor. Venea în oraş, se îmbăta, se lua la harţă cu vreun dobitoc întărâtat, iar la sfârşit unul dintre ei îşi vedea de drum: poate Ramón, poate celălalt tip. Furie, da, furia era cauza, indiscutabil, dar nu ura. Ura presupune să îl cunoşti pe omul acela, să-ţi pese de el. Furia însă te ridică deasupra oricăror considerente – moralitate, frică, propria-ţi persoană. Ura înseamnă că omul respectiv are putere asupra ta.

Acesta era locul care îndeobşte îi aducea liniştea sufletească – pustiul îndepărtat, teritoriile neumblate de om, meleagurile nepopulate. Încordarea provocată de prezenţa oamenilor în jurul lui s-a diminuat. În oraş – Diegotown, Nuevo Janeiro sau oricare altă localitate unde multă lume se aduna laolaltă – Ramón simţise întotdeauna presiunea oamenilor împotriva lui. Glasurile amestecate într-un vuiet confuz, râsetele zeflemitoare la adresa lui sau nu, privirile impersonale ale bărbaţilor şi ale femeilor, trupul lasciv al Elenei şi mintea ei versatilă; iată tot atâtea motive pentru care Ramón se îmbăta când venea în oraş şi, în schimb, nu bea nicio picătură de alcool când era pe teren. Pe teren, nu avea motive să se îmbete.

Aici însă, unde ar fi trebuit să-şi regăsească tihna lăuntrică, europeanul era cu el. Ramón privea în nemărginita boltă a cerului, iar mintea lui se întorcea nemilos spre seara aceea de la *El Rey,* retrăind momentul când gloata din jur amuţise de stupoare. Sângele curgând din gura europeanului. Călcâiele lui bătând darabana pe jos. Îşi verifica hărţile, dar în loc să cerceteze dezinvolt crevasele şi plăcile suprafeţei planetare, el se gândea la locurile unde era posibil ca poliţia să vină să-l caute. Nu reuşea să scape de obsesia celor întâmplate, ceea ce îi provoca un sentiment de frustrare aproape la fel de crâncen ca vinovăţia însăşi.

Dar vinovăţia este un sentiment tipic celor slabi şi proşti. Totul va fi bine. Va sta cât era nevoie pe teren, comunicând cu pietrele şi cu cerul, iar când va reveni în oraş, uciderea europeanului va fi rămas deja de domeniul trecutului. Un incident de care oamenii îşi mai aminteau doar vag, repovestindu-l în mii de versiuni diferite, dar niciuna cea adevărată. Nu era decât un deces oarecare, printre toate sutele de milioane de morţi – naturale sau altfel –, care se produceau în fiecare an în universul cunoscut. În oceanul omenirii, absenţa acestui răposat nu va fi nici cât dâra lăsată în valuri când scoţi un deget afară din apă; nici nu se va cunoaşte lipsa lui.

Munţii formau o linie de-a curmezişul lumii în faţa lui: gheaţă şi fier,

fier şi gheaţă.

Acolo erau probabil Dinţii-Fierăstrăului, ceea ce însemna că zburase deja peste Râpa Scripcarului. Când a verificat transponderele de navigaţie, nu a descoperit niciun semnal. Ieşise din raza oricărui contact uman, era rupt de reţeaua de comunicaţii incompletă a coloniei. De unul singur în pustietate. A procedat la reglajele pe care şi le propusese, modificându-şi culoarul de zbor pentru a scăpa de urmărirea oricăror copoi umani, trimişi de autorităţi ca să-l prindă, dar chiar în timp ce făcea acest lucru ştia că manevra era, în fond, inutilă. Nu va fi urmărit. Nimeni nu s-ar osteni să-l urmărească.

A trecut vehiculul pe pilot automat, şi-a înclinat scaunul pe spate, aproape în poziţie orizontală, şi, în ciuda aşa-zisei prezenţe acuzatoare a europeanului, s-a lăsat furat de somn, în timp ce furgoneta îşi continua zborul deasupra întinderilor nemărginite.

Când s-a trezit, piscurile munţilor Sierra Hueso, mai înalte decât îşi imaginase, se ridicau mult deasupra orizontului, iar soarele cobora pe cer, aruncând umbre pe versanţii muntoşi. A comutat comanda de pe pilot automat şi a aterizat cu furgoneta pe o pajişte situată la înălţime, pe pantele sudice ale lanţului de munţi. După ce a montat cortul-capsulă, amplasând întregul perimetru al sistemului de alarmă, a săpat o groapă pentru foc, umplând-o cu vreascuri uscate, iar apoi a pornit pe jos spre malul unui mic lac din apropiere. În aceste ţinuturi nordice, era frig chiar şi vara, aşa că apa era rece şi limpede; biocipul de la gamela lui nu a raportat nimic alarmant, în afară de urme de arsenic. A adunat doi pumni de melci, pe care i-a dus înapoi la tabără. Fierţi, aveau un gust cumva asemănător cu racii şi homarii; cochiliile cenuşii ca piatra căpătau, în mod neaşteptat, nuanţe de culori iridescente ca un curcubeu, în momentul în care carnea era smulsă dinăuntru. Nu era complicat să trăieşti din ce îţi oferea natura aici, dacă ştiai cum. Pe lângă melcii comestibili şi alte tipuri de hrană pe care le puteai găsi fără mari eforturi, aveai apă la îndemână şi, precis, putea descoperi cu uşurinţă animale de vânat prin apropiere, dacă ar fi ales să rămână acolo mai mult de o lună sau două, cât calculase că i-ar ajunge proviziile aduse cu furgoneta. Putea să stea şi până la echinocţiu, dacă vremea îi permitea. Ramón a ajuns chiar să se întrebe cât de dificil ar fi, în fond, să petreacă iarna aici, în nord. Dacă ateriza undeva la sud de Râpa Scripcarului, ca să facă alimentarea cu combustibil, şi dacă dormea în furgonetă pe durata celor mai geroase luni…

După ce a mâncat, şi-a aprins o ţigară, s-a lungit pe spate şi a contemplat asfinţitul întunecând munţii odată cu cerul. Un liliac-vampir a trecut sus, prin dreptul norilor, iar Ramón s-a ridicat într-un cot ca să îl urmărească din ochi. Zbura ondulându-şi trupul uriaş şi turtit, scormonind văzduhul cu vârful aripilor acoperite cu piele, în

căutarea unui curent de aer cald. Ţipătul ridicol de piţigăiat al animalului s-a auzit clar până la el, prin abisul de aer. Erau aproape la acelaşi nivel; vietatea îl evalua probabil acum, conchizând că era mult prea mare ca să-l poată mânca. Liliacul-vampir s-a înclinat pieziş şi a zburat mai departe, de parcă ar fi coborât pe o lungă pantă de aer, invizibilă, pornind să vâneze potârnichi şi lăcuste în valea de dedesubt. Ramón l-a petrecut cu privirea, până când depărtarea l-a micşorat în zare şi l-a făcut cât o monedă strălucind ca bronzul în lumina neguroasă a serii.

Succes la vânătoare! a strigat el în urma animalului, şi pe urmă a zâmbit. Succes la vânătoare amândurora, de fapt. Când ultima geană de lumină diurnă a atins coama versanţilor muntoşi dinspre est, Ramón a zărit ceva. O discontinuitate în peretele de stâncă. Nu era vorba despre culoare, nici despre striaţiile epocilor geologice, ci despre ceva mai subtil. Ceva legat de poziţia peretelui muntos. Nu era neapărat ceva alarmat, ci mai degrabă interesant. Ramón şi-a propus să verifice mai târziu; ceva straniu, ce merita să fie investigat mai profund a doua zi de dimineaţă.

A mai rămas tolănit lângă foc câteva momente, în timp ce întunecimea nopţii l-a învăluit complet, iar stelele necunoscute au răsărit pe cer ca nişte armate fioroase şi glaciale. A repetat în gând numele constelaţiilor ciudate pe care oamenii din São Paulo le desenaseră pe firmament, pentru a înlocui vechile constelaţii ale Pământului – Catârul, Omul de Cremene, Floarea de Cactus, Greţosul Gringo –, şi s-a întrebat (i se mai spusese, dar uitase) în care dintre acele constelaţii Soarele Pământului clipea ca o simplă stea. Pe urmă, s-a dus la culcare şi a dormit, visând că era din nou copil pe uliţele de piatră rece din acel pueblo în vârful dealului unde se născuse el: se făcea că şedea pe acoperişul casei, în bezna nopţii, înfăşurat într-o pătură aspră de lână, încercând să ignore glasurile violente şi furioase ale părinţilor lui în odaia de dedesubt şi căutând steaua São Paulo pe cerul iernii.

Capitolul 4

De dimineaţă, Ramón a turnat apă peste rămăşiţele focului şi, ca să fie mai sigur, a făcut şi pipi deasupra. A mâncat frugal la micul dejun, nişte *tortillas* reci şi fasole, apoi şi-a deconectat pistolul de la sursa de alimentare a furgonetei şi l-a vârât în toc, simţind pe şold apăsarea liniştitoare şi caldă a armei; în pustietate, nu se ştie niciodată când te poţi întâlni cu vreo *chupacabra* sau altă dihanie feroce. În locul papucilor moi, îmblăniţi, pe care îi purtase în furgonetă, şi-a pus vechile lui cizme de teren, pornind la drum spre discontinuitatea din versantul muntos, pe care o reperase în seara precedentă; ca de obicei, cizmele i se păreau mai comode aici, când pietrişul îi scrâşnea sub tălpile groase, decât atunci când umbla încălţat cu ele pe străzile oraşului. Firele de iarbă şi frunzele tufişurilor erau pline de rouă. Mici şopârle ca nişte maimuţe săreau din creangă în creangă în faţa lui, strigându-se speriate, cu ţipete ascuţite. Existau milioane de specii neinventariate pe planeta São Paulo. În cele douăzeci de minute cât i-a luat să ajungă pe o suprafaţă de teren promiţătoare, la poalele unei stânci, Ramón trecuse probabil pe lângă sute de plante şi animale, pe care niciun om nu le văzuse vreodată.

În scurt timp, a descoperit şi discontinuitatea din stâncă, cercetând-o acum aproape cu părere de rău: savurase efortul în sine de a ajunge până acolo, oprindu-se des ca să se bucure de privelişte sau să se odihnească în lumina parcă apoasă a soarelui. Dar acum era cazul să se apuce de treabă.

Lichenii care se dezvoltaseră lipiţi de versantul stâncos al muntelui aveau o nuanţă de verde închis şi creşteau în spirale late, amintindu-i de picturile rupestre. Văzută de aproape, discontinuitatea nu mai era atât de evidentă. Putea trasa striaţiile de la o suprafaţă la următoarea, fără vreun semn de întrerupere sau modificare a nivelului. Ceea ce i se păruse lui Ramón că discerne în lumina difuză a amurgului de ieri era acum invizibil.

Şi-a dat jos rucsacul, a aprins o ţigară şi s-a apucat să studieze versantul muntelui din faţa lui. Pietrele din jur păreau în mare parte metamorfice – fibra lor alungită amintindu-i lui Ramón de incredibila presiune şi căldură de sub scoarţa planetei São Paulo. Gheţarii, când vor fi trecut pe-acolo, au scobit pesemne solul, presărând fragmente din toate terenurile, în locuri îndepărtate faţă de punctul lor de origine. Oricum, piatra de dedesubt era categoric de natură vulcanică sau metamorfică. Straturile sedimentare, dacă existau într-adevăr, erau plasate undeva mai sus, probabil, acolo unde solul era cel mai recent. Era genul de teren unde aveai şanse să dai lovitura la care visai. Zăcământ de uraniu, posibil. Tungsten sau tantal, dacă avea noroc. Şi, chiar dacă descoperea doar aur sau argint sau cupru, existau locuri unde oricum putea să îşi vândă informaţiile. Datele

deţinute de el ar valora cu mult mai mult decât metalele propriu-zise.

Ramón era conştient de trista ironie a profesiei lui. Niciodată nu-i va conveni să plece de pe São Paulo. Pustietatea terenurilor neumblate de aici făcea din această planetă un liman propice pentru el. Într-o colonie mai dezvoltată, sateliţii globali şi reţelele de la sol ar face imposibilă solitudinea dorită de el. El şi alţii ca el reprezentau mâinile şi ochii industriei extractoare a coloniei; pasiunea lui pentru colţurile şi nişele necunoscute ale lumii era neimportantă. Experimentele făcute de el acolo, datele culese, releveele şi informaţiile – *astea* aveau valoare, da. Şi aşa Ramón ajunsese să îşi câştige existenţa distrugând exact lucrurile care îi umpleau sufletul de linişte. Era o schemă malefică, dar tipică pentru destinul genetic contradictoriu al omenirii, se gândea el. Şi-a stins ţigara, a luat un târnăcop din rucsac şi a demarat procedura lungă şi laborioasă de identificare a unui loc propice pentru plasarea unui explozibil de forare a solului.

Soarele strălucea încălzind generos natura, aşa că şi-a dat jos cămaşa, vârând-o la spate, sub centura pe care purta tocul pentru pistol. Lucrând cu târnăcopul şi cu o lopată mică de teren, a curăţat plantele şi pământul care formau învelişul subţire, sub care, la doar o jumătate de metru adâncime, a descoperit un strat de rocă solidă şi dură. Dacă decopertarea s-ar fi dovedit mai dificilă, ar fi trebuit să se ducă înapoi la furgonetă ca să folosească uneltele cu acţionare electrică pentru excavaţii minore, care însă costau scump şi riscau să se strice repede, iar în plus tulburau întotdeauna liniştea din jur cu tânguirea lor mecanică, amintind prea mult de vacarmul civilizaţiei. Privind cu atenţie în lungul versantului muntos, a observat că existau suficiente alte locuri de prospectare, unde era nevoie de săpături mai laborioase. Cu atât mai bine, atunci, să înceapă de aici.

Explozibilul de forare a solului era gândit astfel încât să poată decupa o mostră din stratul de rocă, de lungimea unui braţ. Chiar mai lungă, eventual, dacă era vorba despre o piatră foarte casantă. În săptămâna următoare, Ramón îşi propunea să adune cel puţin zece astfel de eşantioane de sol de pe diferite situri în lungul şi în josul văii. După aceea, urmau trei sau patru zile, în care aparatura din furgonetă avea să analizeze amănunţit structura mostrelor, pentru a identifica eventualele urme de elemente chimice şi zăcăminte, prea mărunte pentru a putea fi sesizate cu ochiul liber. Odată ce intra în posesia acestor rezultate, Ramón putea concepe o strategie menită să ducă la culegerea informaţiilor esenţiale, dar cu nişte costuri minime. Acum, în timp ce amplasa prima încărcătură de detonare, visa deja la zilele de tihnă şi relaxare care îl aşteptau pe durata derulării testelor. Bunăoară, putea să meargă la vânătoare. Sau să exploreze lacurile. Ori să găsească un loc cald şi plăcut la soare, unde să moţăie

ascultând cum vântul adie fredonând parcă printre ierburi. Degetele manevrau agil tuburile explozive, aranjând firele şi sincronizând cipurile cu acea dexteritate şi graţie pe care o conferă doar experienţa îndelungată. Mulţi prospectori au rămas fără carieră şi mâini – uneori fără viaţă –, fiind prea neglijenţi cu echipamentele de lucru. Ramón era precaut, dar şi foarte experimentat. Odată situl selectat şi curăţat, plasarea încărcăturilor explozive nu dura nici un ceas.

Straniu, dar acum amâna parcă fără motiv momentul declanşării exploziei. Era atâta acalmie, atâta seninătate, atâta linişte! De-aici sus, unde era acum, pantele împădurite se aşterneau în jos, aidoma unor fâşii de negru, bleumarin şi oranj, unde copacii se unduiau în bătaia vântului ca un covor de muşchi. Exceptând cortul-capsulă, ca un ou alb, montat de el pe umărul muntelui, priveliştea semăna cu un tablou de la începutul veacurilor. O fracţiune de secundă a fost aproape tentat să renunţe la prospectarea solului şi, în schimb, să se odihnească şi să se relaxeze pe durata acestei excursii, din moment ce oricum era nevoit să se ascundă o vreme în munţi, dar şi-a alungat din minte ispita: după ce înceta tevatura declanşată de moartea europeanului şi putea, în fine, să se ducă înapoi, ştia că va avea nevoie de bani, mai ales că furgoneta nu va rezista la infinit, iar în plus nu avea niciun chef să dea de mutra arţăgoasă a Elenei, dacă s-ar fi întors iarăşi cu mâinile goale. Poate că, oricum, nici nu va găsi zăcăminte aici, şi-a zis, aproape dorindu-şi să fie aşa, dar pe urmă s-a mirat de gândul acesta ciudat, întrebându-se ce e în mintea lui, când ştia prea bine că nu era nimic rău în a fi un om bogat! Începea să-l doară din nou stomacul.

A privit în sus spre peretele muntos. Ce frumos era, stâncos şi neatins! După detonare, nu va mai fi niciodată la fel.

Toate scuzele mele, a zis el spre priveliştea pe care urma să o întineze. *Dar trebuie şi omul să-şi câştige cumva existenţa! Dealurile nu cer de mâncare.*

Ramón a scos o ultimă ţigară din tabachera de argint şi a fumat-o ca un condamnat înaintea execuţiei. A pornit spre bolovanii pe care îi alesese drept adăpost, trăgând de fitilul din material inflamabil, s-a ghemuit în spatele rocilor şi a aprins amorsa cu vârful chiştocului.

S-a produs explozia, cum era de aşteptat; dar, în loc ca zgomotul să fi fost doar o singură detunătură puternică răsunând cu ecou în brâul muntos, urmată apoi de linişte, vuietul a continuat să se amplifice din ce în ce mai tare. Coasta dealului s-a mişcat oribil sub el, aidoma unui colos tresărind din umeri din cauza unui coşmar, ca apoi să se audă un huruit prelung, urmat de zdruncinăturile rocilor prăvălite la vale. Zgomotul în sine era suficient ca Ramón să-şi dea seama că se întâmplase ceva foarte grav.

Un nor imens de praf l-a învăluit complet, alb ca o ceaţă deasă, cu gust de mortar şi piatră. O alunecare de teren. Mica încărcătură explozivă detonată de Ramón declanşase o alunecare de teren. Tuşind, se boscorodea singur în gând, reamintindu-şi ce văzuse mai înainte. Cum putuse să nu sesizeze cât de instabil era peretele muntos? Acesta era genul de greşeală ce se dovedise fatală pentru mulţi geologi. Dacă ar fi ales să se adăpostească undeva mai aproape, precis ar fi pierit strivit de roci. Sau, mai rău, ar fi rămas mutilat şi îngropat acolo, unde niciun om nu avea cum să-l mai găsească vreodată – imobilizat în capcana de bolovăniş, la cheremul hienelor-roşii venite să-i sfâşie carnea de pe oase.

Bubuiturile sinistre s-au stins treptat. Ramón s-a ridicat din spatele pietroaielor, fluturând cu mâna în dreptul feţei, ca şi cum, vânturând aerul, ar fi putut inhala mai mult oxigen, în loc de praful de piatră care risca să i se depună într-un strat gros în nări şi în plămâni. A început să meargă cu paşi nesiguri pe grohotişul nou creat sub tălpile lui. Pietrişul mirosea a încins.

Un zid de metal se înălţa acolo unde faţada de stâncă se năruise; un zid cam cât o jumătate de munte ca înălţime şi aproximativ de douăzeci-treizeci de metri ca lăţime.

Imposibil să fie aşa ceva, bineînţeles. Era probabil vreo formaţie naturală bizară. A păşit în faţă, iar propria lui reflexie – palidă ca fantoma unei fantome – s-a mişcat spre el. Când a întins mâna, geamănul lui tulbure a întins mâna la fel, oprindu-se când s-a oprit şi el. S-a oprit în loc, înainte ca mâna lui şi mâna fantomatică să se poată atinge, observând expresia de stupoare şi uimire de pe faţa reflexiei lui pe metal, care, neîndoielnic, corespundea perfect cu expresia de pe chipul lui. Pe urmă, cu precauţie, a atins zidul.

A simţit metalul rece sub vârful degetelor. Explozia nici măcar nu zgâriase suprafaţa lucioasă. Şi, deşi mintea lui se răzvrătea în faţa unei asemenea posibilităţi, în mod evident era ceva *nefiresc.* Era un lucru *făcut.* Făcut de cineva şi *ascuns* de cineva, în spatele versantului stâncos al muntelui, deşi Ramón nu-şi putea imagina *cine* ar fi avut o asemenea forţă.

Au mai trecut câteva clipe până ca mintea lui să înregistreze adevăratele implicaţii ale acestor constatări. Însemna că acolo exista ceva îngropat sub masivul muntos, ceva mare, poate un fel de construcţie, un buncăr. Poate că întregul munte era scobit pe dinăuntru.

Mda, *marea* lovitură, exact cum îi spusese el lui Manuel că va fi. Dar descoperirea nu era un zăcământ preţios; era această masivă instalaţie. Nu putea fi o instalaţie creată de mâna omului, colonia umană de aici nu era într-atât de veche, încât să fi lăsat ruine în urmă. Precis era opera unor creaturi extraterestre. Poate că dăinuia acolo de

milioane de ani. Savanţii şi arheologii ar fi cuprinşi de frenezie descoperind aşa ceva; poate chiar şi enyezilor li s-ar părea cumva interesant. Dacă nu era capabil să se tocmească eficient pentru o asemenea descoperire însemna că era mult mai nătărău decât se credea…

A pus palma desfăcută pe metal, potrivindu-i conturul cu palma din imaginea reflectată. Metalul rece vibra sub mâna lui şi, în timp ce stătea aşa, s-a produs o vibraţie şi mai profundă prin zid – bum, *bum* –, joasă şi ritmică, asemenea bătăilor unei imense inimi ascunse, poate inima muntelui, vastă, bătrână, calcaroasă.

Un clopoţel de alarmă a început să sune în subconştientul lui Ramón, ceea ce l-a făcut să privească nervos în jur. Un alt om n-ar fi reacţionat, poate, cu suspiciune la o asemenea stranie descoperire, însă cei din neamul lui Ramón suferiseră persecuţii sute de ani, chiar el amintindu-şi cum era viaţa sub veşnica ameninţare a crâncenilor *mejicanos,* când te aşteptai în orice clipă să găsească un pretext ca să-ţi şteargă satul de pe faţa pământului.

Indiferent care era explicaţia acestui zid aici, indiferent de motivul pentru care fusese plantat în acest capăt de lume, pe planeta aceasta pe jumătate necunoscută, cu siguranţă nu era o ruină părăsită – ceva funcţiona de zor sub munte. Iar faptul că era ceva ascuns însemna că nu se dorea să fie *găsit.* Şi se putea să deranjeze faptul că *fusese găsit.* Cineva inimaginabil de puternic, judecând după amploarea acestei instalaţii – şi, probabil, periculos.

Subit, razele soarelui i s-au părut reci pe umerii goi. Din nou, a privit tulburat în jur, simţindu-se mult prea expus pe versantul golaş al muntelui. Un alt liliac-vampir a trecut ţipând prin văzduh, dar acum sunetele animalului i-au amintit de tânguielile sinistre ale damnaţilor.

Era timpul să-şi ia tălpăşiţa de-acolo. Să se ducă înapoi la furgonetă – eventual să înregistreze câteva secvenţe video cu zidul metalic, iar apoi să plece în altă parte. Oriunde în altă parte. Chiar şi înapoi în Diegotown, unde riscurile erau măcar cunoscute.

Nu putea să *fugă* până la tabără – terenul era prea accidentat. Dar a coborât panta muntelui, cât mai repede cu putinţă, lăsându-se să alunece pe fund, peste bolovani, într-un nor de praf şi grohotiş, acolo unde se putea, sărind din stâncă în stâncă, dând buzna prin tufişuri, mărăcinişuri şi ciulini, făcând să se împrăştie din calea lui o sumedenie de lăcuste şi jivine mărunte.

S-a deplasat cu o asemenea repeziciune, încât parcursese peste o treime din drumul până la tabără, când muntele s-a deschis în spatele lui şi extraterestrul a ieşit afară.

Sus, deasupra lui, o gaură s-a deschis în versantul muntelui – o grotă în suprafaţa de metal, care până atunci fusese perfect netedă şi compactă. S-a auzit un ţiuit ascuţit, ca o centrifugă rotindu-se rapid,

iar apoi, peste câteva clipe, *ceva* a ieşit zburând din gaură.

Era o chestie paralelipipedică, de o formă incompatibilă cu zborul, făcută mai degrabă să se mişte în vid. Albă ca un schelet şi mută, obiectul i-a amintit lui Ramón de o stafie sau de un imens craniu zburător. Proiectată pe imensitatea goală şi albastră a cerului – unde atmosfera era atât de străvezie în vârf, încât se vedeau stelele strălucind prin marea de albastru nu îţi puteai da seama, de la distanţă, ce dimensiuni avea. Straniul obiect colţuros părea suspendat pe cer, rotindu-se lent. Uitându-se în jos, se gândea Ramón. Căutându-l pe el.

Spaima i s-a înfipt ca o gheară sinistră în piept. Tabăra lui. Creatura căuta ceva, era limpede, iar Ramón nu se gândise să disimuleze în vreun fel cupola albă a cortului-capsulă, nici furgoneta de alături. Nu avusese motive să fie prudent. Creatura nu-l vedea, poate, pe *el* aici jos, în hăţişurile de pe versantul muntos, dar precis *vedea* tabăra lui. Ramón trebuia să ajungă acolo – să se întoarcă la furgonetă şi să decoleze imediat –, până ca această creatură din munte să descopere tabăra lui. Mintea lui lucra deja frenetic, anticipând ce putea să se întâmple – oare furgoneta lui avea capacitatea să zboare mai rapid decât această „cutie” albă? De-ar apuca măcar să se ridice de la sol, fiindcă, având posibilitatea de a zbura şi la mică altitudine, furgoneta lui ar fi greu de reperat sau de atacat. Ramón era un pilot destoinic. Ştia să se strecoare, zburând, printre vârfurile copacilor, de aici până la Râpa Scripcarului, dacă era nevoie…

Dar mai întâi trebuia să ajungă acolo.

Alerga, panica brută spulberând în el ultimele urme de prudenţă. La capătul porţiunii de grohotiş, când s-a năpustit în tufărişul rămas intact, forma cutiei albe, demonice nu se mai zărea nicăieri. Arbuştii şi mărăcinii printre care înaintase cu uşurinţă venind încoace i se păreau acum o adevărată cursă cu obstacole. Crengi îl agăţau din toate părţile, zgâriindu-l pe faţă şi sfâşiindu-i hainele. Avea senzaţia că obiectul zburător ieşit din munte era exact deasupra lui, gata să-l atace. Din cauza efortului de a alerga fără oprire, îl ardea pe trahee când trăgea aer în piept; picioarele lui se mişcau cu disperare, ca să ajungă mai repede înapoi la furgonetă.

N-am văzut nimic, a rostit el gâfâind. *Te rog. N-am făcut nimic! Nu ştiu nimic. Te rog. Am visat doar!*

La jumătatea drumului până la tabără, a făcut o pauză, rezemându-se de un copac ca să-şi tragă sufletul; cerul era gol. Nici urmă de vreo cutie fantomatică plutind în aer, în căutarea lui. Surprins, a constatat că ţinea pistolul în mână. Nu-şi amintea să îl fi scos din toc. Oricum, simţind în palmă arma grea şi solidă, era mult mai liniştit, parcă. Nu era lipsit de apărare. Indiferent ce-o fi creatura

aia afurisită, putea s-o împuşte, dacă voia. A tras un scuipat, furia luând locul fricii. Da, poate nu ştia cu ce se confrunta, dar nici *chestia* aceea nu ştia cu cine avea de-a face în persoana *lui.* El era Ramón Espejo! Omul în stare să-i crape extraterestrului încă o gaură în cur, dacă ar fi îndrăznit să se pună cu *el.*

Înflăcărat de bravada şi furia lui turbată, Ramón a pornit din nou spre furgonetă, trăgând cu ochiul spre cer. Parcursese o distanţă mai mare, decât crezuse; furgoneta era la o distanţă de doar câteva minute. De-ar apuca măcar să se ridice în aer! Nu avea rost să mai întârzie filmând peretele metalic, când ştia că creatura amuşina prin văzduh după el. Dar va veni *el* înapoi cu forţe proaspete din Diegotown – garda personală a guvernatorului, eventual. Poliţia. Armata. Indiferent de ce se ascundea acolo în masivul muntos, el era decis să scoată totul afară şi să facă praf carapacea dihaniei dinăuntru. Nu-i mai era teamă de creatură, nu-i mai era teamă de nimeni. Nici de *Dumnezeu.* Litania tăgăduirilor de adineaori – *Te rog! N-am văzut nimic!* – era dată uitării deja.

A ajuns la pajiştea unde îşi ridicase tabăra, exact când extraterestrul a reapărut deasupra lui. Ramón ezita, sfâşiat între dorinţa de a se repezi spre furgonetă şi impulsul de a fugi înapoi în tufăriş.

Obiectul necunoscut era suficient de aproape acum, încât Ramón să poată evalua cam ce dimensiuni are; era mai mic decât crezuse el – poate jumătate din mărimea furgonetei lui. O chestie filamentoasă; pereţii erau formaţi din lungi fibre albe, ca nervurile de ceară prelinse pe o lumânare. Sau doar faţa era aşa. Când a plonjat spre el, a simţit că i se pune un nod în gât. Venise prea aproape. Ramón nu avea cum să ajungă la furgonetă înainte ca extraterestrul să-i taie calea.

O fi prietenos, se gândea el. *Madre de Dios, dacă nu-i prietenos, am încurcat-o!*

Furgoneta a sărit în aer. Un gheizer de foc şi fum a ţâşnit în sus din pajişte, cu un vuiet de torent, iar păsări-ţiuitoare şi-au luat zborul ţipând de pe flancul muntelui. Unda de şoc l-a lovit în plin pe Ramón, împroşcându-l cu ţărână, pietricele şi fragmente de vegetaţie. Se clătină pe picioare, căznindu-se să-şi păstreze echilibrul. Bucăţi de metal incandescent săreau bubuind în jurul lui, ciuruind şi pârjolind muşchiul care acoperea solul pajiştii. Creatura trăgea în el! Prin panaşul de fum, Ramón a văzut cum creatura se răsuceşte, zburând la cinci metri deasupra lui, ca apoi să plonjeze spre el din nou. Cortul-capsulă a explodat ca o minge pneumatică, bucăţi de plastic sfâşiat rostogolindu-se şi învârtindu-se ca nişte păsări albe, înspăimântate, prin învolburarea fierbinte a detonaţiei.

Ramón a zărit asta doar fugitiv. Deja pornise într-o goană frenetică, alergând, năpustindu-se cu disperare prin tufe şi mărăcini. Îşi auzea

răsuflarea gâfâită şi îşi simţea inima lovind ca un pumn în cutia toracică. Mai repede, şi mai repede!

Mai mult a simţit decât a văzut când obiectul necunoscut s-a apropiat venind din spate. Cu un ţipăt disperat, Ramón s-a răsucit în loc şi a tras trei focuri în arătarea de deasupra, cât a putut el de iute, după care a luat-o la fugă din nou. Un copac a explodat când a trecut prin dreptul lui, aşchiile proiectate de detonaţie înţepându-l pe faţă şi pe picioare. A auzit un ţiuit strident apropiindu-se, răsunând din ce în ce mai tare, efectul Doppler făcând să crească frecvenţa uimitor. În momentul când o undă de şoc l-a lăsat fără aer, Ramón a simţit că-i fuge solul de sub picioare. A tras din nou cu pistolul, în timp ce cădea, fără să ştie încotro ţintise sau dacă nimerise în ceva.

L-a lovit ceva. Dur. Orice urmă de conştienţă s-a stins, aidoma unei flăcări de lumânare subit astupată.

Când s-a trezit, s-a trezit în întuneric…

Partea a doua

Capitolul 5

În întuneric – nemişcat, nerespirând –, Ramón şi-a redescoperit memoria, din ce în ce mai clar. Şi-a amintit cum ridicase din umeri Griego. Huruitul mecanic al carului alegoric cu *chupacabra* hurducăindu-se pe drum. Sângele europeanului; pal în lumina roşie, negru în lumina albastră. Gustul prafului de piatră. Gustul buzelor Elenei. Detalii care fuseseră vagi s-au conturat tot mai limpede până când, concentrându-se, Ramón a putut să audă voci, a ajuns să simtă pe piele ţesătura cămăşii cu care fusese îmbrăcat. Şi-a adus aminte *tot.* Creatura din munte îl luase şi îi făcuse ceva. Îl închisese în această beznă goală şi mare, printr-o procedură pe care el nu şi-o putea imagina şi pentru nişte motive pe care nu le putea intui. Liniştea şi vidul au schimbat natura timpului. Nu mai exista sentimentul duratei. Ramón nu-şi dădea seama cât timp stătuse acolo sau dacă dormise. Nu era capabil să-şi dea seama dacă e întreg la minte, aşa cum nu ar fi ştiut nici să indice nordul, dacă i s-ar fi cerut; fără context, noţiuni cum ar fi nebunia şi orientarea în spaţiu erau lipsite de sens.

Mişcarea, atunci când a intervenit, a fost atât de discretă, încât ar fi putut crede că doar aşa i se năzărise lui. Ceva l-a înghiontit. Un curent s-a deplasat pe pielea lui; un curent invizibil într-o mare invizibilă. Avea senzaţia că era rotit lent în cerc. Ceva solid s-a ciocnit de umărul lui, iar apoi s-a ridicat pe spinarea lui sau dimpotrivă, poate el a alunecat în jos pe acel lucru. Lichidul vâscos se prelingea pe lângă el, curgându-i pe lângă faţă şi trup. În mintea lui, fluidul era drenat, deşi la fel de bine îşi putea imagina că *el* era ridicat prin fluid, în sus. Fluxul a devenit mai rapid, mai învolburat. O vibraţie profundă l-a scuturat din tot corpul: *bum.* Pe urmă, din nou, reverberându-i în oase şi în carne: *bum, bum.* O lumină apoasă şi tulbure a apărut deasupra lui, foarte difuză şi extraordinar de îndepărtată, ca o stea dintr-o constelaţie aflată la mare distanţă. Lumina s-a intensificat. Lichidul în care ştia că pluteşte s-a scurs în continuare, suprafaţa venind mai aproape, ca şi cum trupul lui s-ar fi ridicat de pe fundul unui lac, până când într-un final a străpuns dincolo de suprafaţă, atunci când ultima picătură de fluid a dispărut.

Aerul şi lumina şi sunetele l-au izbit ca un pumn.

Corpul i se zvârcolea ca un peşte viu într-o tigaie pe foc, fiecare muşchi fiind încordat şi dureros. S-a arcuit în sus ca un epileptic – capul şi călcâiele susţinând toată greutatea corpului, cu şira spinării îndoită ca un pod. Ceva nevăzut l-a întors pe burtă, înfigându-i un ac la baza coloanei vertebrale. A vomitat în convulsii violente – un sirop gălbui, gros ţâşnindu-i pe gură şi pe nas. Şi după aceea iarăşi, greaţă, spasme răscolitoare făcându-l să verse în continuare, de parcă plămânii lui ar fi fost umpluţi cu materia aceea vâscoasă.

Voi scăpa cu viaţă, şi-a zis Ramón. *Nu e mai rău decât atunci când borăşti de la prea multă poşircă. Pot eu să trec şi peste asta…*

Alt ac lung i-a pătruns în ceafă. Un fel de foc glacial a izbucnit violent în locul unde îl înţepase creatura; a simţit cum secreţia aceea, de consistenţa salivei, i se prelinge lateral pe corp, apoi o senzaţie de căldură, de parcă ar fi turnat cineva apă fierbinte în el.

Ce mi-ai făcut? a încercat să urle. *Ce-ai băgat în mine?*

Subit, violent, inima lui s-a trezit la viaţă – şi, cu o cutremurare lăuntrică teribilă, Ramón a început să respire.

Aerul care îi intra în plămâni era tăios ca nişte cioburi de sticlă, iar inima îi bubuia în piept. Lumea s-a făcut roşie. Durerea a anihilat orice gând, orice conştiinţă de sine, ca apoi, lent, să pălească.

Un alt val de greaţă l-a zguduit din rărunchi. Şi-a golit intestinele, plângând de durere şi de ruşine, atunci când nu tuşea. Calamitatea a durat ore în şir parcă, însă momentele de tihnă dintre spasme, treptat, au devenit mai lungi, iar apoi cumva braţele şi picioarele lui au început să prindă putere. Inima nu i se mai zbătea în piept ca o păsăruică încercând să scape din colivie. Încă nesigur pe el, a încercat să se aşeze în capul oaselor.

Zăcea lat, în pielea goală, pe fundul unui rezervor metalic, cu o suprafaţă de aproximativ doar trei metri pătraţi. Vasăzică ăsta era nemărginitul ocean al nopţii, pe care şi-l închipuise el! Pereţii recipientului erau prea înalţi ca să poată vedea peste ei, iar luminile – albe-albăstrui şi crude – erau prea strălucitoare ca să poată discerne tavanul de deasupra. A încercat să se ridice în picioare, dar muşchii lui erau ca o plastilină. Şi simţea un frig usturător. S-a cuibărit pe podeaua metalică, dârdâind şi simţind cum dinţii încep să-i clănţănească în gură. A încercat să ridice un braţ, dar impulsul a fost prea slab, aşa că braţul s-a legănat înapoi, ca un beţivan care nu se ţine pe picioare. Mirosuri puternice, pe care nu reuşea să le identifice, îi ardeau nările.

O chestie ca un şarpe a apărut sus, deasupra buzei rezervorului – o creatură groasă cât un braţ vânjos, gri ca paloarea morţii, ca o bucată de carne stricată, şi segmentată ca un trup de vierme. Pulsaţii păreau să se propage pe toată lungimea creaturii. Ramón a văzut cum arătarea ezită, de parcă l-ar fi analizat, ca apoi să se alungească în jos spre el. Trei lujeri lungi şi subţiri se răsfirau în aer acolo unde ar fi trebuit să fie capul. Şarpele cenuşiu a împins la o parte mâna cu care Ramón încerca stângaci să se apere şi l-a prins de umăr. Ramón s-a zbătut anemic. Dar nu mai avea nici pic de putere, iar strânsoarea şarpelui era rece şi necruţătoare ca moartea. Un alt şarpe s-a întins în jos şi i s-a înfăşurat în jurul taliei.

Şerpii l-au ridicat uşor din rezervor. A încercat să urle, dar sunetul semăna cu o tuse. Era sus în aer acum, peste ceea ce semăna cu o

imensă cavernă boltită înalt, plină de gălăgie, lumini, forfotă şi forme extraterestre. Caverna era un adevărat furnicar de activităţi diverse, pe care Ramón nu le putea încadra în tipare recognoscibile, din cauză că nu avea repere la care să le raporteze. Simţea în nas şi în gură o miasmă acră şi usturătoare, ceva în genul formaldehidei.

Cei doi şerpi l-au pus jos pe o platformă, lângă unul dintre pereţii peşterii, pe o suprafaţă solidă, dar poroasă, ca o imensă limbă neagră. S-a prăbuşit grămadă, imediat ce i-au dat drumul, picioarele fiind prea şubrede ca să îl poată ţine. A rămas în patru labe, holbându-se la cumplitele lumini orbitoare, gâfâind ca un animal încolţit, tânjind brusc după întunecimea atemporală pe care o lăsase în urmă.

Lumina era mai estompată aici, în colţul dintre zid şi planşeul cavernei. Forme incipiente se mişcau greoi prin umbre; când ieşeau în faţă, lumina le finisa şi le dădea consistenţă, însă Ramón tot nu le putea distinge. Mintea lui se ambiţiona să le reducă la aspectele familiare ale omenirii, dar – teribil şi terifiant – formele nu se lăsau catalogate. Erau prea mari, plăsmuite alandala, iar ochii lor erau de un portocaliu lucios şi strălucitor.

Un ac a ieşit afară din capătul unui tentacul cenuşiu apărut deasupra, înfigându-se în braţul lui, prea repede ca Ramón să se fi ferit sau să fi protestat. Un alt val de căldură l-a pişcat prin tot corpul şi brusc s-a simţit mult mai puternic. Ce fel de injecţie îi făcuseră? Glucoză? Vitamine? Poate băgaseră şi un tranchilizant în soluţie; i se limpezise capul deja şi avea senzaţia că era mai alert, şi nu atât de speriat. S-a ridicat în genunchi, acoperindu-şi instinctiv cu o mână zona genitală.

Formele se opriseră la o distanţă de cam un metru. Erau trei acum, toate bipede, una mai mare decât celelalte. Ramón le putea distinge mai clar deja. Mintea lui le asimila drept nişte imposturi; le concepea ca pe nişte oameni împopoţonaţi cu costume groteşti şi căuta cu încăpăţânare un detaliu neconvingător, care să le dea de gol toată deghizarea.

Din punct de vedere logic, ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Formele din faţa lui nu erau oameni costumaţi astfel. Nu erau nicidecum oameni. Erau fiinţe extraterestre, şi nu dintr-o rasă cunoscută de el. Ramón navigase printre stele pe una dintre imensele nave-galeră ale enyezilor argintii, iar odată zărise trei h’zhei păroşi, cu şase picioare, pe străzile dosnice din Acapulco, creaturi exotice ca nişte corcituri de pisici cu omizi. Pe turúri îi văzuse doar în film, dar chiar şi proiectaţi pe ecran, tot îl umpluseră de groază. Extratereştrii aceştia nu erau turúri, nici enyezi, nici ciani, nici membri ai vreuneia dintre Marile Rase. Nu făceau parte din universul cunoscut de el. Nu-i putea plasa nicăieri. Sute de întrebări, acuzaţii, rugăminţi se ciocneau în mintea lui. *Cine sunteţi voi? Ce vreţi? Vă rog, nu mă omorâţi.*

Bine măcar că erau bipezi umanoizi, şi nu păianjeni sau caracatiţe ori băşici cu ochi bulbucaţi, deşi felul cum se articulau mădularele lor părea îngrijorător de ciudat. Cele două creaturi mai mici aveau, poate, doi metri, dar creatura mai mare măsura vreo doi metri şi cincisprezece centimetri, ceea ce însemna că toate trei creaturile erau cu mult mai înalte decât Ramón. Bustul lor era ca o coloană, având aparent o lăţime uniformă la şolduri, în talie şi la umeri. Cât despre greutate, cu siguranţă cântăreau peste o sută treizeci şi cinci de kilograme fiecare, deşi impresia dominantă pe care o lăsau era aceea de graţie şi supleţe. Aveau pielea lucioasă şi strălucitoare, însă fiecare creatură avea coloritul ei distinctiv: una era împestriţată, albastru cu auriu; alta avea o tentă de ambră pală; în timp ce creatura cea mai mare era gălbuie pe tot trupul, cu nişte arabescuri ciudate, argintii şi negre.

Toate cele trei creaturi purtau nişte centuri, de care erau atârnate obiecte necunoscute din metal şi sticlă, precum şi un fel de funii bizare, făcute dintr-un material cenuşiu şi tern. Braţele lor erau disproporţionat de lungi, cu mâini uriaşe, degetele – trei degete lungi şi două degete mari – nepotrivit de fine şi delicate. Capul era fixat jos, într-o scobitură dintre umeri, şi stătea un pic împins în faţă, pe un gât gros şi butucănos, dându-le o înfăţişare belicoasă şi agresivă, ca nişte ţestoase ţâfnoase. Pe vârful capului, aveau o creastă de păr sau fulgi, care se întindea spre ceafă pieziş sau drept. Pene le ieşeau din umeri, din ceafă şi de pe vârful vertebrelor, formând un fel de coamă ţepoasă. Capul era cumva triunghiular, turtit pe creştet, dar protuberant la baza craniului, iar faţa avea o formă conică, ascuţită. Iar trăsăturile erau ca în cele mai oribile coşmaruri: nişte râturi mari şi negre, ca de cauciuc, cu dâre albastre şi portocalii, tremurând şi amuşinând, guri ca nişte plăgi deschise şi umede, prea largi şi fără buze, iar ochii mici şi holbaţi fixaţi prea jos, de o parte şi de cealaltă a râtului. Ochi oranj, fierbinţi şi inexpresivi, ca nişte pietricele pestriţe.

Holbându-se la el.

Se holbau la el, de parcă ar fi fost o gânganie, iar atitudinea lor l-a umplut de furie. S-a ridicat în picioare şi s-a uitat urât la cele trei creaturi; tremura încă, dar era decis să nu le arate cât era de neputincios. Ramón Espejo nu îngenunchea în faţa nimănui! Mai ales în faţa unor monştri pociţi şi anormali ca ăştia!

– Care dintre voi, a croncănit el, după care, dregându-şi glasul, a reluat: Care din voi, fir-aţi voi să fiţi de *slugi* nenorocite, o să-mi plătească mie furgoneta?

Extratereştrii nu au reacţionat la cuvintele lui. Cel masiv a întins un braţ, cu articulaţii ciudate – o mişcare ce i-a reamintit lui Ramón de algele marine ondulându-se graţios în curenţii lini ai mării. S-a încruntat când extraterestrul a îndoit spre sine ceea ce considera el a

fi nişte degete, o dată, de două ori, de trei ori. Creatura s-a oprit şi pe urmă a repetat gestul. Mişcarea propriu-zisă părea studiată, de parcă ar fi învăţat-o pe de rost, ca şi cum echivalentul ei natural ar fi putut să fie de neînţeles pentru oameni. O bubuitură groasă a venit de undeva din adânc, de sub ei: o inimă gigantică, bătând de două ori şi, apoi, amuţind. Ramón a privit în jur. Extraterestrul a repetat gestul dinainte, îndoind degetele de trei ori.

– Vrei să vin mai aproape de tine? a întrebat Ramón.

Creatura a zvâcnit din rât, iar penele de pe cap s-au ridicat şi s-au lăsat jos la loc. Din nou, ciudata mişcare de îndoire a degetelor. Ramón şi-a amintit subit de un jurnalist care venise pe planeta São Paulo, din Kigiake, şi care nu ştia decât un singur cuvânt în spaniolă – *gracias.* Extraterestrul era la fel – un singur gest repetat în orice ocazie; cu aplicabilitate general valabilă.

Extraterestrul s-a întors cu spatele, a făcut câţiva paşi inuman de graţioşi, pe urmă s-a răsucit din bust spre Ramón şi i-a făcut semn din nou. *Vino după mine.* Ceilalţi doi extratereştri continuau să stea ca nişte stane de piatră, doar că fremătau permanent din rât.

– Hm, am ajuns prizonierul unor extratereştri, care de tâmpiţi ce sunt nici nu ştiu să vorbească! a zis Ramón sfidător şi furios. Hei, tu, ăla. *Pendejo.* De ce mama mă-sii să vin după tine, ha?! Dă-mi un motiv, fir-ar să fie!

Extraterestrul stătea nemişcat. Ramón a tras un scuipat, care s-a evaporat imediat ce a atins platforma ca o limbă neagră, absorbind sputa şi pleoscăind zgomotos. A scuturat din cap, cu un aer scârbit; de fapt, se părea că n-avea altceva de făcut, decât să se ţină după extraterestru. A venit mai în faţă, mişcându-se încet, cu paşi nesiguri pe suprafaţa îngrijorător de udă şi catifelată, în care i se afundau picioarele când călca. Privea circumspect de jur împrejur, întrebându-se dacă merita să încerce să fugă. Dar să fugă unde, de fapt? Iar unele dintre obiectele atârnate de centura extraterestrului erau aproape sigur arme…

Drept în faţă se vedea o poartă decupată prin peretele de stâncă al cavernei, pe unde extraterestrul a dispărut, privind în spate încă o dată şi repetând gestul lui favorit.

Încercând să-şi poarte goliciunea ca pe un costum de haine, Ramón a pornit după extraterestru în beznă. Celelalte două dihănii păşeau imediat în urma lui.

Capitolul 6

După aceea, Ramón nu-şi mai amintea prea clar călătoria aceea. A fost condus prin tuneluri înguste şi joase, prin care extraterestrul abia putea trece. Tunelurile urcau şi coborau abrupt sau reveneau în urmă, aparent fără nicio logică. Stâncile erau uşor fosforescente, furnizând exact suficientă lumină cât să poată vedea pe unde călca. Refuza să privească înapoi spre formele care îl urmau, deşi îşi simţea nervii ca o colcăială de viermi.

Liniştea era apăsătoare aici, în pântecele muntelui, deşi din când în când un ţipăt de pasăre răzbătea prin straturile groase de rocă. Pentru Ramón, era ca urletul unor suflete blestemate strigând în van spre un Dumnezeu impasibil şi rece. Uneori, treceau prin zone cu lumină şi activitate intensă, încăperi pline de sporovăieli şi mirosuri grele, putregăite, încăperi scăldate într-o iluminaţie orbitoare – roşie sau albastră sau verde, încăperi întunecoase ca tuşul, în afară de linia vag argintie a potecii pe care călcau. La un moment dat, au stat neclintiţi, multă vreme, într-o astfel de încăpere, când Ramón a avut senzaţia că-i cade stomacul şi s-a gândit că erau, poate, într-un ascensor.

Fiecare sală prin care treceau părea mai suprarealistă decât cea dinaintea ei. Într-una dintre camere, nişte vietăţi care semănau cu nişte păianjeni uriaşi zăceau ghemotoc în mijlocul unui fel de bazin cu ulei albastru strălucitor, care se clătina molatic. Altă încăpere, cu tavanul foarte înalt, colcăia de extratereştri, care roiau peste straturi suprapuse de obiecte stranii pe planşeul peşterii. Aparatură, poate, instrumente, computere, deşi majoritatea lucrurilor de aici erau atât de nefamiliare, încât le percepea doar ca nişte pete estompate, indescifrabile, vârtejuri ireale de forme, umbre şi lumini intermitente. Departe, în cealaltă parte a peşterii, doi extratereştri uriaşi – asemănători cu cei trei însoţitori ai lui, dar înalţi de vreo cinci sau şase metri – trudeau în semiobscuritate, ridicând şi stivuind un fel de secţiuni imense de faguri de miere, mişcându-se cu graţie, în ciuda masivităţii, ireali şi halucinant de frumoşi, ca dinozaurii surprinşi în stop-cadru, în filmele de groază vechi. Într-o parte, un extraterestru mai mic mâna un şuvoi de melasă spongioasă în josul unei scări din bolovani, atingând din când în când masa vâscoasă cu o nuia neagră şi lungă, de parcă i-ar fi dat ghes să curgă mai repede.

Mintea lui nu putea cuprinde o asemenea varietate de lucruri nemaiîntâlnite, sforţându-se cu disperare să priceapă cât de cât ceva din tot ce vedea. Plimbarea aceasta de coşmar era ca o interminabilă serie de mistere. Un imens tentacul cenuşiu a ieşit dintr-un perete, mângâindu-l pe extraterestrul din faţa lui, iar apoi a căzut pe jos şi a dispărut strecurându-se ca un şarpe. Un miros de nucşoară, ceapă prăjită şi alcool medicinal a umplut aerul şi s-a evaporat. Bubuiturile profunde pe care le auzise mai devreme umpleau aerul la anumite

intervale, ce nu păreau să respecte vreo schemă specială, deşi Ramón a constatat că încetul cu încetul începea să anticipeze apariţia zgomotului.

Departe de încăperi, în tuneluri, spaţiul era strâmt, întunecos şi mut. Spinarea extraterestrului din fruntea plutonului licărea pal în strălucirea fosforescentă a rocilor, ca un peşte într-o apă murdară, şi, pe moment, Ramón a avut senzaţia că arabescurile de pe trupul creaturii se mişcau, chircindu-se şi ondulându-se ca nişte vietăţi. Când s-a împiedicat, Ramón s-a prins instinctiv de braţul extraterestrului, ca să nu cadă. Pielea creaturii era caldă şi uscată, ca pielea de şarpe. În spaţiul îngust din tunel, simţea mirosul extraterestrului: un iz greu de mosc, ca uleiul de măsline, ca nişte cuişoare aromate, mai degrabă ciudat decât neplăcut. Extraterestrul nu a avut nicio reacţie: nu a privit în spate, nu s-a oprit, nu a scos niciun sunet. Cei trei extratereştri continuau să meargă imperturbabili, în acelaşi ritm, iar Ramón n-avea încotro, trebuia să ţină pasul cu ei, dacă nu voia să fie abandonat în întunecimea glacială a acestui labirint negru, făcut de creaturi necunoscute omului.

Într-un final, s-au oprit într-o altă sală luminată orbitor, Ramón fiind cât pe-aci să se ciocnească de spinarea lată a extraterestrului din faţa lui. Pentru ochiul uman, proporţiile şi dimensiunile acelei încăperi erau cumva greşite: semăna mai mult cu un romb decât cu un dreptunghi, dar podeaua era uşor înclinată, tavanul era şi el înclinat într-un alt unghi şi nu avea o înălţime uniformă, totul era subliminal derutant, totul era *şui,* creându-i lui Ramón o senzaţie de greaţă şi ameţeală. Lumina era prea strălucitoare şi prea albastră, iar încăperea era plină de un susur şoptit, care stăruia exact la limita auzului desluşit.

Locul acesta nu fusese construit de fiinţe umane şi nici nu le era destinat lor. Când a intrat în sală, a văzut că pereţii şiroiau de mici tablouri târâtoare, ca şi cum o peliculă de ulei curgea încontinuu din tavan pe podea, cărând cu ea un fel de spumă subţire de imagini veşnic-schimbătoare: învolburări de culori vii, forme geometrice, structuri labirintice impresioniste, vaste peisaje suprarealiste. Uneori, se întâmpla să mai curgă şi ceva recognoscibil: reprezentări de copaci, munţi, stele, mici figuri de extratereştri, care păreau să se zgâiască urât la Ramón din haosul oniric, în timp ce curgeau în jos ca să-i înghită podeaua.

Extraterestrul care îl condusese aici i-a făcut semn să vină în faţă. Cu multă precauţie, Ramón a traversat încăperea, simţindu-se stingher şi descumpănit, păşind fără să vrea aplecat pe o parte pentru a corecta cumva înclinaţia solului, de parcă s-ar fi aşteptat ca încăperea să se răstoarne sau să se caşte sub el.

În centrul sălii se afla o groapă circulară adâncă, de jur împrejur căptuşită cu metal, iar pe fundul gropii se vedea un extraterestru.

Era şi mai înalt decât călăuzele lui Ramón, dar şi mult mai gras, partea inferioară a trupului fiind atât de buhăită, încât părea de patru sau cinci ori mai umflat decât ceilalţi extratereştri, iar creasta şi penele erau mult mai lungi. Pielea era albă ca un vierme şi lipsită de orice semn. Albise de bătrâneţe? Sau se vopsise alb, ca un indiciu al unui rang înalt? Ori făcea parte din altă rasă, poate? Imposibil de spus, dar când ochii extraterestrului s-au îndreptat în sus, spre el, Ramón a fost surprins şi tulburat de forţa sugerată de acea privire, de severa autoritate pe care o emana. A remarcat, nu mai puţin şocat, că extraterestrul era conectat fizic cu groapa – un fel de sârme sau tije sau cabluri ieşeau din trupul creaturii şi dispăreau în pereţii metalici şi netezi, formând în jurul ei un complicat „leagăn al pisicii”. Unele cabluri erau negre şi terne, altele erau luminescente, iar câteva foarte lucioase – roşii, cenuşii, cafenii – pulsau lent şi ritmic, de parcă ar fi avut propria lor viaţă scabroasă.

Ochii oranj, scăpărători îl studiau atent. Lui Ramón îi era ruşine de goliciunea lui, dar refuza să se plece în faţa acestui extraterestru, fie numai şi pentru a-şi acoperi goliciunea. Capul imens şi livid a făcut o mişcare.

– Substantiv, a zis extraterestrul. Formă verbală. Identificator. Substitut semantic. Simţul identităţii.

Ramón se holba la extraterestru, făcând efortul de a nu-şi arăta uimirea. Creatura vorbise în spaniolă (Ramón ştia un pic de engleză, portugheză şi franceză, vorbind, fireşte, *portugleza,* care era o „lingua franca” stâlcită folosită în colonie), ba chiar foarte clar, deşi, în mod straniu, glasul suna hârâit şi metalic, ca o maşinărie ruginită. De unde dracu’ învăţase o limbă omenească?

– Ce Dumnezeului tot îndrugi acolo? a zis Ramón. Ce Dumnezeului vrei, de fapt?

– Vulgaritate idiomatică. Teamă religioasă, a zis extraterestrul, iar apoi, cumva dezamăgit, a adăugat: Stagnant.

Imensa dihanie s-a foit în păienjenişul ei de sârme şi cabluri, pântecele unduindu-se de parcă ar fi avut propria-i viaţă.

Ramón a simţit că i se suie sângele la cap:

– Ce vrei de la mine?

– Om eşti, a intonat dihania.

– Da, om sunt, ce naiba! Ce *credeai,* mă rog, că aş fi, ha?!

– Îţi lipseşte *tatecreude.* Eşti o creatură defectă. Firea ta e periculoasă şi înclinată spre *aubre.*

Ramón a tras un scuipat pe jos. Dihania îl scotea din sărite, cu aroganţa glasului ei sacadat şi aspru, cu privirea neclintită a ochilor oranj şi ficşi. În momentele critice din viaţă – când pierduse prima furgonetă într-un pariu făcut la beţie, când Lianna îl părăsise definitiv, când Elena ameninţa că îl dă afară – furia continuase să clocotească

în sufletul lui. A revenit şi acum, năpădindu-i fiinţa ca un val de certitudine fierbinte. *Ce sunteţi voi, pocitaniilor?* a zis el. *De unde veniţi? De pe planeta asta? Din altă parte? Cine vă credeţi voi, de vă permiteţi să mă atacaţi şi să mă ţineţi aici, împotriva voinţei mele? Şi cum rămâne cu furgoneta mea, eh? Cine o să-mi dea mie altă furgonetă?*

Brusc, l-a frapat absurditatea situaţiei. Vasăzică, era aici, în acest furnicar de extratereştri, întemniţat în măruntaiele unui munte, înconjurat de demoni, şi lui îi mai ardea să bată câmpii despre furgoneta lui?! A trebuit să se abţină să nu râdă, temându-se că dacă începea, nu s-ar mai putea opri din râs.

Extraterestrul se holba la el în tăcere. *Dacă vrei să vorbeşti, vorbeşte cu sens,* a rostit Ramón, răguşit. Furia îl făcea să se simtă puternic şi sigur de sine, dar ştia că realitatea era alta. I se părea preţios orice fleac de care s-ar putea agăţa ca să nu-şi piardă minţile. *Dacă nu-ţi place cum sunt făcut, n-ai decât să-mi arăţi cum să plec din haznaua asta mizerabilă.*

Extraterestrul imens şi palid a părut să cumpănească un moment cuvintele lui Ramón. Râtul s-a ridicat, de parcă ar fi vrut să guste aerul.

– Astea sunt sunete, nu cuvinte, a spus extraterestrul după o lungă pauză. Discordanţe în afara fluxului cuvenit. Nu trebuie să rosteşti sunete fără sens, altminteri, vei fi corijat.

Ramón s-a înfiorat şi a întors capul; furia se domolise în el, la fel de repede cum izbucnise, iar acum se simţea obosit, descurajat de imperturbabilitatea extraterestrului.

– Ce vrei de la mine? a întrebat el deprimat.

– Noi nu „vrem” nimic, a zis extraterestrul. Din nou, vorbeşti în afara realităţii. Tu ai o funcţie: prin urmare, tu exişti. Tu îţi vei exercita acea funcţie fiindcă este ţelul tău să faci aşa, este *tatecreude* pentru tine. „A vrea” nu are niciun amestec: totul este flux inevitabil. Eşti om. Vei curge în traiectoriile pe care curge un om. Fiindcă el este din tine, calea noastră la el va fi aşternută neted. Tu îţi vei îndeplini funcţia.

Vocea creaturii devenea parcă tot mai clară pe măsură ce vorbea, ca şi cum fiecare nou cuvânt rostit îl făcea să înţeleagă mai bine limbajul lui Ramón. Se gândea că, dacă mai discuta mult cu creatura asta, în curând avea s-o audă vorbind cu un accent mexican, probabil, şi înjurând de mama focului.

– Şi dacă n-o să funcţionez pe placul vostru? a întrebat Ramón.

Extraterestrul s-a oprit, cumva contrariat parcă:

– Tu trăieşti, a zis în cele din urmă. Prin urmare, tu îţi exerciţi funcţia. Nefuncţionând, tu nu poţi să mai exişti. A exista şi totuşi a nu exista – tu ai fi o contradicţie, *aubre,* o disrupţie a fluxului. Nu se acceptă *aubre.* Pentru a restabili fluxul echilibrat, ar fi necesar să se

nege iluzia că tu exişti.
Asta măcar era suficient de clar, se gândea Ramón, simţind cum i se face pielea ca de găină. Când a vorbit din nou, şi-a ales cuvintele cu grijă:
– Şi ce funcţie trebuie să îndeplinesc?
Ochii oranj, scăpărători s-au fixat din nou asupra lui.
– Ai grijă, l-a avertizat extraterestrul. Faptul că noi trebuie să îţi explicăm ce este *tatecreude* pentru tine înseamnă că eşti înclinat spre *aubre.* Dar noi îţi vom acorda o dispensă, având în vedere că nu eşti fiinţă adecvată. Ascultă: un om a evadat de la noi. Acum trei zile a fugit de la noi, iar noi nu am reuşit să îl găsim. Prin gestul lui, a arătat că este *aubre* şi astfel a dovedit că el nu există. Iluzia existenţei lui trebuie, aşadar, să fie negată. Omul nu are voie să ajungă la o aşezare umană şi să le povestească altor oameni despre noi. Dacă ar face aşa, lucrul acesta ar interfera cu propria noastră *tatecreude.* O asemenea interferenţă este *gaesu,* contradicţie primară. Prin urmare, tu îl vei găsi, îl vei nega, pentru a restabili fluxul echilibrat.
– Şi cum să-l găsesc *eu,* dacă voi nu aţi putut?
– Om eşti tu. Voi sunteţi la fel. Tu îl vei găsi pe el.
– Ar fi putut ajunge oriunde deja! a obiectat Ramón.
– Unde tu te-ai duce şi unde el s-ar duce – tot una este. Tu vei merge acolo unde el a mers şi tu îl vei găsi pe el.
Ramón reflecta la cele auzite.
– Vasăzică vrei să spui că există un om care v-a descoperit aici şi a plecat, iar acum vrei ca eu să vă ajut să îl prindeţi, până nu ajunge înapoi în civilizaţie? Vrei să vânez eu pentru voi? Asta încerci să spui?
Creatura dintre cabluri analiza răspunsul.
– Da, a zis ea.
– Şi de ce *naiba* aş face asta?
Bubuitura profundă a răsunat sinistru din adâncurile planetei, având darul de a-i reaminti lui Ramón unde se afla şi cu ce fel de creatură discuta. Un val de ameţeală l-a năpădit brusc. Fiorosul extraterestru nu părea să fi observat disperarea lui.
– Tu eşti îmbibat de ţel, a zis el, aproape răbdător. Inima ta bate. Faci schimb de gaze. Faci asta cu un ţel. A fi şi totuşi a fi fără ţel este contradictoriu. Limbajul tău este defect prin faptul că poate exprima stări iluzorii. Rostul tău este să ajuţi la localizarea omului. Dacă eşti fără ţel, iluzia existenţei tale trebuie să fie rectificată.
Mda, se gândea Ramón, asta era suficient de clar. Ori vânezi, ori mori. Răspunsul era simplu. Va minţi. Nu avea de gând să facă pe Iuda pentru demonii ăştia, dar în acelaşi timp nici nu va putea să scape de ei, atâta vreme cât îl ţineau prizonier în măruntaiele muntelui lor. Dacă ar putea ieşi afară de-aici, exista măcar o speranţă. Un gând înfiorător l-a frapat subit.

– De cât timp mă ţineţi închis aici? a întrebat el. E încă vară? Fiindcă a hăitui un nenorocit de dement pe vreme de iarnă e ceva imposibil.

Dihania tăcea. Ramón începea să se enerveze. Dacă zăcuse în beznă atât de mult timp, încât anotimpurile să se fi schimbat, a încerca să evadeze din temniţa extratereştrilor ar fi sinucidere curată. Vremea potrivnică l-ar ucide la fel de eficient ca un pumnal în coaste.

– Cât timp am stat în mizeria aia de butoi?

– Trei zile, a spus creatura fără ezitare.

Ramón a simţit împunsătura spaimei, cu atât mai sinistră, cu cât îl luase prin surprindere.

– Omul pe care vreţi să-l prindeţi. De cât timp a fugit? De când m-aţi închis pe mine aici?

Extraterestrul a făcut o pauză, înainte ca glasul lui răguşit şi cavernos să îi dea răspunsul:

– Da.

Atât de departe în ţinuturile nordice, era exclus să fie doar o coincidenţă: Ramón fusese urmărit. Vreun prăpădit de agent venise până aici după el, căutând să-l prindă pe ucigaşul europeanului, dar, în schimb, nimerise în scena asta de Iad. Ramón nu se putea abţine să nu fabuleze – un poliţai din Diegotown sau poate vreun securist din garda personală a guvernatorului, furişându-se spre tabăra lui Ramón, dar având ghinionul să nu găsească decât un sol pârjolit, bucăţi de plastic răsucite şi monştrii aceştia, ieşind în zbor din imensul zid metalic, pe care el îl scosese la iveală. Nemernicul ăla o fi avut timp măcar să ceară ajutor? Niciun satelit nu răzbea atât de departe în nord, însă poliţia avea staţii radio care funcţionau în orice condiţii. Oare extratereştrii distruseseră furgoneta poliţistului, aşa cum distruseseră şi furgoneta lui Ramón?

Ramón fusese sărac toată viaţa şi, asemenea celor mai mulţi oameni sărmani, instinctul de a se teme de poliţie era însemnat cu fierul roşu în sufletul lui. La gândul că un om al autorităţilor fusese la un pas de a-l prinde, înainte de a fi căzut împreună în capcana extratereştrilor, panica a pus stăpânire pe el, cu gustul ei coclit şi acru. Şi totuşi, logic vorbind, omul autorităţilor era acum singura lui speranţă. De obicei, ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l vadă era poliţia, însă existau situaţii disperate, cum era aceasta, când chiar şi unul ca el, care avusese adesea conflicte cu legea, s-ar bucura teribil să vadă nişte poliţai apărând pe munte. Dacă mesajul ajungea până la Râpa Scripcarului, vor veni precis ajutoare. Forţele militare ale coloniei. Lui Ramón nu-i rămânea decât să spere că omul care îl urmărise se pricepea să fugă, la fel de bine cum ştiuse să rămână ascuns cât timp se ţinuse după el.

Şi dacă venea cavaleria, iar Ramón era eliberat, ce va urma?

Ramón îl omorâse pe european. Oare guvernatorul va mai fi atât de furios, încât să ordone execuţia lui Ramón? Sau contribuţia lui la descoperirea bârlogului extratereştrilor îi va aduce amnistierea? Câte întrebări, tot atâtea dileme.

– În regulă, a spus Ramón. Vreţi să-l găsiţi pe tip, vi-l găsesc eu. Nu e prieten cu mine, a completat el, frecându-se pe bărbie cu un aer viclean.

Nu se făcea totuşi să cedeze atât de uşor. Până şi nişte creaturi ciudate ca astea şi-ar putea da seama de tertip.

– Dacă fac asta pentru voi, a întrebat el insinuant, eu cu ce mă aleg?

Extraterestrul s-a holbat la el câteva momente, încât a început să se teamă că forţase poate nota.

– Eşti o creatură neadecvată şi contradictorie. *Aubre* se poate manifesta în tine. Ne vom asigura împotriva unor asemenea manifestări însoţindu-te.

– Voi? Voi toţi?

– Noi. Ne-noi. Limbajul tău este defect, admite contradicţia acolo unde nu există niciuna. Noi vom separa partea din întreg. Maneck se va sacrifica pentru a menţine fluxul. Maneck este noi şi ne-noi. Maneck te va însoţi şi te va supraveghea. Prin el, *tatecreude* îţi va fi protejată.

Mda, ar fi fost prea frumos, într-adevăr, ca extratereştrii să-l trimită de unul singur pe coclauri, bizuindu-se pe el că îşi va îndeplini misiunea primită. Dar faptul că nu va avea decât un singur gardian era o binecuvântare. Două sau trei creaturi ar fi făcut imposibilă orice tentativă de evadare. Pe când cu una doar, totuşi…

Extraterestrul care îl adusese aici a apărut silenţios lângă Ramón. Ce straniu – cum era posibil ca o dihanie atât de mare să nu facă niciun zgomot?!

– Maneck, deci? i-a zis Ramón arătării. Numele tău e Maneck? Eu sunt Ramón Espejo.

În timp ce Ramón se întreba dacă să dea mâna cu extraterestrul, în semn că făcuseră cunoştinţă, Maneck l-a prins brusc de umeri, l-a săltat ca pe o păpuşă de cârpă şi l-a ţinut imobilizat în aer. Ramón se zbătea instinctiv – serile de încăierare la bar şi pe străzi îl făceau să mişte turbat din braţe şi picioare. Degeaba, era ca şi cum s-ar fi luptat cu un ocean. Maneck nici nu s-a clintit.

Din groapă s-a ridicat un şarpe alb şi livid.

Ramón privea stupefiat şi îngrozit. În mod evident, era un fel de cablu – două sârme goale ieşeau în afară din capătul vizibil dar se mişca atât de suplu şi natural, încât singurul lui gând a fost că avea în faţa ochilor o cobră lividă şi sinistră. S-a apropiat de el, legănându-se lent dintr-o parte în cealaltă, aţintindu-şi capul orb şi pal spre Ramón.

Capul tremura un pic, ca şi cum şarpele ar fi cercetat aerul în căutarea prăzii. Pe urmă, s-a întins spre el.

Din nou Ramón s-a zbătut cu disperare, încercând să scape, însă Maneck, fără niciun efort, l-a răsucit înapoi, forţându-l să stea nemişcat. Când şarpele-cablu a venit mai aproape, a observat că pulsa ritmic, iar cele două sârme goale din vârful capului vibrau ca limba şfichiuitoare a unui şarpe. Tremura carnea pe el şi i se chirciseră testiculele de spaimă. Din cauza goliciunii, se simţea vulnerabil, slab şi neputincios, cu trupul expus tuturor primejdiilor din jur.

– Vă fac pe plac! a ţipat piţigăiat Ramón. Am spus că fac cum vreţi voi! Nu-i nevoie să-mi faceţi aşa ceva. O să vă ajut!

Cablul l-a atins în scobitura gâtului.

A avut senzaţia că nişte buze moarte i se lipiseră de piele, ca două înţepături dureroase şi glaciale. O undă de şoc, stranie şi intensă, i s-a propagat în tot corpul în sus şi în jos, de parcă nişte degete imponderabile ar fi urmărit contururile întregului sistem nervos. O fracţiune de secundă, privirea i s-a întunecat, apoi vederea a revenit la normal. Maneck l-a pus jos, pe sol.

Cablul era acum încastrat în gâtul lui Ramón. Învingându-şi scârba, a prins cablul cu mâna, simţind cum îi pulsează în palmă. Era cald, ca pielea de om. A tras un pic de cablu, curios să vadă ce se poate întâmpla. Când a smucit mai tare, a simţit cum i se mişcă partea cărnoasă a gâtului. A-l smulge cu totul era ca şi cum ar fi încercat să-şi smulgă nasul de pe faţă. Cablul continua să pulseze, iar Ramón şi-a dat seama că pulsa în ritmul bătăilor inimii lui. Privind mai atent, a văzut cum cablul se întunecă la culoare, treptat-treptat, pe măsura ce sângele lui începea să îl umple.

A văzut oripilat că, deja, capătul opus al cablului se legase cumva de extraterestrul care îl ţinuse în aer, contopindu-se în încheietura mâinii drepte a creaturii. Maneck. Ramón era prins în lesă. Un câine de vânătoare pentru demoni.

– Acest *sahael* nu te va răni, dar va fi de folos pentru soluţionarea contradicţiilor tale, a zis dihania din groapă, ca şi cum ar fi intuit disperarea lui, fără să o înţeleagă însă. Ar trebui să te bucuri că îl ai. Te va proteja de *aubre.* Dacă vei manifesta *aubre,* acest *sahael* te va corecta. Uite-aşa.

Ramón s-a trezit pe jos, deşi nu-şi amintea să fi căzut. Abia acum, când durerea trecuse, a putut să analizeze ce simţise, dându-şi seama că în viaţa lui nu resimţise o durere atât de cumplită, ca un înotător privind în urmă spre valul care tocmai i-a trecut peste cap. Nu-şi amintea să fi urlat, dar îl durea rău în gât, iar ecoul ţipetelor lui vibra parcă şi acum în pereţii încăperii. O greaţă copleşitoare i-a oprit respiraţia în loc, înainte de convulsiile vomei. A înţeles că va face

orice i se va cere, pentru a nu mai păţi aşa ceva vreodată, absolut orice, şi, pentru prima oară de când se trezise în bezna aceea, lui Ramón Espejo i-a fost ruşine de-a binelea.

O să vă omor pe toţi, se gândea. *Fac eu cumva să tai chestia asta care mi s-a fixat în gât şi pe urmă o să vin să vă omor pe toţi.*

– Disciplinează-te, a zis extraterestrul din groapă. Corectează *aubre,* iar atunci până şi o creatură defectă ca tine poate realiza coeziune sau chiar nivel de coordonare.

Abia după câteva clipe a înţeles Ramón că păsăreasca extraterestrului fusese un fel de concediere: o admonestare aspră, dar amabilă, ameninţarea cu focurile iadului, perspectiva mântuirii fluturată pe la nas, iar în final *mergi şi nu mai păcătui.* Nemernicul naibii se credea misionar!

Maneck l-a ridicat în picioare pe Ramón şi l-a înghiontit spre un tunel. Lesa vie – *sahael* – se adapta ca lungime în funcţie de distanţa dintre ei doi. Maneck a scos un sunet, din care n-a ştiut ce să înţeleagă, şi aparent a renunţat să-l mai ia cu duhul blândeţii. Extraterestrul a pornit iute înainte, iar *sahaelul* l-a smucit de gât pe Ramón, care n-a mai avut încotro decât să-l urmeze, ca un câine mergând la pas cu stăpânul.

Iar tu, mi amigo, şi-a zis Ramón în gând, privind fix spre spatele lui Maneck, care continua să meargă nepăsător, *tu vei muri primul.*

Capitolul 7

Au mers şi au tot mers înapoi prin tuneluri, din cavernă în cavernă, prin zgomote ritmice, umbre nebuloase şi lumini albastre orbitoare. Ramón călca abătut, ca un automat, tras înainte de Maneck, iar priponul din gât îl apăsa şi îl jena supărător. Aerul glacial din jur îi răcise tot trupul, iar exerciţiul de a merge nu era suficient ca să se încălzească.

Păşind poticnit înainte, Ramón căuta în gând o geană de speranţă de care să se agaţe.

Cât timp putea trece până ca Elena să remarce absenţa lui? Luni, cel puţin. Sau poate va ajunge să creadă că Ramón îşi luase tălpăşiţa din nou, plecând la Nuevo Janeiro fără ea, ca să-şi predea rapoartele şi să-şi încaseze onorariul, păstrând banii doar pentru el. Ori îşi va imagina că fugise la beţie cu o altă femeie. Nu, puţin probabil să pornească în căutarea lui. Mai degrabă o vedea în stare, turbată de furie cum era, să se reguleze cu vreun geolog păros, cules dintr-o bodegă prăpădită sau o cârciumă ordinară, ca să se răzbune pe el. Tot aşa, probabil, Manuel Griego ştia că Ramón avea să rămână pe teren trei sau patru săptămâni, cel puţin. Ramón se boscorodea singur în gând pentru proasta inspiraţie de a-i fi spus că i-ar plăcea să meargă la vânătoare, fabulând chiar că n-ar fi fost exclus să dispară definitiv prin munţii Sierra Hueso, hrănindu-se cu ce-i oferea natura sălbatică. Da, Manuel îşi putea imagina că Ramón nu mai venea înapoi, în special dacă bănuia (ceea ce era foarte plauzibil) că Ramón aflase de poliţaii care erau pe urmele lui.

Singurii care vor încerca, probabil, să îl găsească erau oamenii legii, iar aceştia voiau să pună mâna pe el pentru a-l supune unei execuţii publice.

Nu avea pe nimeni. Ăsta era adevărul. Îşi trăise viaţa după legea lui – întotdeauna după legea lui –, iar acum trăgea ponoasele. Era absolut singur, la sute de kilometri distanţă de cea mai apropiată aşezare omenească, prizonier şi rob.

Dacă voia să scape din această situaţie disperată, singur trebuia să găsească soluţia eliberării.

Maneck a tras de *sahael* şi Ramón a ridicat privirea, înţelegând că se opriseră. Creatura extraterestră i-a îndesat o boccea între braţe. Haine.

Hainele constau dintr-un veşmânt fără mâneci, dintr-o singură bucată, ca un fel de cămaşă lungă, o pelerină largă şi nişte cizme croite otova, cu tălpi dure, totul confecţionat dintr-un material tern, ciudat. Cu degetele înţepenite de frig, a început să se îmbrace. În mod limpede, extratereştrii nu se pricepeau să facă îmbrăcăminte pentru oameni; hainele erau lucrate grosolan şi îi veneau prost, dar măcar îl fereau cumva de frigul cumplit. Abia după ce şi-a acoperit nuditatea şi

mădularele i s-au mai încălzit, au început să-i clănţănească dinţii în gură.

Maneck l-a condus printr-un culoar alb, strălucitor, care dădea în altă sală imensă, cu tavanul boltit. Nişte gângănii de culoarea şi mărimea unor afide roiau pe podea, ciocnindu-se unele de altele şi de picioarele lui, cântând cu glasuri subţiri şi suave nişte bolboroseli de neînţeles. În centrul încăperii trona o cutie de culoarea unui schelet, asemănătoare cu aceea care îi distrusese furgoneta. Când au ajuns mai aproape, Ramón a văzut că nu era o structură compactă: un milion de firicele albe şi crem, prelinse în lungul cutiei formau un fel de păienjeniş de plăci mişcătoare, care s-au deplasat creând o deschizătură, ca apoi să se închidă la loc în urma lor.

Interiorul cutiei era la fel, doar că pe jumătate solid – o banchetă lată şi joasă, care părea făcută pentru forma de butoi a trupului lui Maneck, plus o suprafaţă mai mică, fixată în perete, unde Ramón încăpea aşezat, cu genunchii la piept.

Ramón stătea posomorât, în timp ce Maneck inspecta cutia, aplecându-se ca să cerceteze atent, cu degetele lui fine şi lungi, toate comenzile. Simţea cum îl cuprinde o stare de pasivitate inertă, ca un fel de amorţeală a trupului vlăguit şi supus atâtor şocuri – trecuse prin prea multe şi prea rapid. Şi se simţea istovit, nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de obosit ca acum; poate că trecuse efectul injecţiilor pe care i le făcuseră, cu glucoză sau adrenalină sau ce-or fi pus ei în ele. Aproape că dormea de-a-n picioarelea, când Maneck l-a înşfăcat, l-a ridicat în aer ca pe un copilaş şi l-a îndesat în cutie. Ramón s-a căznit să se ridice în şezut, dar Maneck l-a prins de braţe, i le-a tras la spate şi i le-a legat împreună cu un fel de substanţă subţire ca o sârmuliţă, apoi i-a înfăşurat o piedică la picioare, după care s-a întors cu spatele şi s-a instalat în faţa pupitrului de comandă. Maneck a apăsat pe o plăcuţă, iar cutia s-a ridicat lin în aer.

Din cauza acceleraţiei, capul lui Ramón s-a înclinat forţat spre lateral, rămânând în această poziţie incomodă. În ciuda situaţiei înspăimântătoare în care se afla, şi-a dat seama că nu era capabil să mai rămână treaz. În timp ce cutia se ridica spre bolta înaltă a acoperişului cavernei, Ramón simţea că i se închid pleoapele, ca şi cum forţele gravitaţionale care acţionau moale, aidoma unei mlaştini înghiţindu-i implacabil oasele, îl afundau inexorabil în somn.

Deasupra lor, stânca s-a deschis.

În timp ce starea de conştienţă dispărea treptat, cufundându-l în albul foşnitor al unei ninsori onirice, Ramón a văzut, prin gaura din rocă, o singură stea pală şi izolată.

S-a trezit în suflul rece al vântului. S-a căznit să se ridice în capul oaselor. Când cutia s-a înclinat brusc spre stânga, Ramón a văzut

printre şipcile de lemn oceanul de aer de dedesubt, prin care se zăreau, mici de tot, vârfurile copacilor. Când, mişcându-se violent, cutia s-a aplecat în cealaltă parte, cerul înnoptat s-a învârtit ameţitor în jurul capului lui Ramón, provocându-i o senzaţie trecătoare de leşin, când aştrii răsăriţi pe firmament i-au apărut brusc ca nişte viermişori de lumină.

Cutia a revenit la orizontală. Maneck stătea la pupitrul de comandă, imperturbabil, ferm şi rece ca o statuie; doar penele i se unduiau în vântul năprasnic. Înclinându-se din nou, cutia a început să coboare pieziş. Ramón şi-a dat seama că nu fusese rupt de realitate decât un minut sau două, din moment ce vedea în spate muntele extratereştrilor, gaura de ieşire închisă acum la loc ca o pleoapă sclipitoare, iar exact dedesubt versantul muntos unde căzuse prizonier. În timp ce navigau în jos, spre coasta muntelui, cerul se întuneca tot mai mult. Soarele apusese sub linia orizontului, cu câteva clipe înainte, lăsând doar o fâşie îngustă de lumină roşiatică la confluenţa dintre sol şi văzduh. Restul cerului căpătase nuanţe de prună, vânătă şi cenuşă, înmuindu-şi rapid bolta în tuşul negru de deasupra şi dinspre apus. Înarmat cu trunchiurile copacilor, versantul muntos se năpustea parcă în sus spre ei. Prea rapid! Precis se vor zdrobi…

Au aterizat lin în mijlocul unei văi alpine, plutind în jos din cer, ca un fulg. Maneck a oprit motorul cutiei. Întunecimea i-a înghiţit, împresurându-i cu zgomotele perfide şi periculoase ale nopţii. Maneck l-a înşfăcat pe Ramón şi, ridicându-l ca pe o păpuşă de cârpă, l-a târât afară din cutie, lăsându-l să cadă pe jos, la vreun metru mai încolo.

Ramón a gemut fără să vrea, surprins şi ruşinat de sunetul puternic al vocii lui. Avea braţele legate la spate în continuare, iar dacă încerca să stea lungit pe ele durerea era sfâşietoare. S-a rostogolit pe burtă. Solul sub el era atât de rece, încât, chiar şi aşa ameţit şi scârbit cum era, şi-a dat seama că, dacă rămânea mult timp întins acolo, risca să moară. Zbătându-se şi zvârcolindu-se, a izbutit să se înfăşoare în pelerina lungă pe care o primise, care, în mod surprinzător, ţinea cald. Probabil că ar fi adormit atunci, în ciuda durerii şi a disconfortului, dar o lumină i-a apărut brusc în dreptul pleoapelor, deşi în jurul lui era o beznă neagră. Ramón a deschis ochii.

Iniţial, i s-a părut o lumină orbitoare, care a pălit însă când ochii s-au mai obişnuit cu intensitatea ei. Maneck adusese ceva din cutie, un mic glob, prins de o tijă metalică lungă, pe care a înfipt-o cu capătul ascuţit în sol; acum, globul era aprins, având în interior o lumină albăstruie difuză, care emitea ritmic unde de căldură. Sub privirile lui Ramón, Maneck a ocolit globul – *sahaelul* scurtându-se vizibil cu fiecare nou pas – şi s-a apropiat molcom de el, cu o intenţie precisă. Abia atunci, urmărind cum Maneck venea ameninţător spre el, văzând

licărirea apoasă din colţul ochilor lui oranj când se uita dintr-o parte în cealaltă, observând cum încreţea şi zvâcnea din nas tot timpul, felul cum îşi rotea şi îşi legăna neîncetat capul pe gâtul butucănos, cum ridica umerii la fiecare pas, auzind hârâitul metalic al respiraţiei lui, simţind mirosul greu, ca de mosc, pe care îl emana – abia atunci mintea lui Ramón a acceptat cu adevărat faptul că el era prizonierul acestui extraterestru, singur şi la cheremul lui în pustietate.

Conştientizarea acestei realităţi simple l-a frapat cu o asemenea tărie, încât a simţit cum i se scurge tot sângele din obraji, iar când instinctiv a început să se târască disperat îndărăt, în încercarea zadarnică de a scăpa de cel care îl ţinea captiv, a înţeles că începea să-şi piardă cunoştinţa, alunecând înapoi în întuneric.

Extraterestrul era în picioare deasupra lui, o umbră estompată, întrezărită iarăşi prin acea ninsoare albă a stării de leşin, crescând parcă nemărginit spre cer, ca un oribil şi imposibil vrej de fasole, cu ochii ca doi aştri portocalii arzători. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut, înainte ca zăpada să se fi troienit peste faţa lui, îngropându-l şi făcând să dispară totul.

Dimineaţa a adus un infern de durere. Adormise lungit pe spate, iar acum nu-şi mai simţea braţele. Tot corpul îl durea, de parcă l-ar fi bătut cineva cu bâta. Extraterestrul era din nou în picioare deasupra lui – sau poate că nici nu se mişcase de-acolo, poate că stătuse aşa toată noaptea, ca o umbră ameninţătoare şi rece, o apariţie cumplită, neobosită şi insomniacă. Primul lucru pe care Ramón l-a văzut în acea dimineaţă, prin păienjenişul de durere al ochilor injectaţi, a fost chipul extraterestrului; râtul lung, zvâcnind spasmodic, cu dârele lui albastre şi oranj, penele clătinându-se în adierea vântului şi mişcându-se ca antenele unei insecte uriaşe.

O să te omor, şi-a repetat în gând Ramón. Dar cu prea puţină furie de data asta. Doar o certitudine animalică, viscerală. *Cumva, o să te omor.*

Maneck l-a săltat în poziţie verticală şi i-a dat drumul, dar pe Ramón nu-l mai ţineau picioarele, aşa că s-a prăbuşit pe jos imediat ce n-a mai fost susţinut. Din nou, Maneck l-a tras în sus şi din nou Ramón a căzut.

Când Maneck se pregătea să-l ridice a treia oară, a zbierat: *Omoară-mă! De ce nu mă omori odată?!* Şi s-a târât îndărăt, ferindu-se de mâna cu care Maneck voia să-l prindă. *Haide, omoară-mă odată, ce naiba!*

Maneck s-a oprit. Înclinând capul pe o parte, l-a privit curios pe Ramón, cumva din lateral, ca o pasăre. Ochii oranj, scăpărători se zgâiau atenţi la el, fără să clipească.

– Am nevoie de hrană, a continuat Ramón, pe un ton mai rezonabil.

Am nevoie de apă. Am nevoie de odihnă. Nu mă pot folosi de braţe şi de picioare, dacă mă ţii legat aşa. Nu pot nici măcar să stau în picioare, darămite să mai şi merg! a continuat el, conştient că ridicase tonul din nou, dar neputând să se calmeze. Auzi, *puto,* trebuie să mă *piş!* Sunt om, nu maşină! a zbierat el şi, cu un efort suprem, s-a săltat pe genunchi, direct în praful de pe sol, legănându-se dintr-o parte în cealaltă. Asta-i *aubre?* Eh? Bun! Omoară-mă, atunci! Nu mai pot continua aşa!

Omul şi extraterestrul s-au holbat unul la celălalt, în tăcere. Ramón, vlăguit de izbucnirea lui nervoasă, gâfâia greoi. Maneck îl studia foarte atent, mişcând din rât. În cele din urmă, a zis:

– Tu posezi *retehue?*

– De unde mama mă-sii vrei să ştiu eu? a croncănit răguşit Ramón, căruia i se uscase gâtul de sete. Ce naiba mai înseamnă şi asta? s-a burzuluit el la extraterestru, încercând să stea cât mai drept.

– Tu posezi *retehue,* a repetat extraterestrul, dar de data asta nu mai fusese o întrebare.

Maneck a făcut un pas înainte, iar Ramón a tresărit speriat, crezând că moartea pe care o ceruse urma să-l lovească atunci. În schimb, Maneck i-a dezlegat legăturile.

Ramón avea braţele şi picioarele atât de amorţite, încât iniţial i s-au părut ca nişte vreascuri inerte. Când sângele a început să-i circule prin membre, a simţit mii de furnicături usturătoare ca gheaţa şi spasme convulsive în mâini şi în picioare. Şi-a încleştat fălcile stoic, fără să spună nimic, dar pesemne că Maneck a observat şi a interpretat corect subita paloare de pe chipul lui, fiindcă s-a aplecat şi a început să-i maseze braţele şi picioarele. Ramón s-a chircit de repulsie simţind atingerea lui – care i-a amintit din nou de o piele de şarpe, uscată, fermă, caldă –, dar degetele extraterestrului erau surprinzător de abile şi delicate, pricepându-se să-i decontracteze muşchii tensionaţi, iar Ramón a constatat că, în fond, nu-l deranja prea mult faptul că extraterestrul îi făcea masaj, esenţial fiind că îl ajuta să scape de dureri.

– Membrele tale au articulaţii insuficiente, a comentat Maneck. Poziţia aceea nu ar fi incomodă pentru mine.

Şi ca să-i demonstreze şi-a îndoit braţele în spate şi în faţă, în nişte unghiuri absolut nefireşti. Dacă ţinea ochii închişi, Ramón îşi putea imagina cumva că asculta glasul unei fiinţe umane – Maneck vorbea spaniola mult mai fluent decât extraterestrul din groapă şi aproape fără timbrul de maşinărie ruginită. Dar când deschidea ochii din nou şi vedea mutra aceea cumplită de extraterestru, urâtă şi bestială, la doar câţiva centimetri de faţa lui, simţea că i se întoarce stomacul pe dos şi trebuia să se reacomodeze cu ideea că stătea de vorbă cu un monstru.

– Ridică-te acum, a zis Maneck.

Şi l-a ajutat să stea în picioare, susţinându-l în timp ce Ramón se mişca lent în semicerc, şchiopătând şi bătând din tălpi ca să scape de cârcei şi să înlesnească o bună circulaţie a sângelui, arătând de parcă ar fi interpretat un dans ritualic artritic. În cele din urmă, a fost în stare stea la verticală fără să fie ajutat, deşi i se bâţâiau şi îi tremurau picioarele din cauza efortului.

– Am pierdut timp în dimineaţa aceasta, a zis Maneck. Un timp pe care am fi putut să-l folosim pentru exercitarea funcţiilor noastre, a adăugat el, aproape oftând. Eu n-am mai efectuat până acum acest tip de funcţie. Nu mi-am dat seama că tu posezi *retehue,* şi prin urmare nu am luat în calcul toţi factorii. Acum trebuie să suportăm întârzierile în consecinţă.

Brusc, Ramón a înţeles ce însemna, probabil, *retehue.* Şi era mai degrabă stupefiat decât indignat.

– Cum ai putut să nu îţi dai seama că am simţuri? Doar ai fost de faţă când am discutat cu dihania albă din groapă!

– Noi eram prezenţi, dar eu nu mă integrasem încă, a zis simplu Maneck, fără să explice mai mult, aşa că Ramón a trebuit să se mulţumească şi cu atât. Acum, când m-am integrat, te voi studia mai atent. Tu urmează să demonstrezi limitările fluxului uman. Odată ce ne-am informat, calea omului este prezisă mai bine, a zis el gesticulând. Aici este ultimul dintre locurile unde omul a fost văzut, a rostit el cu o voce profundă şi răsunătoare, în care Ramón a desluşit parcă o undă de regret. Vom începe de aici.

Ramón a privit în jur. Într-adevăr, se vedeau semne ale unui mic campament improvizat. Un adăpost îngust, rudimentar, în care să poată dormi un om, fusese construit din crengi verzi, legate împreună cu nişte fâşii din scoarţă de copac. În vatra pentru foc, înconjurată cu un brâu din pietre, se vedeau urme de cenuşă, unde omul legii gătise ceva de mâncare, pe un băţ de lemn cu vârful înnegrit de jar. Individul pe care îl trimiseseră să-l prindă pe Ramón era deprins cu viaţa în aer liber şi ştia cum să supravieţuiască din ce-i oferea natura. Bravo lui.

Maneck stătea tăcut lângă cutia de culoarea oaselor, având prins de braţ *sahaelul* gros, din materie cărnoasă. Ramón s-a uitat la el, aşteptând să vadă ce strategie avea să adopte creatura. Extraterestrul însă nu avea nicio reacţie. După câteva minute de tăcere penibilă, Ramón şi-a dres glasul.

– Hei, monstrule. Ia zi, dacă tot am ajuns până aici, ce vrei de la mine, de fapt, ei?

– Tu eşti om, a zis Maneck. Comportă-te cum el s-ar comporta.

– Da, dar el are unelte şi haine şi n-are o lesă de gât, a spus Ramón.

– Confluenţa voastră va fi aproximativă la început, a replicat

Maneck. Este de aşteptat să fie aşa. Nu vei fi pedepsit pentru asta. Nevoile tale te vor conduce la un flux corelat. Asta este suficient.

– Apropo de nevoi şi fluxuri, a zis Ramón. Trebuie să mă piş.

– Este acceptat, a anunţat Maneck. Începe să realizezi pişare.

Ramón a zâmbit.

– Tu stai aici, atunci, eu mă duc să realizez pişare.

– Eu voi observa, a spus Maneck.

– Vrei să te uiţi la mine cum mă piş?

– Noi trebuie să explorăm malurile care constrâng canalele posibile ale omului. Dacă această sarcină este o necesitate a fiinţei lui, atunci o voi înţelege.

Ramón a ridicat din umeri.

– Ai noroc că nu sunt ruşinos, a zis el, îndreptându-se spre cel mai apropiat copac. Unii bărbaţi nu pot face nicio picătură de pipi măcar, dacă stă unul să se uite la ei, pricepi?

Solul era aspru, iar tălpile lui erau fine. Înmuierea prelungită în baia de gel a extratereştrilor îl scăpase de toate bătăturile, se părea. În timp ce se uşura lângă trunchiul copacului, încerca să înţeleagă cât de cât comportamentul extraterestrului. Limitările fluxului uman, parcă aşa spusese. Pentru o creatură atât de concentrată asupra unor rezultate pragmatice, Maneck vădea o preocupare ciudată faţă de nevoia lui Ramón de a urina, ceea ce, în fond, ar fi trebuit să i se pară nerelevant. Nu era o activitate care să pară importantă în vânătoarea după fugar. Dar, de fapt, nu ştiuse nici că a-l ţine cu mâinile legate la spate era incomod pentru un om. Poate că extratereştrii aveau nevoie de el ca să înţeleagă care erau obiceiurile unui om. Însemna că el, Ramón, era mai mult decât un copoi pentru ei. Prin simplu fapt *de a fi om,* Ramón era un ghid pentru ei.

Ramón a rămas cu faţa la copac câteva momente în plus şi după ce şi-a golit vezica, profitând de ocazie ca să conceapă o strategie. Nu îi putea refuza pe extratereştri. Demonstraţia durerii pe care Iesa i-o putea provoca îl convinsese. Dar existau nenumărate exemple de proteste de muncă, în care îndeplinirea sarcinilor lua doar mai mult timp decât îndeobşte şi necesita mai multe materiale. Tergiversări. Ramón putea să fie în slujba acestor diavoli, dar nu era obligat să fie şi un bun muncitor. Se va mişca mai lent, va explica amănunţit cum era cu pipi şi caca şi vânătoarea şi cursele pentru prinderea animalelor, dacă Maneck era dispus să-l lase. Fiecare oră pe care Ramón putea s-o irosească astfel însemna o oră în plus pentru omul legii, în încercarea de a se reîntoarce în civilizaţie, de unde putea trimite înapoi forţe de intervenţie. Cum ar fi putut evolua lucrurile odată ce acestea ar ajunge aici, Ramón nu mai ştia.

Şi-a scuturat penisul de două ori mai mult decât era nevoie, apoi a lăsat roba la loc în jos, acoperindu-se până peste genunchi. Maneck a

mişcat din cap, dar Ramón nu-şi dădea seama dacă fusese un gest de aprobare sau de dezgust.

– Eşti gata? a întrebat Maneck.

– Sigur, a zis Ramón. Suficient de gata deocamdată.

– Ai şi alte nevoi?

– Va trebui să găsesc apă proaspătă ca să beau, a adăugat Ramón. Şi nişte hrană ca să mănânc.

– Compuşi chimici complecşi, care pot fi recoltaţi de potenţialul lor de a facilita fluxul şi a preveni stagnarea, a comentat Maneck. Asta este *mehiban.* Cum vei fabrica asta?

– Să *fabric* asta? Nu voi produce eu hrana. O voi *prinde.* Voi vâna ca să o prind. Dar voi, diavolilor, cum faceţi?

– Noi consumăm compuşi chimici complecşi. Aceştia sunt *ae euth'eloi.* Lucruri confecţionate. Dar acest *oekh* pe care îl am eu nu te-ar putea alimenta pe tine. Tu cum obţii hrană? Îţi dau voie să ţi-o procuri singur.

Ramón s-a scărpinat pe braţ şi a ridicat din umeri.

– Păi, o să omor ceva. Aş încerca să fac o praştie, poate să omor un popândău sau o coţofană, dar am porcăria asta în gât şi nu pot. N-ai vrea să mi-o scoţi din gât, doar cât să-ţi arăt cum se face?

Maneck stătea impasibil ca lemnul.

– Nici nu mă aşteptam să vrei, monstrule. Bun, înseamnă că nu rămâne decât să pun nişte capcane. S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar merge şi aşa. Haide.

De fapt, cel mai rapid şi cel mai uşor ar fi fost să adune nişte melci, cum făcuse în cealaltă seară. Văzuse câţiva chiar şi aşa departe cum erau aici, sub bolta verde a pădurii. Sau o jumătate de ceas pentru a culege nişte dude i-ar fi fost de ajuns ca să încropească o masă simplă; aici, în nord, îţi umpleai palmele cu ele culegându-le direct din pom. Nu era complicat dacă voiai să trăieşti din roadele naturii. Aminoacizii care alcătuiseră biosfera planetei São Paulo erau aproape identici cu cei ai Pământului. Dar ar fi fost prea simplu să procedeze aşa, permiţându-le să câştige timp şi să treacă imediat la următoarea fază a vânătorii lor. Aşa că, în schimb, Ramón a decis să-l înveţe pe extraterestru cum să pună capcane.

Echipamentul lui fusese distrus, desigur, odată cu furgoneta. Dacă scopul în acest moment ar fi fost într-adevăr să poată vâna simplu şi rapid, constatarea l-ar fi înfuriat de-a binelea. Dar, din moment ce intenţia lui era să tragă de timp, constatarea a avut doar darul de a-l agasa. Nu putea trece peste faptul că nemernicii ăia îi distruseseră furgoneta, ce naiba.

Ramón s-a apucat să caute prin vegetaţia de la sol materia primă necesară pentru confecţionarea unei capcane: cârcei de plante agăţătoare, câteva beţe mai lungi, suficient de uscate încât să se

rupă, dar încă suficient de verzi încât să se poată curba, un pumn de nuci, adică echivalentul lor din São Paulo – un fel de scoarţă lipicioasă, care mirosea a miere şi răşină – pe post de momeală. A constatat enervat că îl dureau degetele, deşi înainte mâinile lui erau ca o piele tăbăcită. Baia de sirop în care extratereştrii îl ţinuseră înmuiat îi topise, pesemne, şi bătăturile de pe palme, iar acum degetele lui nu mai erau apte pentru munca brută. În tot acest răstimp, Maneck a privit în tăcere. Ramón s-a trezit explicându-i ce făcea, etapă cu etapă. Presiunea din privirea mută a creaturii îl făcea irascibil.

După ce a amplasat toate capcanele, Ramón l-a dus înapoi pe Maneck în tufăriş, ca să aştepte ca vreun animal credul să le cadă în cursă. Era puţin probabil să dureze mult; animalele din aceste ţinuturi nordice erau naive, neînvăţate cu capcanele, nefiind niciodată vânate de oameni, şi de aceea erau uşor de prins. Totuşi, Ramón era hotărât să tragă de timp cât putea de mult, înainte de a verifica starea capcanelor.

S-au ascuns bine între crengi, Maneck urmărindu-l din priviri, uneori cu un fel de profundă curiozitate, alteori cu un fel de nerăbdare, dar cel mai probabil cu un sentiment pe care Ramón nu-l avusese şi de care nici nu auzise vreodată.

– Vietatea-aliment vine la tine ca să o omori? a întrebat Maneck cu vocea lui tristă şi răsunătoare.

– N-o să mai vină deloc, dacă faci atâta gălăgie, ce naibii! a şoptit Ramón. Oricum, habar n-are ce o aşteaptă, de asta poţi fi sigur.

– Este neştiutoare? Asta e *niedutoi?*

– Nu ştiu ce înseamnă chestia asta, a zis Ramón.

– Interesant, a remarcat Maneck. Înţelegi ce e scopul, ce este omorul, dar nu ştii *niedutoi.* Eşti o creatură care deranjează.

– Asta mi se spune tot timpul, a răspuns Ramón.

– În ce împrejurări ucizi?

– Eu?

Maneck tăcea. Lui Ramón îi era ciudă pe creatură că îi strica plăcerea vânătorii, deşi ştia că totul era doar un joc pentru a trage de timp. Şi a oftat neputincios.

– Oamenii ucid din tot soiul de motive. Dacă ştii că un om vrea să te omorâre, te duci şi-l omori tu primul. Sau, dacă se regulează cu nevasta ta. Ori, câteodată, oamenii sunt atât de săraci, încât trebuie să jefuiască pe cineva pentru bani. Iar atunci lucrurile pot merge prea departe. Sau dacă nişte oameni declară război, atunci soldaţii pleacă să se omoare unii pe alţii. Sau uneori... uneori, pur şi simplu intri într-un bar la momentul nepotrivit şi, când începi să te comporţi ca un *cabrón, ai* ghinionul să te audă vreun nemernic, care te omoară pentru asta.

Câteva momente s-a întors cu gândul la seara din barul *El Rey.* Nu-

şi mai amintea exact ce spusese europeanul, dar ştia că din asta izbucnise tot scandalul. Detaliile erau înceţoşate şi neclare, ca un vis pe care ţi-l aminteşti doar parţial. Ştia că fusese ceva legat de unul dintre aparatele de jocuri mecanice, în care biluţele de oţel săreau nebuneşte când se loveau de reţeaua de ace. Şi o femeie cu păr negru şi drept. Nu fusese din cauza vreunor cuvinte pe care tipul să i le fi trântit lui Ramón în faţă. Nimeni de-acolo nu-l înghiţea pe nenorocitul ăla de *pendejo.* Toţi ar fi vrut să-i rupă oasele, dar Ramón fusese cel care se luase la bătaie cu el.

De ce l-ai ucis?

Ramón s-a înfiorat amintindu-şi. Privirea neclintită a lui Maneck părea să pătrundă până în sufletul lui Ramón, ca şi cum toate adevărurile şi minciunile din lunga şi jalnica lui existenţă erau întipărite pe chipul lui. Un val de ruşine l-a copleşit dintr-odată.

– Tu ai declarat război împotriva vietăţii-aliment, a intonat Maneck şi, brusc, lui Ramón i-a pierit orice urmă de vinovăţie.

Maneck nu avea cum să-l înţeleagă, cum nici câinii nu ştiu să citească. Cu un efort de voinţă, s-a abţinut să pufnească în râs.

– Nu, a zis Ramón. Este doar un animal. Eu am nevoie de hrană. El, animalul, *este* hrană pentru mine. Asta nu se cheamă că ucizi, ci se cheamă că vânezi.

– Vietatea-aliment nu este omorâtă?

– Ba da, OK. Perfect. Omori animale ca să le mănânci, dacă ai nevoie de hrană, a zis Ramón, adăugând peste o clipă: Şi, de asemenea, dacă îţi regulează nevasta.

– Am înţeles, a zis extraterestrul şi s-a cufundat în tăcere.

Au continuat să stea la pândă. Între timp, soarele s-a înălţat sus pe cerul de un albastru perfect. Maneck a mâncat un pic de *oekb,* care s-a dovedit o pastă maro, de consistenţa unei melase cu un miros greu, ca de oţet. Ramón se scărpina pe gât, în locul unde *sahaelul* i se ancorase în carne, şi încerca să ignore că îi chiorăiau maţele. Oricum, senzaţia de foame s-a accentuat rapid şi, în ciuda bunelor lui intenţii de a tărăgăna lucrurile cât mai mult cu putinţă, după nici două ceasuri s-a ridicat şi s-a dus să verifice ce prinsese – două lăcuste (aproape identice cu cosaşii de pe Pământ, dar cu sânge cald şi capabile să îşi hrănească puii cu lapte din nişte mici sfârcuri, plasate la încheieturile carapacei) şi un *gordita,* care era un marsupial rotund şi păros, pe care coloniştii îl numeau „grăsunelul Fecioarei”. *Gordita* murise urât, muşcându-se singur de disperare. Blana ţepoasă era deja înnegrită din cauza sângelui gros ca smoala. Maneck urmărea atent cum Ramón scotea animalele din capcane.

– Este dificil să te gândeşti că aşa ceva poate avea vreo legătură cu hrana, a zis el. De ce vietăţile se sugrumă singure pentru tine? Este pentru ele *tatecreude?*

– Nu, a răspuns Ramón, în timp ce înşira trupurile animalelor pe cârcelul pregătit special pentru asta. Nu este *tatecreude* pentru ele. Este doar ceva ce li se întâmplă.

S-a mirat când a văzut cât de fix se uita la mâinile lui în timp ce făcea toate astea şi, dintr-un motiv necunoscut, mâinile îi creau un sentiment de jenă. A ridicat din umeri însă, încercând să nu se mai gândească.

– La voi nu se vânează pentru mâncare?

– Vânătoarea nu este pentru mâncare, a zis Maneck pe un ton plat. E păcat să strici vânătoarea pentru asemenea vietăţi. Cum ar putea ele aprecia aşa ceva? Creierul lor este mult prea mic.

– Şi stomacul meu este prea mic, dar va ştii să le aprecieze, a replicat Ramón şi, aruncându-şi peste umăr sfoara cu animalele moarte, s-a ridicat în picioare.

– Înghiţi creaturile acum? a întrebat Maneck.

– Întâi trebuie să le gătesc.

– Să le găteşti?

– La foc, le prăjesc.

– Foc, a repetat Maneck. Combustie necontrolată. O hrană adecvată nu necesită o asemenea preparare. Tu eşti o creatură primitivă. Aceste etape sunt o pierdere de timp, timp care ar putea fi folosit mai bine ca să îţi îndeplineşti *tatecreude. Ae euth'eloi* nu interferează cu fluxul.

Ramón a ridicat din umeri.

– Nu pot să mănânc hrana ta, monstrule, şi nici pe-astea nu pot să le mănânc crude, a zis el, ridicând mortăciunile ca să le inspecteze mai bine. Dacă vrei să îmi pot exercita funcţia, trebuie să fac un foc. Ajută-mă să adun lemne.

Revenind în poieniţă, Ramón a improvizat un fel de amnar şi a aprins un foc pentru gătit mâncarea. Când flăcările au început să ardă bine, extraterestrul s-a întors spre Ramón:

– Combustia acţionează, a zis el. Ce vei face acum? Vreau să studiez funcţia de „a găti mâncarea".

Sesizase cu adevărat o nuanţă de dispreţ în vocea extraterestrului? Subit, Ramón a intuit cât de ciudat i se păreau, probabil, lui Maneck toate aceste pregătiri care implicau, pe rând, să prinzi şi să ucizi un animal, să-l jupoi de blană şi să-i scoţi organele interne, să-l dezmembrezi, să-i rumeneşti la foc trupul mort şi, pe urmă, să-l mănânci. Pe moment, i s-a părut şi lui ceva grotesc şi sinistru, deşi niciodată până atunci nu văzuse lucrurile aşa. S-a holbat în jos la *gordita* din mâna lui, apoi la mâna lui năclăită de sânge închis la culoare, iar acel vag sentiment că făcea ceva necuvenit, pe care se luptase să şi-l înfrâneze toată dimineaţa, i-a revenit iarăşi acut.

– Întâi, încep cu pielea, a zis el cu fermitate, învingându-şi senzaţia

de disconfort sufletesc. Pe urmă, pot să le gătesc.

– Dar au deja o piele, nu?! a întrebat Maneck.

Ramón s-a surprins zâmbind.

– Trebuie *să le scot* pielea. Şi blana. Adică le jupoi cu un cuţit, vezi? Aici, în pustietate, arunc pielea, pricepi? E o risipă de bani, dar oricum pielea de lăcustă nu valorează mare lucru.

Maneck a zvâcnit din rât şi a împuns lăcustele cu vârful piciorului.

– Pare ineficient. Nu se pierde o mare parte din hrană, dacă o jupoi şi o arunci? Atâta şorici.

– Eu nu mănânc blană.

– Ah, a zis Maneck, apropiindu-se de Ramón şi lăsându-se jos, cu picioarele îndoite grotesc în spate. Va fi interesant să observ această funcţie. Continuă.

– Am nevoie de un cuţit, a explicat Ramón, iar când a văzut că Maneck nu are nicio reacţie, a adăugat: Omul se foloseşte de cuţit.

– Vei avea nevoie de unul şi tu?

– Păi, doar nu crezi că pot cu dinţii, a răspuns Ramón.

Fără niciun cuvânt, extraterestrul a scos un cilindru din centură şi i l-a dat. Văzând că Ramón îl răsuceşte nedumerit în mână, s-a aplecat şi a făcut ceva la cilindru: o sârmă argintie, de vreo cincisprezece centimetri lungime a ţâşnit rigid în afară. Ramón a luat ciudatul cuţit şi a început să scoată măruntaiele din *gordita.* Sârma aluneca uşor prin carnea animalului. Poate din cauza foamei Ramón s-a concentrat atât de intens la ceea ce făcea, încât abia după ce *gordita* era bine înfiptă pe o frigare, iar el începuse să se ocupe de prima lăcustă, a ajuns să-şi dea seama ce făcuse extraterestrul.

Îi dăduse în mână o armă.

Creatura făcuse greşeala fatală. Din asta i se va trage şi moartea.

Şi-a înăbuşit valul de adrenalină care îl năpădise subit, căznindu-se să nu-i tremure lama de cuţit în mână. Concentrându-se, chipurile, asupra operaţiunii dificile de a scobi cu grijă în jurul penelor de pe spatele lăcustei, pentru a le putea smulge, a aruncat o privire spre Maneck. S-ar fi zis că extraterestrul nu observase nimic. Problema era totuşi unde să-l lovească? Părea prea riscant să-l înjunghie, în primul rând fiindcă nu ştia unde erau amplasate organele vitale, ceea ce excludea certitudinea de a-l putea ucide dintr-o singură lovitură de cuţit. Maneck era mai masiv şi mai puternic decât el. Dacă ar ajunge să se lupte corp la corp, Ramón ştia că ar pierde. Prin urmare, trebuia să acţioneze rapid. Beregata, a conchis el, cuprins de entuziasm, de parcă prinsese aripi. Da, va tăia beregata extraterestrului cu o lovitură de cuţit cât mai adâncă. Creatura avea gură şi respira, ceea ce presupunea existenţa unei trahee prin care să circule aerul în interiorul gâtului. Dacă ar putea reteza acest canal, extraterestrul ar muri înecându-se cu propriul sânge. Nu avea şanse prea mari de

reuşită, dar era decis să rişte.

– Ia uite-aici, a zis el, ridicând *gordita,* ca să i-o arate mai bine.

Acum, când îi tăiase picioarele şi solzii, carnea animalului părea moale şi roz, ca un ton crud. Maneck s-a aplecat mai aproape, exact cum scontase Ramón, privind atent spre animalul mort din mâna lui stângă şi ignorând cuţitul din mâna lui dreaptă. Euforia ameţitoare a violenţei a pus stăpânire pe el, exact ca atunci, pe străduţa din spatele barului, la Diegotown. Monştrii nu bănuiau că aceasta creatură pe care o capturaseră ştia să fie monstru, la nevoie! A aşteptat ca Maneck să întoarcă puţin capul pentru a se uita mai bine la *gordita,* expunându-şi astfel pielea gâtului, împestriţată cu dungi negre şi galbene, şi în momentul acela a lovit…

S-a trezit trântit pe spate pe sol, holbându-se în sus la cerul violet. Îşi simţea muşchii stomacului ca un nod încâlcit şi respira anevoios, gâfâind sacadat. Durerea îl pocnise ca pumnul pietros al unei namile, turtindu-l la propriu şi aruncându-l într-o parte. Totul fusese fulgerător, prea iute ca să poată ţine minte, însă corpul îl durea îngrozitor încă şi avea convulsii din cauza şocului. Scăpase cuţitul din mână.

Prost ce eşti! şi-a zis el în gând.

– Interesant, a spus Maneck. De ce-ai făcut asta? Eu nu reprezint niciun pericol pentru tine, aşa că nu este nevoie să te aperi. Eu nu sunt hrană pentru tine, aşa că nu trebuie să mă ucizi ca să mănânci. Tu nu ai declarat război împotriva mea. Eu nu am fost la un bar şi nici nu am bani. Eu nu m-am regulat cu nevasta ta. Şi totuşi, simţi impulsul de a ucide. Care este explicaţia?

Ramón ar fi râs, dacă s-ar fi simţit în stare; era comic şi tragic în acelaşi timp, justificând totodată furia lui disperată din acea clipă. Cumva, a izbutit să se ridice în capul oaselor. Era mânjit de sânge pe mâini şi pe piept, din cauză că se zvârcolise peste cadavrul de *gordita.*

– Tu…, a îngăimat Ramón. Ai *ştiut!*

Creasta de pene a lui Maneck s-a înfoiat şi s-a pleoştit la loc. Portocaliul implacabil şi malefic al ochilor lui scăpăra parcă în lumina moale, care se prefira prin frunzişul pădurii înalte.

– *Sahaelul* participă la fluxul tău, a zis extraterestrul. Nu va permite acţiuni din partea ta care pot interfera în tine cu *tatecreude.* Tu nu îmi poţi face rău în niciun fel.

– Înseamnă că îmi citeşti gândurile.

– *Sahaelul* poate împiedica acţiunea care este *aubre* înainte ca acţiunea să aibă loc. Eu nu înţeleg „îmi citeşti gândurile”.

– Adică ştii ce e în mintea mea! Ştii ce voi face înaintea mea.

– Nu. A te adăpa din primele intenţii ar tulbura fluxul şi ar afecta funcţia ta. Doar când intenţia ta exprimă *aubre,* vei fi corijat.

Ramón s-a şters la ochi cu dosul palmei.

– Vasăzică nu ştii ce gândesc, dar ştii ce voi face?

Maneck l-a studiat în tăcere, iar apoi a zis:

– Orice mişcare este o cascadă de la intenţie la acţiune. *Sahaelul* se adapă de undeva, mult mai de sus decât cascada. Intenţia de a acţiona precede acţiunea, astfel încât tu nu poţi să acţionezi înainte ca eu să nu fiu conştient de acţiunea pe care o întreprinzi. Tentativele de a-mi face rău mie nu pot fi duse la îndeplinire, iar tu vei fi pedepsit. Tu eşti o fiinţă primitivă dacă nu ştii atâta lucru, a zis el, înclinând din cap, ca să se uite mai atent la Ramón. Revino, te rog, la subiectul actual. Care este explicaţia acelui impuls? De ce vrei să mă ucizi?

– Fiindcă rostul omului este să fie liber, a spus Ramón, trăgând zadarnic de lesa groasă şi cărnoasă din gâtul lui. Tu mă ţii pe mine prizonier!

Extraterestrul a întors capul dintr-o parte în cealaltă, de parcă vorbele lui Ramón nu însemnau nimic pentru el şi îi treceau textual pe lângă urechi. Maneck l-a ridicat cu uşurinţă şi l-a pus în picioare. Spre ruşinea şi umilinţa lui Ramón, extraterestrul i-a aşezat frumos cuţitul în mână, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Continuă funcţia, a zis Maneck. Curăţai de piele stârvul micului animal.

Ramón răsucea în palmă cilindrul argintiu, scuturând din cap. Era descumpănit, anihilat. Ştia că nu ar putea să învingă niciodată această creatură, aşa cum niciun ţânc nu ar putea fi mai puternic decât părintele lui. Ramón reprezenta un pericol atât de mărunt, încât extraterestrul era în stare să-i pună o armă în mână, fără cea mai mică ezitare. Îi venea să-şi împlânte cuţitul în piept şi să isprăvească odată cu această umilinţă, dar a renunţat rapid la idee, înainte ca *sahaelul* să-i fi aplicat pedeapsa.

A ascuţit un alt băţ, folosind cuţitul extraterestrului, a înfipt bucăţile de carne pe el, ca să le prăjească în foc. La început, a ţinut *gordita* şi lăcustele relativ departe de flăcări, ca să tragă de timp, dar când mirosul de grăsime şi carne friptă i-a amintit cât era de flămând a pus frigarea pe jăratic.

Carnea subţire şi aţoasă avea un gust mult mai bun decât ţinea minte Ramón – era sărată şi suculentă. Când a terminat de ros carnea de pe oscioarele galbene şi subţiri, s-a şters pe mâini direct cu roba de pe el şi s-a ridicat în picioare.

– Hai să mergem. Trebuie să găsesc apă proaspătă.

– Carnea pârlită nu a fost suficientă?

Ramón a tras un scuipat.

– Pot să trăiesc săptămâni întregi fără mâncare, a zis el. Fără apă însă mor în câteva zile.

Extraterestrul s-a ridicat şi Ramón l-a condus prin pădure spre un pârâu cu apă rece şi înspumată, curgând năvalnic peste o albie plină de pietre. În acest ţinut nordic îndepărtat, gheţarii alimentau apele

curgătoare, afluenţii marelui fluviu, Río Embudo, care trecea prin Râpa Scripcarului. În timp ce stătea ghemuit, bând din căuşul palmelor apa rece ca gheaţa, Ramón îşi imagina cum ar pune el un mesaj într-o sticlă pe care râul să o ducă înapoi în civilizaţia umană. *Prins de monştri! Ajutor!* Degeaba, era ca şi cum ar fi visat ca un stol de lilieci-vampiri să-l ducă în zbor până în Diegotown! Să visezi nu ajută la nimic.

S-a şters la gură cu dosul mâini şi s-a aşezat pe jos.

– Asta e tot? a zis Maneck. Consumi carne moartă şi apă. Emiţi pişat. Acestea sunt canalele care constrâng omul?

– Păi, omul mai trebuie să tragă şi o căcare câteodată. Ca pişatul, cumva. Şi să doarmă.

– Tu vei face aceste lucruri, a zis Maneck.

Ramón s-a ridicat, pornind înapoi spre locul de tabără şi spre cutia zburătoare. Extraterestrul venea după el.

– Lucrurile astea nu vin la comandă, a spus Ramón. Doar nu crezi că oi fi un fel de maşină, fir-ar să fie, şi că, dacă apeşi pe un buton, adorm imediat?! Lucrurile astea vin la timpul lor.

– Şi căcarea?

Ramón a simţit un val de furie. Creatura era complet cretină: Ramón era robul unei rase de tâmpiţi.

– Vine la momentul potrivit, a răspuns Ramón.

– Atunci, noi vom observa momentul, a replicat Maneck.

– Perfect.

– În timp ce noi observăm, tu vei explica „liber”.

Ramón s-a oprit, privind în spate, peste umăr.

Lumina împestriţa pielea plină de arabescuri a extraterestrului, ca o ţesătură de camuflaj.

– Tu vrei să ucizi ca să fii liber, a zis Maneck. Ce este „liber”?

– Liber înseamnă să nu am o porcărie dintr-asta înfiptă în beregată, a spus Ramón. Liber înseamnă să pot face ce vreau eu şi când vreau eu, fără să trebuie să ţopăi naibii pe muzica nimănui!

– Să ţopăi este ceva uzual?

– Dumnezeule! a zbierat Ramón, răsucindu-se vijelios spre gardianul lui. Liber înseamnă să fii propriul tău stăpân! Liber înseamnă să nu dai socoteală nimănui pentru nimic pe lumea asta! Nici şefului tău, nici femeii tale, nici nemernicului de guvernator şi nici armatei lui de ticăloşi! Un om îşi croieşte singur drumul, cum şi unde vrea el, şi nimeni nu-i poate sta în cale! Nimeni! Ce dracu’, chiar eşti atât de cretin încât să nu poţi pricepe nici atâta lucru măcar?

Ramón gâfâia, de parcă ar fi alergat, şi avea obrajii congestionaţi. Ochii oranj, scăpărători l-au măsurat din cap până-n picioare. *Sahaelul* a pulsat o dată, iar Ramón s-a cutremurat de spaimă – presentimentul durerii care nu vine niciodată.

– Liber înseamnă să fii fără constrângeri?

– Da, a spus Ramón, pe un ton înţepat, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil nesuferit. Liber înseamnă să fii fără constrângeri.

– Şi este posibil aşa ceva? a întrebat creatura.

Gânduri şi amintiri au licărit fulgerător prin mintea lui Ramón. Elena. Perioadele când trebuia să se priveze de băutură, ca să poată achita furgoneta. Poliţia. Europeanul.

– Nu, a răspuns Ramón. Nu este posibil. Dar nu se cheamă că eşti cu adevărat om, dacă nu încerci. Haidem. Mă ţii în loc. Dacă tot te ambiţionezi să ţii porcăria asta înfiptă în mine, măcar nu fi nesimţit şi mişcă-te odată cu mine!

Înapoi la locul de tabără, Ramón s-a cufundat în tăcere, iar extraterestrul l-a lăsat în pace. Părea şi el gânditor şi interiorizat, în măsura în care ai putea constata asemenea lucruri la o creatură cu o înfăţişare ca a lui. Odată cu lăsarea serii, a simţit într-adevăr nevoia să se uşureze, îndurând umilinţa de a face acest lucru sub privirile extraterestrului.

– Ce zici de o cină? a întrebat Ramón vioi după aceea, încercând să scape de sentimentul ruşinii care îl obseda. Mai mâncăm ceva? E prea târziu, oricum, să plecăm mai departe astăzi.

– Tu tocmai ţi-ai golit maţele, a spus Maneck. Şi acum vrei să le umpli din nou?

– Asta se cheamă să fii viu, a replicat Ramón. Mănânci şi te caci, chestiile astea nu contenesc niciodată, decât abia când mori. Morţii nu se cacă, nici nu mănâncă, în schimb, oamenii vii trebuie să facă asta, fiindcă altminteri ar muri repede, a spus el, venindu-i brusc o idee şi uitându-se perfid spre extraterestru. Şi *omul* va trebui să mănânce. Omul pe care îl vânaţi voi. Nu strică să afli cum ar face el. O să-ţi arăt cum se pescuieşte.

– El nu pune capcane? Cum ai făcut tu mai devreme?

– Ba da, a zis Ramón. Dar el le pune în apă. Aici. O să-ţi arăt.

Când a înţeles ce voia Ramón, extraterestrul a devenit cooperant. Au confecţionat o undiţă rudimentară dintr-o ramură subţire şi uscată, ruptă dintr-un molid-de-gheaţă din apropiere şi – după o discuţie anostă cu Maneck, căruia i-a trebuit mult timp până să priceapă ce dorea Ramón – o bucată lungă de sârmă moale şi maleabilă, pusă la dispoziţie de extraterestru. O altă bucată de sârmă mai rigidă a fost folosită pentru a forma cârligul undiţei, iar Ramón a făcut câţiva paşi pe ţărm, întorcând tot felul de bolovani, până a găsit o gânganie portocalie şi dolofană, pe post de momeală. Maneck a zvâcnit din rât, devenind foarte curios dintr-odată, când Ramón a înfipt cârligul în insectă.

Ramón l-a condus pe extraterestru într-un loc propice pescuitului, pe malul râului, şi a aruncat undiţa. Aşteptând să prindă ceva, îl studia

pe furiş pe Maneck. Extraterestrul stătea în picioare şi privea fix spre apă. În ciuda nerăbdării pe care o manifesta uneori, când ţinea morţiş să continue misiunea, acum părea mulţumit să stea acolo, nemişcat, fără să obosească, indiferent cât timp le-ar fi luat. La mijlocul albiei râului, Ramón a zărit o străfulgerare de albastru când un peşte a sărit din apă, dar nimic n-a muşcat din momeală. Nefiind de felul lui un om răbdător, Ramón a început să se foiască. Neştiind cum să-şi umple timpul, s-a apucat să fluiere o melodioară învăţată de la Elena, în perioada lor de început, înainte ca scandalurile să fi devenit atât de urâte. Nu-i mai ţinea minte cuvintele, dar nu conta. Cântecul îi amintea de Elena, de părul ei lung şi negru, mâinile iuţi, pline de bătături din cauza orelor lungi pe care le muncea în grădina ei de zarzavaturi. Era o femeie scundă şi oacheşă, foarte drăguţă, deşi avea faţă ciupită şi plină de scobituri, în urma unei boli de care suferise în copilărie. Uneori, Ramón, fără să-şi dea seama, atingea cu vârful degetelor semnele de pe obrajii ei, iar Elena întorcea capul, supărată. *Încetează*, zicea ea. *Nu-mi mai aduce aminte mereu de cât de urâtă sunt.* Şi atunci, dacă nu era prea beat, Ramón îi spunea: *Nu, nu, nu e atât de rău, eşti foarte frumoasă.* Dar Elena nu-l credea niciodată.

– Ce este sunetul acesta pe care îl scoţi? s-a interesat Maneck, trezindu-l din reverie.

Ramón s-a încruntat:

– Fluieram, monstrule. Un cântecel.

– Fluieram, a repetat extraterestrul. Este un alt limbaj? Eu nu înţeleg, deşi aud o structură, o ordonare. Explică mai bine ce spuneai.

– Nu *spuneam* nimic, a răspuns Ramón. Era doar *muzică.* La voi nu există muzică?

– Muzică, a spus Maneck. Aha. Sunet ordonat. Pricep. Obţii plăcere din înşiruirea anumitor tipare. Noi nu avem muzică, dar asta este o funcţie matematică interesantă. A pune ordine în ceea ce este aleatoriu sporeşte fluxul. Poţi să reiei fluierarea muzicii, omule.

Ramón nu a acceptat invitaţia extraterestrului. A tras undiţa din apă şi a aruncat-o din nou. Prima oară, a prins ceva ce nu mai văzuse niciodată. Nu i s-a părut deloc ciudat – în fiecare săptămână, în năvoadele din Diegotown şi Gâtul-Lebedei se prindeau noi şi noi vietăţi, dovedind încă o dată cât de necunoscută rămânea pentru oameni planeta São Paulo. De data asta, era un fel de dihanie cenuşie şi buhăită de pe fundul apei, cu solzii pigmentaţi de un fel de nodule albe, cumva purulente. Jivina a şuierat ameninţător spre el când Ramón a tras cârligul afară, aşa că, scârbit, a aruncat-o înapoi în apă, unde a dispărut pleoscăind.

– De ce ai aruncat hrana? a întrebat Maneck.

– Era un monstru, a răspuns Ramón. Ca tine.

A găsit altă gânganie şi şi-au reluat pânda pe malul râului, în timp

ce noaptea se lăsa treptat în jurul lor. Cerul de deasupra pădurii s-a preschimbat într-un uimitor ocean violet, cum era asfinţitul pe planeta São Paulo. Culorile aurorei nordului dansau verzi, albastre, aurii. Contemplându-le, Ramón a simţit câteva clipe acea pace profundă pe care i-o sugera întotdeauna pustietatea nordului. Chiar captiv şi înrobit cum era, cu carnea sfredelită de *sahael,* imensul firmament unduitor i se părea splendid şi liniştitor.

Peste câteva minute, Ramón a prins în sfârşit un peşte-sabie, mare şi alb, cu aripioare roşii. Când l-a tras din apă, a zărit expresia de curiozitate de pe faţa lui Maneck şi a clătinat din cap.

– Vasăzică, voi nu aveţi muzică şi nu mâncaţi hrană adevărată, reflecta el cu voce tare. Cred că eşti o creatură foarte jalnică, de fapt. Cum e cu sexul? Măcar asta aveţi? Vă regulaţi, ia zi? Ce eşti tu, băiat sau fată?

– Băiat, a zis extraterestrul. Fată. Aceste concepte nu se aplică în cazul nostru. Reproducerea sexuală este primitivă şi ineficientă. Noi am ajuns să transcendem acest lucru.

– Păcat pentru voi! a zis Ramón. Aţi împins transcendenţa prea departe, pe cuvânt! Oricum, asta înseamnă că măcar nu va trebui să-mi fac griji că m-aş putea trezi cu tine în pat la noapte, nu? a comentat el, rânjind încântat de stupoarea de pe faţa extraterestrului.

Au pornit înapoi spre tabără, Maneck păşind tăcut lângă el. Acolo, Ramón a făcut repede focul şi a prăjit un pic peştele, la care i-ar fi plăcut să aibă puţin usturoi şi habanero. Oricum, l-a mâncat cald, savurând carnea suculentă, iar când s-a săturat, a afumat câteva fâşii de peşte şi le-a înfăşurat în nişte frunze de *hierba,* pentru a doua zi. Apoi s-a aşezat mai comod şi a căscat. Se simţea foarte sătul şi, în mod straniu, mulţumit, în ciuda situaţiei periculoase în care se afla şi a tovarăşului lui neuman.

N-au mai fost întrebări, nici alte iscodiri obscure. Când l-a toropit oboseala, Ramón s-a retras în patul improvizat de poliţist, şi-a rezemat capul pe braţe şi s-a lăsat furat de somn, dar fără să uite vreo clipă că extraterestrul era alături şi îl veghea.

Treaba lui, să-l vegheze, dacă asta voia. Fiecare ceas pe care îl petrecea aici, cu el, era o şansă în plus pentru necunoscutul care îl urmărise pe Ramón, iar acum devenise prada lui. Omul din care extratereştrii nu făcuseră o marionetă. Omul care nu-l ucisese pe european.

Omul care încă era liber.

Capitolul 8

A doua zi, zorile au mijit reci şi limpezi. Ramón s-a trezit greu, dezmeticindu-se treptat, încât nici n-a ştiut când a trecut hotarul dintre somn şi trezie. Chiar şi după ce s-a trezit de-a binelea, a continuat să stea nemişcat, înfăşurat în pelerină, savurând sunetele şi miresmele dimineţii. Era cald şi bine între faldurile veşmântului primit de la extraterestru, însă simţea pe obraji aerul tăios şi răcoros de afară, parfumat cu izul specific, ca de scorţişoară, al pădurii de molizi-de-gheaţă. Ramón auzea susurul şi clipocitul pârâului din apropiere, ciripitul fluierat al „păsărelelor" salutând cerul şi, departe de tot, ţipătul straniu şi bubuitor al unui *descamisado* revenind la bârlogul lui dintre copaci, după o noapte lungă de vânătoare.

Deşi îl dureau oasele, fiindcă dormise pe pământul tare şi pietros şi îşi simţea vezica plină de urină, nu avea chef să se scoale. Se simţea confortabil în culcuşul lui; o senzaţie de tihnă plăcută, familiară. Disconfortul venea de la vechii prieteni. De câte ori nu se trezise el aşa, singur în inima pădurii, după o zi grea de prospectare? De nenumărate ori, şi-a răspuns în gând. De prea multe ori, ca să poată să le numere sau să şi le mai amintească.

Putea cumva să-şi imagineze chiar că acum nu era decât o dimineaţă ca atâtea altele dinainte, că nimic nu se schimbase, că totul nu fusese decât un vis urât. S-a agăţat câteva momente de această fantezie, refuzând să revină la realitate. Era o minciună, o amăgire plăcută, aşa că a prelungit momentul trezirii din reverie. A ridicat pleoapele precaut şi a văzut în faţa ochilor, prin deschizătura adăpostului, lumea de afară. Copacii înalţi aveau parcă o cunună azurie strălucitoare, acolo unde lumina zorilor le atinsese cu penelul ei coroanele de frunze. Dincolo de arbori, departe spre sud-vest, a văzut câteva stele scânteietoare, pălind acum când soarele răsărea deja: Arcuşul Scripcarului, constelaţia nordică de unde venea numele aşezării Râpa Scripcarului, deoarece acolo era punctul sudic cel mai îndepărtat de unde se putea zări respectiva constelaţie. A privit atent cerul în acea direcţie, până când ultima stea scânteietoare a fost înghiţită de albastrul firmamentului, apoi s-a foit în loc, iar iluzia siguranţei şi a normalităţii a pierit instantaneu când a simţit *sahaelul* înfipt rigid în gâtul lui. Fără niciun chef, Ramón s-a ridicat în capul oaselor. Maneck era încă afară, lângă adăpost, cu picături de rouă pe pielea lui cu luciu uleios şi arabescuri ciudate. Creasta din pene se mişca în adierea vântului matinal; din câte se părea, Maneck nu se clintise din loc de când Ramón se dusese la culcare, stând încremenit ca o stană de piatră, păzindu-l toată noaptea. Ramón şi-a înfrânat un fior de groază, imaginându-şi priveliştea.

Gemând şi mormăind, s-a ridicat în picioare şi, văzând că extraterestrul avea ochii deschişi, a zis:

– Ce-i, monstrule? Aştepţi ceva?

– Da, a zis el. Ai revenit la o stare funcţională. Somnul este acum încheiat?

Ramón s-a scărpinat pe burtă, prin ţesătura robei, şi a căscat, până a simţit că i se dislocă maxilarul. Rămurele şi frunze uscate i se încâlciseră în păr cât dormise în adăpost. Şi-a trecut degetele răsfirate prin păr, ca să le scuture. În afară de acest inconvenient, adăpostul era solid – bine lucrat, uscat şi exact de mărimea potrivită. Poliţistul lăsase chiar şi un strat de ramuri de molid-de-gheaţă sub culcuş, ca să-i ţină de cald peste noapte. Se vedea că petrecuse destul timp pe coclauri, fiindcă ştia să se descurce.

– Somnul este acum încheiat? a repetat extraterestrul.

– Te-am auzit şi prima oară, a replicat Ramón. Da, somnul este acum încheiat, fir-ar să fie! Voi, ăştia din neamul vostru, nici nu dormiţi măcar?

– Somnul este o stare primejdioasă. Te scoate afară din flux. Este o încetare nenecesară a funcţiei. Nevoia de somn este un defect al naturii tale. Doar creaturile ineficiente au nevoie să fie inconştiente jumătate din viaţă.

– Zău?! a zis Ramón, căscând. Păi, n-ar strica să încerci şi tu o dată.

– Somnul este încheiat, a zis Maneck. Este timpul să începi să îţi îndeplineşti funcţia.

– Nu aşa de repede. Trebuie să fac pipi.

– Ai produs pipi înainte.

– Păi, ce naiba, la mine e un proces continuu, pricepi?! a replicat Ramón, citându-l greşit pe un preot pe care îl auzise odată predicând în piaţa publică din Diegotown.

Predica fusese despre natura schimbătoare a sufletului, omul care propovăduia pe această temă fiind un individ rumen la faţă şi năduşit. Ramón şi Pauel Dominguez aruncaseră cu bomboane de migdale în el. Ani întregi nu se gândise la acea întâmplare, dar acum îşi amintea clar toate amănuntele, de parcă ar fi fost adineaori totul. Se întreba dacă melasa lipicioasă în care extratereştrii îl ţinuseră încarcerat avusese vreun efect ciudat asupra memoriei lui. Auzise de cazuri când la revenirea din stază se întâmplă să ai faze de amnezie sau să resimţi o puternică dislocare temporală şi spaţială.

Acum, stând în faţa unui pseudopin cu scoarţa ca o plasă şi urinând la baza lui, Ramón a descoperit alte străfulgerări stranii de memorie care îi reveneau în minte. Martín Casaus, primul lui prieten când venise în Diegotown, locuia lângă port, într-un apartament cu două camere, cu o podea din bambus gălbui, care se cojea la colţuri. Se îmbătaseră acolo sistematic, seară de seară, timp de o lună, cântând şi sorbind beri. Martín îi povestise cum lucrase el ca vânător, punând

capcane în pădure, cum păcălise o *chupacabra,* momind-o cu carne crudă, pusă în fundul unei gropi cu o suliţă ascuţită în sus, în care monstrul s-a înfipt găsindu-şi sfârşitul, iar Ramón, la rândul lui, inventase felurite isprăvi sexuale din vremea când trăia în Mexic, una mai ridicolă şi mai improbabilă decât alta. Proprietăreasa lui Martín apăruse la un moment dat şi îi ameninţase că îi dă pe mâna poliţiei, iar Ramón se descheiase la pantaloni în faţa ei. Îşi amintea mutra şocată a bătrânei, cum scuturase din mâini, neştiind parcă dacă penisul lui era o insultă sau o ameninţare la adresa ei. Acum, era ca şi cum ar fi vizionat filmul acelor momente: amintiri intense, ca atunci când le trăise aievea, dispărând imediat în cotloanele memoriei.

Ramón se scărpina tacticos pe burtă, mişcându-şi degetele peste moliciunea pieli. Bietul Martín, ce s-o fi ales de el, amărâtul? Nimic mai rău, probabil, decât ce păţise el acum, putea să-şi imagineze.

– Nici pipi nu faci, aşa-i? a zis Ramón, scuturând ultimele picături de urină de pe penis.

– Evacuarea deşeurilor este necesară doar fiindcă ingerezi alimente neadecvate, a ripostat Maneck. *Oekh* asigură hrănirea fără deşeuri. Este conceput să mărească eficienţa. Hrana ta este plină de otrăvuri şi substanţe inerte, pe care corpul tău nu le poate absorbi. Din acest motiv trebuie să faci pipi şi caca. Lucrul acesta este primitiv şi nefiresc.

Ramón chicotea amuzat.

– Primitiv, poate, a replicat el. Însă *tu* eşti cel care merge contra firii! Suntem animale amândoi. Animalele dorm, mănâncă alte animale, se cacă şi se regulează. Tu nu faci nimic din toate astea. Şi-atunci, care dintre noi doi este nefiresc, ha?

Maneck s-a uitat în jos spre el.

– O fiinţă care posedă *retehue* are capacitatea de a fi mai mult decât un animal, a zis el. Dacă o abilitate există, ea trebuie folosită. Prin urmare, *tu* eşti nefiresc, fiindcă tu te agăţi de lucrurile primitive, deşi posezi abilitatea de a transcende acea stare.

– Află că e foarte distractiv să te agăţi de lucrurile primitive, a început Ramón să spună, dar Maneck, care părea să se impacienteze, i-a retezat vorba.

– Am început prin a produce pişat, a zis el, şi ne-am întors în acest loc, terminând ciclul. Acum suntem pregătiţi. Tu vei intra în *yunea.* Vom continua misiunea.

– *Yunea?*

Maneck s-a oprit.

– Cutia zburătoare, a zis creatura.

– Oh. Dar trebuie să mănânc. Nu poţi pune un om să lucreze cu stomacul gol dimineaţa.

– Poţi rezista săptămâni întregi fără hrană. Asta ai declarat aseară.

– Nu înseamnă că mi-ar plăcea să trăiesc aşa, a spus Ramón. Vrei să lucrez la randament optim, trebuie să mănânc. Chiar şi maşinile trebuie alimentate cu combustibil ca să funcţioneze.

– Gata cu întârzierile! a declarat Maneck, mişcând ameninţător *sahaelul.* Plecăm acum.

Ramón s-a gândit dacă merita să obiecteze, invocând vreo nouă funcţie biologică, indispensabilă omului – putea să expectoreze şi să scuipe vreo oră-două, ca să mai tragă de timp. Dar Maneck părea hotărât, iar Ramón n-ar fi vrut să-l vadă recurgând la *sahael* ca să-l facă să se supună.

– OK, OK, vin. Stai doar o secundă.

Ramón făcuse tot ce putuse pentru poliţist. Orice nemernic trimis să-l aresteze în pustietatea asta ar trebui să-i fie recunoscător, ce naiba, pentru ce făcuse el până acum! Ramón a înşfăcat fâşiile de peşte afumat pe care le înfăşurase în frunze aseară şi l-a urmat pe extraterestru în cutia de culoarea oaselor. Va trebui să se mulţumească până la urmă cu un mic dejun rece, în timpul zborului.

A simţit că îi saltă stomacul în gât, când bizara navă a decolat. Zburau spre sud-vest. În spatele lor, spre nord, se vedeau piscurile înalte ale munţilor Sierra Hueso, cu pantele lor abrupte acum întunecate de nori cenuşii învolburaţi – ningea acolo sus, în nord. Spre sud, relieful se turtea căpătând aspectul de podişuri împădurite, apoi totul s-a înclinat în jos, spre orizontul sudic, cu costişe aburinde ca o farfurie de supă, băltind cu mlaştini pe margini. Departe, de asemenea, de sus, unde erau ei, se vedea – ca o panglică argintie, subţire într-o lume de verde, albastru, copaci oranj şi pietre negre – Río Embudo, canalul principal al marelui bazin fluvial, care colecta apele din munţii Sierra Hueso şi toate ţinuturile nordice. La sute de kilometri spre sud-vest, aşezarea Râpa Scripcarului stătea cocoţată pe stâncile ei roşietice, deasupra aceluiaşi râu, cu hotelurile ei de lemn dărăpănate şi cocioabele pline de mineri, vânători cu capcane şi tăietori de lemne, cu docurile ei înţesate de barje cu minereu şi vaste plute de buşteni, ce urmau să fie lansate în josul apei, spre Gâtul-Lebedei. Într-acolo, spre luminile şi securitatea acelei omeniri grosolane din Râpa Scripcarului, se îndrepta pesemne poliţistul.

Cum se va descurca oare? Niciun individ capabil să construiască un adăpost atât de bine ca poliţistul nu ar avea nicio dificultate să facă o plută din lemnele găsite în pădure. Odată ce ajungea la Río Embudo şi îşi făurea pluta, putea coborî imediat pe râu până la Râpa Scripcarului; mult mai uşor şi mai rapid decât să meargă prin hăţişurile pădurilor dese. Într-acolo s-ar fi îndreptat şi *el* şi tot aşa ar fi procedat şi *el,* dacă s-ar fi trezit în pustietate fără furgonetă, disperat şi singur. Şi era convins că poliţistul va proceda la fel. Extratereştrii fuseseră ingenioşi folosindu-l pe el drept copoiul lor de vânătoare fiindcă el, Ramón, *ştia*

perfect ce va face poliţistul şi unde se va duce. El, Ramón*, putea* să îl găsească.

Cât va mai trebui să tragă de timp, ca să-i lase poliţistului răgazul necesar spre a fugi din calea lor? Oare o fi ajuns deja la râu? De la poalele munţilor Sierra Hueso era cale lungă, pe jos, prin terenul accidentat. Pe de altă parte, trecuseră deja câteva zile… Da, era pe-aproape, probabil.

Sub ei, acum se vedea o altă pădure deasă de molizi-de-gheaţă – copaci înalţi şi scheletici, cu ace translucide, albe-albăstrui, ca un milion de mici ţurţuri. Au zburat mai departe. Mai încolo, un stup imens, ca un turn Babel, străpunsese sus printre copaci, cu insecte metalice bizare, ca nişte bijuterii vii, roind ameninţător spre ei, ca să-şi apere regina, când au trecut cu nava pe deasupra lor. O poiană pustie, în afară de hoitul mare, cu şase picioare, al unui *vaquero* – un trup ca de cal, devorat pe jumătate de o *chupacabra* şi lăsat să putrezească acolo. Molizi-de-gheaţă din nou. Zburau în cerc. Cum *se gândea* Maneck să dea de urma poliţistului?

– Ce cauţi? a strigat Ramón, ca să se facă auzit peste şuieratul vântului. De aici, de sus, nu poţi vedea nimic. Ai senzori pe chestia asta?

– Noi suntem conştienţi de multe, a zis Maneck.

– Noi? Eu, unul, să dea naiba dacă sunt conştient de ceva!

– *Yunea* participă la fluxul meu, *sahaelul* participă. Este în firea ta să nu poţi participa. Din acest motiv, tu eşti un motiv de mare tristeţe. Dar este o *tatecreude* pentru tine şi, prin urmare, trebuie acceptat.

– Nu vreau să particip deloc la mizeria ta de flux, a spus Ramón. Te-am întrebat doar dacă ai un fel de senzori pe chestia asta. Nu te-am întrebat dacă ţi s-a sculat din prima.

– Sunt necesare aceste zgomote? a întrebat Maneck.

Dacă ar fi avut măcar bănuiala că extratereştrii au emoţii pe care o fiinţă umană le-ar putea înţelege, ar fi spus că şi creatura părea agasată.

– Căutarea exprimă…

– Da-da, exprimă *o tatecreude,* ce mama mă-sii o mai fi şi asta, a continuat Ramón. Cum zici tu. Din moment ce nu sunt capabil de chestia asta cu fluxul, poate că e mai bine aşa, eh? Să fac conversaţie amicală cu tine, ce zici?

Penele de pe capul lui Maneck s-au ridicat şi s-au pleoştit foarte rapid. Capul voluminos s-a întors într-o parte şi în cealaltă. Pe urmă, Maneck s-a răsucit spre Ramón, iar şipcile cutiei pale s-au strâns laolaltă, făcând ca vântul să nu mai şuiere aşa de tare.

– Tu ai dreptate, a continuat Maneck. Această scuipare cu aer este comunicare primordială pentru tine. Este just ca eu să încerc să îţi solicit funcţiile superioare ca să te ajut să eviţi *aubre.* Şi, dacă voi

înţelege mai bine mecanismul unui sine necoordonat, atunci şi natura omului va deveni mai clară.

– E ca şi cum ţi-ai fi cerut scuze, monstrule, a zis Ramón.

– E un termen ciudat. Eu nu am alunecat în *aubre.* Nu am niciun motiv să exprim regrete.

– Da, bine, lasă. Fie ca tine.

– Dar, dacă vrei să vorbeşti, voi participa aşa. Am într-adevăr senzori. Senzorii ţin de *yunea,* aşa cum sorbirea fluxului tău ţine de *sahael* sau cum conducerea şi comanda acestei forme (şi extraterestrul a gesticulat spre el însuşi) ţine de mine. Omul totuşi seamănă mult cu celelalte vietăţi, iar a descoperi canalele în care a fost constrâns să existe este ceva subtil.

Ramón a ridicat din umeri.

Cea mai mare şansă de a-l prinde pe poliţist era să se îndrepte spre vest, până la Río Embudo, de unde să se deplaseze mult în sud faţă de locul unde acesta ar fi putut ajunge cu piciorul, iar pe urmă să aştepte acolo, lângă râu până când nemernicul apărea pe apă cu pluta lui, dar, dacă extraterestrul nu vedea lucrurile aşa, Ramón nu ţinea neapărat să îl lămurească pe cel care îl ţinea captiv. Dacă extraterestrul avea chef să se legene degeaba prin aer toată ziua înainte şi înapoi, ca nişte fudulii într-o căldare cu apă, pe Ramón nu-l deranja.

– Ce ai de gând să faci cu amărâtul ăla când o să-l prinzi?

– Voi corecta iluzia existenţei lui, a răspuns Maneck. A fi observaţi *nu se poate întâmpla.* Iluzia că *s-a întâmplat* este o contradicţie primară, *gaesu,* negarea realităţii. Dacă ar fi să fim văzuţi, noi nu am mai fi ceea ce suntem, noi *nu am fi fost niciodată* ceea ce suntem. Ceea ce nu se poate găsi *nu* poate să fie găsit. Aceasta este contradicţie. Trebuie să fie soluţionată.

– Sună absurd. Omul acela, gândeşte-te, el v-a văzut *deja.*

– El este încă în interiorul iluziei. Dacă este împiedicat să ajungă la neamul lui, informaţiile nu pot fi difuzate. El va fi fost corijat. Iluzia existenţei lui va fi fost negată. Dacă *el* este real totuşi, *noi* nu putem exista.

Ramón a despachetat frunza de *hierba*, a supt carnea de pe fâşia de peşte afumat, după care a aruncat oasele pe şipcile de la picioarele lui.

– Ştii, monstrule, ca să debitez atâtea absurdităţi ca tine eu ar trebui să beau juma’ de noapte.

– Eu nu înţeleg.

– Ăsta-i tot şpilul, *cabrón.*

– Consumul de lichid îţi afectează comunicarea? Am stat insuficient la tabără ca să exprimi asta?

– Aia era apă chioară, a spus Ramón agasat. Tărie. Adică să bei

băutură tare. Fir-ar să fie, cum de m-am pricopsit eu cu singurul diavol din iad care n-a auzit de trăscău?!

– Explică-mi „băutură tare”.

Ramón s-a scărpinat pe burtă. I s-a părut ciudat că avea pielea atât de fină. Cum să explice el unei creaturi cu mintea ţicnită ca un diavol prost ce înseamnă „să bei” – dar efectiv *să bei?*

– Uite cum vine treaba. Există un lichid, a zis Ramón. Se numeşte alcool. Se obţine din chestii care fermentează. Fermentează. Se descompun. Din cartofi se face votca, din struguri se face vinul, din cereale se face berea. Şi când bei aşa ceva, când un om bea aşa ceva... băutura îl ridică deasupra lui însuşi. Pricepi? Toate chestiile urâte pe care le ştie despre el, nici nu se mai sinchiseşte de ele. Toate căcaturile meschine, în care se împotmoleşte zi de zi, dispar ca prin farmec. Se duc cu pişatul. Nu ştiu. E ca şi cum ai încerca să-i explici unei fete mari cum e cu regulatul.

– Te descătuşează, a zis Maneck. Te face liber.

Memoria l-a asaltat iarăşi pe Ramón; lumea s-a estompat.

Avea paisprezece ani, încă doi ani – care i se păreau o veşnicie pe-atunci – până va putea opta să intre într-o echipă de muncitori şi să părăsească Pământul. Luna august a venit cu furtuni în munţii Mexicului, nori albi, enormi, care se făceau cenuşii, înnegrindu-se la bază. Întrucât coborâse din vârful stâncilor unde se afla cătunul în care se născuse, Ramón locuia acum în coliba unui băiat mai mare, dintr-un sat de nomazi, situat pe panta nordică a unui tăpşan de lângă Mexico City.

În ziua care îi revenise în minte acum şezuse pe maldărul de lemne putrezite şi obiecte uzate din plastic, pe care el şi băiatul mai mare îl numeau în glumă „veranda” lor, urmărind cum se formau norii şi se ridicau spre cer. Furtuna avea să ajungă la ei spre seară, presupunea Ramón. Încerca să-şi dea seama dacă şandramaua lor avea şanse să mai reziste după încă o furtună teribilă sau se va prăbuşi din cauza vijeliei, când băiatul mai mare şi-a făcut apariţia, în pas săltăreţ, pe uliţa îngustă, plină de noroi şi pietre, care despărţea un şir de colibe de următorul. Avea o fată cu el, pe care o ţinea de mijloc. Şi în cealaltă mână ducea o sticlă.

Ramón n-a întrebat de unde făcuse rost de fată şi de sticlă. Îşi amintea senzaţia de arsură astringentă pe care i-o lăsase ginul pe esofag, fascinaţia şi repulsia zgomotelor venite din casă, când băiatul mai mare se regula cu fata, iar el stătea afară şi număra secundele dintre fulgere şi tunete. Când, într-un târziu, a început să plouă, băiatul mai mare adormise toropit de băutură şi sex, iar Ramón, beat deja şi el, împărţise cu fata ultimele înghiţituri de gin din sticlă, după care fata îl lăsase să se culce cu ea. Vântul zdruncina pereţii. Ploaia se infiltra înăuntru şi şiroia pe ferestre, când Ramón s-a aplecat

împingându-se în fată, iar ea a întors capul.

Pentru Ramón, fusese noaptea cea mai frumoasă de pe Pământ. Poate chiar cea mai frumoasă noapte din viaţa lui. Nu-şi mai amintea cum îl chema pe băiatul mai mare, dar în schimb parcă vedea aievea aluniţa de pe gâtul fetei, exact deasupra claviculei, şi urma unei tăieturi pe buză, care se cicatrizase urât. Nu se gândea la ea decât dacă bea gin, or el prefera whiskyul.

Braţul lui Maneck l-a atins pe umăr, încercând să-l trezească la realitate. Ramón l-a împins la o parte, fără să-şi dea seama.

– A fost turbulenţă, a spus Maneck. Ai dobândit concentrare, dar raportarea ei era obscură.

– Mi-am amintit ceva, a explicat Ramón. Atâta tot. Odată, când am băut mult. Şi când m-am simţit liber.

– Ah. Precizia continuă să crească. Este un lucru excelent. *Tatecreude* dobândeşte concentrare. Dar tu eşti tot necurgător.

– Da, bine, şi tu eşti tot urât, fir-ar să fie! Ai vrut să afli cum e să bei tărie. Ascultă aici. Băutura tare îl face pe om să suporte lucrurile pe care nu poate să le suporte. Îl face să se simtă liber, cum nimic altceva nu ar putea. Când e beat, e ca şi cum ar fi singur. Totul devine posibil. Totul este frumos. E ca şi cum ai ţine fulgerul în mână. Nimic nu-l poate face pe om să se simtă atât de împlinit ca atunci când s-a îmbătat.

– Vasăzică băutura tare e bună. Intensifică circulaţia fluxului şi focalizează intenţia. Creează libertate, iar lucrul acesta se numără printre principalele dorinţe ale omului. A bea înseamnă a exprima virtute.

Pe aleea dosnică, europeanul stătea pe jos, cu mâna pe burtă. Gloata a bătut în retragere. Ramón a retrăit sentimentul glacial că oamenii respectivi îl trădaseră.

– Da, băutura are părţile ei bune, a zis el. De ce naiba îmi pui toate întrebările astea prosteşti? Parcă porniseşi să vânezi pe cineva sau ai uitat?

– Vreau să particip în tine, a zis extraterestrul. Tu nu poţi simţi flux. Aceste cuvinte sunt singurul tău canal.

Creatura vorbea ca psihiatrul de pe nava cu care Ramón traversase spaţiul galactic. Ramón a ridicat mâinile, cu palmele în afară, ca şi cum ar fi încercat să-l convingă pe extraterestru să nu i se mai bage în suflet.

– Am obosit să tot vorbesc, a zis Ramón. Lasă-mă dracului în pace.

– E posibil să ai nevoie de o perioadă de asimilare, a convenit Maneck, de parcă ar fi discutat despre un tub elevator care trebuia reglat cu fineţe.

Extraterestrul s-a întors cu spatele. Ramón s-a rezemat de peretele subţire din şipci, privind afară spre oceanul scânteietor de frunze oranj şi negre, de dedesubt. Dacă nu ar fi fost atât de beat, probabil că nu l-ar fi omorât pe european. Şi nici n-ar fi ajuns atât de departe în pustietăţile nordului, cu poliţia pe urmele lui.

Dar să fii în Diegotown, fără să-ţi bei minţile, era ceva de neconceput. Ca şi cum l-ar pune cineva să zboare cu furgoneta fără combustibil, ori să sape o mină cu mâinile goale. Numai beat putea să-i suporte pe oameni. Ramón era un mare băutor, de acord, dar nu şi robul băuturii. Când venea aici, în sălbăticia naturii neîncepute, singur şi departe de îmbulzeala omenirii, nu avea nevoie de whisky, aşa că nu bea aproape deloc. O singură sticlă îi ajungea o lună întreagă când era pe teren, dar doar o jumătate de noapte când venea în oraş. Nu era un beţivan. Abstinenţa din mijlocul naturii era dovada concludentă a acestui fapt.

Primul indiciu că se schimbase ceva a fost atunci când cutia zburătoare s-a oprit brusc, plutind silenţios în aer, de parcă ar fi atârnat acolo de o funie prinsă în cer. Ramón a privit în jos, mijind ochii din cauza soarelui care cobora la asfinţit, însă copacii de jos nu i s-au părut nicidecum diferiţi de sutele de mii de copaci peste care zburaseră până aici.

– S-a întâmplat ceva? s-a interesat Ramón.

– Da, a răspuns Maneck, fără să mai spună altceva.

Cutia zburătoare cobora.

Noul campament era mai mare decât cel de unde plecaseră. Adăpostul părea mai spaţios, încât puteai să stai aşezat înăuntru. Urmele dintr-o vatră pentru jăratic, construită din pietre şi nisip, arătau că se făcuse focul de câteva ori în acel loc. Pesemne că fugarul rămăsese acolo o zi, dacă ţinuse focul aprins atâta timp, sau poate îl aprinsese de mai multe ori, dacă nu avusese nevoie decât să îşi pregătească mâncarea. Maneck păşea în faţă, traversând cu paşi lenţi mica poieniţă; capul i se legăna în spate şi în faţă, de parcă s-ar fi mişcat în ritmul molcom al unei muzici lăuntrice. Ramón venea în urma lui, dus de lesa din gât. O grămăjoară de cochilii de melci strălucea în lumina pestriţă ce răzbea prin frunziş. Un morman de piele cu blană jupuită de pe nişte popândăi zăcea abandonat mai încolo; o bucată de blană fusese ronţăită şi, pe urmă, azvârlită de vreo sălbăticiune amatoare de stârvuri. Un chiştoc de ţigară gri-bleu, strivit şi răsucit, era aruncat lângă adăpost.

Cât de departe ajunsese oare poliţistul? se întreba Ramón. Trecuseră trei zile de când individul fugea din calea extratereştrilor, când Maneck îl scosese pe Ramón la vânătoarea de om. Plus încă o zi de atunci. Dacă omul acela stătuse o singură noapte la primul loc de

tabără şi două nopţi aici însemna că acum nu avea decât o zi de avans faţă de ei. Ramón l-a înjurat în gând pe poliţai pentru că pierdea vremea aşa. Toată miza era ca nemernicul ăla să ajungă repede la râu, să coboare în josul apei pe o plută şi, pe urmă, să vină înapoi cu trupe de atac. Guvernatorul, poliţia, poate chiar enyezii sau vreo altă forţă de securitate extraterestră din navele enyezilor puteau să apară din zi în zi. Aşa ar fi ideal – măreaţa specie de extratereştri care stăpâneau omenirea să se reverse prin pustietăţile nordului, ca nişte bolovani acoperiţi de muşchi, zdrobindu-l de moarte pe Maneck.

Ramón a chicotit, dar extraterestrul l-a ignorat, continuând inspecţia taberei.

Existau câteva locuri, a observat Ramón, pe unde poliţistul se aventurase în pădure şi alte câteva locuri pe unde venise înapoi. Crengi rupte şi frunze uscate călcate în picioare şi răscolite confirmau limpede aceste ipoteze, ca nişte semne lăsate cu bună ştiinţă. Înseamnă că acolo era o bază de operaţii. Omul urmărea un plan sau o idee, nefiind vorba doar de o fugă din faţa duşmanului. Poate că avea misiunea de a găsi ceva. Oare poliţia ascunsese prin apropiere vreun transmiţător pentru situaţii de criză? Deşi ar fi fost o coincidenţă prea mare, Ramón a simţit o emoţie puternică şi inima a început să-i bată accelerat. Sau poate că individul era un mare cretin, închipuindu-şi şi acum că el era vânătorul şi Ramón – prada vânată. Dar, în cazul acesta, Maneck îl va prinde cu siguranţă şi îl va omorî, iar pe Ramón îl va duce înapoi în întunecimea bolnăvicioasă şi în vuietul obositor din peştera extratereştrilor, unde i se va pierde urma pentru totdeauna.

Maneck s-a oprit în dreptul adăpostului şi s-a aplecat, scormonind prin frunzele pe care omul le folosise drept culcuş. Dintre frunzele verzi şi albastre s-a rostogolit ceva – o bucată de ţesătură albă, murdară, cu pete înnegrite de sânge uscat. Maneck s-a aplecat în faţă şi a plescăit scurt din limbă, ceea ce Ramón a interpretat drept o reacţie de satisfacţie. Ramón se scărpina la cot, cumva neliniştit de gândul că ceva nu era în regulă.

– *Qué es?* a întrebat el.

Extraterestrul a ridicat o cârpă: o mânecă de cămaşă îmbibată de sânge. Ţesătura era mototolită şi răsucită, ceea ce sugera că fusese folosită ca bandaj sau garou, ţinând seama de petele scorţoase de sânge uscat.

– Se pare că l-ai trosnit urât pe amărâtul ăla de *pendejo,* a zis Ramón, încercând să pară amabil.

Maneck nu a răspuns, ci doar a dat drumul bandajului înapoi în gunoiul scormonit. Pe urmă, s-a îndreptat spre vatra pentru foc, *sahaelul* lungindu-se şi îngustându-se, dar continuând să-l tragă pe Ramón după el. Ceva sclipea în praful de lângă brâul de pietre

adunate în jurul gropii. Argintiu şi albastru. Extraterestrul s-a oprit, privind cu atenţie. Ramón a venit lângă creatură şi, cumva cu mirare şi teamă, a îngenuncheat şi a atins cu vârful degetelor tabachera primită cadou de la Elena.

– Asta e a mea a zis el încetişor.

– Este un obiect al omului, a adăugat Maneck, dându-i dreptate parcă.

– Nu, a replicat Ramón. Este *al meu.* Lucrul acesta îmi aparţine. Poliţia n-ar fi avut cum să aibă chestia asta, decât dacă ar fi găsit…

Călcând împleticit s-a dus înapoi la adăpost şi a luat de pe jos mâneca îmbibată de sânge uscat. Era din dril aspru, special pentru a rezista câteva luni pe teren. Nasturele de la manşeta mânecii era spart pe jumătate.

– Asta este cămaşa mea. *Pendejo* poartă cămaşa mea!

Ramón s-a întors spre Maneck, cuprins brusc de o furie ameţitoare. Flutura în pumnul încleştat cârpa pătată de sânge.

– De ce poartă nemernicul ăla *cămaşa mea?*

Penele s-au ridicat şi s-au turtit la loc în creasta uriaşului extraterestru; pe pielea lucioasă ca uleiul arabescurile păreau învolburate. Doar ideea că *sahaelul* i-ar aplica o durere inimaginabilă îl oprea pe Ramón să-l atace.

– Răspunde-mi!

– Eu nu înţeleg. Veşmântul care ţi s-a pus la dispoziţie…

– Este cămaşa *voastră!* a zbierat Ramón, trăgând de roba de la extraterestru. *Voi,* diavoli nenorociţi ce sunteţi, voi aţi făcut asta. Voi m-aţi pus să o port. *Asta* este cămaşa mea. A mea. Am venit îmbrăcat cu ea din Diegotown. Am cumpărat-o. Am purtat-o. Este *a mea* şi un… un…

Martín Casaus i-a apărut subit în minte, o amintire intensă şi iluzorie ca o transă indusă artificial. Numele ei era Lianna, fata despre care îi povestise el lui Griego. Era bucătăreasă la *Los Rancheros Grill,* pe malul fluviului. Martín credea că era îndrăgostit de ea şi timp de o săptămână compusese poezii în care asemuia ochii ei cu stelele de pe cer, pentru ca în zori, după ce goleau împreună o sticlă de whisky ieftin, să nu se mai gândească decât la cum s-ar regula el cu ea, dacă ar avea ocazia. Ramón o văzuse în bomba aceea ordinară, poreclită de toată lumea *Rick's Café Américain,* deşi în realitate localul se numea altfel.

Ramón fusese beat atunci. Avea acum imaginea ei în faţa ochilor, părul negru strâns la ceafă, ovalul perfect al feţei, ridurile subţiri din colţul gurii, roşul intens al tapetului din spatele ei. O văzuse şi îşi amintise instantaneu toate fanteziile pe care Martín le ţesuse despre trupul şi farmecele ei. Când fata a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii lui, a fost pentru Ramón ca revărsarea de neoprit a unei cascade. Nu

mai avusese de ales. Se dusese direct la ea.

Martín, în faţa lui acum, avea cârligul de tablă în mână. Cârpa pătată de sânge a căzut la picioarele lui Maneck, când Ramón şi-a pus mâna pe burtă. Mâna lui Martín arătase ca jupuită, carne vie, însă sângele fusese al lui Ramón. Durerea fusese sinistră, îi cursese atâta sânge, încât Ramón a crezut că făcuse pipi pe el. Şi-a desfăcut acum roba de la extraterestru, aşteptându-se cumva ca Martín cel din memoria lui să-l atace din nou, să-l taie mai adânc, deşi atunci când se întâmplase, demult, bietul om se prăbuşise plângând, regretându-şi fapta.

Degetele lui Ramón atingeau acum pe burtă o piele netedă şi intactă. Cicatricea groasă şi noduroasă dispăruse, rămânând doar o linie albă şi subţire ca un fir de păr. Şi-a dat seama acum că *ştiuse,* din moment ce involuntar se pipăise pe burtă de mai multe ori, căutând zadarnic cicatricea. Trupul lui ştiuse mai bine decât mintea că lipsea ceva de-acolo. Veşmântul acesta care îl zgâria pe piele, degetele de la mâini şi tălpile fără bătături acum. Cu mişcări lente, şi-a tras mâneca în sus. Cicatricea pe care o avea de când Chulo Lopez îl rănise cu maceta, când se bătuseră la bar, lângă Căţelu', nervurile de piele încreţită, pe care degetele Elenei le rupeau la fiecare partidă de sex nebunesc dispăruseră şi ele. Nu mai avea nici pete de nicotină pe degete. Nici crestăturile sau porţiunile de piele îngroşată şi tăbăcită, moştenire a trudei de-o viaţă, nu se mai vedeau pe palmele lui. Muncind ani de-a rândul în aer liber, avusese braţele aproape negre din cauza soarelui fierbinte, dar acum pielea lui se făcuse netedă şi catifelată, cafenie pală, ca o coajă de ou. Luciditatea unui adevăr rămas obscur până acum l-a umplut de fiori reci.

Ştia că nu respirase deloc în rezervorul acela. Ştia că inima lui nu mai bătuse un timp.

– Ce mi-aţi făcut? a şoptit Ramón îngrozit. Ce naiba mi-aţi *făcut?* Ce mi-aţi făcut la *trup?*

– Ah! Interesant, a zis Maneck. Tu eşti capabil de *kahtenae.* Asta s-ar putea să nu ne fie de folos. Mă îndoiesc că omul ar fi capabil de integrare multiplă şi, chiar dacă ar fi, nu ar produce această dezorientare. Trebuie să ai grijă să nu deviezi. Nu te vei concentra pe *tatecreude,* dacă începi să nu mai semeni a om.

– Ce tot îndrugi acolo, monstrule?

– Disperarea ta, a zis Maneck. Începi să conştientizezi cine eşti.

– Eu sunt Ramón Espejo!

– Nu, a replicat extraterestrul. Nu eşti.

Capitolul 9

Ramón – dacă el *era* Ramón – stătea ghemuit pe vine, cu coatele rezemate pe genunchi, şi se ţinea cu mâinile de cap. Maneck, lung şi ameninţător lângă el, îi explica totul, cu vocea lui profundă şi tristă. Omul care descoperise ascunzişul extratereştrilor fusese Ramón Espejo. Nu-l urmărea nimeni; niciun poliţist, nicio furgonetă venită din sud. Descoperirea instalaţiei din peşteră generase o contradicţie, iar pentru a corecta iluzia că omul exista, omul a fost atacat. Scăpase fugind, dar fusese rănit. Un apendice – un deget, mai precis – îi fusese smuls în timpul atacului. Bucata aceea de trup acţionase ca o sământă pentru crearea unei entităţi contrafăcute – *ae euth'eloi* –, care participase la fluxul fiinţei originare, trezindu-se din somn cu memoria şi cunoştinţele lui Ramón. Maneck trebuise să-i explice de două ori, până ca Ramón să priceapă cu adevărat că se referea la *el.*

– Tu participi la fluxul lui, a zis Maneck. Întregul este prezent cu totul în fragment, iar fragmentul poate exprima întregul. S-a produs o oarecare pierdere de fidelitate, dar s-a luat decizia de a da prioritate cunoştinţelor funcţionale şi memoriei imediate, în detrimentul aproximării fizice precise. Pe măsură ce progresezi, tu te mulezi în forma care a modelat fragmentul.

– Eu *sunt* Ramón Espejo, a zis Ramón. Iar tu eşti o lepră împuţită.

– Ambele afirmaţii sunt incorecte, a comentat Maneck cu răbdare.

– Minţi!

– Limbajul pe care îl foloseşti nu este adecvat. Funcţia comunicării este de a transmite cunoştinţe. A minţi ar însemna să nu transmiţi cunoştinţe. Aşa ceva nu este posibil.

Ramón s-a făcut roşu la faţă, iar pe urmă livid.

– Minţi, a şoptit el.

– Nu, a zis extraterestrul, pe un ton trist. Tu eşti o entitate contrafăcută.

Ramón a ţâşnit în picioare, dar Maneck nu s-a tras înapoi. Ochii oranj au scăpărat de câteva ori.

– Eu sunt Ramón Espejo! a zbierat Ramón. Eu am zburat cu furgoneta aceea până aici. Eu am pus explozibilul. EU! Eu sunt cel care a făcut asta! Cum poţi să spui că eu aş fi o mizerie de deget, cultivat într-o vană?!

– Începi să devii agitat, a observat Maneck. Stăpâneşte-ţi furia sau voi folosi durerea.

– Foloseşte-o! a răcnit Ramón. Dă-i drumul, haide, laşule! Ţi-e frică de mine?

Umplându-şi gura de salivă, l-a scuipat pe Maneck drept în faţă.

Cocoloşul de salivă l-a lovit pe extraterestru sub ochi şi i s-a prelins încet pe obraz. Maneck părea mai degrabă contrariat decât ofensat, nemanifestând niciunul dintre semnele caracteristice repulsiei fireşti

la om. S-a şters cu grijă pe faţă şi s-a uitat lung la urma umedă de pe degete.

– Care este sensul acestei acţiuni? a întrebat el. Simt că substanţa nu este veninoasă. Are vreo funcţie?

Toată revolta şi indignarea au ieşit din Ramón, ca aerul dintr-un balon când îl înţepi cu acul.

– Şterge-te pe faţă, *pendejo,* a murmurat el, ghemuindu-se pe jos, cu braţele în jurul genunchilor.

Era adevărat. *El* era o scârboşenie. Fruntea, subsuorile, dosul genunchilor i s-au umplut de o sudoare rece şi năclăită. Începea să creadă ce spusese Maneck: *el* nu era adevăratul Ramón Espejo, nu era nici măcar de natură umană, ci un monstru zămislit într-o vană, o creatură nefirească, apărută în urmă cu numai trei zile. Tot ce îşi amintea era fals, lucruri trăite de un *alt* om, nu de el. *El* nu mai fusese niciodată afară, în faţa muntelui, nu spărsese ţeasta nimănui încăierându-se prin baruri, nu se regulase niciodată cu o femeie. *El* nici măcar nu întâlnise vreodată o fiinţă umană reală, în ciuda amintirilor despre toate persoanele pe care credea că le cunoaşte.

Cât de mult îşi dorea să nu fi venit niciodată aici, să nu fi pus niciodată explozibilul fatal! Dar, apoi, şi-a dat seama că *el* nu făcuse niciunul dintre acele lucruri. *Celălalt* le făcuse. Întregul trecut îi aparţinea celuilalt. El nu avea decât prezentul, nimic în afară de Maneck şi pădurea din jur. *El* nu era nimic. Nu era nimeni. Era un străin pentru lume.

Gândul era ameţitor, aproape de neconceput, aşa că în mod deliberat, cu un enorm efort de voinţă, l-a dat la o parte. A aprofunda această idee însemna să îşi piardă minţile. În schimb, s-a concentrat asupra lumii fizice din jurul lui, vântul rece care îi adia pe obraji, norii alergând iute pe un cer indigo de rău augur. Oricine sau orice ar fi fost *el,* era viu, afară în lume, reacţionând intens, animalic. Molizii-de-gheaţă miroseau plăcut, cum ştia din falsele lui amintiri, vântul sufla răcoros şi proaspăt peste pajişte; imensa privelişte a munţilor Sierra Hueso, departe în zare, cu piscurile lor înalte, acoperite de zăpadă scânteind sub razele soarelui, era superbă ca întotdeauna, iar splendoarea aceasta i-a umplut inima de bucurie, cum se întâmplase de fiecare dată. *Trupul continuă să trăiască,* se gândea el cu amărăciune, *chiar şi atunci când noi am vrea să nu mai fim.*

Şi-a alungat gândul din minte. Nu-şi putea permite să se lase pradă deznădejdii, dacă voia să supravieţuiască. Nimic nu se schimbase, oricare ar fi fost originea lui, indiferent dacă crescuse într-un ghiveci, ca o tufă de ardei iute, sau ţâşnise, plin de sânge şi orăcăind, din pântecele maică-sii. *El* era Ramón Espejo, orice-ar fi spus extraterestrul, oricum ar fi arătat mâinile lui, cu sau fără bătături. Trebuia *să fie,* fiindcă nu exista *altul* care să poată fi *el.* Ce importanţă

avea dacă mai exista un alt om care credea, de asemenea, că el era *el?* Sau o sută de oameni la fel? El era viu, aici şi acum, în acest moment, indiferent dacă avea trei zile sau treizeci de ani, iar asta era tot ceea ce conta. El era viu şi intenţiona să rămână aşa.

A ridicat privirea spre extraterestru, care aştepta cu o răbdare surprinzătoare.

– Cum poate fi adevărat ce spui tu? a întrebat Ramón printre dinţi. Nu sunt un ţăran incult – ştiu şi eu ce este o clonă. Este doar un bebeluş care trebuie să crească mare, ca orice bebeluş. Nu ar putea avea amintirile mele. Lucrurile nu merg aşa.

– Tu nu ştii nimic despre ce putem şi ce nu putem noi să facem, l-a dojenit Maneck, dar susţii contrariul. Tu te referi la crearea unui nou individ pornind de la un prototip molecular similar. Procesul acesta ar fi dezvoltare. Tu eşti expresia recapitulării. Cele două lucruri sunt diferite, a spus Maneck, făcând apoi o pauză. Conceptul nu are redare în limbajul tău, dar dacă ar fi să dobândeşti suficientă *atakka* pentru a-l înţelege pe deplin, ai devia şi mai mult de la model. Interferează cu *tatecreude.*

– Burta mea. Braţul meu. Cicatricele pe care le aveam…

– Fidelitatea perfectă a fost sacrificată. Pe măsură ce timpul înaintează, aceste elemente vor tinde spre formele care exprimă întregul.

– O să-mi recapăt cicatricele?

– Toate sistemele tale fizice vor continua să aproximeze forma-sursă. Recuperarea informaţiilor progresează similar.

– Memoria mea? Vrei să spui că toată chestia îmi umblă şi la memorie?

– A aproxima mai bine înseamnă a aproxima mai bine, a zis creatura. Asta se înţelege de la sine.

Ramón se holba la Maneck. Dintr-odată a înţeles de ce extratereştrii nu făceau sex. Erau crescuţi şi ei tot în vane, cum fusese şi el. Poate că fuseseră zămisliţi în aceeaşi vană! El şi pocitania asta erau fraţi, mai asemănător unul cu celălalt decât era oricare dintre ei cu *adevăratul* Ramón Espejo.

– M-ai făcut un monstru, exact ca tine, a spus el cu amărăciune, începând să tremure din nou. Nici măcar nu mai sunt om acum!

Sahaelul a pulsat o dată, ca un avertisment, iar lui Ramón i s-a strâns stomacul de frică şi l-au trecut fiori reci, dar durerea nu a apărut. În schimb, spre marea lui uimire, Maneck a întins un braţ lung, cu articulaţii ciudate, şi a pus mâna, stângaci, pe umărul lui Ramón, ca un gest de alinare copiat dintr-o descriere proastă.

– Tu eşti o creatură vie care posedă *retehue,* a zis el. Originea ta este fără importanţă şi nu trebuie să te frământi pentru asta. Poţi oricum să îţi îndeplineşti *tatecreude,* exercitându-ţi funcţia. Nici o

fiinţă vie nu poate aspira la mai mult decât atât.

Cuvintele lui Maneck l-au pus pe gânduri prin faptul că semănau destul de mult cu raţionamentul lui anterior. A împins la o parte braţul creaturii şi s-a ridicat în picioare. *Sahaelul* s-a subţiat şi s-a lungit, permiţându-i să se îndepărteze ceva mai mult. Surprinzându-l pe Ramón din nou, Maneck nu a încercat să vină după el. La vatra săpată pentru foc, Ramón s-a aşezat, a luat tabachera de pe jos şi a deschis-o, gândindu-se să o folosească în loc de oglindă. Faţa lui era mai netedă decât ştia el, cu mai puţine riduri în colţul ochilor. Aluniţele şi cicatricele dispăruseră. Părul era mai fin şi mai deschis la culoare. Arăta diferit, neformat. Părea tânăr. Semăna cu el, dar totodată *nu* semăna.

Simţea că lumea începe să se învârtească din nou cu el, aşa că s-a proptit cu palmele pe solul planetei São Paulo, ancorându-se în realitate, ancorându-se în prezent. Dacă era adevărat ce îi dezvăluise Maneck, dacă exista în lume un alt Ramón Espejo, situaţia se schimba complet. Nu mai avea de ce să tragă de timp. Dimpotrivă. În cazul în care celălalt Ramón ajungea înapoi la Râpa Scripcarului, ar apărea, desigur, o reacţie din partea autorităţilor la aflarea informaţiei că exista pe planetă o bază secretă a unor extratereştri necunoscuţi, dar nici celălalt Ramón şi nici nimeni altcineva nu ar avea de unde să ştie că *el* exista. Un detaşament înarmat ar putea apărea pe urmele expediţiei iniţiale sau chiar un atac al extratereştrilor, dar nimeni nu l-ar căuta pe *el.* Poate dacă *el* ar reuşi să îl *găsească* pe celălalt Ramón totuşi, împreună ar izbuti să întoarcă opinia publică împotriva extratereştrilor. Ştia ce-ar fi făcut *el,* dacă ar fi ştiut că era vânat. *El* ar fi găsit o modalitate de a-şi ucide vânătorii. Iar asta era acum singura şansă a lui Ramón. Dacă l-ar putea anunţa pe celălalt Ramón că era urmărit şi s-ar bizui pe el că va acţiona corespunzător, împreună ar reuşi să-l nimicească pe extraterestrul care îl ţinea în lesă. Câteva clipe a sperat din tot sufletul că Maneck îi spusese adevărul, că mai exista o altă minte ca a lui, liberă în pustietatea nordului. Brusc, s-a simţit mândru de celălalt Ramón – în ciuda acestor monştri şi a tuturor puterilor pe care le deţineau, acel Ramón reuşise să scape de ei, să-i păcălească, să le arate ce poate face *un om.*

Dar oare va vrea celălalt Ramón să îl ajute sau ar fi oripilat de el, cum şi el era oripilat de extraterestru? Dacă îl ajuta pe celălalt Ramón să scape de urmăritori, cu siguranţă celălalt Ramón s-ar arăta recunoscător. Ramón încerca să-şi imagineze dacă *el* ar fi în stare să refuze pe cineva care i-ar cere ajutorul la mare ananghie. Nu se vedea capabil să refuze ajutorul cerut. Dimpotrivă, l-ar îmbrăţişa ca pe un frate, l-ar ascunde, l-ar susţine. L-ar băga în pâine undeva, poate chiar l-ar luat asociat în afacere…

Ramón a tras un scuipat.

Ce tâmpenie! Nu, el i-ar băga cuţitul în coaste celuilalt Ramón – adică *lui* – şi ar râde văzând cum moare oroarea extraterestră care era *el.* Şi totuşi, cum ar putea proceda altfel? Celălalt Ramón era şi el duşmanul lui Maneck. Iată un punct comun deocamdată, iar dacă exista o modalitate de a-l ucide pe Maneck şi de a scăpa de *sahael,* după aceea ar şti să se descurce. Celelalte întrebări – cine şi ce era el, cum ar izbuti să se adapteze într-o lume în care mai exista un alt Ramón – puteau să mai aştepte. Supravieţuirea trecea pe primul loc. Eliberarea din robie trecea pe primul loc. Şi primul lucru care trebuia făcut era să câştige încrederea lui Maneck, să-l convingă că *el* era dispus să coopereze fără nicio reţinere, să-l amăgească, creându-i iluzia unei false siguranţe, până când avea să găsească ocazia prielnică de a înfige un cuţit în beregata lui de extraterestru.

Planul, aşa amorf cum era, l-a calmat. Dacă avea o strategie, exista măcar o cale de a urni lucrurile…

– Te-ai liniştit, a spus Maneck.

Ramón nu-l auzise apropiindu-se.

– Da, diavole, a recunoscut Ramón. Se pare că m-am liniştit.

A deschis tabachera. Era goală pe dinăuntru; doar cuvintele *Mi Corazón* pe care Elena le vrusese gravate în capacul de argint. *Inima mea.* Ţine, inima mea, fumează până crăpi. Ramón chicotea amuzat.

– Eu nu înţeleg reacţia ta, a spus extraterestrul. Tu mi-o vei explica.

– Voiam o ţigară, atâta tot, a explicat Ramón, păstrând un ton amical. *Vezi cât de conciliant sunt? Vezi că sunt dispus să cooperez cu tine?* Se pare că nesătulul ăla le-a fumat pe toate. Păcat. Ah! Ce mi-ar plăcea să fumez o ţigară bună!

Se gândea nostalgic la ţigara pe care o folosise ca să aprindă fitilul atunci, demult. Sau pe care *celălalt* o folosise. Ţigara pe care o fumase cu alţi plămâni, într-o altă viaţă.

– Ce înseamnă *să fumezi?* a întrebat Maneck.

Ramón a oftat. Ba avea senzaţia că stă de vorbă cu un străin, ba că are de-a face cu un copil.

A încercat să-i descrie creaturii o ţigară. Râtul lui Maneck a început să zvâcnească scârbit, înainte ca Ramón să fi isprăvit.

– Eu nu înţeleg funcţia de a fuma, a zis Maneck. Funcţia plămânilor este de a oxigena organismul. A-ţi umple plămânii cu fum de la plante care ard şi cu reziduurile de la combustia lor incompletă interferează cu această funcţie, nu-ţi dai seama? Care este scopul fumatului?

– De la fumat faci cancer, a zis el, înfrânându-şi un rânjet.

Extraterestrul părea atât de solemn şi aşa de nedumerit, încât Ramón nu putea rezista impulsului de a glumi un pic pe seama lui.

– Ah! Şi ce este *cancer?*

Ramón i-a explicat.

– Asta înseamnă *aubre!* a răspuns Maneck, pe un ton aspru şi alarmat. Funcţia ta este să găseşti omul şi nu ţi se va permite să interferezi cu acest scop. Nu încerca să mă subminezi îmbolnăvindu-te de cancer!

Ramón a chicotit, pe urmă a izbucnit în râs de-a binelea. Hohote de râs în cascade, râdea în gura mare, râdea să se spargă, se cocoşa de râs. Maneck a venit mai aproape, creasta lui ridicându-se şi turtindu-se la loc, de parcă ar fi pus întrebări – ca un copil care nu înţelege ce a spus, de i-a făcut pe părinţi să râdă cu gura până la urechi.

– Ai un acces? s-a interesat Maneck.

Era prea mult. Ramón behăia de râs şi bătea din picioare, arătând zeflemitor spre extraterestru. Nu reuşea să vorbească. Absurditatea situaţiei în care se afla şi stresul la care fusese supusă mintea lui făceau şi mai comică stupefacţia lui Maneck. Ramón nu se mai putea opri din râs. Extraterestrul s-a mişcat în faţă şi pe urmă în spate, agitat şi confuz. Treptat, încet, criza a trecut, iar Ramón s-a trezit zăcând vlăguit pe jos.

– Te simţi rău? a întrebat Maneck.

– Sunt bine, a răspuns Ramón. Sunt bine. Tu însă eşti foarte nostim.

– Eu nu înţeleg.

– Nu. Nu, sigur că nu înţelegi. De-asta şi eşti nostim. Nostim şi caraghios. Eşti un drăcuşor prăpădit şi caraghios.

Maneck se uita grav la el.

– Ai noroc că nu sunt în coeziune, a zis el. Dacă aş fi, te-am distruge imediat şi am începe din nou cu alt duplicat, având în vedere că asemenea accese indică faptul că eşti un organism defect. De ce ai avut criza? Este un simptom de cancer?

– *Cabrón* tâmpit ce eşti! a zis Ramón. *Râdeam,* pricepi?

– Explică „râdeam”. Eu nu pricep această funcţie.

Încerca să găsească o explicaţie pe care extraterestrul să o poată înţelege.

– Râsul este un lucru bun, a zis el cam anemic. Un lucru plăcut. Un om care nu poate să râdă este o nulitate. Râsul face parte din funcţia noastră.

– Nu este aşa, a ripostat Maneck. Râsul blochează fluxul. Interferează cu funcţionarea adecvată.

– Râsul mă face să mă simt bine, a zis Ramón. Când mă simt bine, funcţionez mai bine. Este ca hrana, pricepi?

– Această afirmaţie este incorectă. Hrana asigură energie pentru corpul tău. Râsul nu face asta.

– Un alt tip de energie, ba da. Când ceva este nostim, eu râd.

– Explică sensul cuvântului *nostim.*

A reflectat câteva momente, apoi şi-a amintit un banc pe care îl

auzise ultima oară când fusese la Căţelu'. I-l spusese Eloy Chavez, când se duseseră să bea împreună.

– I-ascultă, aici, monstrule, a zis el. O să-ţi spun o glumă nostimă.

Nu a ieşit aşa cum şi-ar fi dorit Ramón. Maneck îl întrerupea mereu, cu diverse întrebări, cerând definiţii şi lămuriri, până când Ramón a zis iritat:

– Măi, pocitanie, bancul nu o să mai fie nostim, dacă tu n-o să taci naibii din gură şi n-o să mă laşi să-l spun de la cap la coadă! Strici toată poanta cu întrebările tale!

– De ce din cauza asta poanta nu mai e nostimă? a întrebat Maneck.

– Nu contează! s-a răţoit Ramón. Taci şi ascultă.

Extraterestrul n-a mai spus nimic, iar de data asta Ramón a spus bancul fără nicio întrerupere, dar când a terminat, Maneck a mişcat din rât şi s-a holbat la el, cu ochii lui oranj, inexpresivi.

– Acum ar trebui să râzi, i-a explicat Ramón. A fost un banc foarte nostim.

– De ce este acest incident *nostim?* a zis el. Bărbatul despre care vorbeai a primit instrucţiuni să se împerecheze cu o femelă din specia lui şi să omoare un carnivor mare. Dacă asta era pentru el *tatecreude,* nu a îndeplinit-o. De ce s-a împerecheat cu carnivorul, în schimb? Era el *aubre?* Animalul l-a rănit şi ar fi putut să-l omoare. Nu a înţeles că acesta putea fi rezultatul acţiunilor lui? S-a comportat într-un mod contradictoriu.

– *Din cauza asta* este bancul nostim, nu pricepi? Omul s-a regulat cu *chupacabra!*

– Da, am priceput, a zis Maneck. Dar povestea nu ar fi fost mai „nostimă" dacă omul şi-ar fi îndeplinit funcţia adecvat?

– Nu, nu, *nu!* N-ar fi fost nostimă *deloc!* a replicat el, uitându-se pieziş la extraterestrul care şedea acolo, mare şi inform, cu o mutră atât de gravă şi serioasă, încât Ramón nu s-a putut abţine să nu pufnească iarăşi în râs.

Şi atunci a venit durerea – sfâşietoare, umilitoare, doborâtoare. A durat mai mult decât înainte; o durere infernală, totală, complexă ca o greaţă răscolitoare. Când s-a isprăvit în cele din urmă, Ramón s-a trezit chircit ca un ghemotoc, trăgând cu degetele de *sahaelul* care pulsa în ritmul bătăilor inimii lui. Spre ruşinea lui, plângea, trădat ca un câine gonit în şuturi, fără niciun motiv. Maneck stătea deasupra lui, tăcut şi implacabil, o figură malefică, în acel moment, pentru Ramón.

– De ce? a strigat Ramón, jenat de glasul lui care suna spart şi răguşit. *De ce?* Nu am făcut *nimic!*

– Ameninţi că vei contracta cancer ca să eviţi ţelul nostru. Te laşi cuprins de un acces care îţi periclitează funcţionarea. Te complaci în contradicţii. Te complaci în eşecul de a te integra. Asta este *aubre.*

Orice semn de *aubre* va fi astfel pedepsit.

– Am râs, a murmurat Ramón. Doar am râs, atât!

– Orice râs va fi pedepsit astfel.

Ramón a simţit un fel de vertij. Uitase. Uitase din nou că această creatură aflată la celălalt capăt al priponului din gâtul lui nu era nicidecum vreun om cu forme ciudate. Mintea din spatele ochilor oranj opaci nu era o minte de om. Fusese uşor să uite. Dar şi periculos, totodată.

Dacă voia să trăiască – dacă voia să scape şi să revină în mijlocul oamenilor – trebuia să ţină minte permanent că această creatură nu era ca el. *El* era un om, indiferent cum ar fi fost creat. Iar Maneck era un monstru. Fusese un prost dacă îl considerase altfel.

– Nu voi mai râde, a spus Ramón. Şi nici nu o să fac cancer.

Maneck nu a mai zis nimic, dar s-a aşezat jos lângă el. Tăcerea s-a adâncit ca un hău între ei, straniu şi sumbru ca vidul imens dintre stele. De multe ori, se întâmplase ca Ramón să se simtă un străin printre oamenii cu care era obligat să aibă de-a face – *norteamericanos,* brazilieni sau chiar *mejicanos* get-beget, cu care era înrudit, poate, prin spurcăciunea siluirii; toţi necunoscuţii aceia, într-adevăr, gândeau altfel, simţeau lucrurile altfel, nu prezentau mare încredere tocmai fiindcă nu puteai să-i înţelegi pe deplin. Adesea femeile, chiar şi Elena, îi lăsau această impresie. Poate aşa se explica de ce trăise de unul singur atâta vreme, de ce se simţea în largul lui când era singur în sălbăticie, mult mai confortabil decât în mijlocul semenilor lui. Da, îi erau mult mai apropiaţi semenii lui decât ar putea să fie vreodată Maneck. Îl separau de un *norteamericano* istoria, cultura, limba lor – dar chiar şi un gringo ştia să râdă, iar dacă-l scuipai în faţă turba de furie. Asemenea trăsături comune nu îi uneau însă pe Ramón şi Maneck; între ei se întindea prăpastia anilor-lumină şi a unui milion de veacuri de evoluţie. În privinţa creaturii din celălalt capăt al *sahaelului,* nu ar putea niciodată să se culce pe-o ureche, fiindcă niciodată nu ştia cum ar putea reacţiona. Şi grozăvia acestei constatări l-a umplut de fiori reci.

Mikel Ibrahim, patronul de la *El Rey,* spunea adesea:

– Dacă leii ar putea vorbi, noi tot nu i-am înţelege.

Cât de adevărat! Singura lui şansă era să nu uite nicio clipă că era ţinut în lesă de un leu.

Maneck l-a înghiontit uşor:

– E timpul să ne reluăm funcţionarea.

– Mai lasă-mă un minut, a cerut Ramón. Nu cred că sunt în stare să merg încă.

Maneck a tăcut câteva clipe, pe urmă s-a ridicat şi a început să se foiască încolo şi încoace, între adăpostul părăsit şi copaci. *Sahaelul* se smucea şi se lungea odată cu mişcările extraterestrului. Ramón

încerca să ignore senzaţia neplăcută din gât. La un moment dat, în deşertul orbirii care fusese pedeapsa aplicată cu *sahaelul,* Ramón îşi muşcase limba. Simţea gustul sângelui în gură. Nu ichorul bizar din trupul extratereştrilor, ci gustul coclit de sânge omenesc. Când a scuipat, saliva era roşie. Orice îndoieli sau temeri ar fi avut la gândul că devenise poate „inuman”, după ce făcuseră din el Maneck şi creaturile diavoleşti din specia lui, au dispărut acum. Maneck îi demonstrase cât de diferit era de rasa umană, evidenţiind că Ramón era într-adevăr *om.*

– Să-ţi spun ceva, a zis acesta. Planul pe care îl ai tu – să mă păzeşti pe mine şi totodată să cauţi. Dacă eu sunt într-adevăr identic cu acel *pendejo* care fuge de tine acum, află că *eu* îţi pot spune cam ce va face el în continuare. Nişte lucruri precise. Nu supoziţii, cum ar face un om oarecare.

Maneck s-a apropiat de Ramón, care se ridicase în picioare şi îşi scutura hainele de cenuşă şi praf.

– Ai perspicacitatea de a intui fluxul probabil al omului, a zis Maneck. Vei exprima ce intuieşti.

– Râul, a spus Ramón. Tipul se va îndrepta spre râu. Dacă poate să ajungă până acolo şi să construiască o plută, va putea să coboare pe apă până la Râpa Scripcarului. Se poate hrăni cu peşte, iar apa curgătoare e bună de băut. Ar putea călători zi şi noapte, fără să trebuie să se odihnească. Pentru el, ar fi soluţia cea mai bună.

Maneck tăcea, zvâcnind din rât, de parcă ar fi gustat ideea. Şi de ce nu? se gândea Ramón. A gusta ideile nu părea nicidecum mai bizar decât celelalte caracteristici ale creaturii care îl ţinea captiv.

– Omul a fost aici, a zis Maneck în cele din urmă. Dacă funcţia lui este să se apropie de râu, atunci şi *tatecreude,* în cazul nostru, se va putea exprima mai bine. Tu ai funcţionat bine. A evita *aubre* este mai bine decât nostim.

– Cum zici tu.

– Vom continua, a zis Maneck şi l-a condus pe Ramón înapoi la cutia zburătoare.

În timp ce navigau deasupra pădurii, Ramón a început să reflecteze mai amănunţit la locul de campament de unde tocmai plecaseră. Îl incitau câteva mici detalii. De ce celălalt Ramón plecase şi revenise la tabără de atâtea ori? De ce făcuse efortul să prindă nişte animale şi să le jupoaie de piele, când ar fi putut să mănânce nişte melci gustoşi, fără atâta bătaie de cap? Unde era frigarea pe care prăjise carnea animalelor? Treptat-treptat, Ramón a început să înţeleagă că dublura lui, care bântuia undeva prin sălbăticie, punea la cale ceva. Un plan prindea formă, în afara planului *lui,* iar el nu reuşea deocamdată să îl desluşească.

Dar, dacă *el* era Ramón Espejo reconstruit dintr-o bucată de carne

omenească printr-o tehnologie extraterestră inimaginabilă, dacă *el* era într-adevăr identic cu omul din pădure, omul care fusese *el,* nu ar trebui *să ştie* deja care era acel plan? Poate că simpla acceptare a identităţii lui nu era atât de clară cum crezuse el. A început să se întrebe dacă nu cumva *sahaelul* avea capacitatea de a face şi altceva, decât să-l umilească provocându-i durere? Dacă îi strecura, poate, un fel de drog în sânge, care să-l facă să fie mai calm, mai conciliant, mai înclinat să ignore întrebările generate de bizara situaţie în care se afla? Dacă se gândea bine acum, în niciun caz nu s-ar fi aşteptat din partea *lui* să fi reacţionat aşa.

Extraterestrul îi dăduse ordin să nu divagheze de la identitatea lui ca Ramón Espejo, iar el respectase comanda. Oare aşa ar fi reacţionat *un om?* Oare aşa ar fi reacţionat *el,* dacă ruta destinului lui până în acest moment nu ar fi trecut prin vană?

Nu avea de unde să ştie. Tot ce putea face era să-şi alunge din minte aceste îndoieli şi să îşi agaţe toate speranţele de celălalt Ramón Espejo, care bântuia undeva prin pădurile de dedesubt. Probabil că era destul de aproape. Trei zile, spusese Maneck. Trei zile trecuseră de când fugise celălalt. Acum se făcuseră aproape cinci. Presupunea că ar fi putut parcurge treizeci de kilometri pe zi, mai ales ştiind că toţi demonii din Iad sunt pe urmele lui. Asta ar însemna ca geamănul lui să ajungă aproape de râu spre sfârşitul zilei. Doar dacă nu avea probleme din cauza rănilor. Doar dacă nu făcuse vreo infecţie gravă şi murise singur în pădure, departe de orice posibil ajutor. Ramón s-a înfiorat la gândul unei asemenea eventualităţi, dar şi-a recăpătat repede cumpătul. Acolo, în pădure, era *Ramón Espejo.* Un individ dur şi încrâncenat ca el nu murea aşa uşor!

Ce nenorocire ar fi, ferească Dumnezeu!

Capitolul 10

Ramón nu intenţionase niciodată să părăsească Pământul. Fusese un concurs de împrejurări, cum se spune. Şi poate ceva în plus. La vârsta de cincisprezece ani, începuse să muncească în minele deschise din sudul Mexicului. Unul dintre mineri se îmbolnăvise – înghiţise prea mult praf în plămâni –, iar Ramón îi luase locul. Supraveghetorul îi arătase cum să manevreze elevatorul, o instalaţie învechită şi şubredă, îl avertizase că excavatoarele înalte, cât o casă cu trei etaje, nu se vor opri niciodată dacă li se ivea el în cale, şi aşa a început viaţa lui profesională. Şaisprezece ore pe zi într-un soare fierbinte, de se topeau şi plesneau garniturile de plastic de la parbrizul elevatorului, mutând şi nivelând zgură şi pietriş, conform ordinelor zbierate de sus. Cârpele cu care se lega la gură aveau dimineaţa culori strălucitoare – albastru, roşu, portocaliu –, iar seara se făceau negre de murdărie. După ce unul dintre minerii mai în vârstă îl snopise în bătaie, Ramón a intrat în banda de muncitori condusă de Palenki – bătrânul Palenki, care era poponar şi ţicnit, afurisit ca un şobolan şi necruţător ca forma de cancer care l-a răpus într-un final. Dar avea grijă să nu se atingă nimeni de cei din echipa lui. El a fost cel care l-a învăţat pe Ramón cum să îşi bage un tampon sanitar, cum folosesc femeile, în casca dură de pe cap, ca să nu-i mai picure sudoarea în ochi.

Perioada cât muncise în mină fusese cumplită. Dormea pe un prici prăpădit într-o baracă de lemn a companiei miniere, o şandrama la fel de împuţită ca magherniţele în care crescuse el. Mâncarea avea gust de nisip şi praf. Se simţea în permanenţă vlăguit şi rupt de oboseală, iar banii pe care îi câştiga abia dacă îi ajungeau să tragă o beţie zdravănă sâmbătă seara. Dar, oricum, era un loc de muncă.

Palenki fusese paşaportul lui spre viitor. Îi pusese pe minerii din echipa lui să înveţe meserie. Serile, când toţi nu-şi mai doreau decât să doarmă şi să uite de mizeriile vieţii, Palenki îi obliga să urmărească documentare instructive despre tehnologia mineritului şi ingineria geologică. Ramón detesta să se uite la acele documentare, dar nici nu-i plăcea ideea de a se rupe de activitatea grupului lor. Şi aşa, cumva împotriva lui, a început să înveţe. Şi, cu toate că n-ar fi recunoscut nici în ruptului capului, a constatat că îi plăcea. Înţelegea cum se formaseră învelişul şi straturile pământului, care ascunseseră înlăuntrul lor toate etapele străvechi ale istoriei, lăsând generaţiilor ulterioare misiunea de a le redescoperi, forând în adâncul lor. Şi lucrurile acestea i se păreau frumoase. Lecţiile de câte o jumătate de ceas din fiecare seară erau cea mai plăcută parte a zilei, meritând chiar să-şi sacrifice din orele de somn.

Şi poate că Palenki văzuse în el că avea stofă pentru aşa ceva. Fiindcă a venit vremea când navele enyezilor argintii au sosit pe

platformele de deasupra aşezării Mexico City. Uriaşe cât închipuirea nu ar fi putut să le cuprindă, spânzurau pe cer ca nişte ulii plutind pe curenţii de aer ascendenţi. Exista un contract. O planetă-colonie. Primul val de colonişti plecase cu treizeci de ani în urmă, iar acum enyezii intenţionau să trimită în urmă o navă, care să ducă infrastructura industrială de care planeta avea nevoie. Primii colonişti nu aveau să ajungă pe planetă decât peste câteva secole, conform ceasurilor montate pe Pământ, dar cu efectele relativităţii şi cu realitatea uluitoare a motoarelor perfectate de enyezi, Ramón ar fi putut ajunge acolo în mai puţin de un an, socotind în timpul real al navei spaţiale. Cine semna contractul pentru a pleca în cosmosul negru, luând cu sine îndoielnicele roade ale industriei umane, prin definiţie ar trăi cu mult mai mult decât cei care rămâneau pe Pământ. Acest considerent a fost îndeajuns pentru a-l convinge pe Palenki, care a acceptat un contract prin care angaja, odată cu el, întreaga lui echipă de muncitori.

Ramón ţinea minte cum se urcase în naveta orbitală pentru a ajunge sus, la platformă, ocolind de două ori Pământul, ca în final să ajungă practic exact deasupra locului de unde pornise. Avea şaisprezece ani şi se despărţea de lumea lui pentru totdeauna. Nu-i păruse rău decât atunci când privise în jos din nava spaţială a enyezilor. Albastrul oceanului, albul norilor, complexele industriale sclipind ca un foc permanent în noaptea luminată de un colţ de lună; Pământul era mai frumos când te îndepărtai de el. Iar dacă te îndepărtai foarte mult părea chiar superb.

Palenki murise în timpul călătoriei. Tumoarea îl presa pe inimă de luni de zile. Ramón şi ceilalţi din echipă se căzniseră să se reorganizeze, temându-se că enyezii nu vor mai onora contractul după decesul lui Palenki. Şi teama lor fusese îndreptăţită. Înţelegerea a fost declarată nulă, iar când imensele nave spaţiale au ajuns în colonia de pe São Paulo, băieţii respinşi au fost trimişi ca simpli muncitori în lumea aceea nouă şi necunoscută. Şi aşa Ramón, care fusese un nimic pe Pământ, a ajuns să fie un nimic într-o lume colonizată. Nu avea cum să se mai întoarcă pe Pământ; toate persoanele pe care le cunoştea el muriseră deja. Dar ştia ceea ce învăţase de la Palenki, a găsit alte posibilităţi de a se instrui în plus, angajându-se apoi ca ucenic la o firmă de prospecţiuni geologice, care a dat faliment peste câţiva ani. Apucase să cumpere una dintre furgonete, înainte ca banca să fi pus sechestru pe bunurile firmei. Şi aşa s-a lansat ca geolog independent.

Prima lui incursiune în *terreno cimarrón* fusese ca şi cum ar fi câştigat la loterie, ca şi cum s-ar fi întors într-un loc pe care îl uitase. Imensitatea cerului gol, pădurile şi oceanul, crevasele din sud, munţii semeţi din nord. Pustiul. Era pentru prima oară, din câte ţinea el

minte, când fusese cu adevărat singur. Şi atunci plânsese. Îşi amintea cum şedea pe scaunul şoferului, lăsându-se condus de autopilot, şi cum a plâns ca un om care l-ar fi văzut pe Iisus.

– Suferi de efectele recapitulării, i-a zis Maneck. Pe măsură ce structurile creierului tău îşi încheie procesul de formare, amintirile vor deveni mai puţin invazive.

Ramón s-a uitat spre creatură, întrebându-se dacă încerca să-l liniştească sau, dimpotrivă, să-l certe, ori dacă noţiunile pe care voia să le comunice puteau fi redate comprehensibil în limbaj omenesc.

– Ce dracu' tot îndrugi acolo?

– Pe măsură ce sistemul tău nervos se va adapta unui flux adecvat, vechile tipare vor induce proeminenţă temporară necorespunzătoare.

– Mulţam, a zis el. Nu asta mă frământa pe mine. Dar, ia zi, dacă mă căznesc serios, pot rechema o amintire?

– Nu, a răspuns Maneck. Procesul ar fi zădărnicit de voinţă. Tu nu ai voie să încerci să-ţi aminteşti evenimente specifice. A face asta îţi diminuează funcţia. Tu te vei abţine.

– Hm, ca atunci când îţi vine să-ţi rupi cu unghia o zgaibă care nu-ţi mai trece, a explicat Ramón, iar apoi, ridicând din umeri, a schimbat subiectul. Hei, apropo. Voi cum aţi ajuns aici?

– Noi participăm la flux. Prezenţa noastră este inevitabilă.

– Mda, fie, cum zici tu. Dar voi, monstruozităţilor, voi nu sunteţi de-aici, aşa-i? Precis. Nu vezi nicăieri oraşe sau fabrici sau chestii înalte ca nişte turnuri de gângănii, cum au turúrii. Voi nu mâncaţi animalele şi plantele de aici, aşa cum aţi face dacă v-aţi fi dezvoltat naibii pe planeta asta. Nu sunteţi aici pe planeta voastră. Bun şi-atunci, cum aţi ajuns aici?

– Prezenţa noastră era inevitabilă, a spus din nou Maneck. Ţinând seama de constrângerile asupra fluxului celor pe care limba voastră defectă îi numeşte poporul meu, acest deznodământ a fost necesar.

– Vă ascundeţi într-un munte, a spus Ramón, privind afară printre şipcile subţiri ale cutiei zburătoare spre coroanele copacilor aflaţi la trei metri dedesubt, care în viteza deplasării se vedeau ca o pată estompată verde şi oranj. Ţineţi morţiş şi faceţi tot ce se poate să prindeţi cealaltă variantă a mea, ca nu cumva să afle cineva de existenţa voastră. Ştii ce cred eu?

Maneck n-a răspuns. O membrană transparentă subţire i-a coborât peste ochi, întunecând culoarea portocalie. Ramón îşi amintea că existau, parcă, unele păsări care făceau aşa – aveau pleoape prin care puteau să vadă. Sau erau peşti totuşi? Ramón a rânjit satisfăcut şi s-a instalat mai comod.

– Eu cred că voi sunteţi aici, în pustietate, din acelaşi motiv pentru care am venit şi eu. Eu cred că voi vă ascundeţi de ceva.

– Şi omul de ce se ascundea? s-a interesat Maneck.

Neplăcută întrebare; nu intenţionase să-i povestească despre european. Dar, în fond, ce mai conta acum?

– Am ucis un om. Tipul era cu o femeie şi se purta urât cu ea. Eram beat, iar el – gălăgios şi tâmpit. El a zis nu-ştiu-ce-căcat, eu am zis nu-ştiu-ce-căcat... Şi aşa am ajuns pe străduţa din spatele barului, pricepi? S-a dovedit că tipul era ambasadorul din Europa. Şi eu am băgat cuţitul în el. Oricum, abia aşteptam să vin dracului aici. Să mă aşez într-un loc unde nimeni să nu poată da de mine şi să aştept ca treaba să se fâsâie. Şi, când colo, m-am pricopsit cu nişte *pendejos ca* voi!

– Ai ucis un seamăn de-al tău?

– Cam aşa ceva, a răspuns Ramón. Tipul era din Europa.

– Îţi îngrădise libertatea?

– Nu şi nici nu-mi regulase nevasta sau alt căcat de genul ăsta. Nu a fost vorba despre aşa ceva.

– Şi-atunci, ce te-a apucat să-l ucizi?

– Pe mine nu mă deranjează ideea, a zis Ramón. Aşa a fost să fie. Se întâmplă uneori. Ca un accident. Eram beţi amândoi.

– Băutura tare, a spus extraterestrul. Îţi elimină constrângerile.

– Da.

– Ucizi ca să fii liber, iar libertatea te face să ucizi, a comentat extraterestrul. Ciclul acesta este *aubre.*

– Are şi inconveniente, de acord, a încuviinţat Ramón.

Ce zisese nemernicul ăla de *cabrón?* Ramón încerca să-şi aducă aminte cum se întâmplase. Probabil că europeanul spusese sau făcuse ceva; trântise vreo glumă, vreo zeflemea sau vreun comentariu, de ajunseseră să se bată pe strada din spatele barului. Fusese ceva legat de femeie? Aşa s-ar fi zis. Îşi amintea strada aceea dosnică, pumnalul, sângele schimbându-şi culoarea sub luminile care clipeau, dar, înainte de asta, câteva elemente lipseau şi nu reuşea să se concentreze asupra lor. Nu-şi dădea seama dacă era o consecinţă a faptului că fusese beat sau era rezultatul naturii neformate a noii lui minţi contrafăcute de extratereştrii.

De ce l-ai ucis?

Întrebarea părea din ce în ce mai logică.

Pe cerul dinspre nord, se adunau nori mari, albi, cenuşii, gălbui. Nişte baloane imense – plantele cu băşici de hidrogen, pe care ei le numeau crinii-cerului – punctau norii, mişcându-se lent, învolburându-se molcom acolo unde le prindeau curenţii înalţi, făcându-le să se rostogolească ca nişte meduze în mare. Semne sigure că vremea se înrăutăţea în acele părţi. Ramón vedea fulgere sub pântecele norilor, dar era prea departe ca să audă tunetele. Va ploua, dar nu aici. Oriunde ar fi fost acum celălalt Ramón, cert era că nu trebuia să se îngrijoreze din cauza ploii. Cât de straniu era probabil pentru celălalt

Ramón – rănit, singur, fără să ştie că mai exista cineva acum care aflase de existenţa extratereştrilor şi uneltea cum să-l ţină în viaţă şi în libertate. Ramón îşi imagina geamănul acolo în pădure, ascunzându-se sub frunziş, poate chiar privind spre cutia zburătoare care trecea prin văzduh pe traiectoria ei arcuită.

Înspăimântat. Celălalt Ramón era, probabil, înspăimântat. Şi deprimat. Înspăimântat, nu numai din cauza celor descoperite de el şi din pricina vânătorii în care el devenise acum prada, ci şi fiindcă era atât de singur – atât de izolat. Exista o diferenţă între singurătate şi izolare. Cât timp avusese furgoneta şi proviziile, singurătatea fusese o bucurie. Dar ideea că el era acum singurul om de pe teritoriul situat la nord de Râpa Scripcarului, unde nu putea striga „ajutor”, fiindcă nimeni nu l-ar fi auzit, dormind în adăposturi improvizate şi fugind din calea unei civilizaţii extraterestre necunoscute – era cu totul altceva. Încerca să se imagineze în locul lui. Încerca să-şi dea seama de ce-ar simţi.

Da, ar vrea să-l omoare pe păcătosul ăsta de extraterestru. Şi ştia că intuia corect, fiindcă stând acolo, lângă creatură, exact asta îşi dorea şi *el.* Ramón a oftat. Măcar celălalt Ramón nu avea porcăria asta înfiptă în gat.

Maneck s-a cutremurat, *yunea* oprindu-se subit în aer. Ramón s-a uitat atent la extraterestru. Penele creaturii erau agitate, ca firele de iarbă în bătaia vijeliei; braţele păreau să se mişte fără rost. Presentimentul unei mari nenorociri a pus stăpânire pe Ramón. Se întâmplase ceva.

– Ai prins ceva? a întrebat el.

– Omul a fost prin apropiere. Recent. Ai avut dreptate cu interpretarea fluxului lui. Tu eşti un instrument competent.

– Unde e omul?

Maneck nu i-a răspuns. *Yunea* a început să se legene încet înapoi şi înainte, de parcă ar fi atârnat de o funie prinsă în cer. Ramón s-a ridicat în picioare, simţind pe tălpile, acum fine, ciupitura planşeului din şipci mişcătoare. Inima îi bătea frenetic, deşi nici nu ştia ce şi-ar fi dorit să se întâmple. *Sahaelul* a pulsat o dată şi apoi s-a liniştit din nou.

– Unde e omul? a repetat Ramón, iar de data asta Maneck s-a întors spre el.

– Nu este prezent, a bubuit vocea extraterestrului. Tu vei interpreta asta.

Yunea şi-a schimbat poziţia, coborând înclinat prin aer. Ramón şi-a pierdut echilibrul şi s-a aşezat jos. Bolta de frunziş s-a desfăcut ca o cortină, iar dedesubt a apărut o pajişte lungă şi lată. Bolovani mari şi teşiţi – din granit, după cum arătau – se vedeau presăraţi printre ierburi şi flori de câmp. Şi lângă unul dintre bolovani flutura ceva.

Ramón a mijit ochii, căznindu-se să desluşească despre ce era vorba. Cineva înfipsese în sol o creangă sau un băţ, de care flutura în vârf o cârpă, ca o flamură. Ţesătura era murdară şi decolorată, cu pete negricioase. Cămaşa lui. Bucata rămasă din cămaşa lui Ramón, legată acolo de cealaltă mânecă.

– Care este semnificaţia acestui obiect? a întrebat Maneck.

– Să fiu al naibii dacă ştiu! a replicat Ramón. O fi vreun stindard de pace? Poate omul vrea să stea de vorbă.

– Dacă doreşte să converseze, de ce nu este prezent?

– Voi i-aţi smuls degetul, împuşcându-l, ai uitat?

Maneck a tăcut. *Yunea* a ocolit lent deasupra ciudatului steag. Ramón strângea din dinţi. Ştia că flamura fusese pusă acolo ca să le atragă atenţia. Dar *de ce?* Oricum, puţin probabil ca *acel* Ramón să aibă de gând să se predea. Ramón Espejo nu s-ar da bătut aşa uşor. *Yunea* plutea deasupra bolovanului, coborând lent spre sol. Ramón şi-l imagina pe geamănul lui undeva în pădure, pândindu-i poate. Oare avea binoclul în rucsac când îl găsiseră extratereştrii sau îl lăsase în furgonetă, ceea ce însemna că fusese distrus în timpul exploziei? Nu, precis nu avusese binoclul în rucsac, în primul rând fiindcă n-ar fi avut loc, din cauza încărcăturilor de explozibil pe care le luase cu el.

Starea de nelinişte a căpătat brusc proporţii de panică.

Încărcăturile de explozibil! Creanga plasată exact lângă marginea bolovanului, unde putea amplifica orice vibraţie din lespedea de granit. Nu era o flamură. Era un declanşator.

– Stop! a zbierat el, dar o fracţiune de secundă prea târziu.

Yunea a aterizat. Lui Ramón i s-a părut că vede tremurul crengii în clipa incomensurabil de scurtă dinaintea producerii exploziei.

Capitolul 11

Ramón se căznea să se mişte. Era ceva… ceva urgent, dar nu reuşea să-şi aducă aminte ce anume. Solul i se părea instabil sub picioare, ca atunci când se îmbăta şi mergea pe şapte cărări. Doar că acum era ceva rău… ceva grav. Şi el nu-şi putea aminti *ce* anume.

Carcasa cutiei, *yunea,* i-a dezmorţit iniţial memoria. Şipcile de culoarea oaselor goale şi firele acelea care curgeau parcă formând pereţii şi planşeul cutiei erau sparte şi smulse acum. Azvârlite pe jos, împrăştiate pe pietrele de granit, ca beţele dintr-un joc de marocco. Nu rămăseseră în picioare decât un perete şi un colţ din cutie, care stăteau şui şi coşcovite ca o spinare de moş. În aer mirosea a încins şi a acid – izul tipic de explozibil ars, pe care prospectorii geologi îl cunoşteau prea bine. Ceva mai încolo, un morman de sol reavăn şi pietriş umed arăta unde săriseră în aer încărcăturile explozive, astfel plasate încât să ţintească la nivelul solului, şi nu în adâncul lui. Rămăsese cu impresia – sau mai degrabă era imaginaţia lui, şi nu realitatea – că în momentul detonării şipcile pereţilor se închiseseră ermetic. Protejându-l. Pe el şi pe extraterestru. Maneck!

Ramón a încercat să se aşeze în capul oaselor, dar nu a reuşit, alunecând înapoi pe jos. Îşi simţea braţele neputincioase; piciorul stâng îi sângera – o tăietură urâtă deasupra genunchiului. A făcut efortul să se rostogolească pe burtă. Capul începea să i se limpezească, amintirile din trecutul apropiat se împleteau cumva logic.

Nemernicul ăla încercase să-i omoare. Celălalt Ramón, cine naiba o fi fost el, ştiuse că era urmărit şi pusese o capcană ca să îl ucidă pe extraterestru. L-a cuprins indignarea, dar aproape instantaneu revolta a făcut loc unui sentiment de respect şi stranie mândrie. Să afle extratereştrii de pretutindeni: Ramón Espejo era un tip afurisit şi dur, de care trebuia să te fereşti, dacă nu voiai să ai de suferit. Ramón râdea, behăia de râs, bătând anemic cu palmele în sol, cu gura contorsionată într-un rânjet. Grozavă poantă! Şi-a dat seama că râdea, fără să fie pedepsit pentru asta.

Sahaelul îi atârna în continuare de beregată. Dar carnea pală a tubului se înnegrise ca o vânătaie. Lui Ramón i s-a pus un nod în gât. Şi-a pus întrebarea, pentru prima oară, ce s-ar întâmpla dacă pocitania aia malefică ar muri în timp ce era în *el.*

Monstrule! a strigat el, iar vocea i s-a părut undeva departe, răsunând profund. Din cauza exploziei, auzul lui nu mai percepea registrul sunetelor ascuţite; aşa se explica de ce percepuse doar tonul de bas al propriului glas. „Monstrule! Eşti teafăr?"

Niciun răspuns. Ramón a reuşit să se aşeze în fund şi, ţinându-se cu o mână de *sahaelul* vătămat şi înnegrit, s-a apropiat treptat de corpul masiv al extraterestrului. Maneck stătea în picioare, dar într-o

poziţie ce îl făcea să pară mai scund şi mai turtit, de parcă ar fi avut nevoie de o bază de susţinere mai lată, ca să rămână la verticală. Unul dintre braţele lui cu articulaţiile acelea bizare spânzura moale de-a lungul corpului. Ochiul stâng se făcuse din oranj intens, cum era înainte, rubiniu aprins, fiind şi umflat cam de două ori cât celălalt ochi. Cea mai şocantă modificare, totuşi, era pielea creaturii. În locurile unde liniile argintii se învolburau peste liniile negre, ca uleiul deasupra apei, jumătate din corpul extraterestrului căpătase o nuanţă pământie şi cenuşie. Carnea de pe el părea buhăită, ca un cârnat înainte de a plesni în tigaie, când îl prăjeşti. Mucozităţi pale i se prelingeau din rât, căzând picături-picături la picioarele lui. Ramón nu-şi dădea seama ce se întâmpla, însă, după cum arăta, era limpede că extraterestrului nu-i era deloc bine.

– Monstrule, a zis Ramón din nou.

– Ai dat greş neprevăzând asta, a intonat extraterestrul.

– Rahat! a exclamat Ramón.

– Scopul tău este să oglindeşti fluxul omului, a adăugat extraterestrul.

– Ei bine, prost, bun, ăsta sunt! a insistat Ramón şi a tras un scuipat. Am uitat că nemernicul ăla avea încărcăturile explozive în rucsac. A fost o greşeală.

– Ce alte instrumente mai are?

Ramón a ridicat din umeri, încercând să-şi aducă aminte ce conţinea rucsacul lui de teren.

– Nişte alimente, dar probabil că le-a mâncat deja. Mai exista un transmiţător pentru situaţii de criză, dar nu bate decât la mică distanţă. E conceput ca să declanşeze un sistem de alarmă mai puternic, în furgonetă, dar voi, fir-aţi voi să fiţi de cretini, aţi avut grijă să nu mai existe nici asta. Un pistol. Eu aveam un pistol.

– Acela este instrumentul care a accelerat metalul folosind câmpurile magnetice? a întrebat Maneck.

Glasul lui părea mai tern şi mecanic. Ramón nu ştia dacă schimbarea era reală sau doar i se părea lui, din cauza auzului afectat de detonaţie.

– Exact, ai nimerit-o.

– Acel instrument i-a fost luat, a zis Maneck. Acel instrument a separat apendicele de restul corpului.

– Garda trăgaciului i-a smuls degetul? a întrebat Ramón. Vrei să spui că *pendejo* a făcut toate astea *fără* degetul cu care trebuia să apese pe trăgaci?

Maneck a clipit; pleoapa ochiului înroşit nu se închidea complet.

– Este semnificativ? a întrebat el.

– Nu. Este doar impresionant.

Un fel de horcăială a ieşit din pieptul extraterestrului, ceea ce, în

alt context, Ramón ar fi putut lua drept un râs. În schimb, s-a întrebat dacă nu cumva creatura avea vreo criză sau se înecase cu ceva. Mucozităţile care îi curgeau din rât s-au făcut foarte albastre, o clipă, după care au pălit din nou.

– Câte încărcături de acest fel mai deţine omul? a întrebat Maneck.

– Nu ştiu, a răspuns Ramón. Eu aveam patru în rucsac. Este cantitatea standard. Una am folosit-o când am dat peste voi, afurisiţilor, aşa că mai rămân trei, dar nu ştiu dacă aici a folosit o încărcătură sau le-a pus pe toate.

– Asta se poate determina?

– Sigur, probabil, a spus Ramón. Pot să arunc o privire. Deşi întâi ar trebui să fac ceva cu piciorul ăsta. Iar tu arăţi ca naiba, să ştii.

– Vei determina numărul de încărcături folosite, a hotărât Maneck, cu vocea dintr-odată stridentă şi ascuţită, ceea ce l-a făcut pe Ramón să înţeleagă că începea deja să perceapă şi registrul sunetelor înalte. Vei face aşa imediat.

– Perfect, a zis Ramón. Trebuie să mă duc până acolo şi să mă uit la crater. Crezi că porcăria de lesă poate ajunge până acolo?

Extraterestrul a stat nemişcat câteva clipe, după care a început să păşească greoi peste resturile din cutia zburătoare, spre noua cicatrice din peisajul planetei. Se mişca încet, de parcă ar fi avut dureri. Ramón îi auzea respiraţia, aceeaşi horcăială groasă de adineaori. Era limpede că fusese grav rănit.

Craterul era larg, dar deloc adânc. Ramón a studiat bolovanul din care explozia ciobise nişte colţuri de granit. Dacă încărcătura explozivă ar fi fost îngropată în sau chiar sub lespede, piatra ar fi fost acum mult mai deteriorată. Celălalt Ramón dirijase detonaţia în sus, spre ceea ce o declanşase de fapt. Din creanga de detonare nu mai rămăsese decât un pumn de scobitori împrăştiate pe pajişte, în sus, spre orbita joasă. Fugitiv, Ramón şi-a imaginat un liliac-vampir, undeva sus în văzduh, surprins că s-a trezit tras în ţeapă aşa, dar s-a abţinut să râdă.

Dacă marginea bolovanului ar fi fost intactă, ar fi putut să deducă mai uşor cum fusese poziţionat sistemul de declanşare. Ar fi fost complicat să izolezi mişcarea pietrei de vibraţiile crengii şi de flamura care flutura în vârful acesteia. Fără să se gândească prea mult, ştia că existau trei modalităţi de soluţionare a problemei, în funcţie de formaţia rocii.

Dar nu asta conta acum. Important era faptul că explozia fusese direcţionată în sus. S-a mişcat în jurul craterului, şchiopătând când rana de la picior i-a provocat un junghi sfâşietor. Groapa lăsată de detonaţie avea marginile rotunjite şi o formă cumva triunghiulară. Aproape că vedea cum se formase. Creanga fusese concepută ca un sistem de declanşare a exploziei, extrem de sensibil, prin raportare la

bolovanul foarte stabil, dar oricine ar fi luat cămaşa de-acolo sau ar fi mişcat cumva creanga ar fi putut declanşa explozia încărcăturii. Geamănul lui nu ştiuse din ce direcţie aveau să apară vânătorii lui, aşa că amplasase explozibilele astfel încât să detoneze în cerc. Mizase totul pe această ipoteză şi nu greşise deloc.

Ramón s-a lăsat pe vine, frământând între degete un bulgăre de sol, din simpla plăcere de a simţi ţărâna reavănă, şi nu fiindcă s-ar fi aşteptat să descopere ceva. Se întreba ce simţise celălalt când montase încărcătura explozivă. Bucurie, stres? Sau ambele? Şi când se gândea că făcuse toate astea, deşi avea mâna mutilată! Ba mai mult, explozibilul îşi atinsese ţinta. *Yunea* era o epavă. Maneck fusese grav rănit. Răfuiala funcţionase. Erau chit acum – dinte pentru dinte, furgoneta şi cutia zburătoare. Ramón avea cumva presentimentul că sinele lui, *celălalt,* din pădure, va câştiga.

– Hei, monstrule! a strigat Ramón.

Maneck rămăsese încremenit în acelaşi loc, pe marginea craterului. Neclintirea lui, atât de nefirească înainte, părea acum un semn de slăbiciune. Ramón s-a dus şchiopătând spre el.

– Ce-i cu tine, ai murit? Mă auzi?

– Te aud, a spus Maneck.

– Sunt aproape sigur că a folosit toate cele trei încărcături explozive. Nu se vor mai întâmpla chestii dintr-astea.

Maneck n-a răspuns. Ramón a tras un scuipat şi s-a scărpinat. Extraterestrul s-a cutremurat o dată şi a plecat capul. Penele din creastă stăteau pleoştite ca o iederă veştejită.

– Am eşuat să-mi împlinesc *tatecreude,* a zis extraterestrul. Sunt vătămat. Omul a înaintat. Noi ne vom întoarce la ceilalţi şi ne vom sfătui.

– Nu se poate să facem asta! s-a opus Ramón, mintea lui plăsmuind imagini de groază din bârlogul extratereştrilor.

Nu, nu putea să se întoarcă la *aşa ceva,* să fie ţinut prizonier în întunecimea aceea sufocantă pentru tot restul vieţii; vânătoarea trebuia să continue, fiindcă altminteri nu exista nicio speranţă de a scăpa din robia acestei creaturi.

– Omul e pe-aproape. Acum nu mai are nimic. Ce, doar nu crezi că ne poate întoarce din drum cu un amărât de cuţit de vânătoare şi o pereche de izmene jegoase?!

– Eu sunt slăbit, a spus Maneck.

– Aşa-i şi el! Uiţi că i-ai smuls degetul, ce naiba?! Precis rana s-a infectat şi a copt de atâtea zile. Omul *fuge* de zile întregi. Precis cade din picioare de oboseală!

Maneck amuţise. Ramón încerca să-l ambiţioneze pe extraterestru, încerca să propulseze un imbold – furie, încrâncenare, sentimentul datoriei, sete de răzbunare, orice – prin *sahaelul* vătămat, până în

trupul creaturii. Era de neconceput să se întoarcă din drum.

– Fir-ar să fie de treabă, nu-ţi dai seama că pentru tine *tatecreude* nu înseamnă să te dai bătut şi să dai fuga repede la mămica?! Ce eşti tu, un laş?! Nu cred! Omul e acolo în pădure, gonind spre Râpa Scripcarului, acum ştim încotro se îndreaptă. Putem să-l prindem. Dacă ne ducem târâş înapoi la bază, ne ia zile în şir. Până atunci, omul poate ajunge cine ştie unde. Va fi prea târziu să-l mai împiedicaţi să nu le povestească tuturor despre voi!

Maneck nu spunea nimic, aşa că Ramón a presat în continuare.

– Cursa pe care ţi-a întins-o? Află că nu era montată acolo de mult timp. Fiindcă, fragilă cum era toată instalaţia, orice putea să declanşeze explozia în mod accidental. Nu, ascultă-mă pe mine, omul e pe-aproape. Probabil că a stat pitit până acum, ca să vadă dacă schema va funcţiona cum prevăzuse el. Chiar dacă era cocoţat sus în vreun copac, crede-mă, n-ar fi putut să ajungă foarte departe. Poţi să-l prinzi.

Capul lui Maneck se mişca lent dintr-o parte în cealaltă, de parcă s-ar fi îndoit de spusele lui Ramón. O spaimă sinistră a pus stăpânire pe Ramón. Nu se putea termina totul aşa. Trebuia să îl urmărească pe celălalt Ramón. *Obligatoriu.* Neapărat, trebuia să inventeze ceva – să-l determine pe extraterestrul acesta rănit să vrea să continue cursa, nu să stea moale ca o cârpă şi să fugă înapoi. Lui Ramón îi tremurau mâinile, iar mintea îi lucra frenetic. A trebuit să se abţină să dea în el cu pumnii şi picioarele, ca să-l *convingă* să procedeze corect. Nu şi-a pregătit cuvintele dinainte când a început să vorbească din nou, iar ceea ce i-a spus creaturii l-a surprins până şi pe el:

– Ce vor gândi ei despre tine? Ceilalţi rămaşi acolo, sub munte, fraţii tăi? Ei ştiu că te-au trimis aici. Ei ştiu de ce eşti tu aici şi să nu-mi spui tu mie că nu te admiră pentru ceea ce faci. Ce, vrei să te duci înapoi mânjit de ruşinea *eşecului* şi să vezi cum o să te privească *ei* atunci? Perfect, fă-o, dacă n-ai pic de mândrie. Vrei să vezi cum e când cei de-un neam cu tine îţi întorc spatele dispreţuitori? Perfect. Haidem, atunci. Haide, mişcă-te odată, treanţă bleagă ce eşti!

Ramón a ridicat într-adevăr piciorul şi a tras un şut în ceea ce ar fi trebuit să fie glezna extraterestrului. Impactul a fost moale şi dur, în acelaşi timp, ca atunci când izbeşti cu piciorul într-un trunchi de copac înfăşurat într-un manşon de cauciuc. Maneck nu a reacţionat.

– Cară-te înapoi, dacă asta vrei, pocitanie fricoasă ce eşti! a zbierat Ramón, congestionat la faţă din cauza furiei. Mişcă-ţi fundul şi hai acasă, ca să se lămurească toţi ce *nulitate* eşti! Să înţeleagă că nu eşti demn de ei. Că nu eşti de-al lor. Şi să vedem cum o să-ţi pice ţie când îţi vor arăta că nu mai vor să aibă de-a face cu un căcănar ca tine. Sau, dacă nu-ţi convine ideea, continuă-ţi misiunea, fă ce ţi-au cerut ei să faci şi du la bun sfârşit acea sarcină! *Ei* n-au avut curajul să

facă asta! Demonstrează-le că *tu* eşti capabil să îndeplineşti această misiune! Ce se poate întâmpla mai rău decât janghinosul ăla din pădure care să ne facă de petrecanie?! De-asta ţi-e frică ţie? Ţi se pare preferabil să te duci înapoi cu coada-ntre picioare, ca un pămpălău, decât să mori în luptă? Fii tare-n boaşe, ce naiba! Fii *bărbat!*

Extraterestrul a băgat capul în pământ; penele din creastă i s-au zbârlit un pic.

– Trebuie să mă odihnesc, a zis el, cu voce joasă. Dar tu ai dreptate. A curma funcţia este *aubre.* Esenţial este să-mi exprim *tatecreude.*

– De-asta poţi să fii sigur, ce mama mă-sii de treabă!

– Mă voi concentra să mă recuperez fizic, pentru un timp. Când continuarea misiunii nu îmi va mai dăuna, vom localiza omul.

– Bravo! a zis Ramón, răsuflând uşurat. În regulă, atunci! Bine că ţi-a venit şi ţie mintea la cap, fir-ar să fie. Îl vom urmări, continuându-ne drumul pe jos. Putem face asta.

– Este şi el *aşa?* a întrebat extraterestrul.

– *Aşa* cum?

– Tu nu eşti coordonat în gândire, a zis extraterestrul. La tine, *tatecreude* este nefocalizat, iar firea ta este înclinată spre *aubre.* Tu înţelegi omorul şi voinţa, dar nu *niedutoi.* Tu eşti defect prin structura ta; dacă ai fi o larvă *kii,* ai fi reabsorbit. Tu încerci să te separi şi, totodată, să te aduni. Fluxul tău este mereu în conflict cu el însuşi, iar violenţa acestui conflict îţi tulbură funcţionarea corespunzătoare, dar totodată învinge nişte limite care altminteri te-ar restricţiona. *Aşa* este omul sau doar tu continui să deviezi?

Ramón s-a uitat în ochiul nevătămat al extraterestrului, încercând să desluşească sensul cuvintelor lui. Flux şi conflict, violenţă şi restricţionare. A aparţine şi a nu aparţine. Sau poate că el era cel care provocase toate astea.

– Nu, monstrule, a spus el în cele din urmă. Nu este deviere. Eu *aşa* am fost întotdeauna.

Capitolul 12

După un ceas, extraterestrul s-a săltat greoi în picioare, cu un un geamăt scrâşnit, ca zăngănitul unui lanţ lung când îi dai drumul să cadă într-o groapă.

– Vom continua, a zis el, sumbru, şi i-a făcut semn lui Ramón să pornească înainte.

Abia după o oră şi ceva de inspectat cu atenţie marginile pajiştii de jur împrejur, au reuşit să găsească urma celuilalt om. Pe tot parcursul dimineţii şi al după-amiezii, Ramón a continuat să conducă expediţia, lăsând *sahaelul* să atârne moale în spate, prins de braţul lui Maneck, care păşea înainte, încet, dar în ritm constant. Ar fi fost cu mult mai complicat, dacă Ramón n-ar fi cunoscut genul de tertipuri pe care el însuşi le-ar fi folosit pentru a crea o pistă falsă. De două ori au descoperit ceea ce părea a fi o scăpare din partea celuilalt om – o amprentă de talpă în solul mâlos, ducând spre un dâmb stâncos, o porţiune de teren accidentat, unde aparent vigilenţa omului scăzuse, la coborârea pantei. Ramón a condus expediţia, evitând cu uşurinţă urmele false.

Aspectul pădurii se modifica pe măsură ce mergeau mai departe. Pe platourile mai înalte din apropierea munţilor, pădurea era formată din molizi-de-gheaţă şi alţi arbori din familia coniferelor. Cu cât coborau mai mult spre râu, cu atât şi copacii deveneau mai stranii. Sălcii *perdida* cu ramuri late şi trunchiul negru, aidoma unei femei topite pe jumătate; falnici *pescados blancos*, numiţi astfel din cauza frunzelor pale şi a mirosului de ocean al sevei lor; colonii de muşchi de mărgean, pe jumătate mobile, cu scheletul lor calcaros, roz, strălucitor ieşind la iveală de sub carnea verde suculentă. După atâta mers, Ramón şi-a intrat în ritm, uitând de oboseală şi de rana care îi zvâcnea la genunchi. Era ca şi cum ar fi ştiut dinainte încotro se îndrepta, pe unde trecuse celălalt Ramón înaintea lui. Aproape că şi uitase de forma masivă a lui Maneck care venea în spatele lui, urmărind cu precizie locul pe unde călca Ramón, pentru ca nu cumva *sahaelul* să rămână agăţat sau strangulat în jurul unui copac.

Un popândău a chiţăit ascuţit la el, când a trecut, muştruluindu-l cu un zgomot ca de oboi burzuluit. Nişte oase subţiri de kyi-kyi, bine ronţăite, erau azvârlite la baza unei mici stânci, livide ca şipcile cutiei *yunea.* Celălalt Ramón, se putea deduce, urmărea cumva albia pârâului care trecea prin pajiştea unde montase cursa explozivă. Apa curgătoare constituia o călăuză desăvârşită şi, cu toate că nu exista nicio potecă în lungul ei, Ramón auzea permanent susurul undelor. Un sentiment de pace îi umplea sufletul, făcându-l să zâmbească. Soarele a răsărit, temperatura urca. Dacă ar fi purtat o cămaşă, Ramón ar fi fost tentat să o dea jos şi să o prindă de curea, nu fiindcă i-ar fi fost prea cald, ci pentru că era plăcut să simtă adierea vântului direct pe

piele. Într-un târziu, în mod atipic, Maneck a cerut să facă un popas. Pielea lui se făcuse pământie, iar el abia se mai ţinea pe picioare.

– Ne vom odihni aici, a spus Maneck. Este necesar să ne recuperăm forţele.

– Bine, stăm un pic, atât, a replicat Ramón. Nu vreau să se distanţeze prea mult în faţă. Dacă tipul ajunge la râu... mda, în fine, dacă ajunge la râu, va zăbovi şi el un timp, până reuşeşte să înjghebe o plută. Şi, cu mâna aia paradită a lui, presupun că va dura ceva. Dar, dacă apucă să o ia pe râu în jos, gata, nu-l mai prindem noi niciodată. Mai bine zburam cu cutia aia a ta spre şes şi-l aşteptam acolo să apară cu pluta pe râu.

– Această sugestie nu are niciun rost. Nu am făcut aşa, prin urmare nu există niciun fel de „mai bine veneam”. Limbajul tău nesocoteşte natura timpului. Trebuie să ne odihnim aici.

Era un loc bun. Pârâul forma aici un mic lac. Soarele licărea argintiu pe suprafaţa apei. Sub un dâmb scund, cu vegetaţie verde-cenuşie, exista un culcuş moale şi spaţios. Când s-a lungit pe spate peste patul de frunze, Ramón a simţit mirosul lor proaspăt, ca de busuioc şi nucşoară, un parfum greu de definit în limbaj omenesc. Maneck şi-a târşâit picioarele până la marginea apei şi s-a uitat în lungul albiei, înainte de a coborî pleoapele. Ochiul rănit, încă roşu, lăsa să se vadă o fantă strălucitoare, acolo unde pleoapa nu se mai închidea complet.

Din locul unde stătea întins, a întors capul, privind peste dâmbul de pământ, spre luciul de apă în care, graţie razelor de soare şi adierilor de vânt, frunzuliţele argintii din copaci se oglindeau legănându-se. Abia după câteva minute a identificat tumulul ascuns.

Era amplasat la marginea luminişului, lângă o cascadă micuţă, unde lacul redevenea un pârâu iute. O porţiune din malul înalt părea mai ridicată decât plantele din jur. Nu era mai lungă decât braţul lui Ramón, şi nici mai lată decât palma lui desfăcută. S-a îndreptat spre acea ridicătură, simţind cum *sahaelul* îl trage de gât. Solul, a observat el, fusese săpat, plantele date la o parte şi, apoi, aşezate la loc în vârful micii excavaţii, după ce treaba fusese terminată. Pe moment, Ramón a avut un sentiment de nelinişte. Părea un lucru făcut de mâna omului – de mâna celuilalt Ramón. De parcă ar fi vrut să ascundă ceva acolo, în groapă, dar oare ce? Niciun obiect din rucsacul lui de teren nu era atât de valoros, încât să merite păstrat astfel. Poate vreun bilet? O informare scrisă, prin care dezvăluia prezenţa extratereştrilor? Dar cine ar fi putut să o găsească vreodată aici?

După o clipă de ezitare – uitase cumva câte încărcături explozive avusese în rucsac sau era posibil ca pentru denotaţia de pe pajişte să nu fi folosit decât două? –, Ramón şi-a înfipt degetele în solul moale. La nici câţiva centimetri dedesubt, a atins un corp cărnos. Când şi-a

tras mâna afară scârbit, avea vârfurile degetelor roşii de sânge. Un popândău mort, jupuit de piele, dar cu stârvul intact, fusese acoperit cu ţărână, nu îngropat în adâncime. Aproape ca şi cum ar fi fost lăsat la suprafaţa solului, dezgolit. Ramón a analizat cadavrul, amintindu-şi de bucăţile de blană jupuite, pe care le găsise la primul loc de campament al celuilalt Ramón. Acţiunile omului erau intenţionate, de parcă ar fi plănuit totul de la bun început, dinainte de a pune capcanele. Ramón a ridicat mortăciunea cu o creangă ruptă dintr-un copac din apropiere. Hoitul nu avea niciun fel de cursă prinsă de el, cum ar fi vreo ţeapă sau vreo lamă de cuţit. Era posibil să fi otrăvit carnea, deşi părea absurd să creadă că extraterestrul ar putea mânca din ea. Ce gândea omul acela – celălalt sine al lui?

Ţinând între degete picioarele subţiri ale mortăciunii, Ramón s-a dus la lac şi a azvârlit animalul în apă. Cadavrul s-a dus la fund ca o piatră. Maneck continua să ţină ochii închişi, cu trupul încremenit ca o stană de piatră nesimţitoare. Ramón a cântărit situaţia câteva clipe. Putea s-o trezească pe creatură şi să-i spună ce descoperise sau putea la fel de bine să păstreze secretul celuilalt Ramón. Bizara ofrandă sub forma unui animal mort îi crea o stare de disconfort psihic; primul lui impuls era să vorbească despre asta. Dar, dacă stratagema făcea parte din planul geamănului lui de a-i înfrânge pe extratereştri, poate era preferabil să păstreze tăcerea.

Maneck a deschis ochii vlăguit.

– Nu pot să merg mai departe astăzi, a zis el, cumva scuzându-se ruşinat. Sunt prea slăbit. Trebuie să mă refac mai mult.

– E-n regulă, a încuviinţat Ramón.

Aproape că i se făcuse milă de extraterestru. Oare cât de grav fusese rănit? Era cumva pe moarte?

– Oricum, în curând se întunecă. Putem să ne oprim aici peste noapte, a zis Ramón.

Maneck a rămas apatic tot restul zilei şi al serii. Ramón a rupt nişte crengi şi şi-a făcut un culcuş, *sahaelul* întinzându-se suficient cât să îi permită să se mişte comod. Când s-a înnoptat, l-a trezit pe Maneck ca să poate aduce apă de la pârâu şi să culeagă nişte melci. Extraterestrul nu a comentat această schimbare în regimul alimentar, iar Ramón nu i-a oferit nicio informaţie din proprie iniţiativă.

Când din melci n-au mai rămas decât cochiliile goale, Ramón s-a lungit pe culcuşul moale, privind în sus spre imensitatea bolţii înstelate a nopţii. Din focul mic pe care îl făcuse ca să fiarbă apă pentru a-şi curăţa rana şi a pregăti mâncarea rămăsese doar o mână de jăratic. În alte împrejurări, ar fi fost o noapte perfectă. Departe, se auzea un ţipăt – animal sau pasăre sau insectă, o vietate pe care ochiul omului nu o va vedea niciodată. Un sunet ascuţit şi piţigăiat, urmat de alte două ţipete, ca un răspuns. O altă amintire i-a revenit în

minte. Elena, în apartamentul ei. Avuseseră una dintre primele lor certuri violente, din cauza obiceiului lui de a-şi face tabăra afară, în loc să doarmă în furgonetă. Elenei îi era teamă să nu vină vreo sălbăticiune, în bezna nopţii, şi să-l omoare în somn. Avusese un prieten, pe care îl răpuseseră hienele-roşii, iar coşmarul acelei orori o obseda necontenit. Trăia cu ea de o lună şi observase efectele acelei idei asupra ei, dar dacă aducea vorba despre asta Elena se înfuria imediat.

Scandalul atinsese apogeul când ea aruncase în el cu un cuţit de bucătărie. El o pălmuise. După aceea făcuseră sex.

Departe, deasupra lui, un meteorit a brăzdat cerul, scăpărând şi dispărând în văzduh într-o clipită. Greţosul Gringo se zgâia dintre stele la ei şi, la orizont, Omul de Cremene începea să răsară.

Ştia că Elena era nebună. Genul de femeie capabilă să se omoare sau să-şi omoare amantul ori copiii; nu o iubea mai mult decât îl iubea şi ea. Totul era clar pentru el şi, în acelaşi timp, total neimportant. Oamenii, era concluzia lui, nu stăteau împreună din dragoste ori din ură. Doi oameni ajung să fie împreună fiindcă *se potrivesc.* Ea era o scorpie smintită. El era un beţivan şi un criminal. Se meritau unul pe celălalt, aşa cum erau.

Doar că el nu era beţivan când venea aici. Pe teren, Ramón era cumpătat ca un preot. În mijlocul naturii devenea alt om, mai echilibrat şi mai ponderat. Mintea i se înceţoşa, cuprinsă aproape de somn, când extraterestrul a tresărit, brusc foarte atent. Ramón s-a ridicat în capul oaselor.

– Ce e? a şoptit el.

– Ne pândeşte ceva din umbră, a zis Maneck.

Fiori reci i s-au prelins lui Ramón pe şira spinării. Cu atâţia monştri *reali* bântuind prin sălbăticie, aici, folclorul nou de pe planeta São Paulo avea doar puţine mituri despre strigoi, oameni-molie sau alte dihănii necunoscute şi misterioase. Cu stafiile era altceva totuşi. Existau o sumedenie de stafii aici – de la fantoma lui Petrică-Slutul, un geolog care bântuia noaptea pe coclauri căutând o ţeastă în locul capului care îi fusese retezat într-un accident de mină, până la Neagra-Maria, care li se arăta bărbaţilor muribunzi. O sectă religioasă din Căţelu’ credea că São Paulo era tărâmul unde ajungeau oamenii de pe Pământ când mureau. Aşadar, bezna nopţii roia aici de fantome, ca moliile în jurul lămpii, aşa că atunci când te aflai în inima pustietăţii era preferabil să nu te gândeşti la asta – deşi, desigur, *el* nu credea în asemenea lucruri. Indiferent ce mişca acum acolo, în întuneric, era mult mai plauzibil să fie o vietate reală, şi nu o stafie.

În acel moment, groaza Elenei faţă de hienele-roşii şi *chupacabras* i-a revenit brusc în minte. Ramón s-a ridicat şi a venit mai aproape de uriaşul extraterestru. A stat cu ochii închişi cât ai număra până la

douăzeci, ca să se înveţe cu bezna din jur, după care a privit cu atenţie spre marginea pajiştii. Era atât de întuneric, încât nu putea desluşi nimic dacă privea concentrat într-un anumit punct. Doar vederea periferică a sesizat o mişcare undeva, sub lizieră.

– Acolo, a murmurat el. Imediat în dreapta copacului cu scoarţă albă. În tufişul acela.

Maneck a făcut un gest complex cu braţul. Un fulger luminos a ieşit din mâna lui, iar tufişul a explodat într-o minge de foc. Ramón a sărit speriat.

– Vino, a zis Maneck, începând să păşească în faţă.

Ramón rămăsese cumva în urmă, curios să afle ce se întâmpla, dar totodată speriat de ceea îi pândea poate în pădure şi contrariat de arma bizară a gardianului lui extraterestru. Crezuse că Maneck nu mai era înarmat, după distrugerea cutiei zburătoare. Iată genul de greşeală prin imprudenţă, de la care, în alte situaţii, putea să i se tragă şi moartea.

Cadavrul de sub copac, răsucit în chinurile morţii şi pârlit complet pe şira spinării, era un *jabalí rojo,* o jivină care semăna cu un mistreţ, dar care, undeva pe parcursul evoluţiei speciei lui, se răzgândise şi preferase să fie o vulpe; colţii decorativi, plasaţi de o parte şi de cealaltă a gurii, acum larg căscată şi fără viaţă, erau mai potriviţi să impresioneze o femelă *jabalí* decât să atace oameni ori extratereştri.

– Nu e nimic, a considerat Ramón. Nu prezintă niciun pericol pentru noi.

– Putea să fie omul, a spus Maneck.

Tonul din glasul lui sugera cumva regret? Un sentiment de uşurare? Frică? Cine putea şti?!

Când s-au întors la modesta lor tabără improvizată, Ramón s-a lungit din nou pe jos, dar nu mai reuşea să adoarmă. Mintea lui sucea şi răsucea tot felul de ipoteze privind situaţia lui prezentă. Maneck era încă bine înarmat. Celălalt Ramón nu avea pistol şi nici alte încărcături explozive. Încerca să-şi imagineze diverse modalităţi prin care ar putea să îl ajute indirect pe celălalt sine al său – să-i creeze o situaţie favorabilă, care să-l ajute şi pe el să-şi recapete libertatea.

Şi apoi, ce-ar urma?

Se holba acum la Maneck: forma masivă a extraterestrului se profila straniu pe cerul rece şi înstelat, aidoma unui idol păgân, închinat unor zei inimaginabili. În scurt timp a simţit că îl fură somnul. În torpoarea lui, şi-a dat seama că în tot acest răstimp *extraterestrul* fusese cel care se instruise – aflase cum mănâncă un om, cum face pipi, cum doarme. *Ramón* nu învăţase nimic. Cu toate strategiile şi subterfugiile lui, nu era cu mult mai edificat în privinţa extraterestrului decât fusese când se trezise atunci în întunecime.

Dar va învăţa. Dacă fusese plămădit aşa cum spunea creatura,

însemna că, într-un fel, şi Ramón era parţial extraterestru – produsul unei tehnologii necunoscute. Era un om nou. Va învăţa modalităţi noi. Va ajunge să-i înţeleagă pe extratereştri, credinţele lor, concepţiile lor. Nu va omite nicio posibilitate de a se instrui în această privinţă.

Somnul l-a prins în mrejele lui, trăgându-l sub nivelul conştienţei, dar hotărârea de *a şti* îi rămăsese înfiptă în minte ca dinţii unui pitbull într-un şobolan. Ramón Espejo simţea atingerea insistentă a viselor, asemenea unor valuri la malul apei, iar în cele din urmă le-a lăsat să vină. Vise ciudate, cum Ramón Espejo nu avusese niciodată.

Dar, în fond, el nu era Ramón Espejo.

Capitolul 13

În vis, se făcea că era cufundat complet în râu. Nu trebuia să respire şi se mişca prin apă cu iuţeala şi naturaleţea gândului. Imponderabil, sălăşluia printre curenţii repezi ca un peşte, ca apa însăşi. Conştiinţa lui se deplasa prin râu, de parcă ar fi fost trupul lui. Simţea pietrele de pe fundul albiei, netezite de curgerea apei, şi mersul curenţilor acvatici, departe în faţă, unde malurile făceau un meandru, iar apoi un altul. Iar mult mai departe, dincolo de zări, se afla marea.

Marea. Vastă ca o boltă cerească înnoptată, dar *plină.* Fluxul curgând prin ea, viu şi lucid. Ramón a plutit prin ape, până când a ajuns la fundul împestriţat al oceanului, care s-a urnit din loc, înotând departe, ca spinarea unui leviatan, mai cuprinzătoare decât o metropolă, dar totuşi nesemnificativă în abisul viu.

Şi, apoi, el a devenit şi abis.

Ramón visa fluxul. Silabe fără înţeles căpătau sens şi treceau înapoi în nonsens. Revelaţii profunde ca dragostea şi somnul circulau prin el, umplându-l de o teribilă veneraţie. Cerul era un ocean, iar fluxul umplea spaţiul dintre stele. A continuat să curgă odată cu fluxul sute sau mii de ani, înotând printre stele, cu pântecele greu de generaţii încă nenăscute, căutând refugiu, căutând un loc *sigur*, departe de hăituire, unde să se poată ascunde şi să-şi împlinească destinul. Şi în spatele lui, hăituindu-l necruţător, venea ceva negru şi sinistru, strigând după el cu un glas deopotrivă cumplit şi seducător. Ramón încerca să nu asculte glasul acela cumplit, încerca să nu se lase ademenit înapoi. Frumuseţea fluxului, puterea lui, adânca şi inefabila promisiune; se lupta să-şi umple mintea cu asta şi să nu se gândească la creatura din spatele lui, creatura care voia să-l prindă, cu nişte cârcei reci ce duhneau încă a sânge. Doar procesul gândirii însuşi îi dădea putere creaturii; conştientizarea existenţei ei, chiar şi în actul repudierii, îi conferea realitate.

Apoi, în timp ce visa încă, l-a prins ceva. O bulboană intensă l-a azvârlit într-o direcţie pe care el nu ştia să o numească, înapoi în locul infernal şi sumbru de unde se chinuise să evadeze.

Dintr-odată, era un soare mort deasupra lui, spânzurând livid într-un cer cenuşiu. Aceasta era casa lui, locul unde ieşise din ou, sursa lui, aşa cum râurile ţâşnesc dintr-un gheţar. Avea inima cât un purice din cauza spaimei; ştia ce urma, dar totodată nu ştia.

În jurul lui erau siluete de extratereştri, care îi erau familiare ca nişte fiinţe iubite. Uriaşa dihanie lividă din groapă, care îl povăţuise înainte să înceapă această vânătoare disperată. Ouăle *kait,* mici şi albăstrui, sortite acum să nu mai scoată pui niciodată. *Mahadya* gălbui pe margini şi *ataruae* pe jumătate-mature, curbate încă din coloana vertebrală. (Acestea nu erau cuvinte pe care Ramón să le fi ştiut, dar

le ştia.) Toţi puiendrii nemântuiţi, striviţi, fără viaţă. El era Maneck, *athanai* al cohortei lui, iar aceşti morţi care se atingeau de el, care poluau fluxul, erau eşecul *lui.* Nu-şi împlinise misiunea, nu-şi împlinise *tatecreude,* şi fiecare dintre aceste splendide creaturi căzuse pradă iluziei, fiindcă el nu fusese capabil să poarte povara adevărului.

Cu o mâhnire mai profundă decât simţise vreodată – mai adâncă decât moartea mamei lui şi a tatălui lui, indianul *yaqui,* mai sfâşietoare decât suferinţa primei iubiri pierdute –, Ramón a început să mănânce morţii şi, cu fiecare cadavru pe care îl lua înlăuntrul lui, devenea din ce în ce mai puţin real, se pierdea şi mai mult în *aubre* şi în păcat, se îngropa tot mai mult sub blestemul veacurilor.

Dar morţii nu se mai isprăveau. La fiecare corp micuţ devorat de el, *ei* omorau încă o mie. Bezna urletelor care îl urmărise în zbor începea aici, se deschidea ca o cutie al cărei capac se ridica de-a pururi, dezvăluind încontinuu grozăvia ce nu avea sfârşit. Căpcăunii-mâncători, cei fără-de-flux, inamicul. Vedeau trupurile mari în formă de bolovani, auzeau glasurile stranii, piuitoare, slăvind măcelul, vedeau larvele moarte şi strivite sub enormele maşinării. Navele spaţiale spânzurau în aer ca nişte păsări de pradă.

Cunosc acea navă spaţială, se gândea Ramón. Ramón doar, nu şi Maneck. *Am fost în acea navă spaţială.*

Cu un urlet ascuţit, care era atât al lui, cât şi al lui Maneck, Ramón s-a trezit din somn.

Maneck s-a lăsat pe vine lângă el, ridicându-l în braţele lui lungi, cu un fel de tandreţe şi furie totodată.

– Ce-ai făcut? a şoptit extraterestrul, părând cumva mai puţin monstruos acum, aproape speriat şi părăsit.

– Da, *gaesu,* a bălmăjit Ramón, habar neavând ce spunea. Contradicţie primară! Foarte rău.

– N-ar fi trebuit să poţi folosi *sahaelul* în acest fel, a spus Maneck, neliniştit. N-ar fi trebuit să poţi sorbi din fluxul *meu.* Deviezi de la om. Lucrul acesta ameninţă funcţia noastră. Dacă mai faci asta vreodată, eu te voi pedepsi!

– Hei, a protestat Ramón, scuturând din cap şi venindu-şi în fire, tresărind. Tu eşti ăla care mi-a fixat în gât porcăria asta! Aşa că nu da vina pe *mine* acum.

Clipind din ochii lui oranj, atât de ciudaţi, Maneck a părut să se calmeze, cumva învins chiar.

– Ai dreptate, a spus Maneck după o lungă pauză. Limbajul tău lasă loc amăgirii, dar participarea ta la fluxul meu nu a fost intenţionată. Eşecul este al meu. Dacă nu aş fi fost aşa bolnav şi rănit, nu aş fi pierdut controlul *sahaelului.* Oricum, vina e a mea.

Vocea extraterestrului l-a surprins şi l-a tulburat pe Ramón. Suna în continuare profundă şi tristă, însă Ramón mai sesiza ceva acum – un

sentiment de regret şi de spaimă, care nu putea fi întru totul rodul imaginaţiei lui. Se întreba dacă *sahaelul* continua să picure vreun semnal din mintea extraterestrului în mintea lui. Ramón se simţea ca atunci când descoperi pe neaşteptate un om plângând amarnic. Jenat şi încurcat, a ridicat din umeri.

– Nu te lăsa copleşit de remuşcări, a zis el. Nici tu nu ai vrut să se întâmple aşa.

– Să nu mai deviezi pe viitor, a spus Maneck, aproape implorându-l. Mintea ta este sucită şi ciudată. Şi aşa *trebuie* să fie. Vei înceta să mai deviezi de la om. Nu te vei mai integra cu mine. Vom aştepta aici şi îl vom vâna. Dacă nu ajunge la bârlogul cu ai lui, nu va fi niciun *gaesu.* Dar *tu nu trebuie* să mai deviezi deloc.

– Bine, atunci, aşa o să fie. Nu-ţi face griji. Sunt încă suficient de sucit şi ciudat.

Maneck nu a răspuns.

În jurul lor, zgomotele nopţii au revenit încetul cu începutul, pe măsură ce animalele şi insectele speriate de discuţia lor cu voce tare au început, timid, să îşi reia trilurile, uguielile şi vânătoarea. Ramón s-a întrebat dacă şi celălalt Ramón auzise, dacă era pe-aproape şi aflase, prin urmare, că încărcăturile explozive montate de el nu reuşiseră să-i anihileze pe urmăritori. În cazul acesta însă ar fi însemnat să fie *foarte aproape,* dar Ramón şi Maneck dormiseră toată noaptea fără să fie deranjaţi, în afară de un *jabalí* şi nişte vise urâte. Celălalt Ramón nu ar fi ratat prilejul de a-i ataca în somn – *el,* oricum, aşa ar fi procedat –, ceea ce însemna că nu se afla prin apropiere. Era încă în pădure, pe undeva, aşa că scopul de a-l vâna şi de a-l prinde cât mai repede rămânea perfect valabil. Dar, aşa cum ştia acum, nu erau ei singurii vânători şi hăitaşi pe această planetă.

– Enyezii argintii, a spus Ramón, cu prudenţă. Creaturile acelea mari, hidoase, în formă de bolovani.

– Căpcăunii-devoratori-de-pui, a spus Maneck.

– Ei sunt cei din cauza cărora vă ascundeţi voi.

– Este mai bine ca lucrul acesta să nu-ţi afecteze funcţia, a explicat Maneck. Nu trebuie să îţi alimenteze acţiunea.

– Adică să nu divaghez dracului, am priceput. Dar eu sunt cel care îţi poate povesti ce înseamnă să fii om, or eu spun că, dacă o să-mi explici, te voi ajuta.

– A fost prea multă participare deja, a început să zică Maneck, dar Ramón i-a retezat vorba.

– Deţin suficiente informaţii, încât de-acum încolo să nu fac decât să formulez supoziţii şi ipoteze. Oamenii, află tu, ei desluşesc cum este universul. Oamenii născocesc poveşti despre univers, iar apoi aşteaptă să vadă dacă au avut dreptate. Asta facem noi, oamenii. Ca atunci când mi s-a părut că sesizez ceva interesant apropo de

muntele ăla şi, fir-ar să fie, chiar am avut dreptate, aşa-i? Prin urmare, dacă o să-mi povesteşti, o să încetez să îmi mai fac tot felul de scenarii în gând. Dacă nu-mi povesteşti, mintea mea va fabula încontinuu.

Penele din creasta lui Maneck au fluturat într-un stil pe care Ramón începea să îl asemene cu resemnarea.

– Ei au venit la noi, pe planeta unde au fost zămisliţi primii din seminţia noastră. Timp de multe generaţii, au părut că sunt *siyanae:* funcţia lor părea să curgă în canale compatibile cu ale noastre. Nu ne-am dat seama de divergenţă decât atunci când…

– Decât atunci când au început să vă ucidă, a completat Ramón.

– La ei, *tatecreude* se exprima prin zdrobirea larvelor abia ieşite. Din miliardele de *kii* ai noştri, n-au supravieţuit nici o sută de mii. Căpcăunii-devoratori-de-pui obişnuiau să însceneze ritualuri cu cadavre. Se părea că asta le făcea plăcere. Noi nu vedeam nicio funcţie în aşa ceva. Necesar pentru funcţia noastră este să existăm, aşa că aceia care au mai rămas au urmat canalele care nu îi includeau pe căpcăunii-devoratori-de-pui. Dintr-un număr de şase sute de nave spaţiale, ştim că trei sute şaizeci şi două nu au reuşit să se izoleze de fluxul inamicului. Patru nave au venit aici şi au adoptat o atitudine de claustrare şi tăcere. Despre celelalte nu putem vorbi. Funcţia lor a intrat într-un loc de *nietudoi.* Dacă asta face parte din *tatecreude* pentru ei, va deveni limpede odată ce vom fi desăvârşit joncţiunea. Dacă nu, atunci iluzia existenţei lor nu va fi recunoscută.

Ramón s-a aşezat pe jos, la picioarele lui Maneck. Frunzuliţele îl gâdilau în palme când s-a rezemat pe coate. Mişmaşul raţionamentului extratereştrilor şi terminologia lor nu i se păruseră atât de sinistre iniţial, când nu înţelegea nimic din conceptele lor. Acum, când fiecare noţiune devenea cumva mai clară, când fiecare vocabulă intraductibilă părea aproape familiară, era mai rău decât o durere de cap.

– O să vă omoare, dacă vă găsesc, a zis Ramón. Enyezii. O să vă omoare pe toţi.

– Ar fi logic, a adăugat Maneck.

– Ştiaţi că vor veni. Navele-galeră. Vor veni aici înainte de termenul prevăzut.

– Se ştie, da. Ei nu au nevoie de linişte şi reculegere. Fluxul lor este… samavolnic.

– Vasăzică din cauza asta vreţi voi să-l opriţi pe omul acela. Pe Ramón. Pe *celălalt* Ramón. Fiindcă, dacă ajunge la Râpa Scripcarului şi le va povesti tuturor unde sunteţi voi ascunşi, atunci enyezii ar… fir-ar să fie! *Pendejos* ăia ar veni şi v-ar mânca.

– Ar fi logic, a spus Maneck iarăşi.

Mii de întrebări roiau în mintea lui Ramón. *Dacă* toate coloniile

omeneşti sponsorizate de enyezi nu erau, în realitate, decât nişte misiuni de vânare, în secret, menite să extermine civilizaţii stelare ca aceea a lui Maneck? *Dacă,* într-o bună zi, enyezii argintii se vor întoarce împotriva omenirii, aşa cum au făcut cu aceşti amărâţi de extratereştrii? *Dacă* instalaţia extratereştrilor ar fi descoperită ar însemna că şi colonia de pe planeta São Paulo şi-a îndeplinit misiunea – şi-a împlinit funcţia –, iar, dacă ar fi aşa, oare enyezii ar avea interes să o mai tolereze pe viitor? Şi ce efect avusese *sahaelul* asupra lui, dacă aceste lucruri deveniseră acum supoziţii, dacă aceste sentimente deveniseră acum posibile? Unde se sfârşea Maneck şi unde începea el, Ramón? În agitaţia lui, se învârtea obsesiv în jurul unei singure întrebări, agăţându-se de ea de parcă totul ar fi depins de răspunsul posibil.

– De ce au făcut asta? a întrebat el. De ce s-au întors împotriva voastră?

– Natura funcţiei lor este complexă. Fluxul lor are însuşiri necunoscute de noi. Au fost ca noi până când nu au mai fost. Speranţa noastră fusese ca tu să ne poţi dezvălui acest lucru.

– Eu?! a tuşit Ramón. Nici n-am ştiut de aceste lucruri până adineaori. Cum aş fi putut eu să vă spun ce e în mintea scrântiţilor de enyezi?

– Omul este de-al lor, a explicat Maneck. Participă la funcţia lor. Tu posezi capacitatea de a înţelege omorul şi scopul. Tu ucizi cum ei ucid. A înţelege ce impulsionează uciderea în cazul tău ar explica ce îi poate impulsiona pe ei să ucidă. Libertatea băuturii tari.

– Noi nu suntem aşa. Eu nu particip la *afurisenia* lor de holocaust! Eu fac prospecţiuni geologice pe teren. Eu caut minereuri.

– Dar şi ucizi, a insistat Maneck.

– Da, însă…

– Ucizi semeni de-ai tăi. Îi ucizi pe cei care au funcţia asemănătoare cu a ta.

– Asta e altceva, a spus Ramón.

– În ce fel se manifestă diferenţa?

– Nu a avut legătură cu faptul că eram beat. Poate, da, la beţie lucrurile îţi scapă de sub control. A fost ceva între tipul acela şi mine. Dar eu nu i-am mâncat *copiii,* ce naibii!

– Dacă noi am putea să înţelegem natura căpcăunilor-devoratori-de-pui şi modul cum se exprimă la ei *tatecreude,* am reuşi eventual să le recanalizăm fluxul înapoi pe cărarea anterioară, a zis Maneck, iar Ramón a sesizat exasperarea din vocea lui, dacă nu chiar o deznădejde cumplită. S-ar putea să fie posibil să descoperim o nouă metodă de a îndeplini funcţia lor. Dar eu nu pot găsi niciun motiv plauzibil.

Ramón a oftat.

– Nici să nu încerci, a zis el. Vei ajunge să-ţi pierzi minţile. Nu ai cum să-i înţelegi niciodată. Sunt extratereştri, lua-i-ar naiba!

Capitolul 14

Spre surprinderea lui, Ramón a adormit la loc; a fost chiar şi mai surprins de dimineaţă, când s-a trezit din somn şi a constatat că era rezemat de Maneck, care stătuse stoic, nemişcat, tot restul nopţii.

Înainte de a se trezi totuşi, de trei ori înainte ca soarele să răsară, Ramón a fost asaltat în vise de amintiri. În primul caz, era o partidă de cărţi, pe care o jucase în nava enyezilor în timpul zborului până aici, când părăsise Pământul. Palenki avusese o zi bună – ceea ce se întâmpla din ce în ce mai rar – şi insistase ca echipa lui să se adune şi să facă un pocher. Ramón simţea parcă aievea cărţile de joc moi şi uzate în palme. Simţea miasma acidă şi înţepătoare care ieşea din corpurile uriaşe ale enyezilor şi izul permanent, de ceramică foarte încinsă, ca o cratiţă lăsată goală pe o plită aprinsă. În timpul partidei de pocher, îl umilise la un moment dat pe Palenki, care avea „full”, în timp ce el a pus pe masă o „chintă la culoare”. Îşi amintea cum expresia de satisfacţie pierise de pe chipul bolnav al lui Palenki, când văzuse ce cărţi avea Ramón. Dezamăgirea i-a împăienjenit ochii bătrânului prospector cu o negură de lacrimi neplânse. Lui Ramón i-a părut rău că nu aruncase cărţile pe masă, fără să le mai arate.

Aceasta era singura amintire care părea legată de strania lui interacţiune cu mintea extraterestrului. Celelalte două cazuri se refereau la nişte momente banale – primul, când s-a îmbăiat la un hotel din Mexico City, înainte de a se duce la un bordel, şi al doilea, un dejun cu peşte de râu, tăvălit prin piper negru, pe care îl mâncase la scurt timp după ce sosise pe São Paulo. În ambele situaţii, amintirile păreau atât de vii, încât era ca şi cum, momentan, încetase să mai trăiască în prezent şi începuse să trăiască din nou în trecut, ca şi cum, de fapt, ar fi fost *acolo,* şi nu aici, stând în fund pe iarbă în toiul unei nopţi friguroase, lângă o monstruozitate de extraterestru. De fiecare dată, s-a trezit o secundă şi l-a văzut pe Maneck aşezat lângă el, neclintit ca o statuie, şi a rămas cu impresia că Maneck ştia ce se întâmpla cu el, dar nu-i dădea niciun sfat cum să facă faţă mai bine acestui asalt năvalnic al trecutului. Nici Ramón nu l-a întrebat. Ştia că mintea lui revenea la starea pe care trebuia să o aibă şi cu asta basta. Totuşi, se întreba de câţi ani, oare, celălalt Ramón nu se mai gândise la partida aceea de pocher?!

Lăstunii ciripeau gutural, iar spre răsărit cerul pălea, din întunecimea de tuş a nopţii în tuciuriul mai difuz al revărsatului zorilor, pentru ca într-un final să se lase scăldat în lumina rece a dimineţii. O vietate a cârâit şi a zbughit-o, când Ramón s-a ridicat să se ducă după apă. Indiferent ce o fi fost, cert este că se furişase aproape şi rosese din *jabalí rojo,* al cărui stârv era azvârlit alături. Păsări felurite, din specii bizare, zburau printre copaci, ţipând unele la altele şi luptându-se pe locurile pentru cuiburi, pe mâncare, pe

partenerii de împerechere, ca să-şi facă puii. Aceleaşi meschine frecuşuri care făceau parte din lupta pentru viaţă, pretutindeni. Animale mai mari, un fel de canguri şi urşi cu fălci late, au venit la malul apei, s-au uitat fără nicio curiozitate la el şi au băut apă. Peşti săreau şi se aruncau la loc în râu. Tot acest spectacol al naturii sălbatice îi crea o senzaţie de relaxare şi linişte, ajutându-l cumva să uite pe moment ce era cu el, care era misiunea lui impusă şi cât de sumbre erau vagile lui speranţe.

Apoi, reveniţi la locul de popas, a mai mâncat nişte melci, a interpretat uzualul spectacol al funcţiilor lui biologice în faţa extraterestrului şi a început să se pregătească pentru vânătoare. Pielea lui Maneck era încă pământie, însă arabescurile cu aspect uleios începeau să reapară. Continua să aibă aceeaşi poziţie gârbovită, cu mişcări precaute şi vizibil dureroase. Ramón şi-ar fi dorit să dispună de mai multe informaţii pentru a-şi da seama cât de grave erau rănile creaturii – dacă tot urma să dea ortul popii la un moment dat, nu mai avea niciun sens să se elaboreze acum planuri sofisticate de a evada. Pe de altă parte, *dacă* descoperea că nu putea să scape de *sahaelul* din gât, în eventualitatea în care Maneck ar muri? Groaznică perspectivă, să rămână înlănţuit de hoitul în putrefacţie al extraterestrului, până ar muri şi el de inaniţie! Sau, poate, dacă Maneck ar muri, *ar muri şi el* – în fond, împărtăşeau aceleaşi impulsuri fizice prin intermediul *sahaelului.* Până acum, nu se gândise niciodată la aceste aspecte care îl umpleau de nelinişte. Oricum, dacă s-ar ivi o ocazie prielnică, el tot ar risca…

Când s-a luminat de ziuă complet, Ramón şi Maneck s-au ridicat la unison, fără să se fi consultat, şi s-au pus în mişcare, de-a lungul apei, în jos. Traseul celuilalt Ramón mergea spre nord, deşi Râpa Scripcarului era situată în partea opusă, departe, în sud. Poate că spera să-i inducă în eroare pe urmăritori, alegând o rută improbabilă. Sau, cine ştie, poate că se aştepta să găsească spre nord lemne mai bune pentru a-şi construi o plută. Ori, pur şi simplu, poate că exista un alt motiv, pe care Ramón nu-l intuise încă.

Mergeau în linişte, doar foşnetul frunzelor uscate şi al acelor de brad sub tălpile lor luându-se parcă la întrecere cu ţipetele unor *anaranjada,* chiţăielile popândăilor sau corul de ţârâituri ascuţite ale greierilor. Abia pe la mijlocul dimineţii au ajuns la nişte dâre de sălbăticiune care se conturau ca un fel de potecă printre copaci. Văzând nişte urme fibroase de kyi-kyi, Ramón a dedus că animalul de forma antilopei trecuse pe-acolo în ultima zi, ba poate chiar în ultimele ceasuri. Iată nişte semnale bune pentru un vânător urmărindu-şi prada, se gândea el, simţind un fel de panică nedesluşită, fără să înţeleagă însă din ce motiv.

Ramón presupunea că aveau să ajungă la râu înainte de căderea

nopţii. Precis celălalt Ramón era şi el prin apropiere. Se gândea că în trei zile ar fi putut să construiască o plută acceptabilă, dacă ar fi avut uneltele şi materialele potrivite: topor, lemne, funie. Şi toate degetele de la mâini, fireşte. Din acest punct de vedere, celălalt Ramón era dezavantajat, dar…

Cel mai practic însă ar fi fost să lege cumva de mântuială nişte buşteni – ceva suficient de solid încât să îl ţină pe apă –, ca să poată fugi mai repede pe râu în jos. Odată ce s-ar distanţa suficient de cei care îl urmăreau, omul şi-ar putea permite să zăbovească mai mult, pentru a face o plută rezistentă. Trebuia să cumpănească bine opţiunile: rapiditatea deplasării, ceea ce ar fi fost un câştig, dar pe de altă parte riscul de a se expune pericolului ca pluta şubredă să se dezmembreze în apă. Ramón mergea, încercând să se dumirească în tăcere ce riscuri şi-ar fi asumat *el* în locul celuilalt om. O smucitură neplăcută în adâncul beregatei i-a readus aminte de existenţa lui Maneck în spatele lui.

Extraterestrul se oprise. Ochiul teafăr, oranj şi scăpărător, părea acum tern. Celălalt ochi, roşu şi umflat, se întunecase la culoare ca sângele coagulat. Pielea nu mai era pământie şi nici nu mai avea acele arabescuri mişcătoare dinainte de accident, în schimb căpătase o textură poroasă, ca o foaie de desen, şi o culoare tuciurie.

– Trebuie să facem o pauză, a spus Maneck. Trebuie să ne recăpătăm puterile.

Ramón a simţit o undă de agasare. Orice oprire însemna o pierdere de timp. Dar cerinţa extraterestrului era indiciul că Maneck se simţea slăbit. Monstrul suferea din cauza rănilor pe care i le provocase capcana întinsă de celălalt Ramón. Iată, măcar, un semn bun. Chiar dacă era în continuare înarmat, Maneck nu era invulnerabil. Presupunând că Ramón, *celălalt* Ramón adică, ar găsi o modalitate de a-l elibera pe *el* de jugul impus de extraterestru, atunci, unindu-şi forţele amândoi, l-ar putea nimici.

Ramón a ţuguiat buzele. Avea o apăsare în piept, care nu prevestea nimic bun. Nu pericolul de a se simţi rău, ci un fel de regret parcă sau remuşcare. I-a revenit în minte imaginea din vis – toţi acei *kii* striviţi de puternicii enyezi. Visul din noaptea precedentă pălise odată cu trecerea orelor, amărăciunea devenind nu un sentiment limpede, ci doar amintirea unei profunde tristeţi. Şi convingerea pe care o simţise în vis, că *orice* preţ ar fi justificat pentru a putea înlătura oroarea provocată de *gaesu,* se estompase de asemenea, dar nu dispăruse complet. Era gândul lui Maneck, nu al lui, iar Ramón ştia. Ceea ce nu-l împiedica însă să resimtă acut intensitatea acelei noţiuni.

– Bine, monstrule, a spus Ramón. Ne odihnim. Dar numai câteva minute. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Extraterestrul s-a uitat lung la el, fremătând din penele crestei într-

un mod ce sugera că era deopotrivă amuzat şi epuizat, după care s-a deplasat greoi spre trunchiul mare şi gros al unui stejar-de-foc, cu frunze late cât cele două palme ale lui Ramón lipite una de cealaltă şi cu o scoarţă care s-a prăbuşit foşnind ca o bucată de polistiren, când Maneck s-a rezemat de arbore. Ramón s-a ghemuit pe vine lângă dâra lăsată de sălbăticiune, frecându-şi bărbia gânditor, cu ochii pironiţi în adâncul pădurii. Straniu, deşi nu se bărbierise de atâta timp, în loc ca barba să-i fi crescut de-acum vizibil, faţa şi gâtul lui aveau doar un fel de tuleie moi, ca la un puştan de doisprezece ani. Şi-a desfăcut roba şi a studiat cicatricea unde Martín Casaus îl tăiase cu cârligul de tablă. Dunga palǎ se lăţise deja, dar nu se încreţise şi nu se întărise ca o sfoară, cum fusese înainte ca extratereştrii să-l fi capturat. Cicatricea făcută de macetă, la cot, rămăsese tot ca un fel de umflătură sub piele. Dar începea să se mărească deja. Ramón redevenea treptat cum se ştia el că fusese înainte. Bine măcar că îi creştea barba, încet, dar promiţător, oricum. Afurisiţii de extratereştrii nu-l transformaseră în muiere.

Eu tot o să vă omor pe toţi pentru asta, nenorociţilor, se gândea. Dar, deşi intenţia şi scopul de a face aşa existau, furia lui părea cumva mai domoală; ca şi cum era un sentiment pe care ar fi *ales* să îl aibă, şi nu o emoţie incontrolabilă, venită din adâncul fiinţei lui. La fel ca dragostea lui pentru Elena. Un sentiment familiar, dar fals cumva.

– Ce vei face cu mine? a întrebat Ramón. Când o să se termine chestia asta. După ce îl omori pe om, ce se va întâmpla cu *mine?*

– Îţi vei fi împlinit *tatecreude,* a spus Maneck.

– Bun şi ce se întâmplă cu cineva care şi-a împlinit *tatecreude?*

– Limbajul tău este defect. A-ţi împlini *tatecreude* înseamnă să te reîntorci la flux.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, a recunoscut Ramón.

– Când funcţia noastră a fost îndeplinită, noi ne vom reîntoarce la flux, a zis el.

Subit, o intuiţie fulgerătoare l-a făcut să se cutremure, şocul revelaţiei fiind atât de intens, încât Ramón s-a întrebat dacă nu fusese resimţit deopotrivă de amândoi prin intermediul *sahaelului.* Ştia acum ce se va întâmpla cu amândoi: vor muri. Vor fi reabsorbiţi în „flux”, indiferent ce era acesta. Odată ce îşi vor fi împlinit *tatecreude*, nu vor mai avea de ce să existe, asemenea unor unelte pe care le arunci, după ce treaba pentru care le-ai folosit a fost terminată.

Poate că Maneck se împăcase cu gândul că trebuia să se supună sorţii, poate chiar accepta cu seninătate acest lucru, însă în ceea ce îl privea pe Ramón, perspectiva morţii constituia încă un motiv de a evada cât mai repede cu putinţă.

– În fine, dacă aşa spui tu, a zis el, pe un ton scârbit.

Ramón a constatat că aceste clipe de odihnă erau mai plăcute decât se aşteptase. Era mai obosit decât crezuse. Dar, de fapt, mersese pe jos o zi întreagă, ieri, după ce fusese la un pas de a pieri din cauza exploziei. Şi dormise prost. În plus, poate că deznădejdea lui Maneck i se transmitea în mod ciudat şi lui, prin *sahaelul* vineţiu încă.

Îl obseda conexiunea dintre poporul lui Maneck şi enyezi, dar nu reuşea să cuprindă cu mintea înţelesul acestei constatări. Un război de anvergură interstelară, care durase veacuri, posibil milenii de-a rândul. O vendetă împotriva seminţiei lui Maneck, o răzbunare fără vreun motiv aparent, în care rasa umană era folosită drept unealtă.

Oamenii fuseseră dintotdeauna câini de vânătoare pentru demonii monstruoşi. Mikel Ibrahim, Martín Casaus, Ramón însuşi. Toţi, mereu. Copoi asmuţiţi prin tufişuri pentru a hăitui creaturi ca Maneck. Concepţia lui despre lume se schimbase radical, ceea ce îl contraria la fel de intens ca ideea ciudată de a fi fost îngemănat, de a avea un dublu. Oricum, de data asta extraterestrul nu-i poruncise să nu mai divagheze. Era liber să gândească orice despre ce i se întâmplase, însă descoperea singur că un biet prospector independent, cum era el, fugind de poliţia guvernatorului, nu era omul potrivit pentru a filosofa pe această temă. Şi că, dacă se concentra prea mult, începea să-l doară capul.

În schimb, a început să se întrebe ce făcea acum Elena. Era aproape amiază şi… câte zile trecuseră de când plecase pe furiş din apartamentul ei, în zori? O săptămână? Mai mult chiar? Nici nu mai ştia exact ce zi era. Ramón nu era credincios de felul lui. Duminica însemna în primul rând că barurile erau închise. Aşa că, poate, azi era o zi oarecare din săptămână; în cazul ăsta, îşi putea imagina cum Elena se trezise când răsărise soarele, făcuse un duş, îşi pusese rochia şi plecase la muncă.

A remarcat, cumva cu indiferenţă, că nu o înşelase niciodată. Omorâse oameni, minţise, furase. O bătuse pe Elena şi fusese agresat de ea, dar niciodată nu frecventase curvele din port de când erau împreună. Nici când se certaseră rău, Ramón nu se încurcase niciodată cu alte femei.

Elena ar fi fost în stare să-l omoare, pe *el şi pe orice femeie* cu care s-ar fi culcat, asta una la mână. Pe urmă, ideea de a găsi o femeie care să considere că ar merita să-i dea atenţie *lui* şi care să vrea să se culce cu el îi provoca o spaimă bolnăvicioasă, consecinţa atâtor ani de frustrări, sau îi crea o stare de detaşare placidă, ce izvora din teama unui posibil refuz. Dar, în afară de toate astea şi spre surprinderea lui, Ramón socotea că un bărbat adevărat nu face aşa ceva. Să te regulezi cu femei care se prostituează pe bani, da. Să o ispiteşti pe femeia prietenului tău, de ce nu?! Să te întâlneşti cu mai multe femei, da – dacă erai genul de fante băftos, care poate să jongleze aşa cu

iubitele. Dar să-ţi înşeli femeia, după ce ai luat-o lângă tine ca să fie a ta? Asta însemna să întreci măsura, cum se spune. Chiar şi atunci când femeia era ca un dihor turbat în piele de om, ca Elena. Chiar dacă nu o iubeai sau nici măcar nu-ţi plăcea de ea prea mult, un bărbat adevărat nu ar face niciodată aşa ceva.

Ramón a tuşit, mascând un început de râs. Maneck şi-a ridicat capul de broască ţestoasă şi s-a uitat spre el, dar izbucnirea lui Ramón nu sugerase, pesemne, prea multă voioşie, încât să justifice urgia *sahaelului.*

– Se dovedeşte că am principii morale, a spus Ramón. N-aş fi crezut, pe cuvânt.

– Şi sunetul acesta… A exprimat uimirea?

– Mda, a zis Ramón. Cam aşa ceva.

– Şi care este motivul de a etala hrana pe creanga copacului? Nu ar fi mai bine să o consumi?

Ramón s-a încruntat nedumerit, iar Maneck a arătat în sus, spre furca din trunchiul copacului unde coroana începea să se ramifice. Acolo, înfăşurat în frunze ce ascundeau aproape complet sângele, se afla cadavrul jupuit al unui popândău. Ramón şi-a pus tubul *sahaelului* pe umăr şi s-a ridicat ca să se uite la mortăciune. Era la fel ca stârvul pe care îl găsise lângă lac. Ascuns, dar ascuns superficial. Se simţea un pic descumpănit de faptul că el nu observase nimic. Fiarele rapace aveau să găsească animalul mort amuşinându-i mirosul, aşa cum găsiseră cadavrul de *jabalí rojo,* pe care îl omorâse Maneck. Geamănul lui Ramón punea ceva la cale. Dar…

Având o senzaţie de conexiune aproape fizică, a înţeles. Şi-a amintit de Martín Casaus, în perioada de început, când fuseseră prieteni. Poveştile lui debitate la beţie, despre cum prinsese nişte *chupacabras,* folosind carne crudă ca să le ademenească într-o groapă…

– Ticălosul naibii, fir-ar el să fie! a înjurat Ramón în barbă, aşezându-se la loc lângă Maneck. *Pendejo* naibii, e complet *nebun!*

– Ce înseamnă aceste cuvinte? s-a interesat Maneck. Etalarea hranei este *aubre!*

– Nu, are o funcţie. Nemernicul ăla ne bagă în ghearele unei *chupacabra,* iar chestiile astea, hrana lăsată în diverse locuri, au rolul de a atrage fiara spre noi.

– *Chupacabra.* E periculoasă?

– Ba bine că nu! Dacă l-ar prinde, l-ar omorî.

– Acest lucru ar submina funcţia lui, a spus Maneck. Acţiunile lui sunt lipsite de sens.

– Nu, nu sunt. Ştie că n-am murit în explozie. Ne-a văzut şi, în plus, mai ştie că ne-am apropiat atât de mult, încât nu va mai avea timp să-şi construiască o plută. Omul e obosit, e rănit şi ştie că îl vom prinde.

Aşa că încearcă să ne aducă în acelaşi loc unde va veni *chupacabra,* sperând că dihania o să ne omoare înainte de a-l omorî pe el. E un risc nebunesc, dar e preferabil ideii de a se da bătut, a spus Ramón, scuturând admirativ din cap. Ne luptăm cu un *cabrón* dur, să ştii!

O secundă Maneck a ridicat umerii nedumerit, dar pe urmă a părut să înţeleagă ce spunea şi ce simţea Ramón. Poate că *sahaelul* îi adusese extraterestrului ceva lămuriri despre perversitatea omenească.

– Noi îl vom găsi pe om înainte să se întâmple, a spus Maneck, ridicându-se cât era de lung.

– Cred şi eu! Altfel, am încurcat-o de tot! a aprobat Ramón.

Capitolul 15

În următoarele două zile, Ramón şi Maneck au bătut pădurea cu piciorul, omul mergând în frunte şi extraterestrul pe urmele lui. Se opreau, când primul trebuia să mănânce şi să bea apă, să facă pipi şi caca, dar de odihnit, se odihneau doar noaptea. Celălalt Ramón înjghebase de mântuială nişte locuri de popas, dormind în scorbura unui pin lovit de fulger sau, în etapa următoare, într-un fel de culcuş amenajat jalnic. Vatra pentru foc şi adăposturile bine construite, din taberele anterioare, nu mai existau acum, iar Ramón ştia de ce. Geamănul lui fugea de-i sfârâiau călcâiele. Se apropiau de sprintul final.

Au mai găsit în drumul lor încă trei popândăi, iar Ramón era aproape sigur că mai fuseseră şi alţii, pe care nu-i observaseră. Traseul lor duhnea a sânge pentru fiarele sălbatice din São Paulo. Şi, din ce în ce mai des, Ramón vedea urme de *chupacabra:* miasme scârboase de bestie pe potecă, copaci scrijeliţi de gheare ascuţite şi, la un moment dat, un ţipăt îndepărtat, sugerând deopotrivă pustietate şi omor.

Maneck rămânea distant şi rezervat, dar părea mai înţelegător decât la început. Cu fiecare noapte de odihnă, extraterestrul căpăta mai multă forţă şi putere de concentrare. Niciunul dintre visele acelea bizare nu-l mai tulburase pe Ramón, iar subiectele legate de *tatecreude* şi ucidere, enyezi şi genocid, nu interveneau în conversaţia lor mai des decât înainte. Amintirile continuau să îl năpădească pe Ramón, din când în când – momente din copilăria lui, întâmplări banale din timpul călătoriei în nava enyezilor, sau legate de sosirea pe planeta São Paulo. Descoperise că reuşea să le ignore mai uşor, dacă făcea efortul de a se gândi doar la momentul prezent şi la drumul lor prin pădure.

În a treia zi, spre amiază, poteca pe care veniseră a ajuns la râu. Marele Río Embudo. Râul era prea lat pentru a avea vizibilitate până pe celălalt mal – ceea ce din depărtare semănase cu o panglică îngustă devenise acum un fluviu limpede, cu apă rece ca gheaţa, care curgea repede la vale. Copacii se înghesuiseră până pe mal, expunându-şi rădăcinile, ca nişte degete groase, răsfirate în undele repezi. Nicio urmă de paşi omeneşti nu desfigura netezimea malului mâlos, dar Ramón ştia precis că dublura lui fusese în acest loc, privind acelaşi peisaj, ca el acum. Dar cu cât timp în urmă? Şi unde se dusese de-aici pentru a-şi construi pluta cu care voia să fugă? Ramón contempla suprafaţa scânteietoare a apei luminate de razele soarelui, lăsându-şi mintea să pritocească asemenea lucruri. Dacă el ar fi fost aici şi liber, fugind de extraterestru şi ferindu-se de *chupacabra, el* ce-ar fi făcut?

Scărpinându-se între firele răzleţe din barbă, s-a întors spre sud şi

a început să păşească în lungul malului. Maneck venea după el fără niciun cuvânt, *sahaelul* săltând între ei ca o funie. Apa susura domol. Într-o altfel de zi, în alte împrejurări, Ramón s-ar fi oprit, poate s-ar fi băgat cu picioarele în apa râului şi ar fi savurat splendoarea locului. Acum însă, în mintea lui vuiau sute de întrebări; oare geamănul lui terminase de construit pluta şi plecase deja spre sud, pe firul apei, sau ce-ar face Maneck, dacă l-ar găsi acum pe celălalt Ramón, şi cât de vast era, de fapt, teritoriul pe care vâna o *chupacabra?* N-a dat glas niciuneia dintre aceste nedumeriri, preferând să se uite atent unde pune piciorul şi să aibă grijă ca *sahaelul* să nu se agaţe de vreun copac şi să-l smucească de gât.

Semnele prezenţei geamănului lui se împuţinaseră acum – nu mai vedea amprente de paşi, iar numărul crengilor rupte la înălţimea normală a unui om care ar fi trecut pe-acolo era din ce în ce mai mic. Nu însemna că geamănul lui, celălalt Ramón, începuse să fie mai precaut, ci doar că în apropierea fluviului mişunau mult mai multe animale din pădure, făcând ca urmele omului pe mal să dispară printre atâtea alte amprente în mâl. Aici erau probabil mai mulţi kyi-kyi, şobolani şi *alces negros.* În mâl, se vedeau urme de copite subţiri, tălpi moi cu degete larg desfăcute, găurelele ca nişte cuneiforme lăsate de *tapanos* şi de ereţi. Fluviul de lângă ei colcăia de vietăţi. Planeta era vie în jurul lor. Iar ei erau doi străini străbătând o lume din care nu făceau parte. Trei străini, dacă îl socotea şi pe celălalt Ramón.

Fluviul cotea leneş spre est, oferindu-i lui Ramón o privelişte superbă a întinderii de apă şi a pădurii de pe celălalt mal, dar ascunzând cumva poteca pe care înaintau. S-a oprit, s-a ghemuit lângă un molid-de-gheaţă căzut pe jos şi a tras un scuipat. Maneck a apărut lângă el şi s-a oprit.

– Omul nu este aici, a spus Maneck, glasul lui răsunând cu ecou peste apă ca o avalanşă îndepărtată.

– E aici. Undeva, aici.

– Poate a mers contra curentului apei, a încercat Maneck. Dacă noi căutăm în direcţia greşită, nu vom putea să îl găsim.

– Bun, dar până la urmă tot va trece plutind pe lângă noi, înţelegi? Din cauza asta vreau să rămânem pe malul apei. Ca să îl putem vedea, dacă trece.

Extraterestrul tăcea.

– Vezi? Nu te-ai gândit la asta, a atacat Ramón.

– Eu nu sunt o unealtă aptă pentru acest scop, a răspuns Maneck, iar penele din creastă s-au agitat, sugerând un fel de disperare.

– Ba să ştii că te descurci foarte bine, a spus Ramón. Dar, dacă nu-l găsim pe *pendejo* până la apusul soarelui, vom avea o problemă. Fiindcă asta ar însemna că el a apucat să…

Zgomotul a fost ca atunci când cade ceva greu; foşnet de frunze,

un fâşâit despicând aerul. Bestia a ţâşnit din copaci aproape pe nesimţite. Abia când Maneck s-a întors spre ea, *chupacabra* şi-a dezgolit colţii şi a ţipat ascuţit.

Ramón văzuse imagini cu *chupacabras* înainte – odată chiar ţinuse în mână pielea cu solzi a unui pui din această oribilă specie. Dar nimic din ce văzuse nu îl pregătise pentru realitatea jivinei din faţa lui. Un animal înalt cât un om şi lung, poate, de vreo trei metri şi jumătate, cu mădulare extrem de puternice şi iuţi. Gheare negre acopereau vârfurile unor labe foarte asemănătoare cu nişte mâini, iar botul lat – cu buze răsfrânte, lăsând să se vadă gingiile roşii – părea prea mic pentru şirurile duble de colţi. Ochii nu licăreau roşii ca la monstrul-butaforie plimbat pe străzi la paradă, ci erau negri ca noaptea. Bestia duhnea de la distanţă a lighioană rapace – carne putrezită, mosc glandular şi sânge împuţit.

Maneck a mişcat din braţ şi energia a explodat pe pieptul *chupacabrei.* Urletul a răsunat strident, iar aerul s-a umplut brusc cu o putoare de păr şi carne arsă, însă lovitura nu a fost suficient de puternică pentru a opri bestia, care a continuat să atace. *Chupacabra* s-a năpustit cu toată greutatea în extraterestru şi, pentru prima oară, Maneck a părut mic. Ramón s-a tras instinctiv în apă, până când a simţit smucitura *sahaelului* în gât. Privea îngrozit şi fascinat încăierarea ameţitoare dintre cei doi monştri – extraterestrul şi bestia. Mintea i se oprise în loc, din cauza fricii, iar glasul lui rostea piţigăiat un *Tatăl Nostru,* fără ca Ramón să-şi dea seama.

Prin *sahael,* Ramón *simţea* cum trupul lui Maneck se lupta cu *chupacabra,* folosindu-şi toată puterea de care mai era capabil. Nu era o înfruntare iremediabil inegală, aşa cum ar fi fost dacă Maneck era om – *chupacabra* era mai puternică şi mai masivă, dar asta nu însemna că Maneck nu avea şanse să o biruiască. Maneck şi Ramón au urlat de durere, la unison, când jivina şi-a înfipt ghearele în corpul lui Maneck, pe lateral, sfâşiindu-i carnea. Dar, pe urmă, graţie braţelor lui lungi, Maneck a reuşit să se impună în faţa bestiei. Ţipetele de luptă ale *chupacabrei* s-au transformat în urlete de panică şi apoi de durere, când Maneck a început să o strângă tot mai tare cu braţele lui ca nişte cabluri. Animalul rapace abia mai putea respira acum. Ramón a auzit cum pârâiau coastele *chupacabrei,* cum jivina horcăia de durere, şi, câteva clipe, a sperat uluit că vor învinge.

Dar apoi *chupacabra* a început să se zvârcolească şi să se sucească, lovind din picioare. O gheară i-a străpuns lui Maneck ochiul rănit, iar o durere insuportabilă, radiind prin *sahael,* l-a înjunghiat pe Ramón în tot corpul. El şi extraterestrul au urlat într-un glas. *Chupacabra* a sărit în spate şi a aterizat în patru labe, pregătită deja să se năpustească la atac din nou. Disperarea lui Maneck era ecoul disperării lui Ramón. *Chupacabra* a sărit, iar Maneck a emis o nouă

împuşcătură de energie. Fulgerul a avut o traiectorie imprecisă, iar impactul corpului *chupacabrei,* care s-a repezit peste Maneck, l-a trântit pe spate. Acum, *chupacabra* îl strângea cumplit pe Maneck între labe, în timp ce cu picioarele dindărăt îşi înfigea ghearele lungi şi ascuţite ca nişte săbii în picioarele şi în pântecele extraterestrului. Ramón urla în chinuri, trăgând de tubul viu al *sahaelului,* ca şi cum ar fi putut să-şi smulgă lesa din beregată.

Şi, spre uimirea lui, Ramón a simţit că i se mişcă în gât ceva – ca şi cum s-ar fi deconectat un cablu, trăgându-i afară din oase şi din nervi nişte cârcei metalici. Aproape că nu mai simţea durerea din trupul lui Maneck: conştienţa dublă pălea. Cu un zgomot ca o alunecare de reptilă, *sahaelul* s-a smuls din el şi s-a întors, ca un şarpe, să biciuiască jivina. Firele dezgolite din capătul *sahaelului* vibrau de energie când au lovit în *chupacabra,* iar bestia a urlat de durere, însă Maneck părea vlăguit, iar nimic din încleştarea luptei de până acum nu avusese efectul de a domoli substanţial atacurile *chupacabrei.* Ramón, stând cu coapsele în apa rece a râului, s-a aplecat să ia nişte pietre cu care să azvârle în bestie – dar pe urmă şi-a venit în fire şi s-a răzgândit.

Era liber, iar în cazul în care *chupacabra* îl omora pe Maneck, *el* era cel care venea la rând. Nu era momentul să se bată. Era momentul să o ia la fugă.

A tras o gură de aer şi s-a scufundat în apă, înotând cât putea el de tare, fiindcă era contra curentului. Zgomotele luptei au dispărut când urechile i s-au umplut de apă. Sub suprafaţa scânteietoare a apei, peşti verzi şi lucioşi înotau netulburaţi de violenţa de pe ţărm. Fine filamente aurii se ridicau din mâlul de pe fundul albiei, lăsându-se îndoite de apă, ca şi cum ar fi indicat direcţia spre mare. Ramón avea grijă să înoate mult deasupra acestor fire aurii, care puteau pişca la fel de rău ca o meduză. Când a scos capul la suprafaţă ca să respire, parcursese deja cel puţin o sută de metri, iar urletele *chupacabrei* se auzeau undeva departe, în spate. A tras o gură de aer şi s-a scufundat din nou.

Primul lui impuls a fost să se îndrepte spre malul opus, dar după câteva secunde a renunţat la idee. Apa era rece ca masa de gheaţă din care izvora, iar adrenalina nu avea cum să învingă efectul hipotermiei. A traversa râul înot însemna moarte sigură. Ramón a virat spre cel mai apropiat mal şi şi-a dat seama, după cum bătea zadarnic din braţe contra curentului, că era în mare pericol. Cursul rapid al fluviului îl trăsese dincolo de meandru, dar totodată mult mai în larg decât ar fi putut ajunge doar înotând. S-a ridicat din nou, călcând apa, lăsându-se purtat de unde ca un dop de plută. Nu mai auzea niciun zgomot de luptă. Ori încleştarea luase sfârşit, ori el ajunsese atât de departe, încât clipocitul apei astupa orice alt zgomot.

A întors capul, clipind tare ca să-şi limpezească ochii, şi a văzut ţărmul. A simţit un gol în stomac.

Haide, Ramón, s-a îmbărbătat el în gând. *Eşti un* pendejo *dur. Poţi face asta.*

S-a răsucit spre malul râului şi a început să înoate voiniceşte de-a curmezişul albiei. Plantele acvatice şi fâşiile de muşchi i-au servit drept repere, în timp ce se sforţa să înainteze spre siguranţa incertă a uscatului. Simţea înţepături în picioare şi în mâini, apoi o amorţeală din ce în ce mai intensă. Îl durea lobul urechilor. Faţa şi pieptul i se umflaseră, ca nişte bucăţi de cauciuc greu, dar a continuat să înoate cu disperare. Nu se putea să moară aşa, în mijlocul apei. Era obligatoriu să ajungă la mal. Asta era *tatecreude* pentru el, ce naiba!

Se concentra asupra mişcărilor trupului – picioarele, braţele, mâinile vânturând apa. Pierduse noţiunea timpului. Nu mai ştia dacă înota de trei minute sau de un ceas sau de o viaţă întreagă. Simţea undele reci ca nişte cuţite care i se înfigeau în corp. S-a poticnit la un moment dat, amăgit de iluzia unei clipe de odihnă.

Era mort. Nu persevera decât din încăpăţânare, iar Ramón Espejo era un om foarte încăpăţânat. Chiar şi atunci când nu făcea decât să se lase purtat de unde, plutind, tot avea grijă să nu înghită apă şi să mai tragă o gură de aer. Şi pe urmă încă o dată. Şi pe urmă încă o dată. Începea să-şi piardă luciditatea şi şi-a amintit de visul în care se făcea că se contopise cu râul, că devenise fluxul însuşi. Curgere nesfârşită. Poate că nici n-ar fi prea rău la urma urmei. Încă o gură de aer, doar ca să poată reflecta la asta. Pe urmă încă o dată.

Salvarea lui a fost un banc de nisip. Albia fluviului se lăţea, pe jumătatea dinspre răsărit adâncimea micşorându-se treptat spre mal. Din nisip ieşeau bucăţi de lemn aduse de apă, ca antenele unei dihănii de coşmar. Ramón a descoperit un buştean care se contura exact la suprafaţa apei. S-a târât pe lemnul negru şi lipicios, îmbrăţişându-l strâns ca pe cineva iubit. Îi era atât de frig, încât nici nu mai dârdâia. Ceea ce nu era bine deloc. Trebuia neapărat să iasă din apă. Avea genunchii în apă încă şi îi amorţiseră picioarele. Ramón s-a muşcat tare de buză până a simţit gustul de sânge, sperând că durerea îi va limpezi mintea, făcându-l să-şi adune puterile.

Era obligatoriu să ajungă la mal. Apoi, să se usuce şi apoi să spere că va reuşi să se încălzească la soare. În bancul de nisip eşuaseră tot felul de resturi de crengi şi vegetaţie aduse de apă în acea buclă a albiei, aşa că avea de ce să se prindă, ca să poată ieşi din râu. Dacă s-ar fi întâmplat să alunece şi să cadă în apă, exista pericolul să nu mai aibă voinţa de a se ridica de-acolo. Trebuia să fie foarte precaut.

Respirând adânc, Ramón a împins la o parte buşteanul salvator şi s-a dus împleticit spre un mic stăvilar de crengi care se împletiseră strâns cu fire de iederă şi fâşii de scoarţă de copac. De acolo s-a

mutat pe un bolovan turtit. Apoi, pe un alt buştean plin de mâzgă lipicioasă. Şi apa îi venea doar până la glezne. Ramón a ieşit încet, aproape târându-se, pe uscat. S-a prăbuşit pe jos, a râs anemic şi a vomitat o cantitate imensă de apă de râu. Veşmântul primit de la extraterestru era ud leoarcă şi atârna greu pe el, iar pantofii îi pierduse undeva în râu. Cu degetele înţepenite şi umflate ca nişte cârnaţi, şi-a smuls haina de pe piele şi s-a lungit gol pe spate, căznindu-se cu ultima fărâmă de voinţă să stea cu faţa spre soare.

Nu somnul l-au răpus şi nici moartea, fiindcă la un moment dat a simţit că îşi vine în simţiri şi s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. Soarele se deplasase pe cer, cât trei palme lipite una lângă alta, coborând spre cerul dinspre apus. Dinţii îi clănţăneau în gură ca un tub elevator reglat prost. Avea mâinile şi picioarele vinete, nu negre, ceea ce ar fi fost mai grav. Veşmântul pe care îl azvârlise de pe el se uscase la soare. Ţesătura era caldă. A reuşit cumva să-şi tragă roba aceea pe el şi a rămas aşa, cu braţele în jurul genunchilor, râzând şi plângând. Locul unde avusese *sahaelul* înfipt în gât era anormal de fierbinte. Pielea din jur era netedă ca o piatră de râu şi inertă ca o cicatrice urâtă. Frecând cu vârful degetelor peste punctul de inserţie, Ramón încerca să absoarbă noua realitate. Izbândise. Era liber. Privea necuprinsul apei, cu un sentiment de veselie şi stupoare. Da, reuşise să scape!

Nu i-a trecut prin minte că împletitura de crengi de pe bancul de nisip era bizară, de fapt, în acel loc, decât abia când a auzit o răsuflare tăioasă în spatele lui şi, întorcându-se, a văzut o imagine familiară şi incredibilă totodată. Celălalt Ramón era postat la marginea lizierei. Dezbrăcat până la brâu, purta doar un fel de şort improvizat din nişte pantaloni cu cracii retezaţi grosolan. O claie de păr brunet i se ridica zbârlită din creştetul capului. Avea mâna dreaptă înfăşurată într-un bandaj înnegrit de sânge uscat, iar în stânga ţinea vechiul cuţit de vânătoare; era ars de soare, iar de umăr îi atârna rucsacul de teren. Rucsacul lui Ramón. Acum înţelegea. Crengile acelea de pe bancul de nisip nu se împletiseră singure cu scoarţă de copac, ci erau nişte rămăşiţe dintr-o plută făcută la repezeală. Iar acum, apa curgătoare a râului şi cruda ironie a zeilor îi adusese pe ambii Ramón în acelaşi loc în acelaşi timp, eşuaţi amândoi pe acelaşi banc de nisip.

S-a ridicat cu mişcări lente, nesigur pe picioare, încercând să nu-şi sperie geamănul. A ridicat o mână în semn de salut. Din cauza fricii, i se pusese un nod în gât. Dublul lui a făcut un pas îndărăt, zgâindu-se fioros la el:

– Tu cine naiba mai eşti? a întrebat omul.

Partea a treia

Capitolul 16

Mintea lui Ramón reacţiona cu încetineală. Trebuia să spună ceva, însă niciunul dintre răspunsurile care îi veneau pe buze nu i se părea potrivit. *Eu sunt Ramón Espejo* şi *Eu sunt tu* şi *De ce să-ţi spun eu ţie,* pendejo, *cine sunt eu?* A deschis gura, a închis-o la loc şi a văzut cum şocul din ochii geamănului lui se preschimbă în altceva, cu mult mai periculos. Degetele omului s-au încleştat mai strâns pe cuţit.

– Extratereştrii! Sunt extratereştrii mai încolo! a rostit pe nerăsuflate Ramón. M-au luat prizonier. Trebuie să mă ajuţi!

Mesajul şi-a atins scopul. Celălalt bărbat s-a mai detensionat un pic. Întorcând capul, s-a uitat la Ramón, măsurându-l din priviri; ochii lui radiau încă suspiciune, dar nu mai sugerau atâta violenţă ca la început. Ramón s-a aplecat în faţă, mişcându-se lent şi având grijă să nu facă vreun gest care l-ar fi putut speria pe celălalt.

Ramón s-a uitat la el, cu atenţie, pentru prima oară, cuprins de o bizară fascinaţie. În fond, deşi memoria lui îi spunea altceva, aceasta era prima fiinţă umană pe care o întâlnea aievea! Geamănul lui era murdar şi neîngrijit – barba mijită, care îi umbrea adesea bărbia, era deja ca o pâslă mâncată de molii. Ochii lui negri scăpărau de neîncredere. Mâna dreaptă a omului era înfăşurată într-o cârpă îmbibată de sânge coagulat; Ramón şi-a dat seama, cu o senzaţie de profund vertij, că sub bandajul acela mizerabil şi împuţit lipsea un deget. Un deget din care *el* fusese plămădit.

Dar nici celălalt Ramón nu arăta în regulă. Se aşteptase să fie cumva ca şi cum s-ar fi privit în oglindă, dar nu era aşa. Chipul pe care se obişnuise să-l vadă în imaginea reflectată nu semăna cu acesta. Era mai degrabă ca şi cum ar fi urmărit nişte înregistrări video cu el însuşi. Poate, se gândea el, trăsăturile lui nu erau atât de simetrice cum îşi închipuise el. De asemenea, vocea era mai ascuţită decât credea el despre glasul lui, şi un pic plângăreaţă. Vocea pe care o auzea şi o detesta când se asculta înregistrat pe o bandă. Bărbia bărboasă a celuilalt Ramón ieşea în afară agresiv.

Dar oare *el* cum arăta văzut de ochii geamănului lui? Păr mai fin. Mai puţine riduri şi adâncituri pe piele. Fără cicatrice, cu perciuni subţiratici. Probabil că părea mai tânăr. Iar în cazul în care celălalt Ramón nu avea senzaţia că se vedea pe sine, însemna ca n-ar avea niciun motiv să bănuiască, de fapt, ce îi făcuseră extratereştrii. Avantajul lui Ramón era că *el* ştia ce se întâmplase, cine era şi tot ceea ce ştia celălalt om. Avantajul celuilalt om era că nu fusese la un pas de a muri înecat. Şi că avea un cuţit.

– Te rog, a spus Ramón, încercând să inventeze ceva ca să pară mai plauzibil. Trebuie să ajung înapoi la Râpa Scripcarului. Ai cumva o furgonetă?

– Arăt eu a unul care ar avea o furgonetă, fir-ar să fie? a zis celălalt

om, ridicând braţele lateral ca Hristos pe cruce. De-o săptămână tot fug hăituit de creaturile alea afurisite. Cum se face că ai scăpat din ghearele lor, tocmai aici şi acum, eh?

Bună întrebare! Nu se aflau lângă instalaţia din munte a extratereştrilor, iar sincronizarea părea prea ticluită. Ramón şi-a umezit buzele.

– E prima oară când m-au scos afară, a zis Ramón, optând să nu se abată prea mult de la adevăr. Mă ţineau într-un rezervor. Sub un munte, încolo spre nord. Mi-au spus că vânau pe cineva. Cred că se foloseau de mine. Ca să vadă cu ce mă hrănesc şi chestii de genul ăsta. Cred că nu aveau prea multe informaţii. Înţelegi la ce mă refer. Informaţii despre oameni.

Celălalt om reflecta concentrat. Ramón încerca să nu privească spre cuţit. Mai bine să uite amândoi de existenţa armei albe. S-a auzit vorbind în continuare, cu o voce subţire şi stridentă. Părea înspăimântat.

– Am încercat să mă împotrivesc, dar mi-au pus chestia asta. În gât. Exact aici, se vede unde era înfiptă. Dacă făceam ceva ce nu le convenea, mă zgâlţâiau cumplit. Am mers pe jos zile în şir. Te rog, omule, nu mă lăsa aici!

– Nu te voi lăsa aici, a răspuns celălalt om, cu scârbă în glas, poate chiar cu un fel superioritate. Şi eu fug din calea lor. Mi-au aruncat în aer furgoneta, dar le-am făcut şi eu nişte scheme. I-am paradit şi eu binişor!

– Vasăzică tu le-ai făcut-o?! a întrebat Ramón, pe un ton ce se voia admirativ, şi nicidecum fals. Tu ai aruncat în aer *yunea?*

– Yu… ce?

Încă o scăpare de acest fel şi o încurca definitiv, şi-a zis Ramón. Ţine-ţi firea, *cabrón.* Măcar până când cuţitul va ajunge în mâna *ta.*

– Cutia aia zburătoare a lor. Aşa o numesc ei.

– Hm, a zis celălalt om. Mda. Eu le-am făcut-o. Te-am văzut şi pe tine. Vă pândeam din umbră.

– Deci ai văzut chestia aia pe care mi-au băgat-o în gat.

Celălalt om nu prea avea chef să admită că povestea lui Ramón ar fi fost cât de cât adevărată. Ramón şi-a dat seama din atitudinea omului că decisese să nu-l ucidă.

– Cum ai reuşit să fugi? a întrebat celălalt om.

– *Chupacabra* l-a omorât pe extraterestru. A apărut ca din senin. Lesa s-a desprins în timp ce se luptau, iar eu am reuşit să ajung până aici.

Celălalt bărbat zâmbea ca pentru sine. Ramón a preferat să-i lase iluzia că nu se prinseseră de stratagema lui cu popândăii morţi. Foarte bine, lasă-l să se creadă deştept şi să-i considere pe toţi ceilalţi nişte proşti.

– Cum te cheamă, apropo? a întrebat celălalt om.

– David, a spus Ramón, alegând un nume la întâmplare. David Peñasco. Locuiesc mai încolo, în Amadora. Lucrez la banca Union Trust. Plecasem în drumeţie de unul singur, cam acum o lună, poate. M-au capturat în timp ce dormeam.

– Union Trust are o filială în Amadora? a întrebat celălalt om.

– Da, sigur, a răspuns Ramón.

Nu ştia dacă era adevărat, nu ştia dacă existau nişte amintiri care nu-i reveniseră încă în memorie şi care ar fi putut demonta toată povestea lui, aşa că a preferat să mintă cu seninătate, rugându-se să scape basma curată. „S-a înfiinţat acum vreo şase luni."

– Pe naiba! a spus celălalt om. În fine, mişcă-ţi fundul, David. Trebuie să ne apucăm de treabă, dacă vrem să plecăm dracului de-aici. Am început să construiesc o plută, cam o treime din ea e gata. Dacă vrei să vii cu mine, pune mâna şi munceşte. Poate mai târziu o să-mi povesteşti şi mie ce ştii despre nemernicii ăia de sub munte.

Celălalt om s-a întors cu spatele şi a pornit spre pădure. Ramón l-a urmat.

Poieniţa se afla cam la douăzeci de metri mai încolo, între copaci. Omul nu se mai obosise să facă vreun adăpost şi nici o vatră pentru foc. Nu era un loc unde să stai, ci un fel de şantier de construcţii. Patru snopi de stuf, ca un fel de bambus, erau legaţi laolaltă cu fâşii din scoarţă de molid; ţesutul vegetal exterior al tulpinilor, foarte roşu, părea acum dat cu lac. Un fel de platforme plutitoare înguste, s-a gândit Ramón. Îmbinaţi cu împletituri din ramuri subţiri şi lăstari, ciopliţi cu lama crestată a cuţitului, snopii de stuf aveau şanse să plutească. Nu putea să iasă ceva foarte etanş – apa îi va uda la picioare şi la fund, dacă nu găseau ceva cu care să căptuşească suprafaţa plutei. Iar snopii erau cam mici, cu îmbinări cam largi. Oricum, era impresionant de-a dreptul când te gândeai că pluta aceasta, rudimentară cum era, fusese făcută de un om rănit la o mână şi hăituit de un monstru infernal, dar, din păcate, un om n-ar fi putut ajunge cu aşa ceva pe firul apei în jos, până la Râpa Scripcarului. Şi cu atât mai puţin *doi* oameni, desigur.

– Ce? a zis celălalt om.

– Mă uitam doar, a răspuns Ramón. Vom avea nevoie de mai mult stuf. Vrei să tai eu nişte tulpini? Trebuie numai să-mi arăţi unde ai găsit stufărişul…

Omul analiza propunerea, cu o mutră acră şi înţepată. Ramón ştia ce calcule se derulau în spatele ochilor negri ai celuilalt om. Ramón – ori David, cum l-o chema acum – putea să taie mai repede stuful decât omul rănit la mână, dar asta însemna să-i dea cuţitul.

– Tai eu, a propus omul, arătând spre inima pădurii, departe de râu. Tu du-te să cauţi nişte crengi pe care să le punem între snopi. Şi

ceva de mâncare, eventual. Ne întâlnim aici înainte de asfinţit. Vom încerca să terminăm porcăria asta de plută, ca să putem s-o ştergem de-aici, pe apă în jos, mâine dimineaţă.

– Da, ok, a spus Ramón.

Omul a tras un scuipat şi a pornit spre sud, lăsându-l singur. Ramón s-a scărpinat la cot, unde cicatricea noduroasă începea să se refacă, după care a pornit printre copaci, afundându-se în lumina întunecoasă a pădurii. Şi-a dat seama că nu-l întrebase pe om care era numele lui. Normal, din moment ce ştia oricum. A început să se teamă însă că omisiunea aceasta ar putea să i se pară dubioasă celuilalt Ramón. Trebuie să fie mai precaut.

Şi-a petrecut restul zilei târând crengi rupte şi frunze late înapoi în luminiş, încercând totodată să născocească informaţiile pe care celălalt aştepta să le audă de la el. S-a oprit la un moment dat, ca să mănânce nişte melci, dar, crudă, carnea din cochilie i s-a părut mai sărată şi scârboasă. Oricum, n-ar fi avut timp ca să pregătească altceva. Încerca să nu se întrebe cum se terminase lupta dintre Maneck şi *chupacabra*, care dintre ei pierduse şi care stătea încă la pândă în pădure, vânându-l. A se frământa acum cu asemenea ipoteze n-ar fi schimbat cu nimic ce avea de făcut, aşa că n-avea niciun rost să piardă vremea gândindu-se la asta.

Până la apusul soarelui, el şi geamănul lui adunaseră încă şase snopi de stuf şi cam o treime din crengile de care aveau nevoie ca să construiască platforma plutei. Omul părea încântat de mormanul de frunze moi adunate de Ramón, deşi nu s-a obosit să-i spună. Ramón a fiert două porţii de melci, iar geamănul lui a prăjit un dragon-cu-aripi – un fel de pasăre-şopârlă care trăieşte printre crengile joase ale copacilor. Dragonul se zvârcolea sinistru în foc, de parcă ar fi fost încă viu, deşi îi scoseseră ambele creiere şi îi scurseseră din corp tot sângele subţire şi străveziu.

Sporovăiau tot felul de nimicuri, Ramón având grijă să-l întrebe pe celălalt cum îl cheamă şi cu ce se ocupă. Pe urmă, au făcut planurile pentru a doua zi – cum să care crengile şi snopii până pe malul apei, unde să le asambleze, câte tulpini de stuf era nevoie să mai taie şi dacă n-ar fi trebuit, poate, să mai facă rost de nişte fâşii de scoarţă, pe care să le folosească pe post de funie.

– Se vede că ai mai făcut aşa ceva, a zis omul, iar pe Ramón l-a cuprins disperarea la gândul că se dăduse de gol, arătând cât era de priceput.

– Fac un fel de explorări în natură. Atunci când pot. În cea mai mare parte a timpului stau înţepenit la un birou, a explicat Ramón, încercând să pară măgulit. Funcţionar bancar. Asta e. Dar ies bani frumoşi.

– Nu faci niciodată prospectări pe teren?

– Nu, a spus Ramón. Doar drumeţii, tabără în aer liber. Mă bucur de privelişti. Chestii de genul ăsta. Scap un pic de lume pentru un timp.

Expresia celuilalt s-a mai îmbunat cumva, exact cum se aşteptase Ramón. Se simţea parcă vinovat că jongla aşa cu sentimentele omului.

– Dar tu? a întrebat Ramón, iar geamănul lui a ridicat din umeri.

– Sunt plecat mult timp pe teren, a răspuns el. Nu prea am ce face în oraş. Se trăieşte binişor, dacă eşti competent în ce faci. În perioade bune, scot şase, poate chiar şapte mii de biştari.

Asta era o exagerare grosolană. Ramón nu încasase niciodată mai mult de patru miare, chiar în cele mai bune faze. Două mii jumate era cumva, în medie, câştigul lui, dar fuseseră sezoane când nu-i ieşise mai mult de o mie în total. Privirea ochilor negri ai celuilalt Ramón părea cumva sfidătoare, aşa că a preferat să clatine din cap, prefăcându-se uimit.

– Asta-i grozav, a comentat Ramón.

– Nu-i dificil, dacă te pricepi la treabă, a zis celălalt om, rezemându-se comod.

– Ce-ai păţit la mână? a întrebat Ramón.

– Blestemaţii ăia de extratereştrii, a răspuns omul, începând să-şi desfacă bandajul scorţos. Trăgeam în ei, când subit revolverul mi-a explodat în mână. Am rămas cu mâna paradită.

Ramón s-a tras mai aproape. La lumina focului, era dificil să-ţi dai seama în ce măsură roşeaţa aceea era o porţiune de carne umflată sau doar o reflexie a flăcărilor. Pielea palmei arăta ca o bucată de carne de vită uitată afară peste noapte. Acolo unde fusese degetul arătător era acum un ciot, cu pielea arsă şi cicatrizată, având un aspect straniu, argintiu şi opalescent, deloc urât.

– Ţi-ai cauterizat rana, a spus el.

Mintea lui s-a întors în timp la locul de tabără unde găsise tabachera, iar Maneck îi dezvăluise istoria dedublării lui. Ăsta era motivul pentru care omul zăbovise mai mult acolo. Încercase să îşi revină, după şocul tratamentului pe care şi-l aplicase singur.

– Da, a povestit omul, pe un ton tărăgănat, denotând cumva cât de mândru era de ce făcuse. Am încins cuţitul în foc până s-a făcut roşu incandescent şi l-am folosit ca să fac asta. N-aveam încotro. Mă umplusem tot de sânge. A trebuit să tai şi o bucată de os.

Ramón şi-a înfrânat un zâmbet. El şi geamănul lui erau nişte tipi duri şi rezistenţi. Cumva, se simţea şi el mândru, ştiind ce făcuse celălalt om.

– Febră? a întrebat el.

– Da, puseuri, a recunoscut omul. Nu mi s-a înroşit braţul totuşi. Ceea ce înseamnă că nu m-am infectat. Altminteri, aş fi fost mort acum, eh, ce zici? Ia povesteşte-mi şi mie cum te-au prins afuriseniile

alea de extratereştri.

Ramón a început să-şi depene povestea. În urmă cu o lună, aproximativ, a venit în excursie, singur, prin pustietăţile nordului. Carmina, iubita lui, îl părăsise, iar el simţise nevoia să se izoleze departe de lume, unde ea nu avea cum să-l găsească, iar prietenii nu aveau cum să-l compătimească. Văzuse o cutie zburătoare, se dusese să investigheze, dar extratereştrii îi făcuseră ceva – îl trântiseră pe jos şi îl drogaseră. Nu-şi amintea mare lucru din acea etapă. Pe urmă, stătuse captiv într-un rezervor, până când l-au scos de-acolo şi i-au spus să plece la vânătoare. Era o poveste destul de simplă, încât să o poată ţine minte, şi nici prea departe de adevăr, încât să existe riscul de a fi prins pe picior greşit. Şi era foarte probabil ca Ramón, *celălalt,* să fie impresionat de necazurile prin care trecuse. I-a povestit despre explozia care distrusese *yunea,* despre marşul forţat, atacul violent al *chupacabrei,* felul cum reuşise el să scape. S-a prefăcut uluit, când omul i-a explicat strategia cu stârvurile de popândău. Începea însă să-l agaseze trufia celuilalt, care aştepta mereu laude pentru deşteptăciunea şi ingeniozitatea lui. Dacă Ramón nu mişca aprobator din cap sau nu reacţiona admirativ la momentul potrivit, geamănul se uita urât la el.

Toată povestea era o manipulare de la cap la coadă. Şi părea să funcţioneze. Când Ramón i-a explicat cum a simţit el nevoia să se rupă de civilizaţie, considerând că orice compătimire din partea prietenilor ar fi umilitoare, ca o batjocură, omul a mişcat din cap, plin de înţelegere. Iar când povestea a ajuns la sfârşit, nu a făcut niciun comentariu. Nici el n-ar fi făcut. Un bărbat adevărat nu se pretează la aşa ceva.

– Facem cu rândul la somn? a întrebat omul.

– Sigur, a zis Ramón. E mai bine aşa, probabil. Stau eu de gardă primul. Nu sunt aşa obosit.

Era o minciună. Era vlăguit, de fapt, dar perioada cât zăcuse într-o stare de letargie totală, după ce se târâse afară din râu, fusese cumva ca un somn. Celălalt Ramón nu avusese nici măcar atâta repaus. Şi, oricum, cel mai bine era să se comporte cum s-ar comporta un funcţionar de bancă din Amadora, care vrea să intre în graţiile salvatorului lui.

Omul a ridicat din umeri şi i-a oferit cuţitul. Ramón a ezitat câteva clipe, pe urmă l-a luat. Mânerul de piele cumva lipicios, greutatea echilibrată între cele două părţi ale cuţitului. I se părea ceva familiar, dar totodată diferit de ce ţinea el minte. Reflectând câteva momente, a conchis că, de fapt, corpul lui se schimbase: niciodată nu ţinuse cuţitul în mână, fără bătăturile acelea din palmă. Celălalt om a interpretat greşit expresia lui.

– Nu-i cine ştie ce, a conchis el. Dar altceva mai bun nu avem. Nu

poţi răpune cu el o *chupacabra* sau vreo hienă-roşie, dar…

– Nici o problemă, a zis Ramón. Mulţam.

Omul a mârâit ceva, s-a lungit pe jos şi s-a întors cu spatele la foc. Ramón a cântărit cuţitul în palmă din nou, încercând să se acomodeze cu el în mâna acum diferită. Tovărăşii lui de drum – oameni şi extratereştri –, ciudaţi cum erau, nu păreau să se sinchisească de faptul că îi puneau la dispoziţie o armă albă. Maneck procedase aşa, ştiind că nu risca nimic. Omul procedase aşa, fiindcă presupunea că Ramón era un aliat. Era o greşeală pe care şi *el* ar fi făcut-o. Categoric.

Ramón privea atent în bezna pădurii, având grijă să nu se lase orbit de lumina anemică a focului lor modest, ceea ce i-ar fi diminuat acuitatea vederii. Se gândea ce opţiuni avea. Omul îl acceptase, deocamdată. Dar era drum lung până la Râpa Scripcarului, iar dacă era adevărat ce-i spusese Maneck, Ramón va începe să semene tot mai mult cu el însuşi dinainte de a fi venit în pustietăţile nordului. Mai devreme sau mai târziu, omul şi-ar da seama că era ceva dubios la mijloc. Şi, chiar dacă nu şi-ar da seama, Ramón nu-şi imagina ce ar putea face după ce ajungeau înapoi în colonie. Ar fi greu să convingă vreo instanţă că el era, în mod autentic şi real, Ramón Espejo. Iar enyezii ar putea decide că trebuia să moară şi el la fel ca poporul lui Maneck. Nimic bun nu putea ieşi din apariţia celor doi Ramóni, veniţi împreună de pe coclauri.

Înţelept ar fi să-l ucidă pe om. Avea un cuţit, geamănul lui sforăia şi era rănit. O tăietură rapidă la beregată, şi problema ar dispărea. El şi-ar vedea de drum spre sud, şi-ar relua viaţa dinainte, iar oasele celuilalt om n-ar fi descoperite niciodată. Asta era necesar să se întâmple.

Şi totuşi, nu se simţea capabil de o asemenea faptă.

În ce împrejurări ucizi? îi răsuna în minte întrebarea lui Maneck. Ramón s-a aşezat jos, aşteptând să treacă orele cât trebuia să stea de veghe, dar simţea că îi era din ce în ce mai greu să răspundă la întrebare.

Când s-a crăpat de ziuă, s-au apucat să lucreze din nou la construirea plutei. Ramón a legat din nou platformele din snopi de stuf, reuşind să strângă mai bine fâşiile lemnoase care ţineau loc de funie. Au calculat câte crengi le-ar mai trebui ca să termine platforma. Au stabilit rapid cantitatea necesară. Ramón şi celălalt om abordau problemele în acelaşi mod, ajungeau la aceleaşi concluzii. Singura diferenţă reală venea din refuzul geamănului de a lăsa pe seama lui o parte mai mare din muncă. Era logic ca omul teafăr să facă treaba mai grea, însă geamănul lui ţinea morţiş să-l facă pe conţopistul de la banca din Amadora să-şi vadă lungul nasului, iar Ramón recunoştea

perfect impulsul, ştiind că nu avea rost să îl contrazică.

La amiază, adunaseră suficiente materiale pentru a asambla pluta. Ramón a confecţionat un fel de harnaşament din două crengi tăiate şi un lujer lung, de iederă albastră, folosindu-l pentru a trage stuful şi crengile la vale, spre malul apei. Omul l-a lăsat să facă asta, mulţumindu-se să care în braţe coaja de copac şi frunzele late. De aici, Ramón a dedus că geamănul lui se simţea, probabil, obosit.

Bancul de nisip era mai mic decât ţinea minte Ramón, dar la fel de plin de aluviuni şi resturi de vegetaţie. Fără să se consulte cu omul care păşea în urma lui, a tras materialele până pe mal în jos. Bancul de nisip forma un ochi de apă liniştită. Locul unde se forma o bulboană era foarte nimerit pentru a face proba plutei lor, înainte de a se lansa în undele repezi ale fluviului.

Scuturând din umeri, Ramón a lăsat hamurile jos şi s-a ghemuit pe vine, lângă apă. În suprafaţa liniştită a apei îşi vedea imaginea reflectată şi pe geamănul lui stând în picioare, în spatele lui. Doi bărbaţi, similari, dar nu identici încă. Barba care începuse să-i crească lui Ramón era mai moale şi mai deschisă la culoare. Părul îi stătea mai lipit de cap decât înainte, schimbându-i un pic forma feţei. Totuşi, ar fi putut să fie fraţi. Ştiind unde să se uite exact, vedea locul unde aluniţele de pe obrazul şi gâtul geamănului lui îşi găseau corespondentul în porţiunile de piele decolorată de pe obrazul şi gâtul *lui.* Simţea înţepături în cicatricea de pe burtă.

– Nu-i rău, a zis omul şi, cu un aer gânditor, a tras un scuipat în râu, tulburând oglinda apei.

Avea să iasă o plută mare. Forţa gravitaţiei, care era mai scăzută pe planeta São Paulo, lăsa copacii să crească mai rapid, aşa că, în loc să piardă vremea tăind în două lăstarele verzi, le-au folosit întregi şi lungi cum erau. Nu era lux, dar puteau să încapă confortabil amândoi.

– Ar trebui să-i punem totuşi un coviltir.

– Adică un fel de cabină? a întrebat Ramón, uitându-se la mormanul de beţe din faţa lui.

– Da, un mic adăpost. Ceva în care să putem dormi, să ne ferim de intemperii. Iar dacă am avea lemne suficiente, am putea adăuga şi un grătar pentru foc. Aşternem pe fund un pat de frunze, umplem deasupra cu nisip uscat, cam două lăţimi de palmă, şi putem să ne încălzim la foc, pe râu, când se face frig.

Ramón s-a uitat pieziş la om, apoi în susul apei, înapoi spre locul unde Maneck şi *chupacabra* isprăviseră lupta. Încerca să îşi dea seama cât timp înotase şi cât de departe, faţă de locul din care pornise. Nu ştia exact. I se păruse că durase o veşnicie şi că lăsase în urmă o distanţă uriaşă. Dar fusese la un pas de moarte, aşa că impresiile lui nu erau, probabil, prea fiabile.

– Hai să facem amenajările astea ceva mai încolo, în josul râului, a

zis el. Aş vrea să plecăm de-aici cât mai repede.

– Ţi-e frică? a ricanat omul.

Tonul fusese provocator, iar Ramón a simţit cum îl cuprind furia şi ruşinea în acelaşi timp. Sesiza frustrarea din sufletul celuilalt, furia clocotind permanent, gata să izbucnească la cel mai mic pretext, dorinţa de a lovi în alţii, ştiind că se simţea bine dacă putea jigni pe cineva: îl simţea pe geamănul lui ca pe sine însuşi. Trebuia să aibă mult tact, fiindcă exista altminteri riscul de a se lua la bătaie, ceea ce nu-şi puteau permite acum.

– Să-mi fie frică să înfrunt o căcăcioasă de *chupacabra,* cu un cuţit şi un băţ în mână, ha? a zis el. Cui îi e frică de o jivină de-asta e ori tâmpit, ori ţicnit.

Expresia omului s-a înăsprit la auzul insultei implicite. Dar a ridicat doar din umeri, chipurile dezinvolt.

– Oricum, suntem doi, a comentat el, întorcându-se cu spatele. Am putea să-i venim de hac.

– Poate, a zis Ramón, ignorând intenţionat minciuna evidentă.

Puteau ei să vină de hac unei *chupacabra,* aşa cum puteau să fluture mult şi bine din braţe, amăgindu-se ca ar ajunge în zbor la Râpa Scripcarului. Dacă îl contrazicea însă în continuare, riscau să se ia la bătaie.

– Dar dacă a învins *extraterestrul,* la asta te-ai gândit?

– Adică extraterestrul să fi omorât o *chupacabra?* a întrebat omul, pe un ton sceptic.

Putea avea tupeul de a pretinde că ei doi ar reuşi să omoare fiara, dar mintea lui nu concepea că Maneck ar fi în stare să biruie jivina. Ramón păstra un aer sobru.

– Părea să aibă şanse, încă de când am fugit eu de-acolo, a zis el. Extraterestrul avea un fel de puşcă şi a tras cel puţin de două ori în *chupacabra.* Fiara era slăbită deja. Oricum, doar nu era să rămân acolo ca să văd cum se termină, nu crezi? În plus, dacă afurisitul ăla de extraterestru este încă în viaţă şi are încă puşca, mai bine să nu ne prindă, crede-mă.

– Perfect, a zis omul. Dacă te face mai fericit, o să coborâm pe râu în jos, o zi-două. Pe urmă, putem să tragem la mal undeva, ca să facem amenajările – adăpostul şi vatra pentru foc. Eventual, verificăm tot atunci şi starea plutei, ca să fim siguri că legăturile au rămas solide.

Asta fusese o aluzie răutăcioasă. Omul făcea încă pe grozavul, susţinând că se pricepea mai bine să strângă legăturile decât Ramón, care avea două mâine tefere, deşi el nu lucra decât cu o mână.

În alte împrejurări, Ramón ar fi muşcat din momeală, s-ar fi ofensat şi ar fi sărit la bătaie. Nu şi acum, însă. *Perfect*, pendejo, se gândea Ramón. *N-ai decât să mă întărâţi cât pofteşti. Ştiu cât de speriat eşti*

şi tu.

– Bun planul, a fost tot ce-a spus.

Operaţiunea de a prinde împreună câteva crengi, pe care apoi să le lege de platformele plutitoare făcute din stuf, era de durată. Dar nu ceva foarte complicat. Ramón şi-a găsit un ritm, ca un fel de ritual repetat cu perseverenţă – aşeza lemnele laolaltă, lega snopul de o platformă de stuf, pe urmă de cealaltă, iar apoi în centru, unde se intersecta cu alt snop. Unu, doi, trei, patru, pe urmă din nou, de la capăt. Îl captiva această muncă fizică, deşi mâinile şi picioarele, neprotejate de stratul cornos al bătăturilor, începeau să-l doară şi să se umple de băşici. Ignora durerea, făcea parte din destin: dacă omul de lângă el fusese în stare să-şi taie singur un os de la deget, Ramón putea să suporte şi el să-şi julească palmele un pic.

Geamănul se căznea să lucreze şi el în acelaşi ritm alert, însă infirmitatea de la mână îl încetinea mult. Ramón simţea cum creşteau ciuda şi frustrarea în *celălalt,* care nu concepea ca un prăpădit de funcţionar de bancă să-i dea *lui* lecţii. Când soarele a început să se ridice deasupra coroanelor înfrunzite ale arborilor, Ramón a observat, cu o oarecare satisfacţie, că pe bandajul omului apăruseră pete proaspete de sânge.

În final, au aşternut frunzele late peste crengi, împletindu-le ca un fel de rogojină. Nu formau un pat perfect etanş, dar asigurau un strat izolator pe plută: în felul acesta, puteau spera că nu vor sta cu fundul în apă pe toată durata călătoriei lor pe fluviu, spre sud. Pluta nu era prea arătoasă. Nu exista cârmă, ci doar un fel de vâslă improvizată, cu care să poată dirija ambarcaţiunea la pupa. Nu avea o suprafaţă mai mare de doi metri pătraţi şi jumătate: o mărime potrivită pentru un ring de box, eventual, dar ca mijloc de transport părea cam înghesuit. Oricum, important era să plutească pe fluviul imens, suficient cât să îi ducă până la Râpa Scripcarului. Când au lansat-o pe mica lagună, au constat că nu se duce la fund, iar când s-au suit amândoi pe ea s-a dovedit rezistentă şi sigură.

– Nu-i rău deloc, David, a zis geamănul lui. Ai făcut o treabă bună, să ştii!

– *Amândoi* am făcut o treabă bună, a convenit el. Vrei să ieşim de-aici?

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, au auzit un sunet – ţipătul gâlgâit al unei *chupacabra,* undeva în depărtare. Un strigăt de durere. Ramón a simţit un gol în stomac, iar celălalt om s-a făcut livid la faţă.

– Mda, a zis geamănul. N-ar strica s-o ştergem de-aici.

Vâslind, Ramón a împins pluta din spatele bancului de nisip, spre mijlocul fluviului, unde curenţii erau mai iuţi. Celălalt om stătea ghemuit la marginea plutei, privind înapoi. Nici fiara, nici Maneck nu au apărut din pădure, iar urletul dinainte nu s-a mai repetat.

Instalându-se acum la proră, Ramón se gândea că scăpaseră ca prin urechile acului dintr-o mare primejdie, probabil. Încă o noapte pe mal s-ar fi terminat oribil pentru ei. Poate încă un ceas, chiar. Fir-ar să fie, bine măcar că omul *celălalt* făcuse eforturi să ţină ritmul cu el! Şi foarte bine că Ramón nu avusese inima să-l ucidă în somn. Un om, de unul singur, nu ar fi putut niciodată să termine pluta la timp.

Dar ţipătul animalului rapace – fie şi în suferinţă, cum părea – îl umplea de o stranie melancolie. Dacă *chupacabra* trăia însemna că Maneck murise. *Athanaiul* cohortei lui fusese ucis, în încercarea de a-şi ocroti poporul de violenţa care îl hărţuise de-a lungul galaxiilor şi al veacurilor. Şi creatura care îl împiedicase pe Maneck să-şi împlinească *tatecreude?* Un maimuţoi obraznic, venit din mahalalele Mexicului, care dăduse din întâmplare peste instalaţia din munte, în timp ce fugea de poteră, şi care nici acum măcar nu avea idee care vor fi consecinţele descoperirii lui. Măcar Maneck murise încercând să se realizeze. Murise în luptă. Un gest onorabil, chiar dacă trădase aşteptările semenilor lui. În mod ciudat şi de-a dreptul neliniştitor, a constatat că îi era dor de Maneck, acum când totul se isprăvise, acum când era liber. Şi, în ciuda durerii fizice, în ciuda urii pe care o simţise împotriva extraterestrului uneori, Ramón simţea o undă de regret şi tristeţe la gândul morţii cumplite de care avusese parte Maneck.

– Oricum, mai bine tu decât eu, monstrule, a mormăit Ramón în barbă. Mai bine tu decât eu!

Capitolul 17

Prima noapte a fost cea mai groaznică. Râul curgea lin în aceste ţinuturi nordice, aşa că singurele pericole veneau de la buştenii şi aluviunile grosiere care pluteau nevăzute în apele întunecate, de la creaturile acvatice rapace, cum erau palmipedele sângeroase şi *carracao.* Şi de la frig. Întrucât pluteau în voia undelor, fără niciun mijloc de propulsie artificială, nu exista nici riscul unor coliziuni distrugătoare, în locurile unde s-ar fi întâmplat ca diverse roci sau gunoaie solide să fi rămas împotmolite în albia râului. De asemenea, aici în nord, nici animalele sălbatice carnivore nu prea dădeau târcoale fluviului. Frigul însă rămânea marea problemă.

Când soarele s-a ascuns în spatele pădurii, spre vest, râul a absorbit parcă toată căldura din aer. Ramón era îmbrăcat cu roba de la extraterestru; îi ţinea de cald la corp, dar nu era suficient de amplă încât să-i acopere simultan picioarele şi braţele. Celălalt om îşi sacrificase cămaşa şi cracii pantalonilor ca să-şi facă bandaje şi să monteze capcana, aşa că au convenit să ia el veşmântul de la extraterestru. Era ghemuit pe patul de frunze, înfăşurat strâns în haină, dar tot mai tremura.

Nu era cazul să doarmă pe rând. Lumina lunii aproape pline era prea puternică şi frigul prea năprasnic, încât să le mai ardă şi de somn. Ramón s-a gândit dacă n-ar fi fost mai bine să tragă la mal pe timpul nopţii, dar a renunţat la idee. Geamănul lui ar profita de ocazie ca să-l ia în zeflemea din nou, mai ales că atitudinea lui nu sugera nicidecum că ar fi avut chef de aşa ceva. În plus, Ramón ştia că voiau amândoi să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă de raza de acţiune a *chupacabrei,* deşi era greu de spus cât de mare era suprafaţa de teren implicată – cincizeci de kilometri, poate, dar Ramón nu ştia de unde îi venise în minte această cifră. A doua zi de dimineaţă puteau să tragă la mal, însă fără să rişte prea mult. Deşi, eventual, ar fi fost de preferat să se îndrepte spre malul dinspre vest, ca să fie mai siguri.

– Hei, David, spuse celălalt om.

Ramón a clipit din ochi, dezmeticindu-se din picoteala care îl toropise pe nesimţite.

– Da? a răspuns el şi a tuşit.

Asta i-ar mai lipsi acum, să şi răcească!

– Ia zi, ai stat vreodată în Diegotown? a întrebat omul.

Buimac încă, Ramón făcea efortul să se concentreze, uitându-se spre celălalt om, care se ridicase acum în şezut, cu picioarele strânse spre piept. Expresia de încruntare săpa riduri adânci pe faţa lui. Dincolo de mutra aceea de brută, intuiai un soi de nelinişte şi agitaţie, însă era limpede că îl studia pe Ramón de câteva momente bune.

– Da, un pic, a zis el. De ce?

– Am impresia că te-am mai văzut undeva. Cu ce te ocupi când vii

în Diegotown?

– Treburi de serviciu, în general, a replicat Ramón. Poate m-ai văzut la palatul guvernatorului. Te duci pe-acolo?

Ştia al naibii de bine că nu se ducea niciodată pe-acolo: celălalt om a ridicat din umeri, exact cum era de aşteptat. Lui Ramón îi venea să-l imite, gestul de a ridica din umeri fiind ceva tipic la el. Cu un efort, a scuturat doar din cap şi a zâmbit.

– Am fost la un bar acolo, de câteva ori, a zis Ramón, introducând în poveste această înfloritură, aproape fără să-şi dea seama. *El Rey,* parcă se cheamă. Undeva lângă râu. Ai fost acolo vreodată?

– Nu, a răspuns ursuz celălalt om. N-am auzit în viaţa mea de localul ăsta.

– Hm, a zis Ramón. Poate nu ţin eu minte bine numele. Avea podele de lemn. Şi pe patron îl chema Michael sau Miko ori aşa ceva. Am borât acolo, pe aleea din spate, unde firma luminoasă avea nişte leduri intermitente. Mi-aduc aminte asta.

– Nu ştiu locul. Poate confunzi cu vreun bar din alt oraş.

Tonul lui denota clar că discuţia se încheiase, dar pentru eventualitatea în care Ramón n-ar fi sesizat aluzia, geamănul lui s-a întors cu spatele. Ramón şi-a permis un zâmbet şi a ridicat din umeri. Nu era mirat că omul minţise. Şi el, dacă ar fi întâlnit un necunoscut pe coclauri, ar fi dat dovadă de aceeaşi circumspecţie apropo de subiect, făcut parcă pentru a curma orice conversaţie.

Şi totuşi, regretele persistau. În mintea lui revenea obsesiv perioada dinaintea încăierării de la bar, ca atunci când împingi mereu cu vârful limbii în gaura rămasă în gingie după o extracţie dentară. Pe ecranul memoriei, vedea ca o proiecţie cinematografică momentul când îl omorâse pe european. Dar cum se ajunsese la aşa ceva? Ţinea minte că era în bar un aparat de jocuri mecanice. Era şi o femeie, cu părul tuns drept, dându-i un aer de asiatică, lângă european. Ştia că femeia nu se afla acolo din plăcere, ci fiindcă prezenţa ei lângă european avea cumva legătură cu serviciul ei. Dar nu-şi mai amintea de unde dedusese asta. Ţinea minte râsetul ei – crispat, sacadat, speriat.

Cum i-ar fi putut el explica lui Maneck că râsul nu presupune întotdeauna o stare de veselie? Extraterestrul nu ar fi înţeles că acelaşi mod de manifestare – râsul, pe care oamenii îl aveau când se bucurau, putea să exprime, uneori, şi frică. Un strigăt de ajutor.

Ramón s-a agăţat de acest raţionament, încercând să pornească pe firul memoriei înapoi spre nişte amintiri mai concrete, dar ideea i-a zburat din minte imediat. Doar geamănul lui ştia mai multe, iar Ramón nu avea cum să-l întrebe.

Au mai vorbit abia după ce s-a crăpat de ziuă. Ramón şi geamănul lui au căzut de acord să traverseze râul de-a curmezişul şi să

plutească în continuare pe lângă malul de vest, până când găseau un loc cu stufăriş des. Puteau confecţiona o vatră pentru foc, din tulpini şi nuiele împletite solid, pentru a rezista la greutatea căptuşelii din ţărână şi nisip, folosită ca material izolator, pentru a feri platforma plutei de un eventual incendiu; pentru amenajarea unui adăpost însă, cel mai simplu era să utilizeze snopi de stuf. Şi, judecând după stele, pe măsură ce înaintau mai mult spre sud, hăţişurile de stuf deveneau tot mai rare.

Spre amiază, au descoperit un loc convenabil, iar Ramón a vâslit încet spre mal. La impactul cu dâmbul malului, celălalt om s-a clătinat un pic pe picioare, dar pluta a rămas intactă. Ramón a verificat toate legăturile platformei de plutire, ca să fie sigur, dar niciunul dintre nodurile lui nu se desfăcuse.

Celălalt om a tăiat papură toată dimineaţa, în timp ce Ramón a umblat după hrană. I-ar fi fost mai uşor cu un pistol, dar şi-aşa a găsit melci şi a reuşit să prindă într-o capcană trei vietăţi dolofane, de culoarea noroiului, care arătau ca nişte corcituri de raci cu ţipari. Habar n-avea ce erau, dar, în principiu, ştia că animalele veninoase, toxice ca aliment, aveau culori strălucitoare, aşa că jivinele acelea ca nişte ţipari păreau destul de comestibile. Oricum, nu strica poate să-l lase pe celălalt să guste primul.

Când s-a dus să îl caute, l-a găsit pe geamănul lui ghemuit pe vine, cu capul atârnând între genunchi. Ţinea cuţitul în mână; lama era acoperită de seva roz a tulpinilor de trestie, care amintea mai mult de sucul de vişine decât de sânge proaspăt. Mormanul de stuf de pe mal era mai mic decât se aşteptase Ramón. Şi-a dres glasul, destul de zgomotos să se facă auzit peste susurul apei, iar omul a ridicat capul. Ochii negri s-au uitat pieziş la Ramón câteva clipe; apoi geamănul a săltat bărbia în semn de salut.

– Hei, a zis Ramón. Am prins nişte chestii. Cred că sunt bune de mâncat. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Geamănul lui şi-a îndreptat privirea spre animalele cu aspect de ţipari.

– Nu, a răspuns el. Dar sunt moarte. Aşa că hai să le gătim, ce zici?

– Perfect, a spus Ramón. Eşti bine, omule? Pari vlăguit.

– N-am dormit deloc, a explicat geamănul lui, pe un ton posac. Şi, înainte de asta, am fugit ca să-mi scap pielea, zile de-a rândul, doar cu trenţele alea de pe mine. Iar înainte şi de asta, mi-a explodat un pistol în mână, pricepi?!

– Poate ar trebui să facem o pauză de o zi, a zis Ramón, aruncând pe jos animalele moarte şi întinzând mâna spre cuţit. Să ne odihnim. Să ne refacem forţele.

– Dă-o dracu', n-are rost! a comentat geamănul, privind spre mâna lui Ramón.

– Nu pot să scot cu unghiile măruntaiele din jivinele astea, a zis Ramón.

Geamănul lui a ridicat din umeri, a aruncat cuţitul în aer, l-a prins de lamă şi l-a întins spre Ramón, cu plăselele în faţă. Geamănul lui Ramón părea sfârşit de oboseală, neîndoielnic, dar avea încă reflexe bune.

Animalele-ca-nişte-ţipari nu erau prea complicate pe dinăuntru. Ramón a curăţat bine tot ce nu semăna a muşchi, conform teoriei că orice posibile enzime digestive ciudate sau saci cu venin nu se localizau îndeobşte în ţesuturile cărnoase. Când le-a prăjit, folosind o frigare, a simţit un miros ca de vită rumenită şi noroi încins. A fiert melcii în cana de tablă din trusa de teren. Celălalt om şedea pe malul râului, privind în gol spre undele scânteietoare. Ramón a decis să guste el primul totuşi din animalele-ca-nişte-ţipari. A tăiat o fâşie de carne, a pus-o pe limbă, s-a înecat de scârbă şi a azvârlit jivinele, cu frigare cu tot, direct în râu.

– Melci, a spus el. O să ne mulţumit doar cu melci.

Celălalt om a ridicat privirea spre el, adumbrindu-şi ochii cu mâna bandajată.

– Au venit, a rostit geamănul lui.

– Cine? a întrebat Ramón, dar omul nu i-a răspuns.

Urmărind direcţia privirii celuilalt, Ramón s-a lămurit imediat. Ca nişte ulii plutind pe curenţii de aer cald, sus de tot, în văzduh. Imense şi negre, navele-galeră.

Enyezii argintii se întorseseră în São Paulo.

Capitolul 18

După ce au mâncat, omul s-a încolăcit ca un ghem şi a adormit buştean. Nu avea să se întunece decât peste două ceasuri, probabil, aşa că Ramón a luat cuţitul şi s-a apucat să taie stuf. Tulpinile erau verzi ca iarba, dar la un minut sau două după ce le retezai se făceau roşii. Nu era o muncă grea, iar când amurgul a cuprins largul cerului înspre apus, unde norii îndepărtaţi căpătaseră nuanţe aurii, portocalii şi roz strident, Ramón aproape dublase mormanul făcut de geamănul lui. S-a spălat pe mâini în râu, clătind şi cuţitul, apoi a scotocit prin rucsacul de teren până a găsit piatra de ascuţit. Geamănul lui nu prea avusese grijă să ascută lama cuţitului. Dar, de fapt, amărâtul de el nu putea lucra decât cu o mână. Aşa că avea toate scuzele.

S-a aşezat la marginea apei, ascultând hârşâitul zgrunţuros al oţelului pe piatră, cu ochii spre cer. Chiar şi acum, când pădurea şi râul se acoperiseră de cenuşiul asfinţitului, navele enyezilor pe orbita lor înaltă străluceau în lumina soarelui. Mai sclipitoare decât stelele. A continuat să privească, până când uriaşele nave au intrat în umbra planetei São Paulo, întunecându-se ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Ştiai că sunt tot acolo după luminile de poziţie, violete şi portocalii. Mai puţin vizibile, dar ineluctabil prezente. Era ca şi cum Dumnezeu ar fi venit să atârne un craniu pe cer, reamintindu-i lui Ramón de măcelul pe care îl văzuse în mintea lui Maneck. Şi măcelul care avea să urmeze, probabil, după ce el şi geamănul lui se întorceau în oraş.

Cât timp fusese prizonierul lui Maneck şi al extratereştrilor, nu se prea gândise la ce s-ar putea întâmpla la întoarcerea lui din sălbăticie. Presupunea că perspectiva eliberării era atât de improbabilă, încât problemele de moment păreau mult mai stringente. Acum însă, când era liber şi călătorea spre casă împreună cu geamănul lui, întrebarea aceasta a căpătat proporţii enorme. A atins cu degetele porţiunea de piele, pe braţ, unde se formase deja o linie subţire şi albă, destul de zimţată şi noduroasă deja. Cicatricea de la macetă se contura tot mai vizibil. Ce spusese Maneck? Că el va „continua să aproximeze forma sursei”. A prins între degete dunga de piele îngroşată. Barba începuse să i se îndesească, palmele se înăspreau. Semăna deja tot mai mult cu celălalt om. A închis pleoapele, oscilând dureros între sentimentul de uşurare că redevenea cel dinainte şi îngrijorarea apropo de ce avea să urmeze – nimeni nu va crede că sunt doi oameni diferiţi. Nimeni nu-şi va închipui măcar că sunt gemeni – erau prea asemănători ca să fie fraţi gemeni. Când vor ajunge din nou în mijlocul oamenilor, vor avea cicatrice, bătături, trăsături *identice.* Vor avea trupul şi părul la fel.

Cum să apară în oraş şi să anunţe că el era Ramón Espejo, având-l alături pe celălalt om?! Chiar dacă nu exista nicio modalitate de a-i

diferenţia – şi cine putea şti ce urme nu lăsase, poate, în el tehnologia lui Maneck? –, pe guvernator, oricum, nu l-ar interesa. Şi Ramón se cunoştea pe sine suficient de bine, încât să anticipeze ce-ar gândi geamănul lui despre el.

Ar fi mai bine să se deplaseze rapid şi să ajungă la Râpa Scripcarului, acum, când semănau doar, dar nu erau identici încă. Ramón putea născoci o scuză ca să-şi ia tălpăşiţa imediat. Se plece spre sud, poate chiar la Amadora. Trebuia să găsească pe cineva care să-i procure acte false. Nu fiindcă s-ar fi scăldat în bani ca să-şi permită să plătească nişte documente măsluite, dar totuşi nu era posibil să existe *doi* Ramón Espejo…

Cuţitul îi spânzura în mână, piatra de ascuţit îi atârna greu în palmă.

Nu. Avea nevoie de bani ca să se lanseze din nou. Ştia pe de rost toate codurile lui bancare, putea trece cu succes orice teste de autentificare cerute de bănci. Tot şpilul era să se ducă înapoi la Diegotown, cât timp geamănul lui îşi refăcea încă forţele, să golească toate conturile, poate chiar să contracteze un împrumut şi apoi s-o şteargă în sud. În felul ăsta, celălalt om ar rămâne înglodat în datorii, dar măcar lumea l-ar recunoaşte. Putea să o ia de la capăt. Amândoi puteau să o ia de la capăt. Şi nici măcar nu s-ar chema furt. El era Ramón Espejo şi n-ar face decât să îşi preia propriii bani.

Iar, dacă poliţia îl căuta pe tipul care îl ucisese pe european, foarte bine, fiindcă atunci geamănul lui n-ar mai apuca poate să constate că i-au dispărut banii. Ramón chicotea în sinea lui. Doar nu era să-l spânzure de două ori pentru aceeaşi crimă! Îşi imagina cum s-ar stabili el în Amadora, poate o căsuţă simplă pe plajă, pe coasta sudică. Odată ce va avea şi acte în regulă, putea să închirieze o furgonetă. Ca să poată munci şi să adune bani să îşi cumpere o altă furgonetă. Îşi imagina cum ar fi să se trezească dimineaţa auzind foşnetul valurilor în lumina răcoroasă de pe plajă. Îşi imagina cum ar dormi singur, pe un pat prea îngust ca să poată încăpea încă o persoană. Elena, la urma urmei, l-ar avea pe celălalt bărbat. Şi el pe ea. Ramón putea să o ia de la capăt. Ca un şarpe lepădându-şi pielea, putea şi el să lase în spate traiul anost dinainte. Poate nici n-ar mai bea atât de mult. N-ar mai umbla prin baruri şi nu s-ar mai lua la bătaie cu nimeni. N-ar mai ajunge să omoare oameni şi nici să rişte să îl omoare careva. Putea deveni un om *nou.* Câţi oameni nu visaseră să poată face asta şi cât de puţini avuseseră o asemenea şansă?!

Totul depindea de rapiditatea deplasării spre sud, pentru a ajunge acolo înainte ca recapitularea să-i fi reîngroşat cicatricele şi să-i fi înăsprit firele de păr. Înainte ca ridurile de pe faţă să apară exact acolo unde le avea şi celălalt om, înainte ca aluniţele, identice la amândoi, să se închidă la culoare, evidente la prima vedere. Ramón

nu ştia cât va dura până se va întâmpla aşa, dar intuia că nu putea să dureze prea mult. Nu cu multe zile în urmă, fusese doar un deget retezat, iar acum revenise aproape la normal.

Departe, deasupra, una dintre navele enyezilor şi-a stins lămpile de poziţie, dispărând de pe cer, ca apoi luminile să se reaprindă în timpul procesului de răcire a mecanismelor de propulsie instantanee. Ramón a simţit un gol în stomac, amintindu-şi ce stare avusese la bordul uneia dintre acele nave, în momentul în care începuse să se zgâlţâie aşa. Prima oară fusese când era cu bătrânul Palenki şi brigada lui de muncitori. Nava se lansase de pe orbită, ridicându-se ca o furgonetă de transport, dar nu se aşezase nicio clipă pe o traiectorie orizontală. Ramón îşi amintea presiunea acceleraţiei, când fuzeele s-au aprins. Fusese ca atunci când ridici dopul din cadă şi laşi apa să se scurgă după o baie fierbinte, sau ca toropeala care urmează după ce ai făcut sex. Îşi simţise muşchii atârnând greu pe oase. Zâmbise, atunci, uitându-se spre Enrique-Grasu’ – de ani nu se mai gândise la Enrique-Grasu’. Băiatul îi zâmbise şi el cu gura până la urechi. Plecau şi lăsau totul în urmă, iar când acea călătorie avea să se încheie, toate persoanele pe care le cunoscuseră, cu care vorbiseră, care îi agresaseră, îi maltrataseră sau pe care ei le maltrataseră, absolut toţi acei oameni vor fi murit de bătrâneţe. Se povestea din trecut cum conchistadorii şi-ar fi ars corăbiile când ajunseseră în lumea nouă. Ramón, Palenki, Enrique-Grasu’ şi toţi ceilalţi făceau acum la fel. Pământul era mort pentru ei. Doar viitorul conta.

Ramón a scuturat din cap, dar mintea lui refuza să lase amintirile deoparte. Îşi aducea aminte de o altă împrejurare. De data asta, totuşi, putea să şi reflecteze – să observe râul, navele enyezilor, stelele, luna plină care abia răsărise spre est. Nu mai avea senzaţia acută că retrăia experienţa de odinioară, ci i se părea mai degrabă un fel de reverie intensă şi autonomă.

Când păşiseră în nava enyezilor, primul lui gând a fost că mirosea ciudat înăuntru – un iz acid, sălciu, amintind cumva de parfumul paciuli. Palenki făcuse urât, zicând că îl durea capul de la mirosul acela, deşi probabil că era din cauza cancerului. Descărcaseră şi depozitaseră echipamentul, se îndreptaseră spre încăperile lor, urmărind nişte linii vopsite pe pereţi, mâncaseră puţin, legănaţi plăcut de forţa de acceleraţie a rachetei, iar apoi se băgaseră în cuşetele lor, când răsunase claxonul, şi mecanismele de propulsie instantanee începuseră procedura de încălzire.

Fusese exact cum îşi imaginase întotdeauna Ramón că ar simţi, dacă ar face apoplexie. Lumea s-a îngustat devenind un punct, vederea periferică s-a înceţoşat, zgomotele se auzeau în surdină, iar pe urmă discontinuitatea. Niciodată nu reuşise să înţeleagă ce se schimbă în timpul unui salt de teleportare instantanee; totul putea fi

exact în acelaşi loc, o cheie tubulară care tocmai îi scăpase din mână, rămasă încă la jumătatea drumului spre podea, dar cu toate astea ştia – *ştia* – că timpul trecuse. Că trecuse mult timp. Că se întâmplase ceva, fără ca el să-şi dea seama. Cât de mult detestase senzaţia!

La o săptămână după aceea, văzuse pentru prima oară un enyez. Ramón îşi amintea zâmbetul lui Palenki; atotştiutor, trufaş, plin de sine, când îşi adunase brigada de muncitori şi îi instruise în privinţa regulilor de comportament pe care gazdele lor le aşteptau de la ei. Şi, atunci, creatura îşi făcuse apariţia prin chepeng…

Ramón a urlat. Apoi, amintirea s-a şters, nemairămânând decât râul şi pădurea. Inima îi bătea frenetic, degetele i se încleştaseră dureros pe plăselele cuţitului. A scanat din privire linia lizierei şi suprafaţa apei, gata să sară la atac sau să o ia la fugă, de parcă Diavolul însuşi i-ar fi apărut în faţă cu un bici într-o mână şi cu un pumnal ameninţător în cealaltă. Imaginea enyezului – trupul uriaş, ca un bloc de piatră; ochii umezi, impenetrabili, ca nişte stridii; cilii viermuind ca nişte franjuri pe marginile trupului; mâini delicate şi nepotrivit de mici, ca nişte mânuţe de păpuşă, ieşind direct din corp; un pliu încreţit, abia vizibil, acolo unde ciocul era ascuns în carne – i-a pălit lent din minte şi frica electrizantă s-a domolit. Ramón s-a forţat să râdă, dar n-a ieşit decât un vaiet subţire şi ascuţit. O reacţie de om laş. A tăcut şi a tras un scuipat, plin de furie.

Maneck şi afurisenia aia de extraterestru livid din groapă făcuseră din el un pămpălău. Când îşi amintea de căpcăunii-devoratori-de-pui, începea să chiţăie ca o fetiţă speriată!

– La naiba! a exclamat el, mulţumit de mârâitul gros din glasul lui. Nu mi-e mie frică de nenorociţii ăia!

Avea aceeaşi dispoziţie proastă şi când a ajuns înapoi la locul de tabără, ceea ce însemna, ştia prea bine, că va trebui să fie foarte precaut pentru a evita orice scandal cu geamănul lui, care era din fire mai ţâfnos şi mai irascibil decât el. Focul se stinsese, rămânând doar jăraticul, iar celălalt om dormea încă, lungit pe jos. Cu o străfulgerare de furie, Ramón şi-a dat seama că tot el va trebui să stea de veghe primul. A azvârlit un pumn de frunze şi iască peste tăciuni, reaprinzând focul. Flăcările sfârâiau şi săreau, dar făceau lumină şi căldură. Ramón ştia că un foc aprins putea deopotrivă să atragă pericolele şi să le îndepărteze. Mai ştia că, dacă focul se înteţea, îi va fi din ce în ce mai greu să distingă ceva în umbra din jur, dar nu-i mai păsa. Voia să vadă lumină, *fir-ar să fie.*

Una dintre luni a răsărit, trecând alene pe lângă navele enyezilor staţionate pe orbită – era Luna-Mare, căreia avea să-i urmeze înainte de revărsatul zorilor Luna-Mică, mult mai aproape de linia orizontului. Ramón a stat aşa, aşteptând, gândindu-se cât de puţin stuf tăiaseră şi

cât de mult mai aveau de muncit. Când imensul disc pal a ajuns exact deasupra lor, a încercat să-l trezească pe celălalt om. Degeaba l-a strigat şi, oricum, a-l striga pe nume – Ramón – pe geamănul lui îi crea o senzaţie mai mult decât neplăcută. A preferat, aşadar, să-l zgâlţâie de umăr. Geamănul a mârâit în somn şi l-a împins la o parte.

– Hei, a replicat Ramón. Am stat treaz până acum, ce mama mă-sii! E rândul tău să faci de gardă.

Celălalt om s-a întors pe spate, încruntându-se urât.

– Ce dracu' tot îndrugi acolo? s-a răstit el, răguşit şi buimac de somn.

– Să stai de veghe, e rândul tău acum, a zis Ramón. Hai, scoală-te, ca să mă pot culca şi eu.

Celălalt om a ridicat mâna bandajată, ca şi cum ar fi vrut să se frece la ochi, a mârâit nervos şi s-a folosit de mâna stângă, în schimb. Ramón a făcut un pas îndărăt, aşteptând nervos ca omul să se ridice odată de jos. Când geamănul lui a catadicsit să spună ceva, vocea lui era mai clară, dar plină de dispreţ.

– Tu-mi spui mie că n-ai dormit deloc? Eşti tâmpit la cap sau ce? Doar nu crezi că mizerabila aia de *chupacabra* s-a apucat să treacă râul înot, ca să ne atace pe noi?! Vorbeşti ca un conţopist căruia îi tremură fundul de frică! Ce căcănar poţi fi! Vrei să stai la pândă, n-ai decât. Du-te să stai la pândă. *Eu* unul vreau să dorm.

Acestea fiind zise, s-a întors pe partea cealaltă şi-a vârât braţul sub cap, în chip de pernă, şi s-a tras cu spatele spre foc. Lui Ramón îi zumzăiau urechile de furie, ca un roi de viespi. Impulsul să îl întoarcă pe janghinosul ăla cu faţa în sus şi să-i bage cuţitul în gât, ca să-l înveţe minte, se ciocnea în capul lui cu dorinţa de a-i trage şuturi în rinichi, până-l făcea să se pişe cu sânge tot drumul de-acum încolo până la Râpa Scripcarului.

Dar, oricare dintre cele două variante ar fi presupus să-i dea înapoi cuţitul şi să se ducă la culcare, vulnerabil şi lipsit de apărare, la jumătate de metru distanţă de un *cabrón* turbat de furie. Ramón a scos un mârâit gros, s-a înfăşurat mai bine în roba lui şi s-a dus să caute un loc de dormit, unde, orice fiară carnivoră care s-ar fi întâmplat să treacă pe-acolo nu l-ar fi văzut decât după ce l-ar fi mâncat întâi pe celălalt om.

S-a făcut dimineaţă. Ramón a gemut şi s-a întors pe spate, cu braţul peste ochi, ferindu-se câteva momente în plus de lumina orbitoare a soarelui. Îl durea spinarea. Îşi simţea mintea înceţoşată şi n-avea chef de nimic. S-a dezmeticit mai bine când a simţit mirosul de mâncare. Celălalt om adunase nişte nuci albe şi prinsese un peşte, înfăşurând totul în nişte frunze de iederă comestibilă şi punând apoi pachetul printre tăciuni. Era un vechi tertip de a găti atunci când nu aveai cu ce. Uitase de schema asta sau, altfel spus, poate nu şi-o

amintise încă.

– Ce bine miroase! a zis el.

Celălalt om a ridicat din umeri şi a întors pachetul din frunze de iederă. Ramón a sesizat impulsul celuilalt de a spune ceva şi faptul că se răzgândise totuşi. Şi-a imaginat că, probabil, pregătise de mâncare doar pentru el, dar i-a fost jenă să nu-i dea şi lui. Ramón şi-a frecat palmele încântat, ghemuindu-se lângă foc.

– Avem o groază de treabă, a anunţat celălalt om. Oricum, se pare că ne ajunge stuful cules.

– Am mai tăiat eu aseară, a spus Ramón. Nişte frunze de molid-de-gheaţă pentru culcuş şi pentru un coviltir. Pe urmă, câteva crengi tari ca să facem vatra. Cred că putem găsi nisip undeva pe malul râului, la vale. Vreun banc de nisip, eventual. Ar fi de preferat, decât mâlul ăsta de la mal. Şi vreascuri pentru foc.

– Da, a răspuns celălalt.

A luat de pe cărbuni frunzele de iederă, cu mâna stângă, perpelind un pic pachetul între degete, ca să nu se frigă. Pe urmă, folosind cuţitul – Ramón şi-a dat seama că omul i-l luase în timp ce dormea – a tăiat pachetul în două. I-a dat lui Ramón jumătatea cu capul de peşte.

Nucile erau uleioase şi moi. Pielea peştelui se întărise şi plesnise, subţire ca o hârtie şi sărată. Carnea era negricioasă şi sfărâmicioasă. Ramón a oftat. Ce bine era să mănânci ceva, fără să fi trebuit să pregăteşti tu totul. Bine că geamănul lui nu se încumetase să-l refuze.

– Cum vrei să ne împărţim treaba? a întrebat celălalt om, arătând cu cuţitul spre mormanul de tulpini de stuf înroşite. Faci tu adăpostul şi mă duc eu după frunze? Poate şi nişte crengi solide?

– Sigur, a răspuns Ramón, întrebându-se totuşi dacă nu-i scăpa lui ceva.

A aduna frunze şi beţe era mai simplu decât să construieşti ceva, dar, în fond, el avea ambele mâini zdravene şi putea să muncească. Iar geamănul lui se sculase devreme, ca să facă de mâncare. Compensa cumva refuzul de a sta de veghe. Fără alte discuţii, s-au dus amândoi la râu şi s-au spălat pe mâini. Mâna celuilalt arăta parcă mai rău, dar omul nu se plângea.

– Vreau să ştii un lucru, a început celălalt om, în timp ce îşi bandaja palma şi degetele rămase.

– Da?

– Ştiu că suntem în chestia asta cot la cot, tu şi eu. Şi ştiu cât ai muncit – cum ai adunat melci, ai construit pluta, toate căcaturile astea, pricepi? E mai bine în doi decât de unul singur, înţelegi? Dar, dacă te mai prind vreodată că îmi cotrobăi prin rucsac, fără să-mi ceri voie, pe-onoarea mea că te omor în somn. S-a-nţeles?

Geamănul lui l-a privit fix în ochi – irisuri atât de negre, încât nu distingeai pupilele, albul ochiului injectat şi galben ca săpunul vechi.

N-a avut nicio clipă senzaţia că omul ar fi glumit. Acum, dacă reflecta mai bine, ştia ce-ar fi gândit şi el, dacă un prăpădit de conţopist de bancă i-ar fi scotocit *lui* prin lucruri. Se întreba dacă aşa avea să fie mereu, după ce ajungeau înapoi. Poate că îl va deranja ca omul *acesta,* geamănul lui, să aibă toate lucrurile lui. Cuţitul, rucsacul. Chiar şi pe Elena, eventual.

– Ok, a spus Ramón. Doar că nu voiam să rămânem cu lama cuţitului tocită, asta a fost. Nu se va mai repeta.

Celălalt a încuviinţat din cap.

– Să ştii însă că îmi trebuie, a continuat Ramón. Cuţitul, mă refer. Trebuie să tai fâşii din scoarţa de copac ca să leg snopii de stuf. Şi pentru eventualitatea în care ar mai fi nevoie de nişte stuf…

A ridicat din umeri. Celălalt a mârâit, fără să spună nimic, făcându-l pe Ramón să se aştepte la vreun gest violent. Dar geamănul lui a tras doar un scuipat în apă şi i-a dat cuţitul, cu plăselele în faţă.

– Mulţam, a spus Ramón, încercând să afişeze un zâmbet împăciuitor.

Celălalt n-a reacţionat. Ramón s-a întors la locul de tabără, iar celălalt om a plecat în pădure, probabil ca să adune frunze şi lemne. Ramón a aşteptat, până a fost sigur că n-ar fi putut să-l mai audă, şi a bombănit: *Lua-te-ar dracu' să te ia, ese!*

Ramón s-a apucat de lucru după plecarea celuilalt. A adunat o cantitate suficientă de iederă şi fâşii din scoarţă de copac pentru a realiza proiectul care, considera el, era cel mai bun pentru adăpostul de pe plută, pe urmă a târât snopii de stuf până la locul unde se afla pluta, pe malul râului. Şi-a dat seama imediat că fusese optimist când îşi imaginase că ar putea fixa adăpostul pe platforma plutitoare conform metodei pe care o concepuse iniţial. I-a luat un ceas ca să refacă structura adăpostului. Faptul că se concentra cu totul la sarcina pe care o avea de rezolvat, implicându-se într-o activitate concretă, fizică, îi crea o senzaţie de bine, ca şi cum ar fi tras o duşcă de whisky. Nu-şi dăduse seama că avea un nod în coşul pieptului decât abia când scăpase de stres. A sta cu geamănul lui era cu totul altceva decât a fi de unul singur. Nici când fusese cu Maneck şi avusese înfiptă în beregată porcăria aia de *sahael,* tot nu se simţise atât de tensionat. Da, asta însemna să fie în preajma unei alte fiinţe umane – în preajma oricărei fiinţe umane. Şi, mai ales, în preajma *acestui* bădăran ţâfnos!

În acelaşi timp, înţelegea de ce şi el îl scotea din sărite pe geamănul lui. Nici nu s-ar fi putut altfel. În fine, mai bine să se frământe întrebându-se cu ce fel de noduri ar putea fixa mai solid adăpostul rudimentar de platforma plutei. Îşi ştia prea bine defectele lui ca om. N-avea niciun rost să-şi facă sânge rău acum pentru aşa ceva.

După-amiază, Ramón era deja satisfăcut de noul lui proiect; i-au

mai trebuit însă câteva ore ca să lege stuful de plută, să construiască structura propriu-zisă şi apoi să împletească laolaltă firele rămase, pentru a consolida construcţia. A pus deoparte patru prăjini, pe care voia să le lege peste stratul de frunze, pentru a asigura o pantă a acoperişului, pe care ploaia, la o adică, să se scurgă mai uşor. Cu condiţia, desigur, să-şi mişte fundul înapoi şi puturosul ăla. Ramón trudise toată ziua. Cât îţi ia să smulgi naibii nişte frunze şi să găseşti câteva crengi, ce dracu'?! Erau în pădure, doar, unde găseai lemne la tot pasul!

Până la urmă, geamănul lui a apărut cam cu un ceas înainte de lăsarea nopţii. Căra în spinare un maldăr imens de frunze de molid-de-gheaţă şi târa după el o targă improvizată din crengi, plină cu vreascuri numai bune de pus pe foc. Ramón a trebuit să recunoască în sinea lui că nu era o captură de neglijat, pentru un om rănit la o mână şi fără niciun cuţit în dotare. Celălalt om a trântit frunzele şi vreascurile pe malul râului, s-a lăsat pe vine şi a băut apă cu căuşul palmelor. Deasupra lor, sus de tot, navele enyezilor staţionau pe cer.

– Ai făcut o treabă bună, a zis Ramón.

– Da, a spus celălalt, cu o voce obosită. Sigur. Ar trebui să găsim o soluţie să legăm vreascurile la un loc, ca să nu se împrăştie.

– Sigur, putem face asta.

Celălalt om s-a uitat la plută şi s-a frecat cu palma pe obraji. Ramón a venit lângă el.

– Solid, a comentat omul. Bun proiectul! Un pic cam mic totuşi, ei?

– Nu m-am gândit că ne-am băga înăuntru amândoi simultan, a explicat Ramón. Oricum, unul dintre noi trebuie să stea la cârmă. Dormim pe rând. Ceva de genul ăsta.

– Dar dacă plouă?

– Păi, ăla care e la cârmă se udă ciuciulete, asta e, a răspuns Ramón. Sau ne ghemuim amândoi sub adăpost, ca şi cum ne-am încăleca unul pe celălalt.

– Lasă, ne udăm, e mai bine. Perfect. Ai cuţitul?

Şi a întins mâna spre Ramón, care i-a pus în palmă mânerul de piele înnegrită.

– Mulţam, a zis geamănul lui, după care s-a răsucit în loc şi a proptit vârful cuţitului drept pe gâtul lui Ramón.

Mijise ochii, furios, şi avea un rânjet larg, care nu prevestea nimic bun. Era expresia pe care o văzuse şi europeanul; Ramón era sigur de asta.

– Bun, acum ce-ar fi să-mi spui şi mie cine mama mă-tii eşti tu, de fapt? a întrebat omul, cu dinţii încleştaţi.

Capitolul 19

– Nu ştiu… nu ştiu ce vrei să spui, omule, a zis Ramón.

Celălalt om a apăsat cu vârful cuţitului în gâtul lui, care instinctiv a vrut să se tragă înapoi, ferindu-se de lama tăioasă, dar s-a abţinut. A da dovadă de slăbiciune acum însemna să aţâţe şi mai rău adversarul. Şi-a impus să rămână calm sau, în fine, cât de calm se putea, în acele condiţii.

– Eşti tu funcţionar de bancă cum sunt eu popă! a continuat celălalt, scuipând parcă vorbele din gură. Te pricepi să construieşti plute şi chestii de-astea. Ştii să ascuţi un cuţit. Unde s-a mai pomenit conţopist care să fie atât de îndemânatic, ha?

– Ţi-am mai spus, a replicat Ramón. Am făcut multe drumeţii pe coclauri…

– Pe coclauri, la dracu'n praznic, unde n-a călcat picior de om vreodată?! I-auzi la el, şi mai vrei să te şi cred, poate? Aşa, hodoronc-tronc, întâmplarea a făcut să fii aici? De o lună, chipurile. Şi nimănui nu-i pasă că ai dispărut ca în gaură de şarpe! Nu trimite nimeni o echipă să te caute! Ţie ţi se pare plauzibil aşa ceva? Plus, uite, barba ta. Vrei să-mi spui tu mie că asta-i barbă nerasă de-o lună?! Sau ţi-au dat extratereştrii vreo lamă de ras, să te faci gigea, cât ai stat la ei?! Şi mâinile, uită-te la mâinile tale. Ai bătături pe degete. De la introducerea datelor în computer, ha?

Ramón s-a uitat la mâinile lui. Pielea galbenă şi aspră începuse să-i reapară pe palme. A încleştat pumnii. Omul a strâns mai tare cuţitul în mână, iar punctul de pe gât în care apăsa cu vârful cuţitului începea să doară deja.

– Eşti paranoic, *ese,* a spus Ramón, pe un ton ferm şi puternic.

Încerca să evalueze ce şanse ar fi avut să îi ia cuţitul cu forţa. Dacă se arunca brusc în spate, câştiga câteva secunde şi îl lua prin surprindere pe celălalt. Însă geamănul lui Ramón era speriat, furios şi smintit ca un guzgan turbat, după ce trecuse prin atâtea nenorociri în ultimele zile. Prea riscant să încerce ceva acum, a conchis Ramón.

O fracţiune de secundă s-a întrebat ce ar face omul acesta, dacă Ramón i-ar spune adevărul. L-ar omorî? Ar lua-o la fugă? L-ar accepta ca pe un frate şi ar merge mai departe? Doar ultima ipoteză părea rizibilă.

– Şi pe urmă ai tupeul să mă întrebi de *El Rey!* zbiera omul. Ce mama mă-tii ştii tu despre *El Rey?* Ce naiba eşti tu, de fapt?

– Sunt poliţai, a răspuns Ramón, surprins de afirmaţia lui, când s-a auzit.

Dar era limpede. Era povestea pe care şi-o spunea de zile în şir. Nu trebuia decât să inverseze rolurile. *Mă cheamă David, de-adevăratelea. Ambasadorul european a fost ucis. Nişte indivizi din gloata de la cârciumă au spus că tu l-ai ucis. După descriere, tu ai fost*

omul care a băgat cuţitul în european.

Geamănul a mişcat din cap, încurajându-l pe Ramón să continue, ca şi cum informaţiile de acum nu făceau decât să îi confirme suspiciunile. Ceea ce se şi întâmpla, fie numai şi fiindcă totul nu era decât o născoceală de-a lui. Ramón simţea că i se pusese un nod în gât. Când a reuşit să-şi înghită saliva, a reluat povestirea.

– Pe urmă, tu îţi iei tălpăşiţa. O ştergi din oraş. Procuratura consideră că e cam dubios totul, şi mă trimite pe mine să te urmăresc. Am stat o grămadă de timp acolo, în ţinuturile nordice. Ăsta-i motivul pentru care m-au ales pe mine. Bun, constat că ţi-a explodat furgoneta, de parcă ai fi avut o bombă sau nu ştiu ce căcat dintr-ăsta înăuntru. Mă apuc să caut în jur, gândindu-mă că poate o să dau de vreun mădular de-al tău sau aşa ceva. După care, nu ştiu decât că a apărut cutia aia zburătoare. Stătea spânzurată acolo în aer. Mă duc să văd mai de-aproape care e schema şi, pac! Nişte creaturi cu curul mare şi pene pe cap îmi umflă hainele, îmi iau ecusonul şi pistolul, mă îmbracă în cârpele astea de bebeluş şi încep să mă plimbe în lesă pe coclauri, spunându-mi că am sarcina să te prind pe tine.

– Ceea ce ai şi făcut, a zis omul, păşind mai aproape şi înfigând mai adânc cuţitul în gâtul lui Ramón, amintindu-i de durerea pe care i-o provocase *sahaelul.* Te-ai supus ordinelor lor ca o javră de câine!

– Am încercat să trag de timp, la început, a spus Ramón. Mă gândeam că te ajut indirect să capeţi distanţă. Înţelegi, adică să te poţi întoarce în oraş, să le povesteşti oamenilor ce s-a întâmplat, să ceri să trimită ajutor. Dar pe urmă am găsit locul de campament; însemna că era prea aproape de tine. Singurul lucru pe care îl puteam face era să aştept şi să sper că tu eşti mai deştept decât păcătoşii ăia de extratereştrii. Şi am avut dreptate, după cum se vede. Ai fi procedat la fel, în locul meu, omule, nu s-a putut el abţine să adauge. Vorbesc serios.

– Nu eu l-am omorât pe căcănarul ăla de european, a zis omul printre dinţi. Altul l-a ucis. N-am făcut eu asta, ce naiba!

– Ramón, a început Ramón, simţind un soi de vertij când s-a auzit rostindu-şi singur numele. Ramón, tu m-ai salvat din ghearele monştrilor. Dacă mă întreabă cineva, ai fost la mine acasă în seara în care l-au tăiat pe ambasador. *Toată* seara.

În tăcerea care s-a aşternut între ei, Ramón a auzit clinchetele îndepărtate ale unui stol de lilieci-vampiri, ca nişte clopote de biserică. Lama cuţitului a început să şovăiască în mâna celuilalt, dar Ramón nu s-a clintit. Un firicel subţire de sânge i s-a prelins pe claviculă. Cuţitul îl ciupise pe piele. O expresie de nedumerire şi suspiciune a întunecat privirea celuilalt.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Îţi sunt dator, omule, a zis Ramón, încercând să pară cât mai

sincer, fără a lăsa impresia că ar fi slab.
– Tipul a fost ucis, a replicat geamănul lui, ca un fel de obiecţie.
Ramón a ridicat din umeri. Dacă tot minţea, măcar să mintă ca lumea.
– Îl ştii pe Johnny Joe? Ai auzit de el?
– Johnny Joe Cardenas?
– Da, el. Ştii de ce scapă mereu neprins?
– De ce?
– Fiindcă îl lăsăm noi. Crezi că nu ştim cât de mulţi oameni a ucis? Ba bine că nu. Dar tipul lucrează pentru noi.
Omul s-a tras şocat înapoi. Lama cuţitului nu mai atingea gâtul lui Ramón. Poate, şansele erau şaizeci la patruzeci în favoarea lui. Ramón a continuat să vorbească. Asta era tot şpilul: să vorbească amândoi fără întrerupere.
Înfruntarea lor trebuia să fie *verbală.*
– Johnny Joe e turnător? a întrebat omul, pe un ton stupefiat.
– Da, de vreo şase ani, a confirmat Ramón, încercând să-şi aducă aminte cam de cât timp venise Johnny Joe în Diegotown, deşi oricum cifra nu i se păruse neplauzibilă celuilalt. Ne ţine la curent cu ce se întâmplă în zona crimei. Şi nimeni nu-l suspectează că ar ciripi, când îl ştiu toţi ce pramatie e! Toţi ştiu că puterea abia ar aştepta să-l vadă cu ştreangul de gât. Habar n-are nimeni că totu-i o tromboneală şi că tipul ne sună în fiecare duminică, de parcă şi-ar face spovedania la popă.
– Eu nu sunt turnător.
– N-a zis nimeni că ai fi, a spus Ramón. Ce vreau eu să zic e asta: São Paulo? Legi nu are, dar poliţai, da. Eu sunt unul dintre ei, iar tu m-ai ajutat pe mine. Indiferent ce s-a întâmplat la *El Rey,* altul a fost făptaşul. În felul ăsta, suntem chit.
– De unde ştii tu că nu sunt nevinovat, totuşi? *Dacă* într-adevăr nu eu l-am omorât, te-ai gândit la asta?!
– Dacă nu tu l-ai omorât înseamnă că te-am hărţuit degeaba, a replicat Ramón, rânjind satisfăcut.
Geamănul lui a şovăit o clipă, după care buzele i s-au arcuit într-un zâmbet şmecheresc. Lama cuţitului a coborât. Omul a păşit în spate.
– E cuţitul meu. Rămâne la mine. E al meu.
– Vrei să-l ţii tu? Foarte bine, ţine-l, a zis Ramón, încercând să pară împăciuitor, cum fac poliţaii când te tratează de sus. Auzise tonul ăsta de câteva ori, aşa că nu i-a fost greu să-l imite. Înţeleg că vrei să păstrezi arma la tine. Nu-i nicio problemă. În fond, amândoi suntem în aceeaşi situaţie, fugind din calea unor păcătoşi de extratereştri, corect? Aşa că nu mai contează la care dintre noi doi e cuţitul, din moment ce suntem amândoi de aceeaşi parte a baricadei.
– Să dea dracu’ să-mi faci vreo figură nasoală…, a zis celălalt om,

lăsând ameninţarea să plutească în aer.

Fiindcă, se gândea Ramón, dacă un poliţai nu-şi respectă cuvântul faţă de tine şi decide să te înfunde, ce-ai mai putea face, de fapt? Să-l dai în judecată şi să vezi care dintre voi doi are câştig de cauză?!

– Dacă aş fi coadă de topor, Johnny Joe şi toţi ceilalţi *pendejos* ca el ar fi mierlit-o demult, a explicat Ramón, grav, autoritar, ca un om al legii. Nu te dau în gât, fii sigur. Ţi-am zis, omule, eşti curat ca lacrima. Ceea ce înseamnă că *eşti* curat ca lacrima. Dar orice recompensă vom primi, pentru pontul ăsta cu afurisiţii de extratereştri, facem juma’-juma’. Tu şi eu. Împărţim egal biştarii.

– Asta s-o crezi tu! a zis celălalt eu. *Eu* ţi-am salvat pielea. Tu erai o momeală ambulantă. Eu umflu trei sferturi din sumă.

Ramón a simţit că nervii i se detensionează. Scăpase. Momentul de criză trecuse, acum rămânea doar să mai joace un pic teatru şi să se hârjonească pe fleacuri.

– Şaizeci la sută, a zis el. Şi n-ai ucis pe nimeni. Niciodată.

– Iar mă hărţuieşti, a protestat omul.

– Asta-i viaţa. Noi suntem poliţaii, ai uitat? a întrebat Ramón, zâmbind.

Celălalt a pufnit în râs, circumspect încă, după care s-a luminat la faţă.

– Ce-ai zice să te-apuci să aranjezi frunzele astea la loc, ca s-o ştergem dracului de-aici mai repede, într-un loc unde s-au inventat deja instalaţii sanitare, eh? a spus Ramón.

– Dă-i naibii de poliţai! a exclamat omul, dar acum glumea.

Tipul părea în al nouălea cer, răsuflând uşurat că se terminase totul aşa. În fond, Ramón îl iertase de păcate.

Au muncit până a început să se întunece. Micul adăpost era aproape gata; aşternuseră un pat de frunze şi puseseră coviltirul, aranjând frunzele în rânduri suprapuse, astfel încât ploaia să se scurgă spre margini în jos, în loc să picure înăuntru. Ramón a decretat încheiată ziua de lucru; geamănul lui ar fi fost în stare să continue toată noaptea, presupunea el, doar ca să-i demonstreze cât de dur era. Şi totuşi, în timp ce se întorceau împreună pe poteca scurtă ce ducea la tabăra lor improvizată, Ramón şi-a dat seama că relaţia dintre ei se schimbase. Una era să fii un conţopist ageamiu rătăcit pe coclauri, şi alta să ai autoritatea poliţistului care te absolvă de păcate, ce naiba! Ramón a înjghebat la repezeală un foc, iar celălalt om a adus nişte melci, nuci şi câteva fructe ca nişte bobiţe verzi, lucioase, pe care Ramón nu reuşise să le identifice în taxonomiile planetei şi care aveau gust de poşircă şi pere. Nu era un festin, dar era bun. După masă, Ramón a băut apă până s-a simţit sătul. Ştia că va trebui să facă pipi peste noapte, dar măcar pe moment avea senzaţia că mâncase pe săturate.

Geamănul lui s-a lungit lângă foc. Ramón a văzut cum mişca degetele involuntar şi a înţeles că tânjea după o ţigară. Şi el la fel. Cât timp va mai trece, se întreba el, până când petele de nicotină vor reapărea, îngălbenindu-i degetele şi dinţii? Cât va mai trece până când jocul acesta de-a identităţile, pe care el îl înscena faţă de celălalt, va fi demascat şi adevărul va ieşi la iveală? Poate că lucrul cel mai bun ar fi să plece acum, să dispară în sălbăticia naturii, rupându-se pentru totdeauna de geamănul lui, de guvernator, poliţie şi de enyezi.

Se mai gândise de multe ori înainte să trăiască în pustie, rupt de civilizaţie. Ideea de a se pierde în pădure, fără cale de întoarcere, i se păruse mai plauzibilă când era doar o fantezie, sau, în fine, atunci când ştia că ar fi avut la dispoziţie o furgonetă solidă, pe care să o poată încuia bine noaptea. Sau dacă ar fi avut măcar cuţitul ăla al lui înapoi, fir-ar să fie!

Existaseră zvonuri despre unii dintre coloniştii din primul val care s-ar fi sălbăticit de tot; oameni care s-au mutat definitiv în pădurile şi stepele noii planete, în pustietăţi şi pe lângă iazuri, fără să mai revină vreodată în mijlocul civilizaţiei. Poate că unele zvonuri erau adevărate. În general, coloniile nu îi tentează pe oamenii cărora le place viaţa lor pe Pământ. Probabil că un procent din aceşti colonişti au ajuns să deteste viaţa socială şi aici; bărbaţi şi femei care au târât după ei toate eşecurile şi amărăciunile personale de care avuseseră parte pe Pământ. Ramón se întreba dacă nu se număra şi el printre aceştia. Doar că el dorea acum să meargă înapoi. Prin urmare, nu se sălbăticise de tot. Şi, atâta timp cât îi va arde buza după o ţigară, deşi nu mai fumase de când pierduse tabachera acolo, departe, în nord, ştia că nu va abandona niciodată oraşele oamenilor.

– Tu de ce te-ai făcut poliţist? a întrebat omul, cu o voce tărăgănată din cauza oboselii şi a stării de moleşeală dinaintea somnului.

– Nu ştiu, a spus Ramón. Aşa mi s-a părut just la momentul respectiv. Dar tu de ce te-ai făcut prospector?

– Era mai bine decât să fiu într-o brigadă de muncitori, a zis omul. Oricum, sunt competent în ce fac. Şi a fost o vreme când chiar simţeam nevoia să ies din oraş, înţelegi? Să mă pierd în pustietatea naturii.

– Zău?! a întrebat Ramón.

Era obosit şi el. Fusese o zi lungă şi grea, după o serie de alte zile la fel de dificile. Avea o toropeală în oase şi se simţea împăcat cu sine.

– Era un tip, a început celălalt om. Martín Casaus. Am fost amici un timp. La început, când am venit aici. Genul de individ care pierde vremea pe lângă centrele de orientare şi încearcă să îşi facă prieteni din nou-veniţii pe planetă, din moment ce niciuna dintre cunoştinţele

lui de-aici nu-l poate suferi, a explicat celălalt om, trăgând un scuipat. El zicea că e vânător specialist în capcane. Presupun că prindea şi el ceva animale uneori. Oricum, şi-a băgat în cap că eu umblu după femeia lui. Pe naiba! Tipa era o javră. Cert este că îl obseda ideea că vreau să i-o suflu.

Lianna. Ramón îşi amintea de ea, de seara aceea la bar. Tapetul roşu intens, ca sângele coagulat. Se dusese la ea, se aşezase lângă ea. Tipa mirosea încă a bucătărie – ulei prăjit şi mirodenii, metal încins şi chili. Îi oferise ceva de băut. Tipa acceptase. Îl luase de mână. Fusese drăguţă. Timidă. El băuse deja suficient de mult, încât să fie deja cam cherchelit. Fanteziile lui Martín despre ea – cum îi desfăcea el bluza, cum îi şoptea vorbe porcoase la ureche, cum se trezea dimineaţa în patul ei – i se suiseră la cap, la fel de mult ca băutura tare.

– Mi se rupea de ea, a zis omul, chicotind. Era bucătăreasă. Cam bondoacă, ştii. Halea prea mult din ce gătea. Martín însă, să dea naibii, era nebun după ea.

Camera Liannei era în dos – o construcţie separată încropită din chitină ieftină în spatele cantinei, cu o baie mică, un duş, dar fără nici măcar o chicinetă. Ledurile firmei scriind pe rând LOS RANCHEROS umpleau încăperea cu o lumină aspră, difuză. O dezbrăcase în acordurile unui *fado* portughez, care veneau de la tonomatul din bar, cântăreţul tânguindu-se despre dragoste, despărţire şi moarte. Cuvintele le auzea parcă aievea şi acum. Un cântec frumos. Deşi era o noapte caldă, Lianna avea pielea ca de găină – pe braţe, pe coapse, pe sâni. Fusese sfioasă la început. Se simţea vinovată că îl adusese acolo. Dar pe urmă îi trecuse. Pe urmă, n-a mai fost sfioasă deloc.

– Cum spuneam, lui Martín îi intră în cap ideea că eu o regulez pe fata asta. De fapt, el nici nu era combinat pe bune cu ea. Dacă schimbaseră câteva vorbe, poate. Dar în mintea lui se chema că era îndrăgostit. Îl apucă pandaliile. Sare la mine cu un cârlig de tablă. Şi puţin a lipsit să mă omoare.

După aceea, o mângâiase pe păr, în somn. Ar fi vrut să plângă, dar n-a putut. Nici acum, când amintirea îşi întindea cârceii peste creierul lui, nu reuşea să înţeleagă de ce a vrut să facă asta, ce combinaţie bizară de dorinţă carnală şi tristeţe, singurătate şi vinovăţie îl îmboldise la aşa ceva. Parţial, regretul era că trădase prietenia lui Martín. Dar tristeţea era legată şi de ea totuşi. Lianna.

– Aşa că m-am gândit, înţelegi, ca imediat ce mă pun pe picioare să dispar de-acolo. Am depus un avans ca plată parţială pentru o furgonetă, de la firma unde lucram, care era pe punctul să dea faliment. Am făcut rost de un software de prospectare de la văduva unui tip pe care îl cunoşteam dinainte să moară. Şi mi-am luat tălpăşiţa. După aceea, a curs totul de la sine. Ştii cum e.

– Da, a confirmat Ramón. Te-ai mai văzut vreodată cu ea?

– Cu bucătăreasa bondoacă? Nu, omule. Nu merita osteneala, pricepi?

Lianna sforăise atunci un pic, ca un şuierat intermitent. Avea în cameră un poster ieftin cu Fecioara din Despegando Station, lipit deasupra patului – ochi albaştri, luminoşi şi veşminte strălucitoare, vizibile în întunericul din jur. Ramón crezuse că o iubeşte. Îi compusese scrisori de dragoste, dar le ştersese din computer, înainte de a apăsa pe TRIMITE. Nu reuşea să-şi aducă aminte ce scrisese în ele. Se întreba dacă geamănul lui mai ştia încă. Dacă nu, cuvintele de dragoste se pierduseră pentru totdeauna.

Nu mai povestise lucrurile astea de ani. Iar dacă ar fi făcut-o, precis ar fi vorbit despre ea exact cum vorbise geamănul lui adineaori. Sunt lucruri pe care preferi să nu le divulgi nimănui.

– Eşti tăcut, a spus omul. Te gândeşti la Carmina? Ţi-a rupt inima, *mi amigo.* Mi-am dat seama când mi-ai vorbit despre ea.

Un ton zeflemitor se strecurase în vocea celuilalt, iar Ramón ştia că era pe un teren periculos, dar nu s-a putut abţine să întrebe.

– Dar tu cum eşti acum? Ai vreo iubită?

– Am pe una cu care mă regulez, a zis celălalt. E gură spurcată uneori, dar e OK. Nu mă deranjează să mi-o trag cu ea. E bunicică la pat.

Era timpul să se încumete să forţeze un pic nota.

– O iubeşti?

Celălalt s-a crispat.

– Asta nu-i treaba ta, *cabrón,* a replicat el pe un ton dur.

Ramón s-a uitat o clipă în ochii celuilalt, după care a recunoscut burzuluit:

– Da, ai dreptate. Scuze.

A ignorat insulta. A bătut în retragere, dar comportându-se în continuare ca un poliţist, sigur pe el. Doar nu era atât de smintit, încât să provoace furia celuilalt.

După un moment de tăcere, Ramón a zis:

– Ce-ar fi să dormim un pic, eh?! Avem o zi grea mâine.

– Da, a răspuns celălalt tip, pe tonul lui acru. Sigur.

Dar, aşa cum sperase şi Ramón, discuţia despre persoana pe care o iubea n-a mai fost reluată niciodată.

Capitolul 20

A doua zi, spre prânz, au lansat pluta la apă, după ce dimineaţa se ocupaseră de ultimele pregătiri şi încercaseră să vâneze, dar fără succes. Spaţiul pe platforma plutitoare era mai înghesuit decât se aşteptaseră. Vatra era montată în partea din spate, unde, pe rând, unul dintre ei putea să supravegheze focul şi, totodată, să ţină cârma cu ajutorul vâslei. Adăpostul propriu-zis se întindea pe o latură a plutei, dezechilibrând-o un pic, dar, dacă Ramón l-ar fi montat pe linia mediană, n-ar mai fi avut vizibilitate în faţă şi nici spre cârmă. Desigur, oricum bloca parţial perspectiva, indiferent unde ar fi amplasat construcţia. Şi, ca un fel de contragreutate, aşezase un maldăr de vreascuri pe cealaltă latură, nu foarte în margine, ca să nu se ude lemnele.

Cu ajutorul vâslei, Ramón a adus pluta spre mijlocul râului, unde apa curgea mai iute, iar pe parcursul după-amiezii a avut grijă să păstreze direcţia şi echilibrul ambarcaţiunii. Omul şedea pe una dintre laturi, cu o undiţă în mână. Şi aşa planul marii evadări fusese pus în practică acum, cu succes. Doi inşi nespălaţi şi nebărbieriţi pe o plută jegoasă, pescuind ca să poată mânca şi făcând cu rândul la vâslit, în josul râului. Ramón s-a scărpinat pe burtă. Cicatricea se refăcea, la fel ca aceea de pe braţ. Şi părul i se mai îngroşase deja; simţea la mână. Neîndoielnic, începuseră să-i reapară şi ridurile pe faţă.

Îi părea rău că nu păstrase tabachera. Sau ceva ce să poată folosi drept oglindă. Cât timp va mai trece până ca omul *celălalt* să-şi dea seama de ce se întâmplă? De fiecare dată când geamănul lui îi arunca o privire, Ramón simţea că i se moaie picioarele.

Pe măsură ce înaintau spre sud, aspectul pădurii se schimba. În locul molizilor-de-gheaţă, vedeau acum stejari spongioşi şi dantelaţi. De două ori, Ramón a zărit piramidele imense ale unor colonii de *dorado,* pe care mişunau târându-se păianjeni negri. Şi zgomotele naturii erau diferite. Mii de varietăţi de vietăţi jumătate şopârlă – jumătate pasăre, ţiuind şi chiţcăind, ameninţându-se unele pe altele, umblând după mâncare sau după parteneri de împerechere. Strigăte mai groase, ca nişte glasuri de femei cântând într-un frumos grai african: acestea erau nenumăratele kyi-kyi care se pregăteau să năpârlească, odată cu trecerea verii. Şi, o dată, fluieratul ascuţit al unei hiene-roşii strecurându-se prin tufişuri. Ramón n-a văzut însă animalul, dar, din moment ce nu a încercat să-i atace, rezulta că nici fiara nu-i văzuse.

Deasupra lor, crinii-cerului se lăsau purtaţi de vreun vânt din înaltul atmosferei spre sud şi est. Corpurile lor, văzute de la distanţă, arătau ca nişte puncte verzi profilate pe bolta albastră a cerului, asemenea unor steluţe întunecate în contrast cu lumina zilei. O colonie, mai precoce, înflorise deja, desfăcându-se în fâşii galbene şi roşii, lungi de

kilometri întregi parcă, deşi de la o asemenea depărtare Ramón le putea „acoperi” cu degetul mare de la mână. Când se vor uni cu alte colonii, vor arăta ca o floare de grădină înotând prin spaţiu.

Dar navele negre ale enyezilor, plutind pe orbită, îi atrăgeau constant privirile. Erau şase în total. Pentru prima oară, l-a frapat cât de mult semănau la formă cu nişte căpuşe, iar odată ce imaginea i s-a întipărit în minte n-a reuşit să mai scape de ea. Călătorise din ţara lui până aici, din lumea lui până aici, din trecutul lui până în acest prezent, în burta unei imense căpuşe, care îl scuipase afară, pe această frumoasă planetă. Niciunii dintre ei, cei de-aici, nu aparţineau acestor locuri – nici enyezii, nici Maneck cu semenii lui, nici omenirea. Şi totuşi, São Paulo îi suporta pe toţi.

Poate n-ar strica să plece din nou într-o călătorie în cosmos. Să se urce iarăşi într-o navă enyeză şi să se strămute într-o altă colonie. Sau să-şi încredinţeze soarta în mâinile cerului şi să aterizeze unde o vrea Dumnezeu să-l pună jos. São Paulo nu era suficient de mare, încât să poată spera că nu s-ar mai întâlni niciodată cu geamănul lui. Universul, pe de altă parte, *era* mare. Enorm. Timp de o clipă, cu intensitatea unei amintiri ce îţi revine în minte, Ramón a simţit din nou hăul abisului din visul lui. S-a cutremurat şi a privit înapoi spre malul râului.

Dacă ar pleca din nou în cosmos, cu o altă navă spaţială, ar însemna să facă rost de o identitate falsă, deşi, *în orice situaţie,* oricum asta trebuia să facă. Problema era călătoria cu o asemenea navă spaţială. Perspectiva de a mirosi mereu trupurile enyezilor, de a le auzi vocile. Ştiind ce făcuseră şi ce făceau, plus scopul real al acestor colonii. Înainte, poate ar fi fost în stare să suporte asemenea lucruri. Geamănul lui, care şedea pe marginea plutei cu capul rezemat pe mâna sănătoasă, *el* ar suporta aşa ceva. Dar Ramón simţise fluxul, devenise abis şi auzise cum ţipau acei *kii* murind. Toţi copilaşii murind. Nu putea face aşa ceva. Nu mai putea acum.

Cel mai simplu ar fi tot să-l omoare pe om. Dacă geamănul lui ar muri, toate inconvenientele ar înceta. Ar putea să păşească înapoi în propria-i existenţă, să ceară despăgubirea cuvenită conform poliţei de asigurare pentru furgonetă şi să încerce să o ia de la capăt. Fusese victima unui accident natural, o alunecare de teren. De ce nu? Poliţa era pentru o sumă atât de nesemnificativă, încât nimeni nu s-ar sinchisi să facă mai mult decât o investigaţie formală. Şi, oricum, n-ar găsi nicăieri vreo piesă dezmembrată şi vândută la mâna a doua. Ar putea să-şi reia viaţa dinainte, în loc să i-o cedeze acestui *cabrón.* Iar, dacă poliţia umbla după un ins căruia să-i pună în cârcă moartea europeanului, până ajungea el înapoi, precis găseau un alt fraier.

Nici n-ar fi prea greu să facă asta. El gătea, el stătea de veghe în timp ce celălalt dormea. Chiar dacă nu avea cuţitul, existau şi alte

metode. La naiba, putea să-i dea brânci nemernicului, direct în apă. Ramón fusese cât pe ce să moară în râu, cu câteva zile în urmă, deşi era mult mai aproape de ţărm decât acum. Prins în mijlocul râului, unde curenţii erau cei mai puternici, celălalt om s-ar îneca, aproape cu siguranţă. Şi, dacă printr-o minune ar ajunge totuşi la mal, erau hiene-roşii acolo. Şi sute de kilometri până la Râpa Scripcarului. Da, aşa era cel mai sigur. Cel mai *sănătos.*

S-a lăsat furat cu gândul de această fabulaţie. Cum s-ar ridica el în picioare, cum ar trage vâsla afară din apă. Doi paşi, trei. Pe urmă, o lovitură zdravănă şi rapidă cu vâsla. Parcă auzea aievea ţipătul omul, pleoscăitul apei, urletul bolborosit. *Totul* s-ar rezolva. Şi, în fond, ar fi asta omucidere? Ar fi cu adevărat o crimă? La urma urmei, un Ramón plecase pe teren, şi tot doar un Ramón venea înapoi. Unde era crima?

În ce împrejurări ucizi?

Ramón a răsuflat lung şi a privit în depărtare. *Taci din gură, Maneck! Ai murit!* Omul a întors brusc capul spre el, cu o privire suspicioasă în negrul ochilor.

– Nimic, a zis Ramón, ridicând o mână. Am aţipit şi m-am trezit speriat.

– Da, bine, ai grijă, a răspuns omul. N-avem altă vâslă, aşa că n-am niciun chef să împing porcăria asta până la mal ca să facem alta.

– Bine. Mersi, a spus Ramón, adăugând apoi: Hei. *Ese.* Te superi dacă te întreb ceva?

– Înregistrezi pe bandă? Mă dai pe mâna Justiţiei?

– Nu, a replicat Ramón. E doar ceva la care mă gândeam.

Omul a ridicat din umeri, fără să se sinchisească să se uite la el.

– Întreabă. Dacă nu-mi place întrebarea, te bag în mă-ta şi gata.

– Tipul ăla pe care l-ai ucis. Europeanul?

– Ăla pe care nu l-am văzut în viaţa mea şi despre care habar n-am?

– Exact, el, a admis Ramón. Dacă l-ai fi ucis tu – bun, n-ai făcut-o, dar *dacă. De ce* l-ai fi omorât? Nu se regula cu nevasta ta. Nu voia să-ţi ia slujba. Nu avea nimic cu tine.

– Zău?! Da’ de unde ştii tu?

– Ştiu, fiindcă am văzut raportul, a zis Ramón. A fost legitimă apărare. Şi atunci, *de ce?*

Omul tăcea. A tras de undiţă, a mişcat-o un pic, pe urmă a tras din nou. Ramón credea că nu-i va răspunde. Ca apoi, cu o voce indiferentă şi neutră, să povestească:

– Eram piliţi. M-a călcat pe nervi. Situaţia a scăpat de sub control, a zis omul, lăsând deoparte orice prefăcătorie. S-a întâmplat *aşa,* pur şi simplu.

Încercase să bată în retragere, se gândea Ramón. Europeanul încercase să revină la faza de înjurături reciproce. Dar Ramón fusese

cel care fixase cadrul înfruntării. Era ceva legat de râsetul fetei cu părul drept. Asta şi momentul când europeanul s-a prăbuşit pe jos, când gloata s-a tras înapoi. Aici era punctul-cheie. De ce putea să omoare un om, din moartea căruia nu avea nimic de profitat, şi totuşi *nu* era în stare să omoare pe cineva care, dacă murea, *el* nu ar fi avut decât de câştigat? De ce *nu* putea face asta, când ştia că moartea celuilalt însemna *viaţă* pentru el.

Geamănul lui Ramón a prins patru peşti: doi muscalâci argintii, cu boturi turtite şi veşnic mirate, o ocheană-de-râu cu solzi negri şi o chestie cum Ramón nu mai văzuse până atunci, care părea făcută jumătate din ochi şi jumătate din colţi. Pe-asta au azvârlit-o înapoi în apă. Omul a prăjit cei trei peşti comestibili, în timp ce Ramón folosea vâsla pentru a menţine pluta în mijlocul râului. Păsări şi alte creaturi ţipau din vârful copacilor, zburau pe deasupra lor, treceau razant la suprafaţa râului, ca să bea apă.

– Ştii, a zis geamănul lui, întotdeauna, m-am gândit că mi-ar plăcea ca o vreme să pot trăi în mijlocul naturii pustii. Să mă hrănesc din roadele solului. Când am venit încoace, intenţionam să rămân trei sau patru luni. Acum, abia aştept însă să ajung înapoi la Diegotown şi să dorm într-un pat adevărat. Cu un acoperiş deasupra capului.

– Să dea Domnul! a încuviinţat Ramón.

Omul a tăiat o bucată dintr-un peşte turtit, a perpelit-o în palmă ca să se mai răcească şi a vârât-o în gură.

Văzând surâsul satisfăcut de pe chipul celuilalt, Ramón şi-a dat seama cât era de flămând.

– E bun?

– Merge, a recunoscut omul, apoi a tăcut, înclinând un pic capul.

Iar atunci a auzit şi Ramón – un huruit gros, departe de tot, constant ca o undă de radio, pe care nu se prinde niciun post. Şi-au dat seama în acelaşi timp ce însemna acel zgomot. Apă, un volum incomensurabil de apă, prăvălindu-se.

– Cârmeşte spre est, a indicat omul. E mai aproape malul de-acolo.

– Dar şi *chupacabra,* nu uita.

– Lighioana aia a rămas în urmă, ce naiba! Haide, spre est!

Ramón a apucat zdravăn vâsla şi a virat spre malul estic. Omul a scos mâncarea de pe cărbunii aprinşi şi pe urmă s-a dus în faţă să se uite la râu. Sunetul creştea, de la un murmur vag, abia perceptibil, la un vuiet sinistru, peste care abia te mai puteai face auzit.

– Grăbeşte-te! Văd cascada! a zis el.

Vedea şi Ramón acum. Un fel de negură subţire acolo unde cataracta arunca stropi fini în aer. Curenţi rapizi, probabil. O cascadă. Însă pluta lor nu ar putea rezista nici măcar la o vâltoare neînsemnată. Trebuia să ajungă la mal.

– Haide, dă-i mai repede! a zbierat omul, apoi s-a lăsat în genunchi

şi s-a apucat să vâslească cu mâna sănătoasă, încercând să deplaseze pluta spre uscat. Pe Ramón îl dureau umerii; strângea vâsla atât de tare, încât îi înţepeniseră degetele. Malul mâlos se vedea mai aproape deja. Vuietul se amplificase. Negura părea mai înaltă.

Erau aproape, dar nu aveau şanse să scape. Apa râului curgea prea repede, iar pluta nu putea opune rezistenţă. Pietroaiele începeau să treacă năvalnic pe lângă ei, spumate de clocotul apei. Vuietul era aproape asurzitor. Ţărmul era la patru metri distanţă. Trei metri şi jumătate.

Ceva din apă i-a atras atenţia lui Ramón; o învolburare inversă. Un turbion care denota ceva. Instinctiv, a virat în sens contrar direcţiei spre mal, dirijând pluta spre acel punct din râu unde apa părea... *normală.* Malul a început să se îndepărteze.

– Ce naiba te-a apucat? a răcnit piţigăiat celălalt. Ce dracu' vrei să...

În clipa aceea, un fel scrâşnet sinistru a acoperit vuietul cascadei, partea din faţă a plutei s-a zdruncinat puternic, azvârlindu-l pe Ramón în faţă, lângă vatră. Celălalt om a fost cât pe-aci să cadă în apă. Undele s-au arcuit ca nişte valuri de o parte şi de cealaltă a plutei, azvârlind o trombă de apă glacială, care a măturat partea din spate a platformei. Ramón a alunecat încet în faţă, cu precauţie, ca nu cumva să disloce pluta din stăvilarul neştiut care le oprise coborârea năvalnică. Un pietroi, exact sub suprafaţa apei şi ascuţit ca o proră de caiac, despicase aproape partea din faţă a plutei, rămânând înfipt între snopii de stuf rupţi. O jumătate de metru mai aproape de ţărm să fi fost, ar fi ratat acest stăvilar natural. Zece metri mai în faţă, se vedeau dâre adânci în apă, unde râul căpăta viteză, înainte de formarea cascadei. Chiotele de bucurie şi uimire ale geamănului lui abia s-au auzit, însă felul cum l-a bătut fericit pe umăr sugera perfect cât era de încântat.

Intuiţia lui Ramón îi salvase de la moarte. Oricât de precară era poziţia lor acum, măcar scăpaseră cu viaţă. Patru metri de apă curgând clocotitor şi iute îi despărţeau încă de mal, dar pluta nu se clintea din loc, deocamdată, oricum.

– Funie! i-a zbierat în ureche geamănul lui. Trebuie să facem rost de nişte funie ca să tragem mizeria asta de plută la mal! Aşteaptă-mă aici!

– Ce naiba vrei să... Hei! Nu...

Dar din doi paşi lungi, celălalt om ajunsese la marginea plutei şi sărise în apă. Pluta s-a înclinat într-o parte, apoi în cealaltă parte. Porţiunea platformei, unde snopii erau sfâşiaţi, s-a răsucit periculos. O fracţiune de secundă, în disperarea panicii, Ramón a crezut că pluta se desprinsese de lângă pietroiul în care se înţepenise. Dar s-a liniştit, când platforma şi-a recăpătat echilibrul. Ramón s-a aşezat, aşteptând.

De frică, îl dureau burta şi spinarea. Oare va reuşi celălalt om să ajungă la mal sau curenţii rapizi îl vor trage spre cascadă? Şi, presupunând că reuşea să ajungă la mal, ce naiba avea să se întâmple cu Ramón, acolo, în mijlocul râului? Mai ales că pluta, ciocnindu-se mereu de bolovan, împinsă de apă, era ca o monedă clătinându-se pe cant. Dacă pluta se desprindea sau dacă apele râului se umflau, Ramón era un om mort. Şi funie? De unde o să găsească, acolo, geamănul lui nişte *funie?* Doar erau în mijlocul pustietăţii. Când a terminat de inventariat toate aceste nedumeriri prăpăstioase, l-a văzut pe geamănul lui ieşind din apă, pe mal.

Celălalt om şi-a tras sufletul câteva clipe, gâfâind cu capul în jos, după care a dispărut printre copaci. Ramón şedea ghemuit în partea din faţă a plutei, sperând că, dacă platforma se îngreuna în acel punct, riscul de a se desprinde se diminua. Totodată, era o poziţie din care, în caz de primejdie, putea sări imediat în apă, înotând spre mal. Dar, pe măsură ce timpul a trecut, iar soarele a început să-i încălzească spinarea şi umerii, în sufletul lui disperarea şi spaima s-au amestecat cu un fel de calm straniu.

Era ca în pildele acelea absurde despre învăţătura zen, pe care Palenki obişnuia să le spună la beţie. Ramón era încolţit pe marginea unei cascade, pe o plută ce risca să fie luată de ape în orice clipă, aşteptând ca un om, care într-un fel era *el,* să se întoarcă din sălbăticia pădurii cu vreo unealtă rudimentară care să-l salveze de-acolo – un om care, probabil, ar încerca să-l ucidă, dacă ar cunoaşte întreaga situaţie. Şi, dacă reuşea să scape de-aici, îl aştepta o goană nebunească pentru a ajunge într-un oraş unde viitorul lui era întru totul incert, unde autorităţile umblau, poate, să-l prindă încă, în timp ce nişte extratereştri exterminatori pluteau deasupra capetelor tuturor. Şi, lui, la ce-i stătea mintea?

Da, el se gândea la cât de bine e la soare.

Orele au trecut. Când au început să-l doară picioarele din cauza poziţiei ghemuite, Ramón s-a încumetat să se aşeze în fund. Pluta se mai înclina lateral uneori, dar niciodată atât de mult încât să se alarmeze. Mintea lui divaga de la o ideea la alta. Îşi aducea aminte de acele după-amieze de lenevie şi inactivitate, sub soarele fierbinte al Mexicului, când nu aveai altceva de făcut decât să te rogi să vină ploaia, înainte ca apa din canistră să nu sece complet. Dar nu era o amintire pregnantă, ca fragmentele de memorie proaspăt redobândite. Era doar ceva ce i se întâmplase lui cândva, când era copil pe o altă planetă. Un banc de peşti a ţâşnit prin dreptul lui, cu solzi scânteietori, verzi şi aurii, sub pelicula străvezie a apei năvalnice. Ramón nu avea habar dacă vor muri toţi în cascada din faţă sau dacă ştiau poate vreun tertip prin care să-şi salveze viaţa. Precis existau modalităţi prin care vieţuitoarele care sălăşluiau în adâncul apelor iuţi

ale unui râu, puteau să facă faţă unor accidente naturale ca acesta. Sau poate doar atunci când un număr suficient de trupuri era azvârlit în vid, puteau supravieţui câţiva, pentru mai departe; ca seminţele presărate peste stânci. Măcar câteva tot găseau o nişă cu sol prielnic. Nu conta că mureau o mie, atâta vreme cât o sută rămâneau în viaţă. Asta simţiseră, probabil, Maneck şi poporul lui, atunci când se aruncaseră în cer.

Peşti punându-şi credinţa în râu.

Când, în cele din urmă, geamănul lui a reapărut la malul râului, a trebuit să strige şi să fluture din braţe, ca să-l trezească pe Ramón din picoteală. Căra pe un umăr un colac din tulpină de viţă, gros cât coapsa lui. Ramón nu ştia dacă omul avusese habar de existenţa acelei plante – o amintire care *lui* nu-i revenise încă sau fusese o descoperire întâmplătoare şi binevenită. Oricum, nici nu conta prea mult. După o serie lungă de gesturi, Ramón a priceput intenţiile omului: urma să arunce funia spre Ramón, legată în jurul unei crengi. Ramón trebuia, apoi, să tragă o lungime suficientă de tulpină pe plută şi să arunce înapoi capătul cu creanga pe care celălalt legase iniţial funia. După ce fixau bine cele două capete ale funiei de plută şi, respectiv, de un copac din apropierea ţărmului, Ramón urma să disloce pluta şi, împingând contra curenţilor râului care ar acţiona asupra funiei bine întinse, să dirijeze ambarcaţiunea spre mal. Un plan ideal, cu condiţia ca tulpina folosită pe post de funie să fie suficient de rezistentă. Poate că noţiunea de risc, în mintea celuilalt, lăsa loc de mai mult optimism, însă oricum alt plan mai bun nu aveau.

Abia după trei încercări, Ramón a reuşit să prindă creanga de care era legată funia şi abia după alte cinci tentative a reuşit şi geamănul lui să o prindă înapoi, pe mal. Omul rânjea încântat în timp ce lega tulpina-funie de un copac. Ramón nu era la fel de sigur pe el. Dar, chiar dacă reuşea doar să se apropie cât de cât de ţărm, ştia că pe urmă putea înota până la mal, pe o distanţă atât de scurtă. Când omul a dat semnalul, Ramón a început să clatine pluta dintr-o parte în cealaltă, prinzând fluxul curenţilor dintr-o direcţie, pe urmă din cealaltă, în căutarea unei combinaţii care să disloce pluta. Timp de câteva minute, lungi cât o eternitate, a avut impresia că pluta nu se va mai desprinde de-acolo niciodată, dar pe urmă, cu o smucitură puternică, s-a urnit din loc. Ramón s-a clătinat pe picioare când funia s-a întins strâns, zdruncinând şi înclinând pluta. Mormanul de vreascuri s-a desprins de pe platformă, surcelele şi crenguţele răsturnându-se în râu şi dispărând năvalnic în stropii spumaţi. În genunchi, Ramón aştepta în timp ce pluta s-a răsucit lent în cerc, pârâind şi trosnind sub presiunea năvalnică a curenţilor. Omul chiuia de bucurie când pluta a atins malul mâlos. Ramón a sărit jos şi, împreună, au tras pluta afară din râu.

– Bravo, *pendejo!* a zis omul, bătându-l pe umăr cu mâna sănătoasă şi rânjind ca un cretin.

Vuietul cascadei era atât de asurzitor, încât omul trebuia să ţipe ca să se facă auzit. Ramón, aproape fără să vrea, s-a trezit zâmbind şi el.

– N-am crezut că există asemenea cascade pe râul ăsta, a strigat Ramón.

– N-ar fi trebuit să fie, a recunoscut celălalt. Dar cine naiba să verifice topografia locului, atât de departe în nord? E omisiunea cartografilor.

– Sper să nu le mai fi scăpat şi altele, a adăugat Ramón. Ai apucat să arunci o privire? Cât de periculos pare?

Da, omul făcuse nişte investigaţii. Vuietul şi negura de stropi proveneau de la două căderi de apă, una un pic mai înaltă de trei metri, a doua cam jumătate din prima. Pluta ar fi fost făcută bucăţi, ca nişte chibrituri. Dar, după cascadă, fluviul redevenea lin şi relativ calm. Toată şmecheria acum era să care pluta pe uscat până în josul râului şi să o lanseze din nou pe apă, de-acolo.

Au luat tulpina-funie şi au ancorat pluta de un copac, ceva mai sus decât locul unde eşuase pe mal, sperând să nu o ia apa în cazul în care râul s-ar fi umflat. Pe urmă, împreună, Ramón şi geamănul lui au intrat în pădure. Existau nişte cărărui, pe unde diverse sălbăticiuni îşi croiseră drum spre apă, dar toate erau prea înguste ca să poată trece pe-acolo o plută pentru doi oameni. Lui Ramón a început să-i pară rău că făcuseră platforma atât de lată. Noaptea s-a lăsat înainte ca ei să fi descoperit vreo potecă adecvată, aşa că s-au apucat să improvizeze un loc de tabără.

– Va fi al naibii de greu să târâm drăcovenia aia până mai jos, pe mal, a zis celălalt om.

– Da, aşa e, a recunoscut Ramón. Oricum, mai bine decât dacă ar fi trebuit să facem alta. Nu-i prea mult stufăriş aici, mai la sud.

– Crezi că o să reuşim? Să târâm mizeria aia prin pădure?

În depărtare s-a auzit un urlet subţire şi ascuţit, amintindu-i lui Ramón de coioţi sau de şuieratul unui cocoş de vânt. A oftat şi a scuipat în foc.

– Ne descurcăm amândoi, stai liniştit, a zis el. Suntem doi duri, ce naiba!

– Da, probabil un om n-ar putea face asta de unul singur.

– Nu cred, aşa e.

– Bine, deci, că nu te-am omorât atunci, nu? a întrebat celălalt.

Vorbise în glumă, dar Ramón ştia că era o glumă tăioasă. Ţine minte, voia să zică omul, că ţi-am ţinut cuţitul la gât. Eşti în viaţă, fiindcă te-am lăsat eu să trăieşti. Exact asta ar fi spus şi el, dacă ar fi vrut să-i amintească poliţaiului că trebuia să-i fie recunoscător. Doar că acum, privind din afară, înţelegea de fapt cât de dezumanizant şi

stupid era un asemenea raţionament.

– Da, a fost un lucru bun, a recunoscut el şi a zâmbit.

Capitolul 21

De dimineaţă, Ramón era obosit şi îl durea tot corpul. Prin coroanele înfrunzite de deasupra lui, cerul se vedea cenuşiu. În aer mirosea intens a ploaie. Celălalt om se sculase înaintea lui şi fierbea nişte iarbă-de-miere. Ramón a căscat lung, pe urmă s-a frecat la ochi. Avea mâncărimi la cot, aşa că s-a scărpinat, simţind nodul întărit al cicatricei, unde îl tăiase maceta. Cicatricea ajunsese aproape la mărimea pe care o ştia el. Şi-a tras mâneca în jos, ca să o acopere.

– Vine furtuna, a spus celălalt om. O să cam toarne la noapte.

– Hai să ne mişcăm din loc, atunci, a zis Ramón.

– Mă gândeam să mai rămânem pe-aici. Găsim un loc unde să nu ne plouă şi aşteptăm să treacă potopul.

– Bună ideea. Dar ce-ai zice să facem asta la Râpa Scripcarului, mai bine? Mi se pare un loc foarte potrivit, ca să nu ne plouă.

– Mai avem de mers zile în şir până să putem spera măcar că vom da de oameni.

– De-acord, dar dacă stăm pe-aici ca două domnişoare, care nu vor să se ude la păr, rămân şi mai multe zile până să putem spera la aşa ceva, a continuat Ramón, iar privirea celuilalt s-a înăsprit.

– Perfect, a încuviinţat omul. Dacă asta vrei, facem aşa.

După ce au luat micul dejun, iarba-de-miere semănând la gust cu nişte cereale fierte, Ramón şi geamănul lui au stabilit traseul care părea cel mai bun. În mod nesurprinzător, împărtăşeau amândoi aceeaşi idee de bază. Celălalt om a obiectat la câteva sugestii de-ale lui Ramón, dar mai mult din spirit de contradicţie.

– Va trebui să ne croim drum printre tufişuri. Să tăiem nişte crengi, poate chiar şi nişte puieţi, a zis Ramón. Dacă îmi dai cuţitul, putem împărţi munca.

– Fac eu asta, a propus omul.

– Alegerea ta.

Când au ajuns din nou la plută, Ramón a folosit funiile cu care o trăseseră din râu şi a înjghebat un fel de jug simplu. Trăgând pluta de latura lungă, snopii de stuf din capete formau un fel de tălpi de sanie, aşa că era mai uşor să o târăşti decât să o ridici şi să o cari pe sus. Omul mergea în faţă, tăind vegetaţia în dreapta şi în stânga, sau venea în spatele plutei ca să o ridice deasupra bolovanilor şi a tufişurilor, atunci când rămânea înţepenită undeva. Soarele urca nevăzut spre vârful arcului său. Navele enyezilor se zăreau uneori, printr-o spărtură din nori. Era o muncă istovitoare, dar Ramón căuta să ignore efortul care îl vlăguia. Şira spinării îl durea îngrozitor, picioarele aproape că îi sângerau, umerii se făceau carne vie în locul unde îl freca jugul, dar tot nu era atât de sinistru ca atunci când şi-ar cauteriza primitiv ciotul degetului smuls. Dacă era capabil de aşa ceva – şi, judecând după omul din faţa lui, *era* –, a târî o plută prin pădure

era floare la ureche.

Pe măsură ce orele treceau, povara i se părea din ce în ce mai suportabilă. Nesfârşita durere din muşchi devenea mai degrabă o constantă decât o senzaţie acută. Celălalt om se muta ba în faţă, ba în spate, curăţind poteca, ridicând pluta şi împingând-o peste locurile mai înguste, atunci când era nevoie. Ramón nu prea vorbea, muncind cu îndârjire. Simţea că geamănul lui începea să-l respecte. Ştia cât de mult l-ar vlăgui pe *om* munca pe care o făcea el acum, iar gândul acesta n-a făcut decât să-l întărească şi mai mult. I-a venit în minte imaginea lui Hristos purtându-şi crucea, în timp ce romanii îl loveau, iar gloata îl batjocorea. Pluta era cu mult mai uşoară, iar la capătul drumului, când ajungea la apă, nu moartea îl aştepta, ci posibilitatea de a se salva singur. Nu avea de ce să se lamenteze.

A treia oară când s-a împiedicat, s-a rănit la picior, lovindu-se de o piatră. Nu-l durea, dar simţea cum sângele i se prelinge pe piele. Înjurând în barbă, se căznea să se ridice de pe jos; o mână pe umăr l-a oprit, însă.

– Fă o pauză, *ese,* i-a zis omul. Te-ai spetit toată ziua trăgând la pluta asta. E timpul să mâncăm ceva.

– Pot să continui, nu-i nevoie să ne oprim, a spus Ramón.

– Da, bine, de-acord, faci pe durul, m-am prins. Haide, scoală-te de-acolo şi stai cuminte, până mă duc să caut ceva de mâncare.

Ramón a râs gutural, după care şi-a dat jos jugul de pe umeri şi s-a lungit pe spate. Cerul părea mai întunecat acum şi mai aproape, parcă, decât bolta unei catedrale. Tuna undeva departe sau poate că nu era decât clocotul sângelui care îi bubuia în urechi. Omul a scuturat din cap şi a plecat. Ramón zâmbea.

Ce ciudat i se părea să nu-şi dea seama dacă îi plăcea sau nu de omul care *el însuşi* era! Niciodată nu se văzuse din afară cum era *el,* de fapt. Deştept, ingenios, dur ca o piele bine tăbăcită, dar veşnic crispat din cauza spaimelor lăuntrice şi gata să dea vina pe oricine, cu excepţia propriei persoane. Sentimentul de profundă nesiguranţă şi furia care mustea mereu în el, gata să explodeze la cea mai măruntă provocare; păşind mereu ţanţoş ca un cocoş fudul şi privind de sus pe oricine s-ar fi aflat prin preajmă. Aşa fusese el dintotdeauna. A fost nevoie să devină o monstruozitate extraterestră ca să-şi dea seama de aceste lucruri.

Celălalt om însă avea ceva demn în el, în ciuda tuturor cusururilor. Şi o surprinzătoare putere de voinţă. Pusese la cale moartea lui Maneck. Avusese tăria să-şi cauterizeze ciotul de deget, când alţi oameni ar fi stat cu rana deschisă, riscând să se infecteze fatal. Iar faptul că nu făcuse septicemie şi că era teafăr acum dovedea încă o dată cât de înţelept procedase. În plus, era capabil chiar de un soi de compasiune, insistând ca Ramón să-şi cruţe forţele. Minţind în privinţa

Liannei, ca să nu pară un om slab. Cum era el, *de fapt?* Toate trăsăturile de caracter păreau în contradicţie unele cu altele, dar în acelaşi timp se îmbinau perfect.

Singurul lucru care i se părea absurd, chiar şi acum, era continuarea relaţiei cu Elena. Nu putea pricepe de ce geamănul lui ar face aşa. Înţelegea de ce *el* ar vrea asta, însă acest *alter ego* al lui putea, cu siguranţă, să aspire la mai mult. Chiar dacă erau unul şi acelaşi om amândoi.

Nu ştia când aţipise, dar acum celălalt îl scutura de braţ. Instinctiv, Ramón şi-a acoperit cu palma cicatricea de la cot, aproape înainte de a deschide ochii. Omul şedea ghemuit lângă el, ţinând în mână doi pui de *jabalí* dolofani. Ramón s-a săltat în capul oaselor, simţind cât de rău îl dureau toate mădularele.

– Unde i-ai găsit? a întrebat el.

– Am avut baftă, a zis celălalt. Vino, am aprins focul. Stăm de vorbă, în timp ce eu curăţ amărâţii ăştia de *jabalí.*

Cu mişcări greoaie, Ramón a reuşit să se ridice în picioare.

– Mâine, *eu* gătesc, a spus el. Tu ai pregătit micul dejun şi prânzul deja.

– Foarte bine, a răspuns celălalt. Dacă vrei să faci tu de mâncare, eu unul nu te opresc.

Ramón s-a aşezat lângă foc, uitându-se la geamănul lui cum scotea măruntaiele din puii de animal şi îi jupuia de piele. Lemnele trosneau şi pârâiau în foc, iar când a suflat o adiere de vânt mai puternică, flăcările au pâlpâit ca o fâlfâire de aripi. Ca să ajungă până pe malul râului, Ramón ştia că le va mai lua încă vreo două ceasuri. Se întreba dacă va începe ploaia până atunci şi care dintre ei doi ar urma să doarmă în adăpost. Celălalt îl respecta, desigur, pentru efortul de a fi tras după el pluta până aici, dar poate nu într-atât de mult, încât să-i cedeze locul la noapte, sub coviltir.

– Eşti din Mexic? l-a întrebat omul.

– Poftim?

– Mexic. Pe Pământ. De-acolo eşti?

– Da, a zis Ramón. Din Oaxaca. Dar de ce?

– Nimic, mă gândeam şi eu aşa. Ai moacă de *mejicano.* Trăsături tipice.

Ramón se holba în foc, rugându-se în gând ca omul să nu înceapă să discute despre înfăţişarea lui. Fie că rugămintea şi-a atins scopul, ori poate subiectul nu-l pasiona deloc pe celălalt om, cert este că acum l-a întrebat altceva:

– Dar cum e să fii poliţai? Îţi place?

– Da, a răspuns Ramón. Îmi place. E o meserie frumoasă, să ştii.

– Mie mi se pare de căcat, a comentat omul. Fără supărare. Dar e nasol, zic eu, să trebuiască mereu să prinzi nişte indivizi, care

încearcă să scape, şi să le dai la boaşe. Şi de ce, mă rog? Fiindcă aşa vrea guvernatorul? Ei, şi ce dacă? Adică cine mama mă-sii e guvernatorul ăsta, în fond? Ce, dacă ar rămâne fără putere şi fără bani, crezi că tipul ar fi mai breaz decât oamenii pe care îi rade acum?

– Da, în fine, a continuat Ramón, încercând să reacţioneze ca un poliţai. Guvernatorul e un căcănar de portughez îngâmfat, de acord cu tine. Dar lucrurile nu stau chiar aşa. Da, o parte din muncă înseamnă tot felul de porcării administrative. Verifici autorizaţii, permise şi mizerii de-asta. Dar nu e totul aşa.

– Nu?

– Nu, a spus Ramón. Există şi diverşi *pendejos* răi, efectiv. Indivizi care se strecoară în biserică şi se pişă pe altar. Alţii care îşi bat joc de copii. Mă ocup şi de găinari dintr-ăştia.

– Indivizi care înjunghie ambasadori, adică? a zis omul, pe un ton rece.

– La naiba, nu asta. Eu mă refer la ăia *răi* cu adevărat. Indivizi care ucid fiindcă nu pot altfel, fiindcă au *asta* în ei. Ştii ce vreau să spun.

Omul a ridicat privirea. Avea mâinile pline de sânge roşu, care începea să i se usuce pe piele, închizându-se la culoare. Ramón a desluşit ceva pe chipul celuilalt – ceva neaşteptat. Durere. Jenă. Regret. Mândrie. *Ceva.*

– Lumea-i plină de tot felul de ticăloşi smintiţi, a explicat Ramón, continuând să facă pe poliţaiul. În general, nu ne interesează oamenii care îşi văd de viaţa lor. Dar există violatori, bunăoară. Există oameni care vor să ucidă fără niciun motiv. Şi ce poate fi mai odios decât cineva care striveşte *kii?*

– *Kii?*

– Copii, a spus Ramón, surprins de inadvertenţă. Copilaşi prea plăpânzi ca să se poată apăra singuri. Care nici nu au cum să înţeleagă ce li se întâmplă. Nimic nu poate fi mai ordinar şi mai josnic decât o asemenea faptă. Din acest motiv vreau să fiu poliţai. Şi ceilalţi ştiu, pricepi? Ceilalţi ştiu că de o parte a baricadei sunt *ei,* iar de cealaltă parte a baricadei sunt *eu.*

Ramón a tăcut brusc. Nu mai ştia ce vorbea. Cuvintele, gândurile. Toate i se învălmăşeau în cap. Enyezii zdrobind micile creaturi extraterestre; europeanul; Mikel Ibrahim luându-i cuţitul; sentimentul de a fi Maneck şi de a vedea cum mor semenii lui. Maneck avea dreptate. Nimeni nu ar trebui să mai râdă. Nu existau motive de a râde. Dacă femeia aceea *n-ar fi râs* atunci…

– Te simţi bine? a întrebat omul.

– Da, a răspuns Ramón. Mă simt bine. Doar că… nimic, sunt bine.

Omul a mişcat înţelegător din cap şi şi-a văzut de treabă, ţinând carnea animalelor deasupra focului. Grăsimea se lichefia, ţesuturile musculare să rumeneau. Mirosea a ploaie tot mai tare. Nu asta îi

preocupa însă pe ei acum.

– Aş fi putut să mă fac poliţai şi eu, a zis omul, într-un târziu. Mi s-ar fi potrivit.

– Sunt sigur de asta, i-a dat dreptate Ramón, încolăcindu-şi genunchii cu braţele, spre piept. Te-ai fi descurcat de minune.

Tăceau. Singurele zgomote erau sfârâitul grăsimii când picura în flăcări şi foşnetul constant al frunzelor. Omul a întors carnea pe cealaltă parte, ca să o prăjească uniform.

– Ai avut o intuiţie genială, acolo, pe râu. Când încercam să ajungem la mal. Eu nici măcar n-am văzut porcăria aia de stâncă. Dar tu ai văzut-o, *ese.* Şi te-ai dus drept spre ea. Precis ne-ar fi înghiţit cascada, dacă nu procedai aşa.

Îi oferea lui Ramón o cale de a schimba subiectul. Fără să ştie exact ce îl frământa pe Ramón, celălalt om a intuit că ar fi fost o delicateţe din partea lui să-i dea posibilitatea să vorbească despre altceva. Şi Ramón a profitat de ocazie.

– Totul este legat de flux, a zis el. Trebuie să ştii cum arată fluxul când este întrerupt de ceva. Simţi că este diferit, înţelegi.

– Indiferent cum o fi, cert este că ai fost genial, a comentat omul. Eu n-aş fi putut face asta.

Ramón a încercat să nu dea importanţă complimentului. Dacă o ţineau tot aşa, riscau să se împotmolească în amabilităţi reciproce. Nu voia aşa ceva. În momentul prezent, deocamdată oricum, îi plăcea de om. *Celălalt om.* Îşi dorea enorm să-i placă de geamănul lui, deşi derbedeul ăsta nu era prea simpatic, de cele mai multe ori.

– Şi tu ai fi procedat la fel, dacă ai fi fost la cârmă, a zis Ramón.

– Nuuu, aiurea, omule. N-aş fi fost în stare.

Pe Ramón l-a frapat faptul că era posibil să fie adevărat. Intrând în mintea lui Maneck, probabil că învăţase ceva despre ce înseamnă un râu. Despre *flux.* Deşi el şi celălalt om porniseră la drum împreună, fiind amândoi la fel iniţial, în ultimele zile reacţiile lor începuseră să fie tot mai deferite. Nu exista niciun motiv ca acum să fie identici. Trecuseră prin experienţe diferite, învăţaseră lecţii diferite de la lume. El nu rămăsese fără un deget de la mână. Geamănul lui, în schimb, nu trăise zile întregi cu *sahaelul* înfipt în beregată.

Tu nu trebuie să deviezi de la om, tuna vocea lui Maneck în mintea lui. Dar cum putea „să nu devieze”? În funcţie de poziţia pe care te situai, lumea părea altfel.

Au mâncat, înfigându-şi degetele în carnea rumenită şi fierbinte. Nu mai conta că îi frigea pe piele, din moment ce li se părea că în viaţa lor nu mâncaseră ceva mai gustos. Efectul foamei. Celălalt om rânjea prosteşte, trăgând cu dinţii carnea fragedă de pe oase. Discutau despre alte lucruri, mai inofensive. Când a venit vremea să o ia din loc, celălalt om a ridicat jugul.

– Mergi tu în faţă şi cureţi poteca, a zis el, aşezându-şi pe umeri mai bine harnaşamentul improvizat din tulpini de viţă. Trag eu în continuare porcăria asta de plută până la apă.

– Nu trebuie, s-a opus Ramón, dar geamănul lui a fluturat din mână, respingând orice obiecţie.

În sinea lui, Ramón răsufla uşurat. Îşi simţea tot corpul maltratat din cauza efortului, de parcă l-ar fi bătut mărunt careva cu o bâtă. Oricum, rămânea o problemă:

– Nu pot să fac asta, omule. Cuţitul e la tine.

Geamănul lui s-a burzuluit, a tras cuţitul din rucsacul de teren şi l-a întins spre Ramón, cu plăselele în faţă. Ramón a mişcat aprobator din cap când l-a luat. Şi cu asta subiectul a rămas închis.

Curăţarea potecii, din mers, s-a dovedit la fel de anevoioasă ca mutarea ambarcaţiunii pe uscat. La fiecare pas, trebuia să reteze ba o creangă, ba vreun arbust sau puiet. Iar cuţitul se tocise deja. De două ori, au căzut nişte averse de ploaie, ropotind pe frunze şi pe umerii lui Ramón, dar de fiecare dată răpăiala n-a fost de durată. Furtuna, când avea să vină, va fi cruntă, însă. Dar ploaia torenţială va accelera poate apele râului, ceea ce ar putea fi un avantaj pentru ei.

Au ajuns la marginea apei, exact înainte să se însereze. Ramón a vrut să tragă un chiot, dar nu i-a ieşit decât un fel de strigăt sarcastic. Omul zâmbea istovit. Au inspectat stricăciunile apărute pe parcursul transportului. Unul dintre elemenţii platformei plutitoare începuse să se desprindă şi trebuia legat la loc. Structura din crengi care alcătuia cea mai mare parte a plutei fusese deteriorată, dar nu într-atât de grav încât să fie nevoie de reparaţii, a constatat Ramón.

– Dă-mi cuţitul, a spus geamănul lui. Fac eu nişte fâşii din scoarţă de copac, ca să leg la loc stuful. Tu du-te după nişte vreascuri de foc, ca să putem lansa la apă porcăria asta de plută. Plecăm astă-seară şi poate scăpăm de vremea urâtă.

– Bună idee, a zis Ramón. Dar eşti sigur că nu vrei să te duci tu după lemne? E mai uşor decât să tai fâşiile de scoarţă.

– N-am niciun chef să mă mai mişc acum, a răspuns omul. Du-te tu mai bine.

Drept răspuns, Ramón i-a dat cuţitul înapoi. Geamănul lui a zâmbit, ca şi cum odată cu predarea armei s-ar fi ajuns la un fel de înţelegere tacită între ei. Ramón a pornit îndărăt printre copaci, în timp ce celălalt om s-a apucat să frece lama cuţitului de piatra de ascuţit. Pădurea, aici, la marginea apei, creştea repede – tulpini moi care se ridicau iute şi se prăbuşeau aproape imediat. Nici urmă de copaci seculari prin aceste părţi. Doar foioase cu scoarţă neagră şi trunchiuri spiralate. Asta însemna că va găsi uşor suficiente crengi căzute şi plante asemănătoare cu muşchiul, pe care să le folosească în loc de iască. Întrebarea era de câte ori era dispus să facă drumul dus-întors

până la plută şi înapoi în pădure, înainte de a pleca de-acolo.

Dacă ploua torenţial în amonte – şi se vedea limpede că ploua torenţial în amonte –, apele râului riscau să se umfle de la o clipă la alta. Poate deja crescuseră îngrijorător de mult. Dacă aveau noroc, odată cu torenţii care se scurgeau la vale, mărind debitul şi albia râului, totodată şi drumul lor spre sud putea să fie mai drept, scăpând de meandrele sinuoase dinspre şes.

Cufundat în reflecţii, Ramón nu şi-a dat seama la ce se uita decât abia când inima lui a început să bată accelerat, din cauza fricii. Acolo, pe solul moale, se vedeau amprente proaspete şi late cât două mâini de om puse una lângă cealaltă. O labă cu patru lobi şi urme de gheare adânc înfipte în sol. *Chupacabra.* Undeva prin apropiere era o *chupacabra,* fir-ar să fie!

A lăsat să-i cadă din braţe vreascurile culese, pregătindu-se să o zbughească spre râu, dar după câţiva paşi, înainte de a se strecura pe lângă un hăţiş des, a descoperit fiara însăşi, uitându-se sinistru la el, cu o expresie ce denota în egală măsură foame şi ură. Botul dihaniei atârna deschis, cu limba groasă şi despicată spânzurând afară. Avea colţii galbeni şi ascuţiţi ca nişte pumnale. Ramón a încremenit, iar privirea lui s-a confruntat cu ochii negri şi plini de turbare ai bestiei. Încerca să se îmbărbăteze, resemnându-se cu gândul că avea să moară, dar lighioana nu ataca. Chiar şi aşa, simţind că totuşi ceva nu era în regulă, i-au trebuit câteva secunde până să observe, gâfâind, porţiunea aplatizată de pe blana animalului, la gât, unde cordonul gros şi viu era îngropat în beregata *chupacabrei.* Un *sahael.*

Involuntar, privirea lui s-a mutat dincolo de *chupacabra*, spre silueta care se profila în spate. Bătut crunt, harcea-parcea, ciopârţit pe piept şi pe coapse, Maneck se ţinea încă pe picioare, înalt şi impozant. Din ochiul rănit, care se înnegrise urât, supura un fel de ichor purulent, însă celălalt ochi rămăsese oranj şi fierbinte, cum ţinea minte Ramón. Braţele extraterestrului s-au unduit, fluturând o clipă, domol ca nişte alge în mare. Când a vorbit, glasul lui profund şi cumva trist i s-a părut lui Ramón întru totul familiar.

– Te-ai descurcat bine, a spus el.

Capitolul 22

– Ce naiba?! a exclamat Ramón, cu glasul sugrumat. N-ai murit? Nu eşti mort?

Extraterestrul a mişcat din cap. Penele din creastă i s-au ridicat un pic şi s-au turtit la loc.

– Ceea ce spui tu este *aubre.* Nu sunt mort, după cum poţi vedea, a zis Maneck. Sarcina ta era să te implici în flux la fel ca omul. Ai făcut asta în concordanţă cu *tatecreude.* Funcţia mea a fost compromisă pentru un timp, dar acum a revenit pe canalul ei adecvat.

– Cum m-ai găsit?

– Râul curge spre sud. Tu eşti constrâns de râu, a spus Maneck. Întrebarea aceasta este ciudată.

– Dar noi am călătorit mai rapid decât tine. Am fi putut să fim pe celălalt mal al râului. Nu aveai de unde să ştii că vom fi aici.

– Nu puteam să te prind mai departe decât puteam să merg în josul râului. Nu puteam să te prind din urmă pe celălalt mal al râului. Prin urmare, am mers unde puteam şi unde puteai şi tu să mergi. Sugerezi lucruri care nu sunt cazul. Aceasta este *aubre.* Trebuie să încetezi să exprimi *aubre.*

Chupacabra a scos un mârâit gros, foindu-se agitată, dar înfrânată. Se vedeau urme de arsuri pe corpul fiarei, unde Maneck o împuşcase; blana arsese, lăsând în loc porţiuni mari de carne vie roşie, pline de pustule. Maneck reacţionase violent, aşa cum atacase şi bestia. *Sahaelul* a zvâcnit de două ori, congestionându-se de sânge, ca un vierme umflat. Ramón a simţit o vagă undă de simpatie pentru *chupacabra.* Măcar el, când îndurase chinul lesei din gât, înţelesese ce i se întâmplă. Se întreba de câte ori nu trebuise Maneck, probabil, să o pedepsească pe *chupacabra*, până ca fiara să ajungă să priceapă că intrase la stăpân. Şi câte tertipuri reuşise extraterestrul să o înveţe, oare?

– Bun, a zis el, cu o bravadă pe care nu o simţea. Ce planuri ai acum? Nu se poate să-l omori aşa, pur şi simplu, pe amărâtul ăla.

Maneck tăcea.

– Nu eşti riguros, a explicat el. Omul nu trebuie să ştie de noi. Iluzia cunoştinţelor lui va fi corectată. Tu te-ai dovedit o unealtă aptă. Acest lucru se va exprima. Omul este lângă apă acum? Trebuie să ne ducem repede la el.

– Au venit, sunt aici, a spus Ramón. Căpcăunii-devoratori-de-pui. Alea, deasupra, sunt navele lor. Dacă te urmăresc de sus? Dacă te *văd,* te-ai gândit?

Maneck a părut să pregete, dar totodată putea fi doar impresia lui Ramón, care îşi dorea enorm să fie aşa. Extraterestrul mişca din cap.

– Să ştii că ei pot face asta, a continuat Ramón. Au senzori speciali. Ochi. Data trecută când au venit, guvernatorul i-a rugat să-l ajute să

găsească un puşti care se rătăcise pe *tierra hueso.* Şi l-au găsit. Nu le-a luat decât vreo două ceasuri, ca să ne spună exact unde era *pendejo* ăla mic. De unde ştii că nu mă urmăresc pe mine, bunăoară, exact acum? De unde ştii că nu mă hăituiesc, din cauza omului pe care l-am omorât? Dacă te duci acolo şi îl ucizi, vor vedea explozia de energie. Doar nu-ţi închipui că o s-o confunde cu vreun copac care cade sau aşa ceva? *Vor şti* exact ce s-a întâmplat.

În viaţa lui, Ramón nu debitase atâtea tâmpenii. Maneck nu ar avea nevoie să-l împuşte pe celălalt om, declanşând o explozie de energie, din moment ce ţinea naibii în lesă o *chupacabra* fioroasă, gata să facă tot ce i se spunea. În plus, Maneck era suficient de puternic încât să-l poată sugrumă cu mâinile goale pe celălalt om, sucindu-i gâtul ca unui pui de găină, fără să aibă nevoie de vreun alt ajutor. Dar Ramón nu mai avea lesa înfiptă în gât, aşa că Maneck nu putea să-şi dea seama care erau intenţiile lui sau să sesizeze dacă minţea. Dacă extraterestrul nu-l credea, în cazul cel mai rău putea să-l omoare. Ramón aştepta, cu pieptul bombat sfidător, gata să sară la bătaie. Maneck s-a foit de pe un picior pe celălalt. *Chupacabra* a scâncit.

– Ce cale mai bună recomanzi? a întrebat Maneck.

– Lasă-mă pe mine să mă duc la el, a spus Ramón. Tu stai pe loc aici. Pricepi? Exact aici. O să născocesc eu un motiv de a-l convinge să vină înapoi cu mine aici. Ca să fie sub coroanele copacilor, unde nu te-ar putea vedea de sus, înţelegi? Pe urmă, poţi să corectezi dracului ce iluzie vrei tu.

Fiindcă, asta nu a mai spus, noi vom fi pe plută din nou, coborând pe râu, în timp ce tu stai mofluz aici, ca fata urâtă care rămâne nedansată la bal. Timp de câteva secunde, Maneck a rămas tăcut şi neclintit, ca o stană de piatră.

– De ce ai face asta? a întrebat extraterestrul în cele din urmă.

– Este *tatecreude* pentru mine, monstrule. Menirea mea este să te ajut să-l prinzi, corect? Ei bine, iată-mă. Te ajut.

– Nu, a zis Maneck, pe un ton ce denota cumva un sentiment de uşurare. Funcţia ta a fost să te comporţi cum s-ar comporta omul. Încerci înşelăciune.

– Dar tu ce crezi că ar face *omul,* mă rog? s-a răstit Ramón, disperarea din sufletul lui exprimându-se sub formă de furie. Încerc să-mi salvez pielea. Nu crezi că şi el ar fi în stare să trădeze dracului pe oricine, numai ca să poată el să scape teafăr şi nevătămat?!

– Nu, a spus extraterestrul. El nu ar face aşa. Tu ţi-ai îndeplinit funcţia, eu trebuie acum…

Strigătul a răsunat strident şi piţigăiat, ca vocea unei fetiţe ţipând de spaimă sau de încântare. Toţi ochii – ai lui Ramón, ai lui Maneck, ai *chupacabrei* – s-au îndreptat în aceeaşi direcţie. Omul apăruse pe

potecă în spatele lui Ramón. Faţa lui era palidă şi lividă ca marmura.

– Asta este în concordanţă, a continuat Maneck. Fluxul îl aduce pe cărarea specifică. Voi sunteţi uneori creaturi excelente. Presupun că ignoranţa voastră este ceea ce… Omul? Unde se duce? Trebuie să îl opreşti! Trebuie imediat!

– Stai acolo! Stai acolo! Stai acolo! a strigat Ramón peste umăr, zbughind-o imediat după celălalt om. Era de presupus că extraterestrul nu va rămâne pe loc, dar chiar dacă nu pregeta decât o clipă, poate, însemna o clipă în plus pentru ei. Imediat ce a presupus că Maneck nu-l mai putea auzi, şi-a canalizat toată energia şi atenţia asupra fugii. Dacă reuşeau să ajungă la plută şi să o lanseze pe râu, puteau să-l lase în urmă pe nemernicul ăla. Aveau încă şanse să scape. Ce păcat că pierduse vremea să construiască adăpostul pentru plută, se gândea acum Ramón. Ce păcat că au avut ghinionul să nimerească în bulboana unei cataracte, în mijlocul râului. Dacă nu ar fi avut parte de atâtea incidente neplăcute până aici, Ramón n-ar mai fi trebuit acum să fugă nebuneşte prin pădure, ridicând mult picioarele de la sol, ca să nu se împiedice în tufişuri, rădăcini şi pietre, ştiind că are pe urmele lui un extraterestru cu o *chupacabra* în lesă.

– Du-te! a zbierat el. Fugi! Du-te, prostule, mişcă!

Dacă ar putea măcar să ajungă la râu…

Ramón a ajuns la râu. Apele erau învolburate, iar vuietul cascadei se auzea mai tare decât ţinea minte el. Celălalt om nu se zărea pe nicăieri, iar în locul unde fusese pluta, rămăseseră nişte dâre adânci în mâlul de pe mal. Nu-i venea să creadă ce vedea. I-a trebuit o secundă ca să se dumirească. Îmboldit de frica de moarte, de disperare şi panică, celălalt om izbutise cumva să lanseze singur pluta pe apă, ceea ce Ramón nu ar fi crezut că era cu putinţă. A continuat să alerge spre râu. Tălpile i se afundau în noroi, apa rece îl uda până la genunchi, până la coapse. La trei metri, poate chiar cinci metri de la mal, şi la zece metri sau mai mult de locul unde era el acum, pluta sălta pe apele năvalnice ale râului. Geamănul lui era ghemuit la cârmă. Ramón îi vedea ochii înspăimântaţi.

– Opreşte! a zbierat el. Vino înapoi aici! Opreşte!

Omul de pe plută a fluturat din braţ; un gest larg, frenetic, care nu semnifica nimic. Ramón a tras o ploaie de înjurături, înaintând nesigur prin apă. Când a privit peste umăr, Maneck şi *chupacabra* tocmai apăruseră pe mal, mişcările lor fiind încetinite din cauza lesei incomode şi a rănilor lui Maneck. Ramón a ridicat o mână spre extraterestru, cu palma în afară; un gest ce voia să însemne „E OK, l-am prins!”. Şi, apoi, fără să mai aştepte reacţia extraterestrului, a tras adânc aer în piept şi s-a scufundat în apă. Veşmântul i s-a udat instantaneu, îngreunându-se, dar nu s-a oprit să-l dea jos. Sub suprafaţa apei, râul părea tulbure – mici clăbuci de la cascadă şi

resturi de aluviuni grosiere micşorau vizibilitatea la nici un metru distanţă. Dând din mâini şi din picioare, cu disperare, Ramón încerca să înoate spre locul unde se gândea că ar trebui să fie pluta.

Celălalt om, ca şi el, era la cheremul apelor, îşi spunea Ramón. Curenţii rapizi îi trăgeau pe amândoi cu aceeaşi viteză. Tot ce trebuia el să facă era să recupereze distanţa dintre ei. Învolburarea râului era puternică însă, iar Ramón a simţit cum apa îi zădărniceşte eforturile, în momentul în care a încercat să scoată capul afară ca să ia o gură de aer.

– Fir-ar să fie de mizeria naibii! a zbierat când a ieşit la suprafaţă, dar gura i s-a umplut de apă, până să fi apucat să spună mai mult.

Da, pluta era mai aproape, dar nu atât de aproape cum sperase. O explozie de energie a luminat văzduhul; Maneck trăgea de pe mal. Omul a chelălăit speriat şi a început să vâslească puternic, în timp ce Ramón a inspirat profund şi s-a scufundat din nou. Poate reuşea Maneck să îl nimerească pe nemernicul ăla, rezolvând astfel toate problemele lui Ramón.

Senzaţia de răceală din apă era orbilă, dar nu la fel de sinistră şi glacială cum i se păruse în amonte, cu câteva zile în urmă. Poate că ajunseseră deja mult mai în sud decât crezuse Ramón. Sau, poate, din cauza averselor care umflaseră râul, curenţii de apă păreau ceva mai calzi. Apa de deasupra lui a mai sclipit de două ori, când Maneck a tras din nou. Vasăzică pluta era încă aproape, a dedus el. Vârtejul care s-a profilat înceţoşat în apă l-a avertizat cu o secundă înainte de a nimeri într-o bulboană puternică, unde apa l-a izbit în abdomen ca un pumn nimicitor. I s-a tăiat răsuflarea şi, zbătându-se din mâini şi din picioare, printre bulele de aer care se ridicau odată cu el, a încercat să urce la suprafaţă.

Apele râului curgeau vertiginos. Deja, Maneck rămăsese mult în urmă pe mal, undeva departe, o figură din ce în ce mai mică. În mod inexplicabil, *chupacabra* alerga în salturi de-a lungul râului, scăpată din *sahael.* Fugea de parcă toţi diavolii din iad ar fi venit pe urmele ei. Ramón a tras o scuipătură şi s-a săltat cu capul mai sus, încercând să vadă unde erau geamănul lui şi pluta. Celălalt om ajunsese mult mai încolo, pe râu, şi zbiera ceva, congestionat la faţă, cu gura larg căscată. Ramón nu-şi dădea seama dacă nemernicul naibii răcnea la el, la Maneck sau la Dumnezeu. Maneck părea să fi renunţat să mai tragă, aşa că Ramón nu s-a mai scufundat din nou. A început să înoate craul, forfecând apa cu picioarele, printre valurile care îl săltau în toate direcţiile, azvârlindu-l. Încetul cu încetul, pluta s-a apropiat, dar apele învolburate ale râului îl îndepărtau şi îl apropiau de ţinta lui. Celălalt om era în genunchi acum, ţinând vâsla întinsă prin apă, în poziţie orizontală. Zbiera în continuare ceva. Ramón nu reuşea să distingă cuvintele, dar după expresia omului putea deduce că erau

strigăte de îmbărbătare.

Prea puţin, prea târziu, cabrón, se gândea el, întinzând totuşi mâna spre capătul vâslei. Degetele lui au atins suprafaţa aspră a lemnului, care după lupta cu valurile i se părea ceva incredibil de solid. S-a împins din nou, propulsându-se în faţă, apucând vâsla cu amândouă mâinile şi trăgând-o spre el. A simţit o smucitură când omul l-a tras înspre plută, dar Ramón a rămas intenţionat inert, cu furnicături în braţe şi în picioare, din cauza efortului. Fir-ar el de nemernic, să se căznească şi el un pic!

După niciun minut, mâna omului a atins umărul lui Ramón. Pluta era exact în faţa lui. Ramón a ridicat braţul, prinzându-se de împletitura din crengi. Cu ajutorul celuilalt om, a reuşit să se tragă în sus, pe plută. Ramón a rămas lungit pe puntea plutei acoperite de frunze; veşmântul era ca de plumb peste trupul lui care gâfâia.

– La naiba! a zis celălalt om. Am crezut că n-ai să reuşeşti să ajungi la plută, *ese.*

Mulţam, a replicat Ramón în gând, fără însă să se obosească să rostească cu voce tare.

– Ticălosul naibii ne-a urmărit tot drumul, a explicat omul, luând din nou vâsla. Parcă ziceai că l-a omorât *chupacabra.*

– Aşa am crezut, a povestit Ramón, ridicându-se în şezut. A râgâit, cu gust de mâl în gură. Maneck a folosit *sahaelul* împotriva jivinei. A înrobit-o. N-aş fi crezut vreodată că o să-mi fie milă de o *chupacabra.* Am apucat să adunăm nişte vreascuri înainte de…

A ridicat privirea spre celălalt om, spre geamănul lui, şi a văzut groaza întipărită pe chipul care îi era atât de familiar. Ramón a clipit, privind în spate, peste umăr. Se aştepta la orice: Maneck umblând pe apă ca un Hristos extraterestru; un alt zid din negură de stropi, vestind o nouă cascadă; ba chiar şi europeanul, sculat din iad, cu diavolul lângă el. Nimic din toate astea. Râul cenuşiu, cerul plumburiu dinaintea furtunii. Valuri cu mici coame albe. S-a uitat din nou la om. Faţa acestuia era o mască a fricii; vâsla îi spânzura inertă în mână.

– Ce e? a întrebat Ramón, după care a privit în jos.

Roba i se desfăcuse în faţă, dezgolindu-i burta, cu cicatricea groasă ca o funie răsucită, lividă pe pielea lui smeadă. *Oh. Asta era,* a zis Ramón.

– Iisuse Hristoase! a şoptit celălalt. Tu eşti *eu!* a exclamat el, holbându-se la el, cu o groază nemărginită.

– Calmează-te, a spus Ramón. Pot să-ţi explic…

– Ce eşti tu? a zbierat omul. Ce naiba *eşti* tu?

Omul scosese cuţitul. Fulgerul a luminat lumea, reflectându-se în lama goală a cuţitului. O bubuitură de tunet a spart zările. Ramón s-a ridicat în picioare, cu un echilibru precar pe pluta care se clătina dintr-o parte în alta.

– *Ce naiba eşti tu?* a repetat omul, pe un ton isteric.

Scăpase vâsla din mână. Bucata de lemn s-a îndepărtat rapid, captivă între curenţii râului.

– Ascultă-mă! Vrei să încetezi cu tâmpeniile astea şi să mă asculţi dracului odată?! a tunat Ramón.

Pe urmă, uitându-se în ochii omului – ochii pe care îi văzuse în oglindă toată viaţa lui –, a oftat:

– La dracu'. Nu mai contează.

Era zadarnic. Acum nu mai era doar o înfruntare verbală.

Capitolul 23

O suprafaţă de doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, unde vatra pentru foc şi adăpostul cu un coviltir reduceau şi mai mult libertatea de mişcare. O luptă într-un asemenea spaţiu nu putea dura mult. Ramón şi-a smuls veşmântul ud leoarcă, înfăşurându-şi-l pe un braţ, în timp ce se trăgea repede înapoi, în spatele adăpostului, care astfel rămânea între ei ca un fel de meterez. Ideea de a se angaja într-o luptă în care adversarul avea cuţitul, iar el era gol puşcă nu părea nicidecum îmbucurătoare, dar măcar cu veşmântul înfăşurat pe antebraţ avea şi el un fel de pavăză cu care să se apere. În plus, geamănul lui trebuia să ţină cuţitul în mâna stângă, pe când Ramón se putea folosi de mâna dreaptă. Dar, chiar şi aşa, forţele lor nu era nicidecum egale. Ramón risca să fie învins.

Celălalt om s-a ghemuit jos pe vine, cu cuţitul pregătit de atac. Ramón nu avea nimic cu care să se apere. Dacă ar mai fi avut lemnele de foc, ar fi putut găsi vreo bucată de lemn pe care să o folosească pe post de bâtă. Tot la fel, i-ar fi prins bine şi vâsla, dacă nu ar fi luat-o apele întunecate ale râului.

– Tu i-ai adus aici! a zbierat celălalt om.

– Nu-i adevărat!

– Minţi, căcănarule! a răcnit omul. Eşti de-al lor. Eşti un monstru!

– Da, sunt un monstru. Dar *tot* sunt un om mai de treabă decât tine.

– Monstrule!

Ramón nu s-a mai obosit să-i răspundă. Omul avea ideea lui fixă. Exact cum ar fi făcut şi Ramón, în locul lui. Singurul lucru pe care îl înţelegea perfect însă, era că orice motiv, orice explicaţie, orice perspectivă ar fi încercat să invoce, ca să-i schimbe părerea, nu ar fi putut modifica nimic din deznodământul acestei înfruntări.

– Eşti un laş nenorocit, ştii asta? a zis Ramón, sperând că, întărâtându-l, geamănul lui va face o greşeală. Eşti un fătălău. Elena e un vax pentru tine, ştii şi tu.

– Să nu te prind că te legi de Elena, fir-ai tu să fii!

– *Ai iubit-o* pe bucătăreasa aia – Lianna. Tipa pe care i-ai suflat-o lui Martín Casaus. Şi nici măcar n-ai sânge-n vine să recunoşti, fraierule! Te agăţi de Elena, fiindcă ţi-e frică să nu rămâi singur. Fiindcă, dacă n-ai mai fi cu ea, ştii bine că te-ai simţi pierdut, fără nimic şi fără nimeni pe lume. Vai de capul tău cum ai ajuns, un *pendejo* prăpădit, cu o rablă de furgonetă şi nişte scule de prospectare!

Celălalt om s-a făcut stacojiu la faţă de furie. Ramón a pliat genunchii, coborând centrul de greutate, gata să se ferească sărind într-o direcţie sau alta, indiferent în ce mod ar fi venit atacul. Dar în niciun caz nu trebuia să bată în retragere: ajunsese deja la marginea plutei.

– Habar n-ai ce vorbeşti, javră împuţită!

– Ba ştiu foarte bine *totul!* Haide, janghinosule! a zis Ramón! Vrei balet, ha?! Perfect. Haide-ncoace. Hai să-ţi înmoi eu oasele până-ţi dă borşul, gioarsă ce eşti!

Când omul s-a năpustit ca turbatul, pluta s-a dezechilibrat periculos. Ramón a păşit lateral şi s-a răsucit, zvârlind din picior, dar doar în aer. Celălalt se postase cu picioarele depărtate, înclinat în faţă. Deocamdată, nu făcuseră decât să îşi inverseze locurile pe platforma plutitoare. Mâna stângă a omului ţinea cuţitul ridicat în faţă, gata de atac; furia îl părăsise, iar acum mijea ochii, ameninţător şi rece. Asta nu prevestea nimic bun. Dacă ar fi fost stăpânit în continuare de aceeaşi furie şi turbare oarbă, Ramón poate ar mai fi avut o şansă. Dar din clipa în care *nemernicul* a început să raţioneze, Ramón ştia că în ochii celuilalt *el* devenise europeanul.

Omul a făcut o fentă în stânga şi pe urmă în dreapta, fără să-l scape din ochi pe Ramón. Testându-l. Ramón s-a tras înapoi, nimerind cu tălpile pe marginea aspră a plutei. Omul a ţâşnit spre Ramón, care a evitat atacul, trecând pe sub cuţit, fără să fie rănit. Când pluta a pârâit şi s-a zdruncinat violent, amândoi s-au împiedicat, dar omul a fost primul care şi-a recăpătat echilibrul. Un fulger a brăzdat zările. Bubuitura tunetului a venit înainte chiar ca zigzagul luminos să se fi stins pe cer. Ramón a zâmbit sarcastic. Geamănul lui, la fel. Indiferent de brutalitatea şi violenţa acestei înfruntări, exista şi o doză de amuzament în lupta lor.

În ce împrejurări ucizi?

Când ticălosul din faţa ta trebuie să moară.

Ramón a încercat o lovitură cu braţul neblindat, dar s-a ferit repede când cuţitul a ţâşnit să-l oprească. Celălalt om a izbit mai jos: o tăietură superficială deasupra genunchiului lui Ramón. Nimic grav. Nu i-a acordat importanţă. Îşi dădeau târcoale în cerc, tatonându-se, Ramón săltând uşor pe vârful tălpilor. A început să plouă, iar patul de frunziş de sub picioarele lor a devenit alunecos. Celălalt om şi-a încordat puterile, pregătindu-se de asalt, dar Ramón a intuit intenţia adversarului, văzând cum i se contractaseră muşchii pe grumaz. Când a sărit, ferindu-se, pluta s-a clătinat ameţitor. Celălalt om a alunecat, cu un genunchi pe jos, dar s-a ridicat aproape imediat.

– L-ai ucis, fiindcă ai crezut că aşa te vor simpatiza mai mult! a strigat Ramón.

– Ce?

– L-ai ucis pe găinarul ăla de european, fiindcă ai crezut că toată gloata aia adunată la *El Rey* te va ovaţiona ca pe un erou! Cât de jalnic poţi fi!

– Du-te naibii, monstrule! a zis celălalt om şi s-a năpustit la atac.

Trebuia să se ajungă şi la asta. Ramón n-a stat pe gânduri; când a

sărit în faţă, vârful cuţitului i-a zgâriat pielea de pe coaste, dar năpustindu-se în celălalt, i-a imobilizat braţul, în lungul corpului. Când cuţitul a străpuns până la os, Ramón a scos un ţipăt ascuţit; dar celălalt om nu mai avea forţa să se tragă înapoi şi să-l înjunghie mai adânc. Cu mâna rămasă liberă, Ramón l-a înşfăcat pe celălalt de încheietura mâinii rănite şi a strâns tare. Geamănul lui a mârâit de durere şi a încercat să scape, trăgându-se înapoi. S-au luptat corp la corp, într-un fel de îmbrăţişare de beţivani. Ramón simţea *mirosul* celuilalt, o miasmă împuţită, râncedă, de corp jegos, care în mod uimitor i s-a părut de-a dreptul scârboasă. Simţea pe faţă halena celuilalt, răsuflarea urât mirositoare, puţind a hoit. Ramón reuşise să blocheze cuţitul pe partea laterală a trupului, dar când celălalt om s-a dezechilibrat, au alunecat amândoi pe platforma plutei. Ploaia şi valurile râului i-au udat bine. Pluta se lovise de ceva, iar acum se rotea vertiginos; din păcate, nu aveau vâslă şi nici vâslaş ca să oprească hora smintită a ambarcaţiunii.

– N-ar trebui să exişti pe lumea asta, scârnăvie oribilă ce eşti! a şuierat omul. *N-ar trebui să exişti pe lumea asta!*

– Problema e că tu nu înţelegi fluxul, a spus Ramón, pe un ton dezinvolt, de parcă ar fi stat la taclale amândoi, bând o bere. Nu înţelegi ce înseamnă să fii o parte dintr-un întreg mai mare. Şi, Ramón, prăpădit şi fraier cum eşti, nici nu vei mai apuca să înţelegi vreodată.

În clipa aceea, lovindu-l zdravăn cu capul, i-a spart nasul. Geamănul lui a chelălăit de durere şi s-a tras înapoi. Încleştaţi în luptă, mai departe, s-au rostogolit pe plută. Ramón a ajuns cu spatele lipit de adăpost, care, pârâind fatal, s-a desprins şi a alunecat din loc. S-au răsucit o dată, fiecare încercând să se ridice în picioare: omul îndârjindu-se să ţină cuţitul în mână, Ramón îndârjindu-se să-l ţină imobilizat pe celălalt. Împreună, au căzut în apă.

Ramón a intrat cu capul la fund şi, încercând să respire, a înghiţit o gură de apă. Celălalt se zbătea şi se zvârcolea; la un moment dat, s-au desprins unul de celălalt, plutind pe râul cu unde curgătoare şi strălucitoare. Ramón a remarcat înfloritura roşie care îi ieşea din partea laterală a corpului, sângele lui amestecat cu apa, contopindu-se cu apa. El însuşi devenind râu, devenind flux.

Ce uşor ar fi fost să lase totul să curgă. Marea vie îl chema la ea, iar o parte din fiinţa lui îşi dorea enorm să ajungă în marea cea vie, să devină întru totul râu. Însă partea din el care era de sorginte extraterestră şi-a amintit de dureroasa contradicţie primară – *gaesu* –, iar partea din el care era de sorginte umană a refuzat să se dea bătută, aşa că laolaltă cele două părţi ale fiinţei lui l-au constrâns să continue lupta. Răsucindu-se în loc, a izbit apa cu picioarele, folosindu-şi toată forţa fizică; simţea cum se revărsau din el căldura şi

sângele viu.

În învolburarea turbată a râului, cel care avea să trăiască era cel care găsea primul pluta. Călca apa cu picioarele, învârtindu-se odată cu fluxul. Apa din jurul lui era ca un voal trandafiriu. Sângele lui. Un gând fugitiv i-a străfulgerat prin minte – *Oare cât de grav m-a rănit?* – dar a dispărut instantaneu. Nu avea timp de lamentaţii.

A descoperit pluta, o pată întunecată pe apă, şi a înotat spre ea. Cu coada ochiului, îl vedea pe celălalt om dând din braţe violent. O bucată lungă şi groasă de tulpină de viţă s-a desprins din plută, şerpuind la suprafaţa apei. Ramón a scrâşnit din dinţi şi s-a sforţat să înainteze. Acum. Putea să prindă pluta *acum.*

A ţâşnit afară din apă, plesnind cu braţele peste platforma plutei. Celălalt om era în stânga lui, căznindu-se şi el să se salte din râu; răsuflarea ieşea din el ca un panaş de apă şi salivă. O creangă s-a agăţat de ceva; Ramón a crezut că era veşmântul lui, dar şi-a amintit că şi-l înfăşurase pe braţ. Lemnul îl zgâriase în locul unde avea deja pielea julită. Celălalt om reuşise aproape să se suie pe plută. Ramón a ridicat un picior, punând glezna pe plută, încercând cu disperare să se tragă în sus. Bucata de tulpină de viţă desprinsă din platforma plutitoare a alunecat pe lângă spinarea lui, împingându-l ca un şarpe de apă. Picăturile de ploaie cădeau aidoma unei puzderii de mici săgeţi. Ramón se ridicase pe plută. S-a rostogolit pe spate, dar omul i-a pus piciorul în piept, apăsând tare şi imobilizându-l.

Geamănul lui gâfâia de parcă participase la o cursă de alergare cu obstacole; părul i se lipise de ţeastă ca lichenii pe o piatră, iar gura era un rânjet livid, înconjurat de sângele care îi curgea din nasul spart. Dinţii, ca nişte oase îngălbenite. Ramón a încercat să respire, dar talpa celuilalt îl presa prea tare pe piept. Ştia că rânjea şi el.

– Ai ceva de spus înainte să mori, monstrule? l-a întrebat geamănul lui.

– Sigur, a zis el, căznindu-se să inspire. Ştii ce? Ramón?

– Ce?

Ramón a scos un râset şuierat.

– Nu prea-ţi place de tine însuţi.

Timpul a dobândit acea încetineală onirică, straniu de neputincioasă, care caracterizează momentele de groază şi traumă din viaţă. Ramón urmărea cu satisfacţie toată gama de reacţii care se desluşeau, alternativ, pe chipul celuilalt: surpriză urmată de confuzie, confuzie urmată de jenă, jena urmată de o furie turbată care se pregătea să-l strivească pe Ramón, cu violenţa unei furtuni de vară sub care şi munţii par să se chircească. Şi toate aceste sentimente succedându-se vertiginos, mai iute decât intervalul dintre două bătăi năvalnice ale inimii. Lama cuţitului s-a tras înapoi, pregătindu-se să dea lovitura care trebuia să despice beregata lui Ramón. Când a

ridicat braţele, să se ferească, i-au venit în minte urmele pe care le văzuse pe oasele şi pe pielea unor morţi, care se zbătuseră să oprească tăişul oţelului cu trupul lor gol; da, aşa se formaseră acele semne, iar lui, acum, nu-i mai rămânea decât să îşi imagineze ce ar putea să conchidă un medic legist care i-ar analiza rămăşiţele pământeşti, după această fatală şi infernală luptă.

Ramón urla, o furie animalică turbată înăbuşind frica şi zădărnicia eforturilor lui, când bucata de tulpină desprinsă din plută s-a ridicat din apă ca un şarpe livid; nişte fire scăpărând scântei şi şuierând, în locul unde ar fi trebuit să fie capul jivinei.

Omul a sărit îndărăt, ferindu-se. Lovitura ucigaşă a devenit un gest de parare stângaci, când *sahaelul* s-a azvârlit spre el. Ramón s-a rostogolit de câteva ori, până a ajuns în marginea plutei, după care a ridicat privirea.

Sahaelul se înfăşurase de două ori în jurul piciorului geamănului său, o dată în jurul pântecelui, şi se împingea cu botul spre gâtul omului. Geamănul lui Ramón a prins cu amândouă mâinile *sahaelul,* luptându-se să-l dea la o parte. Muşchii de pe braţele omului se umflaseră şi tremurau, din cauza efortului; Ramón nu s-ar fi mirat să audă pârâind oasele celuilalt. Abia după câteva clipe, şi-a dat seama că, dacă omul se folosea de ambele mâini ca să se lupte cu noul agresor însemna că scăpase cuţitul pe jos.

Da, uite-l, în resturile dărăpănate ale fostului adăpost, lama cuţitului a sclipit când fulgerul s-a reflectat în ea şi, până ca tunetul să bubuie asurzitor, Ramón a şi ajuns târâş acolo. Cu braţul deja întins, palma lui s-a închis peste plăselele din piele uzată.

Omul ţipa piţigăiat, repetând încontinuu aceleaşi silabe. Abia după câteva clipe a reuşit Ramón să desluşească sensul acelor ţipete: *omoră-l-omoară-l-omoară-l-omoară-l.* Fără să stea pe gânduri, s-a mişcat instinctiv, trupul lui ştiind singur ce avea de făcut. Ţinând strâns cuţitul în mâna dreaptă, s-a năpustit în faţă şi a împlântat lama în burta omului. Pe urmă, l-a mai înjunghiat de două ori în acelaşi loc, ca să fie sigur. Stăteau aproape lipiţi unul de celălalt ca doi iubiţi şi, înainte ca Ramón să se tragă la o parte, a simţit pe faţă barba ţepoasă de pe obrazul celuilalt, răsuflarea lui gâfâită, duhnind a putrefacţie şi a mortăciune. O fracţiune de secundă, inima celuilalt a bătut puternic lipită de pieptul lui. Pe urmă, Ramón a păşit în spate. Omul se albise la faţă, cu ochii rotunzi ca două monede. Aceeaşi expresie de uimire pe chipul lui, expresia pe care o văzuse pe faţa europeanului; *mie, aşa ceva nu mi se poate întâmpla niciodată,* niciodată. *Sahaelul,* dezgustat parcă de atâta sânge, s-a desprins de pe geamănul lui Ramón şi a aterizat la picioarele lor, ca un colac de sârmă groasă.

– *Pinche puto,* a zis omul şi s-a prăbuşit în genunchi.

Pluta s-a cutremurat. Ploaia torenţială se amesteca acum cu sângele care şiroia din faţa, din burta, din picioarele omului. Ramón s-a tras înapoi şi s-a lăsat pe vine. *Sahaelul* s-a mişcat, ca şi cum s-ar fi uitat pe rând la fiecare, dar nu a schiţat niciun gest de atac.

– Tu nu eşti eu, a horcăit omul. Niciodată nu vei fi eu! Tu eşti un monstru *afurisit.*

Ramón a ridicat din umeri, fără să-l contrazică.

– Mai ai şi altceva de spus? Spune repede.

Geamănul lui a clipit de câteva ori, ca şi cum ar fi plâns, dar cine să mai distingă lacrimile printre atâtea picături de ploaie?!

– Nu vreau să mor! a şoptit celălalt. Te rog, Iisuse, nu vreau să mor!

– Nimeni nu vrea să moară, a spus Ramón cu blândeţe.

O expresie dură a înăsprit trăsăturile celuilalt. Adunându-şi puterile, s-a ridicat un pic şi l-a scuipat pe Ramón drept pe faţă.

– Du-te naibii, jigodie ce eşti! a hârâit glasul celuilalt. Spune-le că am murit ca un om adevărat!

– Mai bine să mori tu decât eu, *cabrón,* a zis Ramón, ignorând scuipatul care i se prelingea pe faţă.

Capitolul 24

Geamănul lui Ramón s-a prăvălit pe plută, cu ochii aţintiţi spre îngeri sau spre ceea ce văd, probabil, oamenii când mor; ceva ce Ramón nu putea vedea, oricum. Rânjetul a dispărut, gura s-a căscat spre piept, iar sângele i-a ţâşnit printre buze, prelingându-i-se pe bărbie.

Fusese oare o zvâcnitură ceea ce simţise el când celălalt murise, ca şi cum o legătură neştiută se rupsese între ei?! Sau era doar imaginaţia lui? Imposibil de spus.

Ramón a rostogolit cadavrul până în marginea plutei şi l-a îmbrâncit în apă. Trupul geamănului lui a săltat în apă o dată, de două ori, iar pe urmă s-a dus la fund. Şi-a şters de pe faţă scuipatul celuilalt, cu dosul palmei.

Furtuna împingea mica plută, ca pe un pai, în toate direcţiile, iar Ramón nu-şi dădea seama dacă greaţa îi venea de la rotirile şi balansările imprevizibile ale ambarcaţiunii, de la moartea celuilalt sau de la sângele pe care îl pierduse din cauza rănii dintre coaste. *Sahaelul* şerpuia pe plută, culoarea lividă a cărnii sugerându-i lui Ramón mai degrabă un vierme decât o reptilă. Firele scânteiau în capăt, dar nu se întorceau să-l atace.

– Avem o problemă, tu şi eu? a întrebat el, dar creatura extraterestră nu a răspuns.

Ramón nu ştiuse că Maneck putea să trimită *sahaelul* să acţioneze pe cont propriu; sau poate că Maneck îl controla cumva de la distanţă. În ambele variante, era ceva mult mai versatil decât crezuse el. Pesemne că Maneck îl lansase după ei, imediat ce îl scosese din *chupacabra.*

Ramón a oftat din rărunchi şi şi-a inspectat rănile. Tăietura din dreptul coastelor era gravă, dar nu într-atât de adâncă încât să fi perforat plămânul. Asta era bine. Piciorul, a constatat el acum, avea de asemenea o rană. Îşi amintea ceva parcă de la începutul luptei, îi venea un pic cam greu să îşi aducă aminte toate detaliile. Rana sângera, dar era superficială. Da, va scăpa, asta era cert.

Simţea cum adrenalina i se disipa în organism. Mâinile îi tremurau, greaţa se agrava. Spre stupoarea lui, şi-a dat seama că plângea, dar şi mai uimitor chiar era faptul că lacrimile nu erau o consecinţă a epuizării, a fricii şi nici măcar a senzaţiei de eliberare după o luptă grea. Tristeţea din care izvorau lacrimile lui era profundă. Îşi jelea geamănul; omul care *el* fusese cândva. Fratele lui, persoana care îi fusese mai mult decât un frate, murise; murise din cauză că el îl ucisese.

Poate fusese hărăzit să se întâmple aşa; în colonie, nu exista loc decât pentru unul dintre ei. Prin urmare, ori el, ori geamănul lui trebuise să moară. Visurile lui de a se pierde în lume, de a deveni un

alt om, de a o lua de la capăt fuseseră doar *visuri.* Iar acum, la fel ca trupul omului pe care îl omorâse, dispăruseră fără urmă. El era Ramón Espejo. El fusese dintotdeauna Ramón Espejo. Niciodată nu avusese cu adevărat şansa de a deveni altcineva.

Şi-a desfăcut de pe braţ veşmântul ud, cu mişcări lente. Simţea durerea din ce în ce mai acut. Alarmantă era rana de la coaste însă. Dacă presa veşmântul ud peste tăietură, reuşea poate să oprească sângerarea. Se întreba dacă nu era mai bine să stoarcă întâi ţesătura. Încerca să îşi dea seama cât de departe se afla de Râpa Scripcarului, unde putea primi îngrijiri medicale. Şi ce, se întreba el, *ce* vor descoperi ceilalţi când se vor uita la el? Oare Maneck şi semenii lui le rezervaseră, prin el, nişte surprize doctorilor?

Deşi copleşit de amărăciune, incertitudine şi durere, undeva în subconştientul lui, Ramón anticipase probabil atacul. N-a fost mai mult decât o şfichiuire la marginea câmpului vizual: *sahaelul* s-a năpustit spre el, ţâşnind ca o suliţă. Ramón nu a stat pe gânduri. Lama cuţitului s-a aflat, pur şi simplu, acolo unde era nevoie să fie în clipa în care a fost nevoie să fie, oţelul prelucrat de mâna omului înfigându-se în carnea de extraterestru, exact la câţiva centimetri sub firele sârmoase care formau capul creaturii. Ramón nu a avut nicio tresărire, niciun fel de emoţie. Era deja prea obosit pentru a mai reacţiona în vreun fel.

Sahaelul a scos un vaiet prelung şi ascuţit. O scânteie a înnegrit vârful cuţitului, în locul unde lama străpunsese trupul subţire al creaturii, ieşind pe cealaltă parte. Ca un şarpe, *sahaelul* s-a zvârcolit, trăgându-l pe Ramón într-o parte şi în cealaltă, odată cu spasmele lui. Ramón a înfipt vârful cuţitului într-o creangă, ţintuind *sahaelul* pe lemn. Mai jos de lama cuţitului, carnea era lividă şi se zbătea violent. Sârmele şi membrana plină de mucus care fuseseră îngropate cândva în gâtlejul lui Ramón spânzurau acum ca o mortăciune.

– Dacă ajungi înapoi, a spus Ramón, dar a uitat ce făcea.

Îşi simţea mădularele ca nişte buşteni îmbibaţi de apă. Peste câteva clipe, şi-a amintit.

– Am făcut treaba lui Maneck, în locul lui, dar eu sunt Ramón Espejo, nu o potaie nenorocită pe care s-o duci în lesă. Dacă ajungi înapoi, să le spui asta. Tu şi toţi ceilalţi de-acolo n-aveţi decât să vă duceţi dracului şi să mă lăsaţi naibii în pace pe mine!

Chiar dacă *sahaelul* a înţeles ce spunea el, nu a reacţionat nicicum. Ramón a mişcat din cap şi a mormăit înjurături oribile, în timp ce a smuls cuţitul din bucata de lemn şi a azvârlit de pe plută creatura în formă de şarpe, care s-a cufundat în apă. Doar capul a rămas vizibil săltând sub ploaie, întâi neclar, apoi întunecat, apoi dispărând complet. Ramón a rămas nemişcat câteva clipe. Picăturile de ploaie îl băteau pe spinare şi pe umeri. O bubuitură de tunet l-a făcut să se

dezmeticească.

– Scuze, monstrule, a spus el spre râu. Doar că… e aşa cum e.

Avea prea multe de făcut. Trebuia să-şi adune puterile. Îi era frig. Era grav rănit şi pierdea sânge. Rămăsese fără vâslă, ceea ce însemna că nu avea nicio posibilitate de a dirija cât de cât pluta. Nu mai apucaseră să încarce nişte vreascuri pe plută, iar din surcelele care mai rămăseseră nu putea face focul oricum, deşi ar fi fost esenţial să se poată usca şi să se încălzească, după ce se potolea furtuna. S-a întors cu gândul la cascadă şi la pacea aceea ciudată care îl cuprinsese, cât timp rămăsese pe pluta înţepenită în bolovanul din apă. Gândul acesta avea cumva legătură cu visul, în care se făcea că el era Maneck, şi cu călătoria lui de pe Pământ cu enyezii. Avea senzaţia că începea să desluşească tâlcul adânc al unor lucruri, ca atunci când recunoşti un chip pe care l-ai cunoscut cândva şi pe urmă l-ai uitat. Când şi-a dat seama că aţipise şi s-a forţat să deschidă ochii din nou, ploaia se oprise şi un amurg verde-auriu lumina de dedesubt norii. A auzit strigătele, ca un clinchet, ale unui stol de lilieci-vampiri, undeva deasupra, în văzduh.

Trebuia să facă rost de o vâslă. Un lemn cu care să poată ţine cârma, în eventualitatea în care ar fi apărut o altă cascadă sau ar fi dat de curenţi foarte rapizi. Dar, oricum, ar auzi vuietul apei, dacă s-ar apropia de vreo cataractă; în plus, era rândul geamănului lui să stea de veghe. Foarte bine, *pendejo* va avea grijă ca pluta să nu se răstoarne. Să se înveţe minte, nemernicul, să nu mai îndrăznească să-l ameninţe pe Ramón, cum făcuse atunci în pădure. Se înfăşurase în rămăşiţele patului de frunziş de pe jos, reuşind cumva să se încălzească, iar când şi-a dat seama de marele neajuns al acelui plan, era prea târziu ca să-i mai pese dacă murea.

Zilele următoare au fost o lungă fierbinţeală. Realitatea şi visul, trecutul şi viitorul înnodate laolaltă. Ramón era copleşit de amintirile unor lucruri care n-aveau cum să se fi întâmplat vreodată – zburând ca o vrabie peste acoperişurile din Mexico City, cu o stinghie din *yunea* extratereştrilor între dinţi; Elena plângând ca un copil când aflase de moartea lui şi apoi regulându-se cu Martín Casaus pe mormântul lui; el, trăgând printre tufişuri pluta care îi era legată de frunte; Maneck şi extraterestrul palid din groapă aplaudând şi dând o petrecere în cinstea lui – trăiască Ramón Espejo, eroul monştrilor! –, amândoi purtând coifuri ascuţite învelite în mătase, ca la serbări, şi suflând în serpentine colorate. Conştiinţa lui vibra, se despica şi se reconstruia ca o băşică de aer ridicându-se prin apa tulbure. În rarele lui momente de luciditate, bea apă proaspătă din râu şi îşi îngrijea rănile cât putea de bine. Tăietura de pe coaste prinsese coajă, dar rana de la picior se infectase urât şi era fierbinte la atingere. Ar fi putut să se gândească să îşi redeschidă singur rana, în eventualitatea

în care infecţia ar fi fost provocată de vreun corp străin rămas înăuntru – aşchie de lemn sau scamă de cârpă ori Dumnezeu numai ştia ce –, care împiedica vindecarea, dar la un moment dat, în timpul viselor lui febrile, pierduse cuţitul – poate că îl luase apa, pur şi simplu, când inundase la un moment dat pluta –, aşa că nu mai avea cu ce să facă această operaţie. Altădată, când s-a trezit spre după-amiază, se simţea atât de puternic şi de bine, încât şi-a imaginat că ar putea încerca să prindă un peşte, ca să mănânce ceva. Dar obosise deja când ajunsese la marginea plutei, ca să bea apă de râu.

Într-o noapte, Luna-Mică a apărut sus pe cer, dar semăna la faţă cu Elena, uitându-se dezaprobator la el. *Ţi-am spus eu că o să te prindă o* chupacabra! zicea luna supărată.

Într-o altă noapte – sau să fi fost poate mai târziu în aceeaşi noapte? – a văzut-o pe *La Llorona,* Bocitoarea, umblând pe malul râului, luminescentă în beznă, frângându-şi mâinile de amărăciune şi jelind pentru copilaşii pierduţi, cu o suferinţă nesfârşită şi inconsolabilă.

Altă dată, se împotmolise într-un banc de nisip şi toată ziua se întrebase cum să urnească el pluta din loc, când era atât de slăbit, până când şi-a dat seama că purta nişte haine – cămaşă, geacă de teren –, înţelegând că dormea, de fapt, şi totul era doar în vis. Când s-a trezit din somn, pluta era bine mersi în mijlocul albiei late a râului, care curgea acum domol.

Cel mai înfricoşător lucru totuşi erau vocile din apă. Maneck, geamănul lui, europeanul, Lianna. Chiar şi când era perfect treaz, tot îi auzea în susurul apei, ca o conversaţie într-o cameră alăturată, din care desluşea aproape toate cuvintele. O dată i s-a părut că geamănul lui striga: *Madre de Dios, ajutor! Ajutor! Te rog, Iisuse Hristoase, nu vreau să mor!*

Cel mai rău era când îl auzea pe Maneck râzând.

O mică porţiune din mintea lui, care uneori putea să privească şi să evalueze totul cu obiectivitate, înţelegea toate aceste fenomene. Halucinaţiile, setea arzătoare care putea împinge un om la nebunie, piciorul umflat şi inflamat. Situaţia lui Ramón era gravă, dar el nu putea face nimic ca să se salveze. Gândurile lui erau atât de răvăşite şi dezorganizate, încât nici să rostească o simplă rugăciune nu era capabil.

De două ori, a avut senzaţia că alunecă într-o stranie somnolenţă agonică. Dar de fiecare dată a izbutit să se dezmeticească, moartea bătând în retragere, pe moment. La urma urmei, Ramón Espejo era un ticălos crâncen şi dur, iar *el* era Ramón Espejo. Totuşi, a treia oară când va mai veni momentul asfinţitului – aşa cum inevitabil se va întâmpla –, Ramón nu credea că va mai putea învinge moartea.

Navele enyezilor rămâneau singurii lui companioni. Nu i se mai

păreau ulii. Ca nişte vulturi şi ciori hrănindu-se cu stârvuri pluteau deasupra lui pe cer, pândindu-l. Aşteptând să-l vadă mort.

Când a auzit un murmur de voci necunoscute – ascuţite şi frenetice, cum ţipă maimuţele, Ramón a crezut iniţial că intrase într-o nouă fază letală. Nu fusese suficient că îşi imaginase glasuri pe care le cunoştea; acum, întreaga colonie de pe São Paulo se pregătea să-i ţină alaiul până în fundul Iadului, bolborosind pe toate limbile lumii. Barca de pescari, tăind apa de-a curmezişul, cu mişcări precaute ca nu cumva valurile să îi inunde lui pluta, era un nou vis. Vopseaua rezistentă la rugină, albă cu gri, dar ornamentată cu o imagine rudimentară a Fecioarei, i s-a părut ceva frumos. Nu ar fi crezut că mintea lui era capabilă să remarce un detaliu atât de înduioşător. Se căznea să o provoace pe Fecioară să-i surâdă, când pluta s-a înclinat sub el. Un om a îngenuncheat lângă el, cu pielea neagră ca smoala, cu ochii plini de îngrijorare.

Era prea mult să spere că va veni un yaqui, se gândea Ramón, *dar de fapt întotdeauna mi-am imaginat că Iisus ar trebui să arate măcar* a mexican.

– Trăieşte! a strigat omul acela.

Spaniola nu fusese limba lui maternă, iar cei de la care o învăţase vorbeau probabil cu un puternic accent jamaican.

– Cheamă pe Esteban! Repede! Şi adu-mi o undiţă!

Ramón a clipit de câteva ori, încercând să se ridice, dar nu a reuşit. O mână pe umărul lui îl împingea delicat să stea lungit.

– E în regulă, *muchacho,* a zis negrul. E OK. Te-am salvat. Esteban este cel mai bun medic de pe râu. Îţi va da îngrijirile necesare. Încearcă doar să nu te mişti acum.

Pluta s-a zdruncinat din nou, legănându-se pe suprafaţa apei. S-a întâmplat altceva; ca şi cum ar fi resimţit efectul halucinogen al unui drog puternic, Ramón avea senzaţia că timpul făcuse un salt înainte, din moment ce acum se ştia întins pe o targă, cu veşmântul aşternut ca o pătură peste el. Targa s-a ridicat peste latura bărcii. Fecioara pictată i-a surâs când a trecut prin dreptul ei.

Puntea puţea a maţe de peşte şi a aramă încinsă. Ramón a sucit capul, încercând să găsească un reper, din care să-şi dea seama că momentul de-acum era real, şi nu încă o fabulaţie bolnăvicioasă a unei minţi de muribund. Şi-a umezit buzele mişcând greoi limba. O femeie – de vreo cincizeci de ani, căruntă, cu o expresie ce lăsa să se înţeleagă că nimic nu ar mai putea să o surprindă – s-a aşezat pe punte lângă el. L-a prins de încheietura mâinii, iar el a încercat să o apuce strâns. Femeia i-a dat la o parte degetele rigide ca nişte vreascuri, forţându-l să stea liniştit, cât timp îi lua pulsul. Deasupra capetelor lor, navele enyezilor apăreau şi dispăreau de pe cer, odată cu luminile intermitente ale lămpilor de poziţie. Femeia a mormăit

nemulţumită ceva şi s-a aplecat în faţă.

Ramón şi-a dat seama că ajunsese probabil la Râpa Scripcarului. Prima lui reacţie a fost un sentiment de uşurare sufletească atât de profund, încât friza o stare de veneraţie religioasă. A doua reacţie, mult mai ciudată, a constat într-un sentiment de furie şi suspiciune generalizată, la adresa celor care ar vrea să-i fure pluta.

– Hei! a zis femeia.

Ramón nu ştia de câte ori îl strigase; pentru el, era prima oară însă când o auzise.

– Ştii unde te afli? l-a întrebat ea.

Ramón a deschis gura, încruntându-se. Ştiuse. Exact acum o clipă, ştiuse. Dar îi ieşise din minte.

– Ştii *cine* eşti?

Iată măcar o întrebare care a meritat un râs amar. Femeia părea mulţumită de reacţia lui.

– Eu sunt Ramón Espejo, a spus el. Şi jur cu mâna pe inimă că asta e tot ce-ţi pot spune.

Partea a patra

Capitolul 25

Ramón Espejo s-a trezit plutind într-o mare de întuneric.

Lămpile micuţe – verzi şi portocalii, roşii şi aurii – care clipeau şi pâlpâiau în jurul lui nu luminau nimic. Ramón a încercat să se ridice în capul oaselor, dar trupul lui s-a împotrivit mişcării. Încetul cu încetul, a început să sesizeze prezenţa unor aparate în jurul lui, durerea din corp. Timp de o clipă, confuz şi somnolent, a fost convins că se afla din nou în cavernele bizare de sub munte, înapoi în cuva unde se născuse, înotând iarăşi în nemărginirea oceanului nopţii. Pesemne că a ţipat, fiindcă a auzit imediat un zgomot de paşi omeneşti şi un led alb, de proastă calitate, a început să clipească. A încercat să ridice braţul, ca să-şi ferească ochii de acea strălucire subită, dar a constatat că era prins într-un păienjeniş de tuburi subţiri care îi pătrundeau în carne, asemenea unor *sahaeluri.* Pe urmă, a simţit nişte mâini atingându-l – mâini de om –, ajutându-l să se lungească la loc pe pat.

– E în regulă, señor Espejo. Totul e bine.

Bărbatul avea, probabil, vreo patruzeci şi ceva de ani. Părul încărunţit şi creţ, un zâmbet cumva trist. Purta un halat de infirmier. Ramón a mijit ochii, încercând să-l vadă mai bine. Încercând să vadă camera mai bine.

– Ştii unde te afli, domnule?

– La Râpa Scripcarului, a spus Ramón, surprins de vocea lui dogită.

– Nu chiar, a răspuns infirmierul. De-acolo te-au adus cam acum o săptămână. Mai faci o încercare? Ştii ce este această clădire?

– Spital, a replicat Ramón.

Infirmierul s-a întors să se uite la el din faţă. Era ca şi cum Ramón ar fi spus ceva interesant.

– Ştii de ce eşti aici?

– Am avut necazuri, a povestit Ramón. Eram pe o plută. Făceam prospecţiuni undeva prin ţinuturile de nord. Mi-a mers foarte prost.

– Bravo, e destul de bine. Până acum, nu spuneai decât că înotai pe sub apă, că te ascundeai de ucigaşii de copii. Dacă vei continua să te exprimi coerent ca acum, le voi spune medicilor că ţi-ai revenit.

– Diegotown. Mă aflu în Diegotown.

– Da, de câteva zile deja, a confirmat infirmierul.

Ramón a scuturat din cap, vag surprins să constate că avea un tub de oxigen înfipt sub nas, susurând încetişor. A ridicat mâna şi a început să tragă de tub.

– Señor Espejo, nu… nu ai voie să scoţi tubul, domnule.

– Trebuie să ies de-aici, a spus Espejo. Nu pot rămâne aici.

Bărbatul l-a prins de încheietura mâinii, strângându-l suficient de tare încât să îl forţeze să stea liniştit. Se uita în ochii lui Ramón. Era frumos, prin simplul fapt că era o fiinţă omenească, şi nu vreun

extraterestru, era un om frumos.

– Nu are niciun rost, señor Espejo. Poliţia a fost deja de două ori aici. Dacă încerci să pleci, va trebui să chem agenţii de pază. Şi dumneata nu vei reuşi să fugi mai repede decât ei.

– Asta n-ai de unde să ştii tu, a spus Ramón. Habar n-ai tu ce tip dur sunt eu.

Bărbatul a zâmbit, poate un pic amar.

– Señor Espejo, în momentul de faţă ai un cateter în penis, prin care urinezi. Am văzut bărbaţi care au încercat să şi-l scoată singuri. Ar însemna să te trezeşti cu un tub pentru pipi, gros cât degetul mic de la mână. Înţelegi, până se vindecă rana.

Ramón a privit în jos. Infirmierul a mişcat aprobator din cap.

– Va trebui să rămâi o vreme aici, Ramón. Încearcă să te relaxezi şi să te însănătoşeşti. O să-ţi aduc nişte jeleu de fructe. Ar trebui să încerci să mănânci un pic. Ok?

Ramón s-a frecat cu palma pe faţă. Avea barba deasă şi sârmoasă, cum fusese întotdeauna.

– Mda, bine, a zis el. Ok.

Infirmierul l-a bătut uşor pe picior, cu un gest afectuos. Avusese, probabil, mulţi pacienţi la care venise poliţia, ceea ce însemna că ştia mai bine la ce trebuia să se aştepte Ramón în continuare.

Ramón s-a întins pe spate, cu capul pe perna subţire, cum sunt toate pernele la spital, pregătindu-se pentru o noapte lungă şi plină de griji, dar a adormit la loc, fără nici măcar să-şi dea seama când l-a furat somnul. Când s-a trezit, lumina rece a dimineţii apăruse la geam. A încercat să urmărească un buletin de ştiri, dar glasul vesel şi frivol al prezentatoarei l-a enervat. S-a mulţumit, aşadar, cu zumzetul constant al aparatelor, cu sirenele îndepărtate ale ambulanţelor. Şi-a inventariat toate locurile dureroase de pe corp şi s-a întrebat ce avea să se întâmple cu el în continuare.

La început, fusese simplu – să plece din oraş până veneau şi plecau înapoi enyezii, iar toată tărăşenia cu europeanul se fâsâia complet. Şi apoi să fugă, să se ducă înapoi şi să-l înveţe minte pe Maneck, cu toţi extratereştrii lui din instalaţia de sub munte. După aceea, să vină înapoi şi să-şi refacă viaţa, poate să-l lase pe geamănul lui să rezolve toată problema cu poliţia. Ca acum să se trezească aici, înapoi în Diegotown, ţintuit la pat cu un tub în penis şi aşteptând să vină poliţia. În comparaţie cu situaţia jalnică de-acum, episodul cu *sahaelul* păruse de-a dreptul acceptabil.

Afară, oraşul vibra de traficul matinal. Furgonete şi vehicule de transport aerian umpleau văzduhul, captând în geamuri lumina răsăritului de soare şi reflectând-o înapoi în ochii lui Ramón, ca nişte unde sclipind pe apă. Huruitul gros al tubului elevator de la o navetă spaţială anunţa decolarea unor vehicule, având drept destinaţie

navele enyezilor, staţionate pe cer. De la fereastra lui, Ramón nu vedea portul spaţial, dar cunoştea zgomotul, aşa cum cu veacuri în urmă oamenii recunoşteau şuieratul locomotivelor.

Cineva a ciocănit la uşă, discret şi politicos. Un gest ce spunea parcă: *Nu vreau să te intimidez. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă ţi-e frică de mine sau nu. Mai mult de-atât nu merită un prăpădit ca tine.* Ramón a întors capul. Bărbatul purta uniforma închisă la culoare a poliţiei guvernatorului. Ramón a ridicat o mână, în semn de salut, lăsând să-i atârne, ca o algă, tubul de la perfuzie.

Bărbatul care a intrat în salon era tânăr şi puternic. Lat în spate, bărbierit proaspăt, dar cu o umbră de ţepi abia vizibili pe obraz. Exact prototipul celui care ar fi putut să-l urmărească pe Ramón prin ţinuturile de nord, până să apară informaţia despre geamănul lui, exact prototipul poliţistului în pielea căruia se imaginase Ramón, când mergea cu pluta pe râu. Altfel spus, ficţiunea plămădise realitatea de acum.

– Arăţi mult mai bine, señor Espejo, a spus poliţaiul. Îţi aduci aminte că ai mai stat de vorbă cu mine înainte?

Ramón a tras cu degetele de ţesătura sintetică a îmbrăcămintei de spital. Indiferent ce spusese înainte nu mai conta. Delirase, ce naiba, se ştia. Dacă povestea nu se mai potrivea acum, putea pretinde că visase sau aiurise şi prin urmare nimic dinainte nu mai conta.

– Scuze, *ese.* Am fost cam paradit, ştii, nu?!

– Da, a spus poliţaiul. De-asta am şi vrut să stau de vorbă cu tine. Te deranjează?

De parcă găinarul naibii s-ar fi cărat, dacă i-ar fi spus că îl deranjează prezenţa lui. Ramón a ridicat din umeri, a mai adăugat un punct dureros la lista lui dinainte şi a făcut semn spre scăunelul de plastic de lângă patul de spital. Poliţaiul a mişcat din cap, mulţumindu-i chipurile, dar s-a aşezat la picioarele patului, afundând colţul saltelei sub greutatea trupului.

– Mă întrebam ce s-a întâmplat, de fapt.

– Adică asta? a arătat Ramón spre corpul lui plin de răni şi vânătăi.

Poliţaiul a confirmat, mişcând din cap.

– Am dat de bucluc, fir-ar să fie! a exclamat Ramón. M-am dus în nord, la prospecţiuni. Asta-i meseria mea, dacă nu ştiai.

– Ştiam.

– Da. Bun. În fine, eram acolo, în ţinuturile nordice, am aşezat furgoneta lângă râu, exact lângă lespedea aia ieşită în afară din munte. Mă gândeam că sunt mai ferit aşa, ca într-un adăpost, pricepi? Bun, cum spuneam, în toiul nopţii mizeria aia de stâncă păcătoasă se frânge naibii. Să tot fi avut vreo trei-patru tone, îţi dai seama. Se prăvăleşte peste furgoneta mea, azvârlind-o drept în râu.

Ramón a apropiat palmele, iar acul din braţ i-a provocat o

smucitură în carne, care i s-a părut tulburător de familiară.

– Am avut noroc că am scăpat teafăr de-acolo, a zis el.

Poliţaiul zâmbea rece.

– Te-ai bătut cu careva?

Ramón a simţit o gheară în piept. Monitorul cardiologic din stânga lui l-a trădat, când pe ecranul digital cifrele albastre au sărit aproape la o sută. Poliţaiul şi-a înfrânat un surâs.

– Nu ştiu ce vrei să spui, a întrebat Ramón. Am crezut că ai venit să mă întrebi de accident.

– De la „accident” ai rănile astea de cuţit în dreptul coastelor şi pe picior, a spus poliţaiul. Ce-ar fi să-mi povesteşti şi mie?

– Oh, căcat. Asta era? a înţeles Ramón şi a început să râdă. Nu, omule. Asta a fost prostia mea. Eram cu cuţitul în mână, lângă trusa de teren. Îl foloseam ca să construiesc pluta. Oricum, când încercam să tai nişte tulpini de viţă, am alunecat şi am căzut drept pe cuţit. Am crezut că o să mor, pe cuvânt.

– Bun. Deci n-a fost luptă?

– Cu cine dracu’ să te lupţi pe coclaurile alea?! a zis Ramón.

Cifrele albastre de pe ecran coborau acum. Poliţaiul părea netulburat.

– Am observat că rucsacul de teren nu se afla printre lucrurile cu care ai fost găsit.

– O fi căzut de pe plută, nu ştiu. Memoria mea apropo de acele ultime zile pe râu nu e prea clară.

– Poţi să-mi spui unde era furgoneta când a venit de sus alunecarea de teren?

– Nu, da’ de unde să ştiu eu?! Totul era notat pe computer. În orice caz, nu era râul principal, ci unul dintre afluenţi, probabil.

Erau pe puţin o sută de locuri, posibil, care s-ar fi potrivit cu descrierile lui. A demonstra că Ramón era un mincinos devenea ceva mai complicat. Poliţaiul începea să se enerveze.

De ce nu-i spui adevărul? murmura un glas în subconştientul lui Ramón. Povesteşte-i despre Maneck şi *yunea,* despre *sahael* şi despre celălalt Ramón. Ai putea să-i aduci şi dovezi. Ai putea să-i conduci exact până la afurisenia aia de munte şi să le explici tot ce e acolo dedesubt. Creaturile acelea te-au luat prizonier, te-au torturat, puţin a lipsit să nu te ucidă. Nu le eşti dator cu nimic. Nu ai motive să minţi.

Doar că omul din faţa lui era poliţai, iar Ramón era un ucigaş.

Aşa că dă-l dracu’!

Poliţaiul a tuşit, frecându-se pe bărbie. Se vedea că urma să schimbe subiectul. Ramón a inspirat adânc, încercând să rămână calm, ca să nu vadă din nou cum se modifică afişajele de pe monitoare. Nu se mai mira că ţinuseră morţiş să îl interogheze aici şi că nu vruseseră să aştepte până ieşea din spital!

– Cunoşti o femeie pe nume Justina Montoya? a întrebat poliţaiul.

Ramón s-a încruntat, încercând să sesizeze capcana din întrebare. A clătinat din cap.

– I se zice Keiko. Poate o ştii după porecla asta. Este secretara guvernatorului. Ea îl însoţea pe ambasador prin oraş. Pe post de ghid.

Ramón s-a gândit la femeia din *El Rey,* tipa care era cu ambasadorul. Femeia care râsese. Se pieptănase cu părul lins, ca o asiatică. De ce să nu-şi fi ales atunci şi o poreclă prostească, nu?!

– Nu cred, omule, a răspuns Ramón.

– Dar de Johnny Joe Cardenas ai auzit?

– Ce dracu', omule, cine n-a auzit de Johnny Joe?!

– E prieten cu tine?

– Nu-i prieten cu nimeni. Îl respect, să ştii. Cum respecţi o hienă-roşie, pricepi?

– Nu are un renume prea bun, aşa-i? Mi s-a părut ciudat, îţi spun sincer, când am auzit că a sărit la bătaie, ca să-i ia apărarea Justinei Montoya. Nu e genul de om care să facă aşa ceva… gesturi cavalereşti de felul ăsta.

Pe Ramón îl treceau fiori reci simţind pericolul care plana asupra lui.

– De ce să-i ia apărarea? a întrebat Ramón. Voia careva să o violeze?

– Poate, a spus poliţaiul. Poate că şi unul ca Johnny Joe ar fi fost capabil să o apere într-o asemenea situaţie. Multe persoane care au fost de faţă acolo au declarat că individul cu care venise se purta cam urât cu ea. Un mare mahăr. Cică ar fi făcut nişte remarci deplasate. I-a sucit braţul când tipa a vrut să plece sau aşa ceva. La care a intrat în acţiune Johnny Joe. Poate chiar a salvat-o astfel.

Tăcerea se lăsase între ei, apăsătoare şi grea. Lui Ramón îi zvâcnea gâtul în locul unde *sahaelul* îl ţinuse legat ca într-o lesă. Monitoarele piuiau şi zumzăiau. Precis tipul ştie, se gândea Ramón. L-au înhăţat pe Johnny Joe, ca să le demonstreze enyezilor că sunt stăpâni pe situaţie, iar *pendejo* ăsta, fir-ar el să fie, *ştie* perfect că a fost o înscenare. Abia aşteaptă să mă dau de gol, ca să mă salte pe mine în locul celuilalt.

– Straniu, de acord.

– De ce crezi că ar fi făcut aşa ceva? a întrebat poliţaiul. Să îşi pună viaţa şi libertatea în primejdie, ca să protejeze o femeie pe care nici măcar nu o cunoştea?

Las-o baltă. Nu mai lipseşte decât să-mi spui că a fost un erou. Că menirea lui era să-i apere pe cei slabi. Dacă îl mai ridici în slăvi aşa, o să ajungi să îţi bagi în cap că marele om ai fost tu, de fapt, şi nu Johnny Joe, a rânjit Ramón. Într-o vreme, poate chiar s-ar fi lăsat impresionat de aşa ceva.

– Omule, e greu să ştii ce poate fi în capul unuia ca Johnny Joe! Mai bine nici să nu încerci, pricepi? E ca şi cum ai avea de-a face cu o altă specie.

Poliţistul s-a foit nemulţumit, începând să-şi piardă răbdarea.

– Îmi pare rău că n-am putut să te ajut, a spus Ramón. Chiar mi-aş fi dorit să fi avut ocazia să îl cunosc mai bine pe Johnny Joe. Înţelegi, da, ca să vă pot fi de folos acum. Dar niciodată drumurile noastre nu s-au prea intersectat. Poate că tipul ăla l-a scos din sărite, pur şi simplu, mai ştii? Ceea ce nici n-ar fi fost greu, în cazul lui. Sau poate că Johnny Joe a făcut şi el o faptă bună o dată în viaţă. Nici măcar un bădăran ordinar ca el poate că nu suportă când vede că o fetiţă încasează palme, ce zici? Mai ales dacă tipa îi căzuse cu tronc, a zis el, uitându-se cu subînţeles la poliţist, care făcuse o mutră acră. Mai era ceva ce voiai să mă întrebi? Fiindcă, ştii, mă simt cam obosit acum.

– Nu, poate mai târziu, a răspuns poliţaiul. Ai avut noroc că ai reuşit să ajungi înapoi la Râpa Scripcarului. Toate nenorocirile pe care le-ai păţit acolo – să te trezeşti cu furgoneta distrusă, să te răneşti singur cu cuţitul aşa. Este ceva incredibil, efectiv.

Adică tu nu mă crezi, asta înseamnă, nu? se gândea Ramón. *Foarte bine, vino cu dovezi şi pe urmă mai stăm de vorbă. Căcănarule.*

– M-a ajutat Dumnezeu, a spus Ramón, mişcând din cap ca un habotnic îmbătat cu tămâie şi cu vinul de împărtăşanie. Sunt un om binecuvântat. Dumnezeu m-a ajutat să trăiesc, fiindcă vrea să mă mai pună la încercare, înţelegi?

– Înţeleg, dar ai grijă, señor Espejo. Te caut eu, dacă va fi nevoie să te mai întreb ceva.

– Te ajut cu plăcere, oricând, l-a asigurat Ramón, părându-i aproape rău că poliţaiul se ridica de pe pat.

Lui Ramón îi plăcea să simtă că învinsese. Au mai schimbat câteva amabilităţi nesincere, după care poliţistul a plecat. Ramón s-a aşezat confortabil cu capul pe pernă şi a început să refacă în gând toată discuţia.

Poliţia ştia că Johnny Joe, oricât ar fi greşit el ca membru al societăţii şi oricât de josnic ar fi fost, nu-l omorâse pe european. Dar Johnny Joe era ticălosul pe care puteau să-l atârne în ştreang, ţapul ispăşitor şi, chiar dacă nu era el făptaşul, oricum îşi merita cu vârf şi îndesat pedeapsa, pentru atâtea alte crime din care scăpase basma curată. Poliţaiul ştia perfect că era o înscenare ordinară. La naiba, probabil că ştia întreaga colonie că era o înscenare ordinară. Dar ce puteau face? Să le spună enyezilor că nu fuseseră capabili să păstreze ordinea publică? Că nici măcar nu fuseseră în stare să-l aresteze pe adevăratul criminal? Că îi *minţiseră?* Asta ar fi însemnat curată sinucidere. Investigaţia era închisă. Dacă Ramón nu scormonea trecutul, cerând redeschiderea anchetei, ceea ce n-avea de gând să

facă, dosarul va rămâne închis.

Oricum, căpcăunilor-mâncători-de-pui nu le păsa, de fapt, care era adevărul. Ceea ce oamenii făceau între ei nu îi privea, deoarece omenirea nu era o specie de care să le pese enyezilor decât atunci când se puteau folosi de ea. A-i impresiona, demonstrându-le că autorităţile din colonie ştiau să respecte legea, justiţia şi corectitudinea, era ca şi cum o haită de câini vagabonzi ar încerca să-i impresioneze pe hingherii care i-au prins, urlând toţi la unison. Dar guvernatorul nu ştia asta şi astfel, în mod pervers, prin faptul că nimeni din colonie nu avea capacitatea să îi înţeleagă pe extratereştrii din jurul lui, Ramón scăpase fără să fie prins. Poate că data viitoare, când vor avea nevoie, la repezeală, de un alt făptaş improvizat, vor considera că *el* e omul potrivit ca să încaseze pedeapsa, dar de *data asta,* pentru *această* crimă, guvernatorul coloniei îl va lăsa în pace. Fiindcă, de fapt, ce-ar mai fi putut să facă acum?

I s-a luat o piatră de pe inimă şi a râs, uşurat. Planul lui iniţial funcţionase. Stătuse suficient de mult pe coclauri, încât problema să se fi rezolvat de la sine. Era în siguranţă acum. Simţea asta.

Abia după aproape încă două săptămâni, însă, a descoperit ce îi scăpase din vedere.

Capitolul 26

Ramón a ieşit din spital peste opt zile, păşind nesigur pe picioarele atrofiate. Purta una dintre cămăşile lui albe şi o pereche de pantaloni de dril. Hainele i le adusese Elena într-o după-amiază, când el dormea. Cămaşa îi era prea largă, atârnându-i pe umeri şi peste piept, ceea ce demonstra cât de rău se jigărise în perioada cât stătuse în pustietate şi pe râu. Noile cicatrice îl dureau uneori, dacă făcea vreo mişcare greşită. Navele enyezilor pluteau încă staţionar deasupra planetei, dar aici, printre vânzătorii ambulanţi şi bărcile ţiganilor, printre muzicanţii cu ochi urduroşi şi chitare aproape acordate, printre copiii cerşetori care fumau prin unghere ascunse, navele extratereştrilor nu mai păreau atât de ameninţătoare.

Intenţionase iniţial să se ducă direct la atelierul lui Manuel Griego. Lui Ramón îi trebuia neapărat o nouă furgonetă. Nu avea bani să-şi cumpere una imediat şi nici nu exista vreo bancă în colonie sau în altă parte care să-i acorde un împrumut suficient de mare pentru a acoperi o asemenea cheltuială. Însemna că nu-i rămânea decât să se descurce cum putea, până făcea rost de bani, iar Manuel era persoana cu care se gândea să bată palma la o afacere. Numai că hardughia lui era foarte departe de centrul oraşului, tocmai la marginea localităţii învecinate, Nuevo Janeiro, unde locuiau majoritatea portughezilor, or Ramón constata că obosea mult mai repede decât se aşteptase. Nu avea niciun ban, iar ca acte, doar o legitimaţie provizorie, eliberată de spital pentru eventuale situaţii de urgenţă. Astea erau alte probleme de care trebuia să se ocupe în zilele următoare. Deocamdată, cert era că, dacă, bunăoară, se aşeza pe o bancă la marginea parcului, ca acum, şi îi venea pe la nas miros bun de cârnaţi, ceapă şi ardei iuţi, de la o tarabă cu grătar din apropiere, nu avea bani să-şi cumpere nici măcar o porţie.

Într-un fel, acum era prima oară când vizita efectiv oraşul lui adoptiv. Nu văzuse niciodată cu ochii lui toate aceste străduţe sordide sau parcelele cu iarbă pălită din parc. Nu auzise niciodată chiţăielile plângăcioase ale popândăilor urbani sau ţipetele certăreţe pe care le scoteau diverşi *tapanos* dintre crengile copacilor de la marginea canalului, amintind de nişte veveriţe amfibii. Ramón încerca să se analizeze, examinându-şi reacţiile, ca să îşi dea seama dacă această realitate străină din jurul lui îl făcea să se simtă mai stingher sau mai dezrădăcinat decât de obicei. Dar constata că nu simţea decât o mare oboseală, care îi crea o stare de iritare la gândul că era prea slăbit ca să se poată deplasa pe jos acolo unde voia şi prea falit, totodată, ca să poată lua naibii o ricşă-taxi sau măcar autobuzul.

Putea să se ducă la Elena, asta era clar. Oricum, nu avea unde să doarmă în altă parte, iar din moment ce venise la spital ca să-i aducă haine însemna că îi trecuse probabil supărarea pe el. În plus, precis, la

ea găsea mâncare şi, eventual, dacă era în stare, puteau face sex.

A fost tentat la un moment dat să se ducă întâi la *El Rey*, ca să-i mulţumească lui Mikel Ibrahim, care nu divulgase poliţiei nicio informaţie despre arma crimei. Dar, pe urmă, şi-a amintit din nou că nu avea niciun ban, iar ideea de a bea o bere gratis i se părea un mod meschin de a-şi exprima recunoştinţa. Ramón a tras adânc aer în piept – umplându-şi nările cu duhoarea de ozon din atmosfera oraşului – şi s-a ridicat anevoios de pe bancă. Prin urmare, se va duce la Elena. Ceea ce însemna *Elena* din nou, în viaţa lui.

Nu avea mult de mers până acolo, dar lui aşa i s-a părut. Când a ajuns la şandramaua turtită în care se afla măcelăria de lângă apartamentul ei, Ramón se simţea vlăguit, de parcă ar fi umblat toată ziua printr-o pădure deasă, cu Maneck lângă el. Se întreba, în timp ce urca pe scara sordidă, cu miros de igrasie, ce părere şi-ar face Maneck văzând această vastă aşezare umană, care se aşternea, desfăcută şi vulnerabilă, sub cer. Probabil că extraterestrul ar considera că oamenii sunt naivi, din moment ce pot trăi expuşi astfel pericolelor, ca nişte kyi-kyi păscând pe o pajişte, unde o *chupacabra* face plajă, ceva mai încolo. Navele enyezilor apăreau şi dispăreau, clipind şi pâcâind pe bolta cerului, deasupra aşezării omeneşti.

Sus, în capătul scărilor, Ramón a tastat codul, sperând că Elena nu-l modificase într-o criză de nervi, când constatase că Ramón o părăsise pe şest. Sau că, şi dacă făcuse aşa, acum măcar îl schimbase la loc. Şi, când odată cu ultima cifră afişajul luminos s-a făcut verde, urmând imediat clicul zăvorului şi fâşâitul uşii deschizându-se, Ramón a înţeles că fusese iertat.

Elena nu era acasă, dar bufetele erau pline cu mâncare. Ramón a desfăcut o conservă de supă de fasole neagră – genul de cutie care se autoîncălzeşte – şi a mâncat-o, bând şi o bere. Avea gust de cocleală, de la elementul caloric, dar nu era ceva atât de scârbos, încât să nu-i placă mâncarea. Canapeaua mirosea a fum stătut şi a tămâie ieftină. În lumina după-amiezii, vedeai cât de jegoase erau ferestrele; cârcăiecii colcăiau pe tavan, iar miasmele fetide de la măcelărie viciau aerul din cameră. Ramón s-a lungit pe canapea. Îşi simţea membrele grele, ca de plumb. A închis pleoapele câteva momente, dar aproape imediat a deschis ochii larg, cuprins de panică. Încerca să-l sugrume ceva, să-l tragă de pe jos. Ramón a zvârlit cu pumnul în aer, gata să-l ucidă pe extraterestru, sau pe geamănul lui, sau *sahaelul,* sau *chupacabra,* sau poliţaiul, dar apoi mintea lui a recunoscut chiotul acela piţigăiat. Nu era o alarmă. Nu era un ţipăt de luptă. Era Elena, manifestându-şi încântarea.

– La naiba! a mormăit el, dar atât de încet, încât deşi stătea cu capul lipit de capul lui, se pare că Elena nu l-a auzit.

Ameninţarea violenţei trecuse. Elena s-a tras de lângă el, cu ochii

mari, cu gura ţuguiată şi botoasă, de parcă ar fi fost o păpuşă. Nu arăta rău deloc.

– De ce nu mi-ai spus că o să-ţi dea drumul din spital? a întrebat ea, pe un ton deopotrivă acuzator, vesel şi surprins.

– N-am ştiut nici eu până astăzi, a minţit Ramón. În plus, ce-ai fi făcut? Lipseai de la serviciu?

– Sigur. Sau puneam pe cineva să vină să te ia. Să te aducă acasă cu un vehicul zburător.

– Sunt capabil să merg pe picioare, a spus Ramón, ridicând din umeri. Nu-i aşa de departe.

Cuprinzându-i bărbia în palmă, Elena l-a scuturat uşor, cum ai face cu un copil mic. Avea ochii veseli. Ramón cunoştea această expresie, iar penisul lui, maltratat cum era, s-a mişcat un pic.

– Un tip *macho* şi grozav ca tine nu are nevoie de ajutor, eh?! Las' că te cunosc eu, Ramón Espejo. Te cunosc eu mai bine decât crezi! Nu eşti tu aşa de dur cum vrei să pari.

Mi-am retezat singur ciotul de deget, ar fi putut să-i spună, dar n-a făcut-o, pe de o parte fiindcă nu *el* făcuse asta şi pe de altă parte fiindcă n-avea niciun rost să-i povestească ei ceva. Ea era *Elena,* ţâfnoasă şi ţicnită, chiar dacă acum părea în toane bune. Pesemne că Elena nu a interpretat tăcerea lui aşa cum se temea el, din moment ce a continuat să zâmbească, foindu-se pe lângă el.

– Mi-a fost dor de tine, a zis ea, uitându-se la el galeş, printre gene.

Ramón a simţit un junghi în scrot şi s-a tras înapoi.

– Iisuse Hristoase! a exclamat el. Mi-au scos tubul din puţă doar de două zile, femeie. Nu m-am vindecat încă acolo.

– Zău?! a zis ea. Şi doare? Dar ce zici de asta?

I-a făcut ceva foarte plăcut şi l-a durut, da, dar nu atât de rău încât să-i spună să înceteze.

Zilele următoare nu au fost chiar atât de oribile cum se temuse Ramón. Elena era plecată la serviciu aproape toată ziua, iar el putea să doarmă în voie şi să prindă ştirile. Seara, se regulau, ascultau muzică şi urmăreau nişte porcării de *telenovelas,* făcute în Nuevo Janeiro. Îşi impunea să meargă pe jos cât mai mult, dar fără să se îndepărteze prea mult de apartament, de teamă că l-ar putea apuca subit o stare de slăbiciune.

S-a întremat mai rapid decât credea. Nu se îngrăşa însă, arătând în continuare ca o sfrijitură. Dar se refăcea. Se simţea mai bine. I-a spus Elenei povestea – cea născocită de el – de nenumărate ori. Cu timpul, începea să creadă şi el că *acela* era adevărul. Îşi amintea huruitul stâncilor când s-au prăvălit, furgoneta zgâlţâindu-se, fărâmându-se. Îşi amintea cum fugise ca bezmeticul în bezna rece a nopţii nordice şi cum, sub ochii lui, vehiculul dezmembrat fusese luat de apa râului. Ce mai conta că nu se întâmplase aşa? Trecutul este aşa cum ţi-l faci.

Singurul lucru care întina liniştea acestor zile era un glas stins, în subconştientul lui, reamintindu-i ce se întâmplase aievea, ce auzise şi gândise el. Dimineaţa, înainte de revărsatul zorilor, când Elena dormea buştean, Ramón se trezea şi nu reuşea să mai aţipească la loc. Mintea lui era obsedată de ideea că, probabil, geamănul lui s-ar fi descurcat mai bine cu Elena, că până şi căcănarul ăla jalnic căruia el îi dăduse brânci în râu fusese mai adevărat ca *om* decât putea fi el vreodată. Intenţionase să rupă relaţia cu ea când se întorcea în oraş, dar acum, poftim, tot lângă ea era. Bând berea ei, fumând ţigările ei, făcând sex cu ea.

Când situaţia se va împuţi din nou, îşi spunea el. *Până atunci, cât timp lucrurile merg bine, n-are rost să-i dai cu piciorul.*

Şi, ca o fantomă, era Lianna. Îşi amintea cum îi povestise geamănul lui – plin de bravadă şi fanfaronadă, tăinuind adevărata durere sufletească. Începea să înţeleagă mai bine acum de ce fusese aşa. În primul rând, pentru a nu da dovadă de slăbiciune în faţa unui alt bărbat. Exact aceeaşi atitudine trebuia să o adopte şi *el* acum. Dar pentru Ramón, care văzuse tot ce văzuse, era mai greu să facă asta. Mereu îşi propunea să se ducă la Griego, dar niciodată nu reuşea.

La aproape o săptămână de când ieşise din spital, Ramón s-a sculat într-o dimineaţă foarte devreme, obsedat de nişte vise pe care nu şi le putea aminti. S-a dat jos din pat pe furiş, şi-a pus un halat şi, tiptil-tiptil, a scos din ascunzătoarea de după bufetul din bucătărie sticla de whisky bun a Elenei. După trei pahare, timp de aproape un ceas, şi-a făcut curaj să deschidă un link cu numele şi adresele celor din oraş, ca să o caute. A găsit-o repede. Lianna Delgado. Tot bucătăreasă, dar într-un alt local acum. Locuia pe malul râului. Ramón trecuse, probabil, pe-acolo de sute de ori, când venea pe şapte cărări de la vreo cârciumă. Se întreba dacă ea îl văzuse vreodată şi, dacă da, ce gândise atunci. Elena a mormăit ceva în somn şi s-a întors pe partea cealaltă. Ramón a închis linkul, dar ideea care îi încolţise în minte acolo, pe coclauri, prindea din nou formă aici, în oraş.

Îşi dorise să devină alt om, era pregătit să fie alt om. Să o ia de la capăt în viaţă. Şi-atunci de ce n-ar face-o acum? Toate lucrurile pe care le făcuse şi le îndurase ar putea rămâne în urmă, la fel de simplu acum, cu vechiul lui nume, cu vechea lui figură şi personalitate, cum s-ar fi întâmplat dacă geamănul lui ar mai fi trăit. Nu trebuia decât să procedeze cum era necesar: să o părăsească pe Elena, să îşi găsească o locuinţă, să îşi ia o nouă furgonetă ca să poată lucra, să îşi inventeze un alt stil de viaţă. Să fie el, cel dintotdeauna, doar că mai bun. Şi atunci, când se va pune pe picioare şi va avea o poziţie solidă, când va aduna nişte economii în bancă şi nu va mai trebui să stea la mila unei femei, doar ca să nu doarmă ca un vagabond prin parcuri, va şti unde să o găsească pe Lianna. Putea să o sune sau, dacă avea

tăria, să se ducă la ea acasă, ca un puştan cântându-i serenade sub fereastră. El era Ramón Espejo, la urma urmei. El era un tip dur şi crâncen. În cazul cel mai rău, Lianna l-ar refuza. Şi ce dacă ar suferi din cauza ei? Ramón era suficient de puternic, încât să treacă şi peste asta. Viaţa merge mai departe.

În camera alăturată, Elena căsca şi se întindea somnoroasă. Ramón a mai tras pe furiş o duşcă din sticla de whisky şi a pus-o la loc, clătind bine paharul, înainte de a se strecura în baie ca să se spele pe dinţi şi să scape de mirosul de băutură din gură. Dacă Elena ar descoperi că băuse din bunătatea ei de whisky fără ea, dracu' l-ar lua, precis.

– Hei, scumpete, a zis el, când ea a apărut mofluză în bucătărie.

Era ciufulită rău şi cam botoasă.

– Nu puteai să faci şi tu nişte cafea, ce naiba?! s-a răstit ea. Mă simt ca un căcat.

– Mai bine rămâi azi acasă, a spus el. Ia-ţi o zi liberă.

– E duminică, nu fi prost.

– Stai jos, a invitat-o Ramón, arătând spre scaunul ieftin, din plastic şi chitină, de la masa de bucătărie. Fac eu ceva de mâncare, da?

Elena a scos un zâmbet căznit, luminându-se un pic la faţă. Ramón a inspectat cu atenţie ce exista prin cămară, verificând termenul de valabilitate de pe conserve şi cutii, deşi nu-i venea prea uşor. Poate că n-ar fi trebuit să bea atât de mult whisky. Trebuia să păstreze aparenţele, măcar până mai scăpa un pic de efectul alcoolului.

A luat o conservă de fasole neagră, două tortillas, nişte ouă din fundul frigiderului şi o bucată de brânză. Un pic de ardei iute verde şi gata, putea pregăti *huevos rancheros.* Era o mâncare convenabilă, deoarece dacă te pricepeai puteai s-o găteşti într-o singură tigaie. Ramón căpătase suficientă experienţă, făcând *huevos rancheros* în furgonetă, pe teren, încât, dacă se concentra, putea să-i iasă bine, chiar şi un pic cherchelit, cum era acum.

– O să-ţi iei o slujbă în oraş acum? a întrebat Elena.

– Nu, a răspuns Ramón.

Boabele de fasole s-au răsturnat în tigaia încinsă, sfârâind şi sărind când sosul a început să fiarbă. Ramón se pregătea să pună ouăle:

– Cred că o să mă duc să vorbesc cu Griego pentru închirierea unei furgonete. Presupun că, dacă îi promit o parte din câştig, în trei sau patru expediţii reuşite pe teren aş putea să achit vehiculul.

– Trei sau patru expediţii reuşite, a repetat Elena, de parcă Ramón ar fi spus că *se va căca aur şi se va pişa apă de roze.* Când s-a mai întâmplat, mă rog, să ai tu trei sau patru expediţii reuşite la rând? Ha, aş vrea să ştiu şi eu!

– Am eu nişte idei, a spus Ramón, dându-şi seama că era adevărat ce spunea.

Un fel de plan incipient i se contura deja în minte. Poate că planul se formase de când avusese prima oară visul cu enyezii şi înţelesese din ce motiv Maneck şi semenii lui se ascundeau acum. A zâmbit ca pentru sine.

Ştia el ce va face.

– Mai bine ţi-ai lua un serviciu pe bune, a comentat Elena. Ceva stabil.

– Nu-mi trebuie aşa ceva. Sunt un prospector priceput.

Elena a ridicat mâna ca o şcolăriţă în clasă.

– Ultima oară când ai plecat pe teren, te-ai întors acasă pe trei sferturi mort şi fără nicio buleandră.

– Am avut ghinion. N-o să se mai întâmple.

– Oh, vasăzică ai ajuns să controlezi tu destinul?

– A fost din cauza chestiei cu europeanul, a zis Ramón, întorcând ouăle. Autorităţile care voiau să mă prindă. A fost ca un blestem. Va fi bine data viitoare.

– Vorbeşti de parcă ai fi apucat pe Dumnezeu de un picior acolo, a zis Elena, iar apoi a tăcut, dar când a vorbit din nou vocea ei nu mai era aşa de morocănoasă. Te-ai întâlnit cu Dumnezeu, *mi hijo?*

– Nu, a răspuns Ramón.

A fărâmiţat nişte brânză peste fasole, după care a pus tortillas pe farfurii. Cafeaua. Trebuia să încălzească nişte apă. Ştia el că uitase ceva.

– Am descoperit însă alte chestii acolo.

– Ca de pildă? a întrebat Elena.

Ramón a continuat să tacă, în timp ce punea ouăle, fasolea şi brânza în farfurii, aşteptând să fiarbă cafeaua. Simţea privirile ei insistente, nu acuzatoare, dar nici înţelegătoare. Se întreba ce era în capul ei; ce însemna lumea pentru ea. Era mai previzibilă, mai familiară, dar din anumite puncte de vedere i se păruse întotdeauna la fel de străină şi bizară ca Maneck. Nu era atât de prost, încât să aibă încredere în ea, şi totuşi ceva ciudat din el, un impuls inexplicabil l-a împins să vorbească.

– De pildă, de ce l-am ucis pe european, de fapt, a continuat el.

I-a explicat cât a putut el de bine, memoria lui continuând să fie plină de umbre şi frânturi de vis; îşi amintea că erau nişte lucruri pe care mai degrabă le intuise, fără să le fi trăit aievea. Reconstruia trecutul.

Fuseseră beţi, da. Lucrurile au scăpat de sub control, da. Dar totul se întâmplase cu un motiv. Ramón a refăcut tot episodul în gând. Ştia să explice ce îi spusese poliţaiul; femeia, râsetul. Putea ghici din ceea ce geamănul lui îi spusese şi nu-i spusese, din ceea ce ştia despre el însuşi, despre sentimentul că întregul bar se întorsese împotriva europeanului, cu Ramón în frunte, cel mai gălăgios dintre toţi.

Ştia cu exactitate cum fusese atunci când, pe străduţa dosnică, toţi din gloata de-acolo bătuseră în retragere, toţi cei care ţipaseră şi îl întărâtaseră până atunci. Sentimentul de singurătate şi trădare. El le făcuse pe plac, fusese cum doriseră ei să se comporte, iar acum îl abandonaseră, *tocmai* fiindcă le făcuse pe plac.

Europeanul, fata, râsetul. Nu, nu ei erau adevăratul motiv. Ramón nu-l omorâse pe bărbatul acela fiindcă simţise nevoia să o facă sau fiindcă femeia era de-a lor, iar bărbatul, doar un străin, sau ca să o protejeze să nu fie molestată. Ramón făcuse asta pentru ca oamenii din bar, semenii lui, să aibă o părere bună despre el. Ucisese din spirit de apartenenţă la un grup.

Ramón a scuturat din cap, zâmbind. Elena nu se atinsese de mâncare. Cafeaua era călduţă, iar fasolea se răcise pe masă. Ochii ei îl sfredeleau, cu o expresie impenetrabilă. Ramón a ridicat din umeri, aşteptând să audă opinia ei.

– Te-ai bătut pentru o putoare de femeie? a şuierat Elena.

– Nu, a spus Ramón. N-a fost asta. Era doamna aceea care venise cu el, dar...

– Şi fiindcă nu ţi-a plăcut cum se purta cu ea, ai sărit la bătaie. Beţivan egoist şi ordinar ce eşti! Şi ce mama mă-sii nu-ţi convenea la femeia care *te aştepta* acasă, aici?! Ce te-a apucat să-ţi rişti pielea pentru o *puta,* ha?!

Ramón a simţit că îl năpădeşte o furie turbată. El îi povestise frumos, îşi deşertase sufletul în faţa Elenei, iar ea, poftim, nu era în stare decât să minimalizeze totul, provocând un scandal penibil, dintr-o gelozie absurdă! Când el chiar vorbise sincer cu ea, cum ar trebui să poată vorbi doi oameni care se iubesc cu adevărat! Şi poftim cu ce se alesese acum! O avalanşă de acuzaţii stupide. De căcaturi fără sens. Ramón se făcuse roşu la faţă şi avea pumnii încleştaţi.

Dar apoi i-a trecut, furia s-a topit ca prin minune. Elena a azvârlit cu farfuria în el, mâncarea s-a împrăştiat pe perete, unde s-a adunat imediat un roi de cârcăieci. Ramón privea totul ca un spectator, de parcă nu lui i se întâmpla aşa ceva. De parcă el ar fi fost în altă parte. Ştiuse că aşa va fi. Ştiuse că Elena nu era capabilă să-l înţeleagă. *Dacă leii ar putea vorbi,* spusese cândva Ibrahim.

– Nu s-a întâmplat nimic, a zis Ramón, pe un ton blajin şi normal.

Calmul lui a avut efectul de a o dezmetici pe Elena, de a-i domoli furia. Când a văzut că se pregăteşte să îl atace iarăşi, s-a ridicat în picioare, spunând:

– Tu nu eşti un om rău, Elena. Eşti un pic nebună, dar nici nu văd cum ar putea cineva să locuiască permanent în mizeria asta de oraş, fără să nu se ţicnească un pic. Însă chestia asta...

A arătat spre resturile de mâncare care se prelingeau pe perete, spre pumnii ei încleştaţi violent, spre camera din jur. A arătat spre

viaţa lor împreună.

– Chestia asta nu se va mai repeta, a spus el.

Elena a încercat. L-a momit, a ţipat. L-a împroşcat cu invective obscene şi l-a persiflat pentru inabilităţile lui sexuale, şi-a făcut tot numărul, ca de atâtea ori înainte, toată mizeria bine-cunoscută dintotdeauna. Când a fost limpede că Ramón o părăsea, a plâns şi pe urmă s-a potolit, ca şi cum ar fi încercat să dezlege o enigmă. Nici n-a ridicat capul, când Ramón a închis uşa în urma lui. Peste un ceas, se plimba pe malul râului, ascultând muzica de pe bărci. Avea un rucsac, cu două schimburi de haine, o periuţă de dinţi, câteva documente pe care le păstrase la ea acasă. Toată „averea” lui. Soarele strălucea pe suprafaţa apei, iar aerul era rece, amintind că venea toamna. Parcă se născuse din nou. Nu avea niciun bun personal – şi totuşi, zâmbea încontinuu. Şi undeva în apropiere, în unul dintre micile apartamente, cu acoperişuri ciuruite şi curţi năpădite de bălării, Lianna îşi trăia viaţa. Nu i-ar fi greu să o găsească. În plus, era un om liber.

Întâi totuşi trebuia să se ducă la Manuel Griego şi să rezolve problema furgonetei. Trebuia să-şi clădească un viitor. Iar acum trebuia să-şi facă un plan.

– Ramón Espejo?

Ramón s-a oprit, privind peste umăr. Bărbatul i se părea cunoscut, dar abia când a văzut ieşind din dubă două brute în uniformă chipul şi vocea au intrat într-un context. Tipul de la poliţie. Poliţaiul de la spital. Ramón s-a gândit s-o rupă la fugă. Erau doar câţiva metri până la râu; putea să se arunce în apă, până să-l înşface. Dar, de fapt, aveau şalupe şi puteau să-l pescuiască din râu, ca pe un peşte prăpădit. Ramón a ridicat bărbia, în semn de salut.

– Ah, poliţaiul de la spital, a spus Ramón.

Mintea lui lucra frenetic. Elena. Precis, Elena îl turnase. Sunase la poliţie şi le spusese tot ce îi povestise el despre european. Johnny Joe Cardenas putea răsufla uşurat, rugăciunile lui nu vor fi fost în zadar.

– Ramón Espejo, am un mandat emis de guvernator, pentru a fi reţinut şi suspus unui interogatoriu. Poţi veni cu noi de bunăvoie sau putem să te ducem cu forţa la secţie. Cum doreşti.

În ochii poliţaiului se vedea o licărire de bucurie, vocea lui avea o intonaţie amuzată. Omul se simţea bine.

– N-am făcut nimic, a răspuns Ramón.

– Nu eşti acuzat, señor Espejo. Trebuie doar să discutăm cu dumneata.

Secţia de poliţie era una dintre cele mai vechi clădiri din Diegotown, construită când veniseră primii colonişti şi nerenovată de atunci. Suprastructura din chitină, adăugată ulterior, se făcuse cenuşie odată cu trecerea timpului. Tencuiala şi vopseaua fuseseră

împrospătate cu ocazia sosirii enyezilor, însă construcţia propriu-zisă părea vetustă, jalnică, deplorabilă şi ameninţătoare.

Camera de interogare nu era un teritoriu întru totul necunoscut pentru Ramón. Pereţii erau acoperiţi cu plăci albe de faianţă, murdare, pline de pete dubioase, crăpături şi ciobituri sugerând lucruri sinistre. O masă lungă, cu picioare cam prea lungi, un scaun metalic înşurubat de podea şi montat cam prea jos, astfel încât să te simţi mic şi neputincios. Lumina era prea crudă, cu nuanţe albăstrii, pentru ca oricine intra acolo să aibă figură de mort. Aerul era stătut, închis şi nemişcat ca într-o criptă; Ramón avea senzaţia că îi intra în plămâni acelaşi aer, la fiecare respiraţie. Nu exista ceas, nu exista fereastră. Niciun reper din care să-şi dea seama cât timp trecuse. Singura companie fusese gardianul în uniformă, care îi spusese că nu avea voie să fumeze, şi o cameră de supraveghere, ca o cutie matusalemică, neagră şi plată, montată pe perete, în colţul tavanului. Ambianţa avea rolul să îl facă pe interogat să se simtă mărunt, neînsemnat şi fără nicio şansă. Rezultatul era destul de convingător, iar Ramón a simţit cum starea de dezgust iniţială se transformă într-o furie clocotitoare, care punea stăpânire pe el.

Furie împotriva Elenei şi a poliţiei, împotriva europeanului şi a furnicarului cu extratereştrii de sub munte, împotriva geamănului lui mort. Nu era o reacţie raţională, nu era nici măcar ceva coerent, dar ştia că trebuia să cultive în continuare sentimentul de furie din sufletul lui, dacă voia să reziste la anchetă. Nu avea bani pentru un avocat. Nu-l va putea apăra nimeni, în afară de el însuşi. Şi ce putea el invoca în apărarea lui? Că era atât de beat, încât nu şi-a dat seama ce făcea? Elena ar fi în stare, precis, să cocheteze cu judecătorul, să declare tot ce ştia şi să-l înfunde definitiv. Şi el ce putea să răspundă?! Că fusese în legitimă apărare? Că fusese un gest menit să o apere pe femeia cu părul drept? Păi, el nu era în stare nici măcar să-şi aducă aminte ce se întâmplase, darămite să mai ştie şi amănunte. Cel mai bine ar fi să pretindă că nici nu fusese, de fapt, la *El Rey,* când se întâmplase totul, indiferent ce ar declara toţi martorii sau ce ar demonstra amprentele de pe şişul gravitaţional.

Nu, din câte îşi dădea el seama, o încurcase nasol de data asta. Când uşa s-a deschis şi sunetul vocilor a despicat, în sfârşit, perdeaua de aer greu, Ramón tocmai decisese în sinea lui că, din moment ce tot nu mai conta, cel mai bine era să tabere cu pumnii pe amărâtul de *pendejo* pe care îl trimiseseră, probabil, să stea de vorbă cu el. Măcar aşa se răcorea şi el un pic. Şi, probabil, că exact aşa ar fi procedat, dacă în cameră ar fi intrat o fiinţă umană.

Enyezul era clădit ca un bloc de piatră; pielea verde-negricioasă avea textură de lichen, ochii argintii ca nişte stridii, vârâţi în nişte găvane umede, cărnoase şi livide. O gură ca un pliu boţit – fără buze

şi rotundă –, vizibilă acolo unde ciocul creaturii stătea ascuns. Miasma de acid şi de murdărie a umplut încăperea, când creatura s-a mişcat greoi până în colţul de sub camera de supraveghere, unde s-a ghemuit jos, cu ochii pe Ramón. Poliţaiul care îl vizitase la spital şi îl înhăţase de pe stradă venea în urma lui. Tipul nu mai părea atât de încântat de el însuşi acum; buzele erau răsfrânte într-un rictus profesional, iar cămaşa proaspăt scrobită şi călcată îl jena vizibil. Ţinea într-o mână o cutie neagră din pânză şi în cealaltă o ţigară. Un al doilea bărbat a intrat după el: mai în vârstă şi mai bine îmbrăcat. Şeful găinarului. Ramón s-a uitat în ochiul negru şi mecanic al camerei de supraveghere, întrebându-se cine îl mai urmărea acum de la distanţă.

– Ramón Espejo? a întrebat poliţaiul.

– Ba bine că nu, a zis Ramón, după care, mişcând bărbia, a arătat spre extraterestru. Cine mă-sa pe gheaţă mai e şi ăsta?

– Îţi vom pune nişte întrebări, a anunţat poliţaiul. Mandatul emis de guvernator te obligă să dai răspunsuri complete şi oneste. În caz contrar, vei fi acuzat şi pedepsit. Ai înţeles ce am spus?

– Am mai fost arestat, *ese.* Ştiu cum merge treaba.

– Bun, a răspuns poliţaiul. Atunci, să trecem direct la subiect.

A ridicat cutia de pânză de pe masă, a desfăcut-o, trăgând fermoarul, şi a scos ceva dinăuntru. Cu un gest teatral, pe care găinarul îl repetase probabil un ceas, a desfăşurat ceva ce fusese făcut sul.

Cârpe împuţite, decolorate complet acolo unde nu existau pete de sânge, făcute aproape ferfeniţă în unele locuri. Materialul fusese poate piele sau o pânză groasă. Era veşmântul lui. Cel pe care îl purtase când umblase prin pustietăţile nordului, cel pe care şi-l înfăşurase pe braţ în lupta finală cu geamănul lui. Veşmântul primit de la extratereştrii lui Maneck. S-a uitat în ochii strălucitori ai enyezului, dar nu a desluşit nimic. Extraterestrul şuiera şi fluiera ca pentru sine.

– Señor Espejo, a început poliţaiul, vrei să ne spui, te rog, de unde anume ai acest lucru?

Capitolul 27

Obârşiile lor s-au aflat Dumnezeu ştie cât de departe, cu câte sute, mii – ori, ţinând seama de dilatarea timpului, la naiba, poate milioane – de ani în urmă. Au ieşit din smârcurile neştiute ale unei planete uitate; zbătându-se, luptându-se, evoluând, la fel cum omenirea s-a înălţat din mici mamifere ciudate ferindu-se de dinozauri. Şi, apoi, au venit enyezii argintii, le-au ucis copiii, iar pe ei i-au risipit printre stele. Veacuri de întunecime, fugind orbeşte. Un grup a pornit încoace, altul încolo. Atât de mulţi au pierit. Şi, apoi, aici, în São Paulo, departe în nord, unde au tras munţii peste ei, acoperindu-se ca un copil cu o pătură. Să nu mă vadă monştrii.

De-atât de mult timp şi de-atât de departe, ca pe urmă să ajungă să fie la cheremul unui derbedeu certat cu legea. Lui Ramón aproape că i se făcuse milă de ei.

O să vă omor pe toţi, îşi zisese în gând Ramón, atunci în prima zi, când tocmai îi înfipseseră *sahaelul* în trup. *Fac eu cumva să tai chestia asta care mi s-a fixat în gât şi pe urmă o să vin să vă omor pe toţi.*

Şi acum avea ocazia s-o facă. S-a scărpinat pe braţ, deşi nu simţea nicio mâncărime.

– Îmi dai o ţigară? a întrebat el.

– Ce-ar fi să-mi răspunzi întâi la întrebare? a replicat poliţaiul, încleştându-şi fălcile.

Nu avea nimic de câştigat dacă minţea. Maneck şi extratereştrii se folosiseră de el. Îl plămădiseră pe post de unealtă, pentru propriul lor scop egoist. Dacă îi turna enyezilor acum, lichida socotelile cu ei, răzbunându-se, şi totodată devenea un erou în ochii guvernatorului. Avea toate motivele să-i dea în vileag. Exact cum avusese toate motivele să facă după cum îl tăiase capul atunci, la *El Rey.* Dar, de cealaltă parte a balanţei, erau copilaşii – *kii.* Ucişi din motive pe care Ramón sau Maneck nu le puteau înţelege.

Da, şi în plus faptul că Ramón nu concepea să joace cum îi cerea un *pinche* de extraterestru, fie el Maneck sau enyez.

– Poate înainte de asta îmi spui tu mie, a zis Ramón, de ce mama mă-sii vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala?

Şeful poliţaiului a aruncat o privire spre enyez şi, apoi, spre camera de supraveghere. O străfulgerare, care spunea însă tot.

– Am vrea să ştim, a cerut poliţaiul.

– Adică pe guvernator îl interesează de unde am eu mizeria asta de halat de baie? a spus Ramón. V-a pus să-mi mirosiţi şi chiloţii, ha?! Dă-o naibii de porcărie!

Enyezul a vorbit. Glasul lui era ascuţit, piuit şi sugrumat; o fiinţă vorbind o limbă care nu numai că era străină pentru el, ci şi aproape imposibil de articulat.

– De ce refuzi?
Ramón a mişcat bărbia, arătând spre poliţai.
– Nu-mi place găinarul ăsta, a zis Ramón.
Enyezul a reflectat la ce auzise, în timp ce cu limba lui lungă îşi acoperea trupul cu salivă. Poliţaiul s-a făcut stacojiu la faţă de furie, dar n-a spus nimic. Extraterestrul conducea discuţia acum şi avea frâiele puterii. Ramón încerca să pară relaxat, învârtind şi răsucind în minte tot felul de gânduri. Pe de o parte, era cumplit de panicat, iar pe de altă parte se simţea amuzat şi sfidător. Exact ca atunci când se bătea cu cineva.
Îi plăcea ce se întâmpla.
– Tu, a rostit enyezul. Tu, pe nume Paul.
Poliţaiul a adoptat o atitudine respectuoasă, de parcă ar fi luat poziţia de drepţi în faţa extraterestrului. Ramón a scuturat scârbit din cap.
– Eşti dat afară. Pleacă. Să nu vii înapoi.
Poliţaiul a clipit, căscând gura prosteşte. Când a închis-o la loc, s-a auzit clar clănţănitul dinţilor. S-a uitat la şeful lui, care a ridicat din umeri şi a mişcat din cap, spre uşă. Poliţaiul – Paul – a ieşit din camera de interogatoriu, păşind ţeapăn de parcă îi intrase un băţ în fund. Ramón a ridicat un deget spre omul care mai rămăsese înăuntru.
– Hei, *ese,* a zis el. Îmi dai şi mie ţigara aia acum?
Poliţistul-şef era un om mai în vârstă, iar la el furia lăsa loc şi de o licărire amuzată în colţul ochilor. A scos din buzunar o ţigară cu autoaprindere, dintr-un pachet ieftin, a scăpărat cu ea de podea şi a rostogolit-o aprinsă, pe masă spre Ramón. Mirosea a mucava veche şi avea gust de căcat. Ramón a tras fumul în piept şi, în timp ce îl scotea afară, a început să vorbească:
– Este halatul meu de baie, a zis, arătând cu mâna stângă. Îl am de ani. Accidentul acela cu furgoneta mea, s-a întâmplat când eu dormeam. Halatul ăsta este tot ce am putut salva. A fost groaznic că am rămas fără încălţăminte. Şi acum mai am băşici la picioare.
– De unde îl aveai? a piuit enyezul.
Dar Ramón îşi ticluise deja minciuna. Şi se felicita pentru rapiditatea cu care o născocise.
– De la voi, a zis el.
În tăcerea care a urmat, poliţistul-şef s-a aplecat un pic în faţă. Vocea a răsunat în încăpere, cu un timbru cald, aproape părintesc, dar totodată pe un ton tăios şi rece.
– Nu forţa nota, *hijo.*
Enyezul s-a foit în spate şi în faţă, rostogolind lent ochii în cap. Limba lui, din fericire, se retrăsese în ciocul ascuns. Ramón ştia din perioada cât călătorise cu nava lor că, atunci când un enyez nu se mai linge pe corp înseamnă că e supărat rău.

– L-am căpătat venind încoace, a povestit Ramón. De pe Pământ. Pe o navă spaţială a enyezilor. Doi semeni de-ai tăi, enyezi, au vrut să înveţe să joace pocher. Noi tocmai jucam o partidă, aşa că i-am chemat să chibiţeze şi să bage la cap. În fine, jucau mizerabil. Odată, eram foarte beat şi am acceptat când namila aia de *pendejo* a pus la bătaie porcăria asta de halat de baie, în loc de whisky. Zicea că e un suvenir dintr-o bătălie sau o tâmpenie dintr-asta. N-am reţinut exact. Oricum, tipul scoate pătrari şi şeptari, eu am dame, aşa că m-am ales cu un halat de baie. Era mult mai mare când l-am luat. A trebuit să-l ajustez ca să-mi vină bine, dar a rezistat destul de bine până acum, a spus el, făcând apoi o pauză ca să tragă din ţigară. Bun, acum îmi spuneţi şi mie de ce naiba e aşa de important halatul?

O putoare de ouă clocite şi napi fierţi a umplut încăperea, făcându-l să lăcrimeze.

– Acesta va fi izolat, a zis enyezul, cu ochii la Ramón, deşi era evident că se adresase poliţistului-şef. Nu va avea nicio comunicaţie.

– Ne vom ocupa de asta, domnule, a spus poliţistul-şef.

Enyezul s-a întors şi Ramón a văzut cum poliţistul-şef s-a crispat, când extraterestrul a scos limba şi l-a lins, în semn de rămas-bun. A făcut o figură destul de bună, se gândea Ramón. Pesemne însă că poliţistul sesizase reacţia amuzată a lui Ramón, fiindcă, după ce enyezul masiv a ieşit din cameră, a arcuit o sprânceană şi a zâmbit trist. Ramón a ridicat din umeri şi şi-a terminat ţigara. Intuia cumva că va fi ultima, pentru o bună bucată de timp de-acum încolo.

Doi poliţai în uniformă au venit să îl conducă spre noua lui „reşedinţă”. Celulele din beciul secţiei de poliţie nu erau nici ele un teritoriu întru totul nou pentru Ramón, dar acum era prima oară când păşea pe coridoarele întunecoase fără să fie beat. L-a zărit pe poliţistul-şef care în continuare se ştergea pe gât cu o basma, în timp ce vorbea cu un bărbat înalt şi impozant. Guvernatorul, şi-a dat seama Ramón după câteva clipe. O a treia persoană a ridicat privirea, când Ramón trecuse deja mai departe – o femeie cu păr negru, tuns drept. Lui Ramón îi părea rău, în timp ce cobora treptele, că nu apucase să-i facă semn cu mâna. Nu o mai văzuse din seara aceea, la *El Rey.*

În beci, îl aştepta poliţaiul. Ramón simţea furia care ieşea din om ca un val de căldură. I s-a pus o gheară în stomac şi i s-a uscat gâtlejul. Gardienii l-au forţat să stea pe loc, iar poliţaiul a venit spre el, ca o felină sălbatică.

– Ştiu că minţi, i-a zis. Crezi că-i poţi prosti, ameţindu-i cu o tâmpenie de tot căcatul, despre cum ai rămas tu fără furgonetă pe coclauri? Te-am mirosit eu de la o poştă.

– Bun, şi-atunci ce naiba crezi că ascund? a întrebat Ramón. Crezi că e vorba de vreun nenorocit de plan bine pus la punct sau ce?! Vasăzică, *eu* mă duc pe teren, *eu* rămân fără nimic şi abia scap cu

viaţă, şi voi aveţi tupeul mă întrebaţi *pe mine* de un *halat de baie* păcătos? De ce te-ai băşicat aşa, *ese?*

Poliţaiul a păşit mai aproape, uitându-se fix în ochii lui Ramón. Răsuflarea caldă şi scârboasă a poliţistului l-a izbit drept în faţă. Halenă cu miros de ardei iuţi şi tequila. Era cu cinci sau şase centimetri mai înalt decât Ramón şi, conştient de asta, se îndreptase de spate ca să pară şi mai epatant. Ramón a trebuit să-şi înfrângă impulsul de a se trage îndărăt, ferindu-se de furia namilei din faţa lui.

– Nu ştiu ce ai de ascuns, a spus poliţaiul. Nu ştiu de ce lingăii-de-pietre fac atâta caz. Dar ştiu sigur că nu Johnny Joe Cardenas l-a ucis pe ambasador. Prin urmare, ce-ar fi să-mi spui tu mie acum ce se întâmplă de fapt aici?

– Habar n-am, omule. Prin urmare, ce-ar fi să te dai tu la o parte din calea mea acum?

Gura poliţistului s-a răsfrânt într-un fel de rânjet batjocoritor. Omul s-a dat totuşi la o parte. Mişcând din cap spre gardieni, a spus:

– Băgaţi-l la doisprezece.

Gardianul a încuviinţat din cap, împingându-l pe Ramón să meargă. Ramón avea senzaţia că se afla într-un adăpost contra cataclismelor naturale: beton armat, uşi cu balamale nevopsite, din materiale dure. Ramón s-a lăsat ghidat spre o intersecţie de coridoare, iar de-acolo pe un culoar scurt. Aerul era greu şi stătut. În una dintre celule, un biet amărât urla de răsunau pereţii. Ramón a încercat să ignore atmosfera sinistră din jur, însă gheara din abdomen se încleşta din ce în ce mai strâns. Cât timp aveau să-l ţină închis aici? Cine îi va lua lui apărarea?

Nu avea pe nimeni.

Uşa de la celula cu numărul doisprezece s-a deschis silenţios şi Ramón a intrat. Era o încăpere îngustă, dar nu foarte mică, totuşi. Patru priciuri erau puse pe o latură a celulei, iar în mijloc se vedea o gaură, pe post de latrină. Lumina venea de la nişte leduri albe, montate pe tavan, sub un geam securit. Cineva scrijelise nişte cuvinte pe sticlă, dar lumina era prea puternică, aşa că Ramón nu a reuşit să desluşească nimic. Când uşa s-a închis, zăvorul magnetic a zăngănit gros. Un bărbat de pe unul dintre paturile de jos s-a întors să se uite la el. O matahală de om. Lat în spate, cu pielea capului acoperită de tatuaje ieftine şi cu un păr negru, ţepos, tuns perie şi încărunţit la tâmple. Cu ochi de câine. Ramón a simţit cum i se chircesc testiculele în scrot.

– Salutare, Johnny Joe, a spus Ramón.

L-au scos afară, înainte ca Johnny Joe să fi apucat să-l omoare de tot în bătaie, şi l-au cărat în altă celulă. Ramón zăcea pe pardoseala de ciment, conştient că încă respiră. Avea gust de sânge în gură. Îl dureau coastele, iar ochiul stâng se încăpăţâna să rămână închis.

Probabil că i se mişcau şi vreo doi dinţi. Ledurile în această celulă erau stinse, aşa că se simţea ca într-un cavou. Sau ca în vana extratereştrilor. A chicotit amuzat de idee şi pe urmă amuzat de durerea sfâşietoare din mădulare atunci când chicotise. Da, râsul putea denota şi altceva decât veselie. Disperare. Suferinţă.

Ce stupid, după ce trecuse prin atâtea nenorociri şi scăpând cu viaţă, să ajungă acum să putrezească în celula din beciul secţiei de poliţie a guvernatorului?! Şi pentru cine? Pentru nişte extratereştri care îl umiliseră şi se folosiseră de el? Nu le era dator cu nimic, nici lui Maneck, nici nemernicilor din seminţia lui. Ramón nu le era dator cu nimic. Nu-şi mai amintea acum de ce rămăsese cu impresia că le-ar fi fost cumva dator. Toţi acei *kii,* măcelăriţi de enyezi: nu erau copilaşi de om. Nu contau. Dacă le-ar fi *spus,* l-ar fi lăsat liber. Ar fi putut să o caute pe Lianna. Poate chiar să-i transmită un mesaj bătrânului Martín Casaus, în care să-şi ceară scuze şi să îi spună că a înţeles de ce Martín a vrut să-l ucidă. Ar fi putut să fie acum pe malul râului şi să asculte clipocitul apei pe pietrele de pe chei. Ar fi putut să-şi ia o furgonetă şi să plece departe, unde să nu fie oameni, nici extratereştri sau puşcării. Tot ce trebuia să facă era să le spună adevărul.

S-a ridicat cumva proptit în coate.

– Vă zic tot, a croncănit el. Haideţi, *pendejos,* veniţi aici. Vreţi să ştiţi ce e acolo, să dea naiba dacă nu vă spun! Vă spun tot, fir-ar să fie. Daţi-mi drumul însă să plec!

Nimeni nu l-a auzit. Uşa nu s-a deschis.

– Daţi-mi drumul să plec.

Vlăguit, s-a cufundat într-un somn adânc, aşa cum zăcea acolo pe ciment, şi a visat că în celulă, cu el, era şi geamănul lui, fumând o ţigară şi lăudându-se cu nişte isprăvi amoroase de care Ramón nu-şi amintea. A încercat în vis să răcnească spre celălalt om că erau în primejdie, că trebuia să plece de-acolo, dar pe urmă şi-a amintit că omul era mort. Geamănul lui, care se transformase cumva în Maneck şi Palenki, se lansase într-o descriere lascivă despre cum se regulase el cu femeia care îl însoţise atunci pe european, când, în cele din urmă, Ramón a reuşit să se facă auzit, protestând mai mult în gând decât prin cuvinte că niciodată nu se întâmplase aşa ceva.

– Da’ de unde ştii tu? a întrebat geamănul lui. N-ai fost acolo. Cine naiba eşti tu, de fapt?

– Eu sunt Ramón Espejo, a zbierat el, trezindu-se din somn cu aceste cuvinte în urechi.

În bezna din jur, lungit pe pardoseala de ciment a celulei, care i se părea mai tare decât o lespede de piatră, Ramón a scuturat din cap, până s-au risipit complet toate mrejele sinistre ale coşmarului. S-a forţat să se ridice în şezut şi să îşi analizeze rănile, care erau dureroase, dar nu păreau foarte grave. Gustul amar al scârbei –

pentru slăbiciunea lui, pentru laşitatea de a colabora cu poliţia, după ce îl aruncaseră în ghearele ucigaşului de la doisprezece – i se părea oribil. Maneck şi extratereştrii îl ţinuseră cu zgardă şi lesă la gât, dar nu-l închiseseră într-o celulă cu un psihopat şi nu se distraseră pe seama lui. Doar o *fiinţă umană* putea face aşa cea.

– O să vă omor, nenorociţilor, li s-a adresat el tuturor autorităţilor – poliţai, şefi de poliţie, guvernator. Scap eu cumva de-aici şi vin să vă omor pe toţi, *pendejos* jalnici ce sunteţi!

Nici măcar el nu credea ce spunea. Când uşa s-a deschis larg, şi-a dat seama că aţipise din nou. Poliţistul a păşit în celulă; lampa de pe hol forma un halo livid în jurul lui. Când ochii lui Ramón s-au obişnuit cu lumina strălucitoare de afară, a văzut resemnare şi amuzament pe chipul bărbatului.

– Nu arăţi prea bine, señor Espejo.

– Mda. Fă şi tu zece runde de box cu Johnny Joe Cardenas şi o să vezi cum te simţi după aceea.

Ledurile din tavan au pâlpâit, aprinzându-se, când uşa s-a închis, lăsându-i singuri înăuntru.

– M-aş simţi bine, a spus poliţistul-şef. L-au spânzurat în dimineaţa asta. Vrei o ţigară?

– Nu, a răspuns Ramón. Mă las de fumat, ca apoi, peste o clipă, să se răzgândească.

Poliţistul-şef s-a lăsat pe vine lângă Ramón, a scăpărat ţigara pe pardoseală şi i-a dat-o.

– Am cerut să-ţi aducă şi nişte mâncare, a zis tipul. Şi îmi pare rău de ce ţi-a făcut Paul. Nu reacţionează prea bine când cineva îl pune în inferioritate. Ştii, atunci când enyezul s-a arătat de partea ta, sub privirile guvernatorului, da? Ei, bine, a reacţionat prea violent, de acord.

– Aşa numeşti tu asta, eh?

Poliţistul-şef a ridicat din umeri, ca un om care văzuse prea multe la viaţa lui.

– E un mod de exprimare, a spus el. Urmează să analizeze povestea ta, despicând firul în patru, asta ca să ştii, Ramón. Asta se va întâmpla.

– De ce aş minţi spunând că furgoneta mea…

– Nu-i pasă nimănui de furgoneta ta. Enyezii au turbat la chestia cu halatul ăsta. E un fel de produs confecţionat de extratereştri.

– Exact asta am spus şi eu, ce naiba!

Poliţistul-şef a preferat să tacă.

– Dacă ne ascunzi ceva, vom afla, să ştii. Guvernatorul nu va fi indulgent cu tine. Ştie că tu l-ai ucis pe ambasadorul european, chiar dacă nu vrea să recunoască. Poliţaii… în fine, noi nu te putem sprijini, dacă guvernatorul îşi ia mâna de pe tine. Enyezii sunt înfierbântaţi

rău, indiferent care-o fi motivul. Ne vor cere să te predăm lor.

Ramón a tras adânc fumul în piept. Când l-a suflat afară, a văzut firida pe unde un curent de aer pătrundea în celulă. Fumul făcea vizibil fluxul.

– Negociezi în numele lor?

– Spun că ar fi mai bine dacă le-ai divulga ce vor ei să afle. Ei sunt cei care deţin toată puterea.

Ramón şi-a rezemat fruntea pe genunchi. O amintire îi revenea obsedant, prima de acest fel de multe zile încoace – ultima, se dovedea, pe care o va mai avea vreodată. Începea cu un râset. Un râset de femeie, care se făcea auzit peste zgomotul asurzitor al unor jocuri mecanice. Ramón era în *El Rey.* Amintirea era clară acum. Mirosul greu de fum de ţigară, întunericul difuz din bar. Ţinea minte că avea paharul în mână, ţinea minte clinchetul pereţilor de sticlă ai paharului, când a ciocănit ritmic în el cu vârful unghiei. Oglinda din spate care părea cenuşie din cauza luminilor slabe şi a stratului gros de fum de ţigară care plutea în aer. Muzica în surdină. Nimeni nu plătise pentru ca difuzoarele să sune suficient de tare, încât să se poată dansa.

„Totul este legat de putere”, spunea europeanul, vorbind prea tare parcă. Era beat, dar nu chiar atât de beat pe cât pretindea. Avea un accent moale şi nazal. „Ştii la ce mă refer? Nu e vorba despre violenţă. Nu despre o violenţă *fizică.”*

Femeia de lângă el a privit în jurul lor, în bar. Erau probabil vreo douăzeci de persoane în local şi toate ar fi putut auzi conversaţia ei cu europeanul. A surprins în oglindă, o fracţiune de secundă, ochii lui Ramón reflectaţi acolo, pe urmă a întors privirea şi a râs. Nu era de acord cu europeanul, dar nici nu îl contrazicea. Ambasadorul a continuat ca şi cum ea n-ar fi spus nimic; faptul că opinia ei nu conta demonstra că el avea dreptate.

„Adică ia cazul *tău”,* a zis europeanul, prinzând-o de braţ, ca şi cum voia să-i arate la cine se referea. „Ai ieşit în oraş cu mine, fiindcă ai fost obligată. Nu, nu. Nu mă contrazice, e OK. Sunt un om de lume, de acord. Pot înţelege. Eu sunt marele mahăr, venit în vizită la voi, şi şeful tău vrea să fie sigur că o să mă simt bine. Asta îmi conferă putere, pricepi? Tu ai venit cu mine în barul ăsta, aşa-i?”

Femeia a spus ceva, cu o voce prea joasă însă ca Ramón să fi putut auzi. Avea un zâmbet strâmb. Treaba nu mergea bine.

„Nu, serios”, spunea bărbatul. „Ce-ai face, dacă eu ţi-aş cere să vii la hotel cu mine să ne-o tragem? Adică eşti în situaţia de a mă refuza? Ai putea, da? Ai putea spune că n-ai chef. Dar asta ar însemna să cer să fii concediată. Uite-aşa”, a arătat el, pocnind din degete şi rânjind sarcastic.

Ramón a sorbit din pahar. Whiskyul i se părea îndoit cu apă. Dar,

ce-i drept, de când începuse să tragă cu urechea la ce spunea europeanul, gheaţa se topise aproape de tot în pahar.

„Sau nici măcar în camera mea de la hotel”, a comentat europeanul. „Pe străduţa dosnică, în spatele barului. Aş putea să te duc acolo şi să-ţi zic să-ţi scoţi rochiţa asta, să desfaci picioarele şi, în fine, înţelegi. Bun, serios acum, ce-ai putea face? Ipotetic vorbind. Spun doar *dacă* s-ar întâmpla aşa. Vezi, la asta mă refer când vorbesc despre putere. Eu am putere asupra ta. Şi nu e aşa fiindcă eu aş fi o persoană cumsecade şi tu o persoană necinstită. Nu e vorba despre moralitate aici.”

Mâna lui a dispărut de pe braţul ei. Din locul unde şedea, Ramón a presupus că palma lui era acum pe coapsa ei sau mai sus poate. Femeia stătea nemişcată. Zâmbind, dar cu un zâmbet ciudat. Aparatul de jocuri mecanice amuţise. Nimeni în local nu mai vorbea, dar europeanul nu băgase de seamă. Sau poate că observase şi tocmai ăsta fusese scopul: ca toată lumea să audă şi să ştie. Ramón s-a uitat în ochii lui Mikel Ibrahim şi a bătut cu degetul în marginea de sus a paharului. Patronul localului n-a spus nimic, doar i-a mai turnat băutură în pahar.

„Totul este legat de putere.” Coborâse vocea acum. Cuvintele bubuiau surd parcă. Femeia a râs şi şi-a dat părul spre spate. Un gest nervos. „Înţelegi ce îţi spun eu acum?”

„Sigur”, a zis ea, pe un ton ascuţit. „înţeleg perfect. Dar cred că e timpul ca eu...”

„Nu te ridica”, a spus europeanul. Şi nu fusese o rugăminte.

Ce căcat, a murmurat cineva. Ramón şi-a băut whiskyul. Era al patrulea pahar. Poate al cincilea. Mikel ţinea socoteala pe răboj. Dacă ar fi fost lefter, Mikel l-ar fi dat pe uşă afară. Ramón a aşezat paharul gol pe bar şi, în mod deliberat, a pus mâinile cu palmele în jos, una lângă cealaltă, uitându-se fix la ele. Dacă ar fi fost prea beat, nu i s-ar fi părut că sunt ale lui. Şi păreau ale lui. Oarecum. Însemna că era suficient de treaz. A privit în faţă şi s-a văzut în oglinda înceţoşată; a observat chiar zâmbetul care îi apăruse în colţul gurii. Femeia râdea. Fără niciun pic de veselie. Râdea fiindcă îi era frică.

„Vreau să spui că ai înţeles”, zicea europeanul, cu voce joasă. „Şi, pe urmă, vreau să vii cu mine şi să-mi demonstrezi cât de mult îmi dai dreptate.”

„Hei, *pendejo*”, a început Ramón. „Vrei putere? Ce-ar fi să vii niţel afară, ca să-ţi dau eu un şut în curul ăla obraznic al tău!”

Europeanul a ridicat privirea, surprins. A urmat un moment de amuţire generală, după care tot barul a izbucnit în urale, toţi clienţii băteau din picioare. Ramón a văzut clipa de frică din ochii europeanului, furia care a urmat. Şi-a aranjat şişul în mânecă şi a rânjit.

– Ce te-a apucat de zâmbeşti aşa, *hijo?* a întrebat poliţistul-şef.

– Mă gândeam şi eu la ceva, a spus Ramón.

A urmat o lungă pauză. Poliţistul-şef şedea ghemuit lângă Ramón, de parcă ar fi fost amândoi prizonieri în aceeaşi celulă.

– Ai de gând să-ţi schimbi declaraţia? a întrebat el.

Ramón a tras un fum lung din ţigară şi a oftat încet, suflând afară un panaş mare de fum. I-au venit în minte nenumărate replici de mare şmecher. Chestii pe care să le debiteze, ca să le arate că nu se temea de ei şi nici de extratereştrii pentru care deveniseră toţi nişte javre ordinare. Într-un final, a spus simplu: „Nu.”

– E alegerea ta, a replicat poliţistul-şef.

– Mai capăt de mâncare?

– Sigur. Şi fă-ţi singur o favoare. Reconsideră-ţi poziţia. Repede, te rog. Paul are deja idee cum să le demonstreze el enyezilor ce mincinos de căcat eşti tu. Şi, dacă vor cere să te ia cu ei pe nava lor spaţială, va trebui să te duci. Iar atunci, crede-mă, te-ai ras definitiv.

– Mulţam că m-ai prevenit, a spus Ramón.

– *De nada,* a răspuns poliţistul-şef, lăsând să se înţeleagă din tonul lui că, efectiv, pentru el oricum nu însemna nimic.

Indiferent ce ar fi decis Ramón.

Capitolul 28

Celula avea un efect straniu asupra lui. Lăsat pe întuneric, se simţise părăsit şi uitat de lume. Acum, când ledurile erau aprinse, Ramón avea senzaţia că era studiat din umbră. Lumina era necruţătoare; scotea perfect în evidenţă fiecare pată sordidă, fiecare zgârietură şi ciobitură din celulă. Ramón şi-a analizat rănile şi a ajuns la concluzia că, deşi câteva zile de-acum încolo va continua să aibă dureri şi să facă pipi cu sânge, nu va fi el totuşi ultimul om pe care Johnny Joe Cardenas îl ucisese. Se va însănătoşi – dacă îl vor lăsa în pace enyezii.

Existau zvonuri, toate dezminţite oficial, despre ce păţiseră diverşi oameni care au greşit faţă de echipajele navelor spaţiale de transport. Ramón auzise şi el destule informaţii de acest fel – unele i se păruseră credibile, altele nu, în funcţie de împrejurări şi de persoana de la care le aflase. După ce ajunsese în colonie, zvonurile de acest fel deveniseră pentru el un fel de poveşti cu stafii. Cumva amuzante, erau înspăimântătoare şi groteşti, desigur, dar nu într-atât încât să te obsedeze tot timpul. Acum însă începea să aibă dubii. Dacă se întâmpla ca enyezii să-l ia prizonier, oare va mai scăpa vreodată viu din ghearele lor?

Nu ar exista niciun avantaj pentru el să păstreze secretul lui Maneck, dacă enyezii oricum i l-ar putea smulge cu forţa. Măcelul care ar urma ar fi acelaşi, indiferent dacă Ramón le furniza *benevol* informaţiile sau dacă era *silit* să le furnizeze. Consecinţele, doar Ramón le-ar suporta, evident.

Pe de altă parte, el era un tip dur şi afurisit. Ceea ce însemna că poate ar fi capabil să reziste la orice tortură, indiferent de chinurile la care l-ar supune. N-avea de unde să ştie, până nu trecea prin aşa ceva.

Renunţând să se mai frământe cu aceste ipoteze obsedante, Ramón a încercat să identifice momentul când încetase să mai vadă în Maneck şi extratereştrii de sub munte nişte duşmani. Ştia că se produsese o asemenea cotitură în mintea lui, la un moment dat. Îşi făcuse un ţel din a-i ucide pentru umilinţele la care îl supuseseră, iar acum, poftim la el, ajunsese să se întrebe dacă putea fi suficient de puternic, încât să-i apere, la nevoie. Ca schimbare de opinie nu era nicidecum ceva minor, şi totuşi el nu ştia când se produsese. Sau de ce i se părea că semăna atât de mult cu momentul când îi luase apărarea femeii din bar. Sau de ce perspectiva de a fi torturat şi omorât nu îl înspăimânta prea mult.

Dar nici în incidentul cu europeanul nu avusese certitudinea că *el* va scăpa cu viaţă din înfruntare. Ar fi putut să moară ucis pe strada aceea dosnică, exact cum europeanul murise ucis de mâna lui. Nu rezultatul era cheia aici. Ceea ce contează în astfel de momente este

să fii capabil să te comporţi la înălţimea aşteptărilor tale ca om. Raţiunea ta de a fi, raţiunea ta de a muri cu demnitate, dacă asta se cerea pentru a fi om. Şi, da, poate că avea el o chemare pentru cauzele pierdute. Ca tipul acela din *telenovela.*

Şi, pe urmă, veneau intervale lungi, de asemenea, în care Ramón ştia că, dacă *atunci* cineva i-ar fi cerut, ar fi divulgat totul. Absolut tot. Orice, numai să-l lase în pace. Odată cu trecerea orelor, a ajuns să evalueze şansele lui Maneck undeva la şaizeci la patruzeci *contra.* Totul depindea de faza în care mintea lui cu reacţii ciclice, trecând de la eroism la laşitate, se va afla când vor veni să-l tortureze; şi, de asemenea, posibilitatea de a opta să se sacrifice, doar ca să le facă în ciudă, în eventualitatea în care l-ar scoate din sărite prea rău.

Când uşa s-a deschis şi gardienii au păşit înăuntru, poliţistul-şef era cu ei. Îşi pusese un alt costum de haine, de unde Ramón a dedus că trecuse, probabil, cel puţin o zi de când îl târâseră aici, în celulă. Ceea ce părea plauzibil.

După ce i-au pus cătuşe, gardienii – unul mergând în faţă, doi mergând în spate, dar toţi cu bastoane electrice în funcţiune – l-au condus într-o mică sală de şedinţe. Interiorul era aranjat plăcut, nepăstrând nimic din atmosfera de abator care domnea în restul secţiei de poliţie. Enyezul de data trecută sau poate un altul suficient de asemănător, încât să-l deruteze pe Ramón, stătea în picioare lângă unul dintre pereţi, lingându-se satisfăcut pe tot corpul. Guvernatorul era prezent şi, spre surprinderea lui Ramón, femeia din bar, de asemenea. Poliţistul-şef le-a dat ordin gardienilor să-l aşeze pe Ramón pe un scaun înşurubat cu piroane de podea şi să îl imobilizeze cu cătuşele prinse de spetează. Guvernatorul se uita la el cu o expresie de dezgust şi de viclenie calculată. Femeia i-a aruncat o privire, o singură dată, cu o mutră profund plictisită, după care şi-a băgat nasul în datapadul din faţă.

Totu-i din vina ta, fir-ai tu să fii. Ramón s-a concentrat să-i transmită femeii mesajul. *Dacă ai fi avut tăria să te aperi singură, în loc să contezi pe noi să ne luptăm în locul tău, eu n-aş mai fi acum în situaţia asta nenorocită.*

– În regulă, a început guvernatorul, pe un ton agasat. Am putea isprăvi mai repede?

– Tocmai au adus-o în camera de interogare, domnule, a anunţat poliţistul-şef.

– Pe cine adică? a întrebat Ramón. Ce dracu’ se întâmplă aici?

– Exact ceea ce ţi-am spus eu, *hijo,* a zis poliţistul-şef. Capăt de linie.

Un ecran a apărut pe perete şi s-a aprins, cu un bâzâit electric. Camera de interogare, cu aspectul ei infernal, s-a ivit pe ecran, imaginea fiind înclinată într-un unghi neliniştitor. Capul poliţaiului se

vedea de la spate, scoţând în evidenţă locul unde începea să chelească. În faţa poliţaiului, Elena părea agasată, sucind între degete o ţigară. Ramón a tuşit.

– Hei! Hei, staţi aşa! Ce-i porcăria asta?! Încetaţi! Tocmai m-am despărţit de ea! E o ţicnită, ce naiba! Doar nu vreţi să puneţi bază pe ce spune *loca* asta?!

Guvernatorul a aruncat o privire spre poliţistul-şef. Ochii umezi, ca nişte stridii, ai enyezului au pâlpâit de câteva ori, studiindu-l pe Ramón. Femeia se prefăcea că nu auzise nimic.

– Señor Espejo, a spus poliţistul-şef. Legea prevede ca la audierea de extrădare să fie de faţă guvernatorul, un reprezentant al puterii străine, un reprezentant al poliţiei şi acuzatul. Adică dumneata. Legea nu prevede nimic despre posibilitatea ca acuzatul să ia cuvântul. Cu tot respectul cuvenit faţă de drepturile dumitale cetăţeneşti, te anunţ că, dacă nu te abţii, voi ordona să ţi se pună căluş la gură. E clar?

Pe ecran, poliţaiul şi Elena îndeplineau formalităţile de rigoare – martora declinându-şi numele şi adresa, confirmând că îl cunoştea pe Ramón Espejo etc.

– Dar e o mincinoasă! a exclamat Ramón, jenat de tonul plângăcios din vocea lui.

– Îl cunosc pe căcănarul ăsta de şapte ani, a povestit Elena de pe ecran. De câte ori vine în oraş, stă la mine, îmi mănâncă mâncarea, îşi lasă rahaturile la mine pe podea. Ba chiar îi spăl şi mizeriile alea de haine, dacă poţi crede aşa ceva?! Eu, care am o slujbă bună, am ajuns să-mi petrec timpul liber ca să-i frec jegurile de şosete unui *cabrón* îngălat ca ăsta, hm!

– Prin urmare, puteţi spune că aveţi o relaţie intimă cu señor Espejo?

Elena s-a uitat la poliţai, pe urmă în podea, ridicând din umeri.

– Probabil, a zis ea. Adică, da, sigur. Avem o relaţie intimă.

– De când sunteţi cu señor Espejo – în aceşti şapte ani, spuneaţi, da? – i-aţi spălat rufele de multe ori?

– Ba bine că nu, a răspuns Elena.

– Nu-i adevărat – a început Ramón.

Dar poliţistul-şef a clătinat din cap o dată– stânga, dreapta, stop –, cu un aer ameninţător, care l-a făcut pe Ramón să îşi ţină gura.

– Şi în tot acest timp, a întrebat poliţaiul, aţi văzut vreodată acest veşmânt?

Cu un gest teatral, a scos roba la iveală. Ramón s-a uitat la enyez. Extraterestrul avea ochii pironiţi pe ecran, limba i se mişca agitată, ieşind şi intrând la loc în gură, iar franjurii de cili care îi tapetau trupul se zvârcoleau ca nişte viermi.

Trebuie să le spun, se gândea Ramón. *Fir-ar să fie de porcărie, trebuie să le spun acum, până nu mă dau pe mâna creaturii ăsteia.* În

minte i se plăsmuiau imagini înfricoşătoare – enyezii argintii pregătindu-se de măcel. Oare ce metode ar fi în stare să născocească pentru a smulge informaţii de la un *om?* Nu trebuia decât să vorbească, să spună câteva cuvinte şi să-i condamne la moarte pe semenii lui Maneck. De ce dracu' i se părea atât de greu?

– Treanţa asta? Sigur, tot timpul, a zis Elena. O lasă pe pardoseala din baie, de fiecare dată când face duş, ce naiba! Şi ştii de ce? Fiindcă mă crede servitoarea lui, porcul! *Pendejo!* Ascultă-mă pe mine, zic bogdaproste că am scăpat de el. În viaţa mea n-am fost mai inspirată ca atunci când l-am dat afară în şuturi, crede-mă!

Din cauza panicii, Ramón se rupsese cumva de realitate, aşa că i-au trebuit câteva momente până să conştientizeze ce spusese ea, de fapt. S-a întors spre ecran, cu gura căscată de stupoare. În camera de interogare, tăcerea se prelungea. Gura poliţaiului s-a mişcat, ca şi cum ar fi vorbit, dar nu scotea niciun sunet. Elena se scărpina dizgraţios. Ramón simţea că se învârteşte încăperea cu el. Era absurd! Elena nu avea cum să fi văzut vreodată roba asta, nici măcar după ce Ramón venise de la spital. Elena minţea, minţea în favoarea lui, ca să-l scape pe el de belele. Ramón nu putea înţelege ce se întâmpla.

– Sunteţi *sigură?* a întrebat poliţaiul, cu glasul sugrumat deja. Vă rog să vă uitaţi mai bine la asta. Sunteţi sigură că aţi mai văzut *exact* acest articol de îmbrăcăminte?

– Da, cum să nu, a răspuns Elena.

– Dar în depoziţia dumneavoastră nu aţi menţionat că señor Espejo ar avea o robă.

– Asta nu-i „o robă”, a replicat Elena. O robă e, cum să spun eu, lungă până la glezne, ce naiba. Chestia asta îi venea doar ceva mai jos de genunchi. E mai mult ca un cămăşoi.

– Şi cămăşoiul ăsta…, a început poliţaiul, după care s-a oprit.

Lui Ramón, aproape că i se făcuse milă de găinarul ăla. Ce-ar mai fi putut să spună?

– Domn'e, uite ce e, de când îl ştiu a avut haina asta, pricepi?! a insistat Elena. I-am tot spus să arunce naibii la gunoi zdreanţa asta, dar ce, crezi că a fost chip să mă înţeleg cu căposul?! Nici gând. Niciodată, în nicio privinţă. Un nemernic afurisit, asta e!

– Ah, a zis poliţaiul, adăugând apoi, deznădăjduit: Sunteţi sigură?

– Am eu mutră de proastă, domn'e? a întrebat Elena, încruntându-se.

O senzaţie de irealitate l-a copleşit cu totul. Cineva luase legătura cu Elena. Cineva reuşise să ia legătura cu Elena, în intervalul dintre momentul depoziţiei şi momentul prezent; cineva care o instruise cum să îl scape pe amărâtul de Ramón de urgia care îl pândea. Se întreba cât costase. Cunoscând-o pe Elena, probabil că o sumă frumuşică. Nu şi-a permis să râdă, dar sentimentul de uşurare care îi umplea sufletul

era ca o duşcă divină de whisky. Mai delicios, poate.

Stând lângă guvernator, femeia cu părul drept s-a uitat spre Ramón. Pe faţa ei nu se citea nimic.

Problema cu extratereştrii, şi-a dat seama Ramón, era că ei nu ar putea niciodată să înţeleagă cu adevărat toate modurile subtile în care oamenii au capacitatea să comunice cu alţi oameni. O sută de ani dacă ar fi vorbit neîntrerupt, Ramón nu ar fi reuşit totuşi să explice nimănui cum gestul femeii de a ridica bărbia cu câţiva milimetri, în acel moment, se tradusese pentru el prin „cu plăcere”, „mulţumesc” şi „suntem chit acum”, simultan. Ramón şi-a imaginat sufletul europeanului, captiv undeva în Iad, spumegând de furie că Ramón scăpase.

Pe ecran, poliţaiul a mai pus câteva întrebări banale şi, apoi, a încheiat interogatoriul. Guvernatorul a apăsat o dată pe datapad, iar imaginea de pe ecranul din perete s-a stins. Ramón îşi freca palma de coapsă, încercând să-şi ascunsă euforia, mimând nerăbdare şi furie.

– Ia zi, *pendejo,* mai vrei şi-acum să-mi pui căluş la gură? a întrebat Ramón. N-aş vrea să par nerezonabil, mă-nţelegi, dar acum, dacă tot m-aţi băgat la pârnaie degeaba, snopindu-mă în bătaie şi pregătindu-vă să mă daţi pe mâna sacului ăla de muci de-acolo, n-aţi vrea mai bine să-mi scoateţi cătuşele astea, ca să mă duc şi eu la un avocat şi să văd ce despăgubiri pot scoate de la voi pentru toate porcăriile pe care mi le-aţi făcut!?

– Relatarea lui este valabilă, a piuit enyezul. Individul nu prezintă interes.

Niciodată în viaţa lui Ramón nu fusese mai încântat să audă că persoana lui „nu prezintă interes”. Guvernatorul, asistenta lui şi enyezul au ieşit, în timp ce lui i se făceau formalităţile de punere în libertate. Poliţistul-şef a urmărit întocmirea tuturor actelor, cu o eficacitate plină de plictis; dar faptul că nu s-a clintit de-acolo în tot acest răstimp dovedea că voia să fie sigur că nu se greşea nimic. Peste un ceas, Ramón păşea afară pe stradă, epuizat şi obosit, dar zâmbind cu gura până la urechi. S-a oprit să tragă un scuipat gras la baza treptelor de la intrarea în secţia de poliţie, după care a pornit pe jos, spre centrul oraşului. Imediat însă şi-a dat seama că, de fapt, nu avea unde să se ducă.

Pornise, atunci, să o caute pe Lianna şi să îşi făurească o nouă existenţă. Acum, ar fi avut de mers cel mult două ore, pe jos, până la ea; dar avea încă pe mână brăţara de identificare din timpul arestului, era plin de vânătăi şi de răni din cauza bătăii încasate de la Johnny Joe şi, oricum, nu prea se simţea în stare să bată atâta drum pe jos. A continuat să meargă, până a ajuns într-o piaţetă – o parcelă părăginită, la umbra unui complex administrativ. S-a aşezat pe o bancă; dar n-a stat mai mult de câteva minute. Nu avea chef să-l salte

poliţia iarăşi, fiindcă ştia precis că arăta ca un vagabond.

Un vagabond. Fără domiciliu. Fără serviciu. Fără nimic, în afară de un plan neterminat despre cum să se relanseze şi un secret pe care nu-l putea spune nimănui. Sus, pe cer, navele enyezilor pâlpâiau difuz, din cauza norului de fum care plutea peste oraş. Soarele urma să apună curând şi cele câteva stele care reuşeau să concureze cu luminile oraşului aveau să apară pe firmament. Ramón şi-a îndesat mâinile în buzunare.

Lianna părea un vis acum. O idee pe care o avusese la beţie, dar care devenise o absurditate atunci când se trezise. Încerca să-şi imagineze ce i-ar spune, cum ar putea să o convingă că prospectorul acesta, snopit în bătaie, lefter, fără furgonetă şi nici măcar cu un loc unde să doarmă era un om de valoare. Fără a mai pomeni că tocmai ieşise de la pârnaie şi că mirosea tot a puşcărie. Fără a mai pomeni că tocmai devenise un nou „Johnny Joe”, primul pe lista uzuală de suspecţi care puteau fi săltaţi de poliţie, atunci când guvernatorul avea nevoie să găsească ţapul ispăşitor pentru o crimă nesoluţionată. Ştia, aşadar, ce ar vedea Lianna când s-ar uita la el.

L-ar vedea pe Ramón Espejo.

Nu se înserase încă atunci când a ajuns la măcelărie, unde drugii de fier de la uşă şi ferestre aminteau că ora de închidere fusese mult mai devreme. A început să urce pe scara laterală. În apartamentul Elenei, lumina era aprinsă. A rămas neclintit câteva momente, pe întuneric, sus în faţa uşii. Erau pisici pe alee – altă specie importată de pe Pământ. Şopârle mişunau pe perete şi îşi luau zborul. Duhoarea fetidă de sânge putrezit de pe alee se combina cu fumul de lemne şi gazele de eşapament; mirosurile din Diegotown, corozive şi familiare. Încordarea din umerii lui şi gheara din stomac erau şi ele familiare. Sus de tot, pe bolta nopţii, Luna-Mare scotea capul din spatele norilor înalţi. Undeva departe, bubuia muzica, umplând văzduhul.

Ramón a ciocănit la uşă.

Când i-a deschis, a văzut întrebarea din ochii ei.

Erau nenumărate motive pentru care Ramón ar fi putut veni acum. Să-i mulţumească. Să-şi mai ia nişte catrafuse pe care le uitase acolo şi să plece din nou. Să rămână acolo. Pentru fiecare, exista un alt mod de a-l întâmpina, iar ea nu ştia pe care să-l adopte. Nici el nu ştia, de fapt.

– Bună, a zis el.

– Arăţi ca naiba, a spus ea. Poliţaii ţi-au făcut asta?

– Ha, cum crezi că s-ar mânji ei pe mâini cu aşa ceva?! Nu, l-au pus pe un tip să mă bumbăcească.

Elena şi-a pus braţele cruciş la piept. Nu se dăduse la o parte – se temea, presupunea el, că Ramón nu ar accepta invitaţia.

– I-ai tras şi tu câteva măcar? a întrebat ea.

– Tipul a murit, a explicat Ramón. Nu eu l-am ucis, aşa că nu mă paşte nicio primejdie în această privinţă. Dar era la pârnaie din cauza mea, iar ei l-au omorât. Presupun că se poate spune că eu am învins.

– Ce *cabrón* dur eşti tu! a exclamat Elena, pe un ton nu în totalitate zeflemitor. Periculos de întâlnit.

O navetă orbitală pulsa sus, în noapte. Ramón zâmbea; îl durea un pic când zâmbea, în jurul ochiului. Elena a coborât privirea, a zâmbit timid spre genunchii lui şi s-a tras înapoi. Ramón a intrat în casă, închizând uşa în urma lui. Elena gătise supă cu orez, un fel de mâncare care i-ar fi putut ajunge, chipurile, toată săptămâna. Asta, dacă nu erau două persoane la masă. Ramón s-a aşezat şi a lăsat-o să îl servească.

– Ai fost grozavă, a spus el. La poliţie, mă refer. Chestia aia cu cămăşoiul, genială, pe cuvânt?

– Da? Ţi-a plăcut? a întrebat Elena. A fost ideea mea.

– A fost grozav, a replicat Ramón. Doar că, din cauza poziţiei camerei de luat vederi, n-am putut să văd mutra tipului.

Elena a rânjit satisfăcută, a umplut un castron de supă şi pentru ea, după care s-a aşezat la masă. Atmosfera din jurul lor părea fragilă ca un balon de sticlă subţire. Ramón şi-a dres glasul, dar neştiind ce să spună, a luat o înghiţitură de supă. Nu era prea gustoasă.

– Cucoana aia bogată, a început Elena. Aia care a venit să stea de vorbă cu mine? E aia de la *El Rey?*

– Da, a spus el. Ea e.

– Părea OK.

– Nu ştiu. N-am vorbit niciodată cu ea.

Elena a mijit ochii, subţiindu-şi buzele. Ramón simţea bănuielile clocotind în ea. A clătinat din cap.

– Fără glumă, a insistat el. Tipa nu a scos o vorbă cu mine, pe cuvânt. Am auzit numele ei, doar fiindcă l-a rostit un poliţai la un moment dat.

– Adică, te-ai băgat într-o încăierare cu cuţitul în mână, pentru o femeie cu care nici măcar n-ai vorbit vreodată? a întrebat Elena, stupefiată, dar nu furioasă.

– Mda. *El* n-a ştiut că o să am un cuţit în mână, a zis Ramón.

– Eşti nebun, să dea naiba! a zis ea.

Ramón a râs. Elena a râs şi ea. Momentul delicat a trecut: nu putea urma decât una dintre certurile lor obişnuite, nimic mai grav. Ceva prea nesemnificativ ca să-i dea atenţie. Ramón a întins braţul şi a cuprins-o de mână.

– Mă bucur că te-ai întors, a recunoscut ea.

– Locul meu e aici, a spus el. Am crezut, o vreme, că sunt altcineva, dar iată-mă aici, înţelegi? A fi Ramón, şi nu Ramón este *aubre.*

– Ce înseamnă asta?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, a răspuns Ramón, cu un zâmbet larg. Aşa obişnuia să spună un prieten de-al meu.

Capitolul 29

Era o zi răcoroasă şi senină de octombrie. Tuburile elevatoare ale furgonetei şuierau, iar setul din spate se mai bloca uneori. Dacă Ramón nu supraveghea permanent bordul vehiculului, putea să se trezească zburând lent în cerc, cu *terreno cimarrón* sub el, până ar fi rămas fără combustibil. Îl cam agasau asemenea inconveniente, în primul rând fiindcă iarna, în ţinuturile acestea nordice, se înnoptează devreme, iar lui i-ar fi plăcut să poată pune furgoneta pe pilot automat şi să tragă un pui de somn. În schimb, poftim, trebuia să stea veşnic cu ochii pe panourile de comandă, verificând diagnosticele de funcţionare şi jurându-şi în barbă că în viaţa lui nu va mai pleca la drum cu o rablă de furgonetă închiriată. Patru sau cinci expediţii fructuoase pe teren, la rând, şi gata. Or, după această călătorie, patru sau cinci expediţii fructuoase pe teren vor fi un fleac.

Enyezii rămăseseră parcaţi deasupra planetei São Paulo timp de două luni, navetele spaţiale urcând în cer şi coborând înapoi, uneori şi de zece ori pe zi. Pe măsură ce săptămânile au trecut, lui Ramón îi venea din ce în ce mai greu să rămână în oraş. Când i s-au vindecat cumva şi ultimele răni, impulsul de a pleca din oraş, pe coclaurile din nord, i-a revenit intens. Oamenii din jur începeau să-l enerveze din ce în ce mai rău. Şi, pentru ca dezastrul să fie total, nici nu îndrăznea să se mai îmbete.

Poliţia lăsase să se înţeleagă, fără echivoc, că era cu ochii pe Ramón. Nu se putea duce la magazin, fără să vadă vreun tip în uniformă dând târcoale pe-acolo. În puţinele dăţi când a intrat totuşi într-un bar, un poliţai s-a materializat de fiecare dată, în nici câteva minute. De două ori a fost luat la secţie şi interogat pentru nişte găinării cu care nu avusese nimic de-a face. De fiecare dată invocase nişte alibiuri pe care nici măcar poliţia nu le-a putut tăgădui. Dar era suficient de limpede pentru el. Voiau să scape de el, iar pe el nu-l deranja să le facă pe plac. Şi exact aşa ar fi procedat, dacă ar fi avut bani.

Fiind lefter, prin urmare, stătea acasă şi bea câte un pic din whiskyul Elenei. Când se mai abţiguia, intra pe computerul ei şi se mai uita pe forumuri de discuţii, citind întrebări şi răspunsuri la întâmplare. Aşa a putut afla că Martín Casaus murise în urmă cu trei ani, într-un accident, că Lianna era măritată şi avea un copil. Tot aşa a putut descoperi că numele europeanului fusese Dorian Andrés şi că acordurile comerciale pe care venise să le perfecteze – acorduri ce nu aveau să fie semnate în această generaţie şi nici în următoarea – erau trimise înapoi în Europa, cu speranţa că procedura contractuală nu va mai fi amânată alte sute sau mii de ani, rămânând în sarcina copiilor copiilor ai căror părinţi nici nu se născuseră încă. Spaţiul galactic era prea vast pentru ca aceste chestiuni să conteze atât cât şi-ar fi dorit

politicienii.

Şi, tot acolo, a descoperit că enyezii argintii plecau în alte părţi. Căpcăunii-devoratori-de-pui îşi încheiaseră negoţurile şi se îndreptau prin cosmos spre următoarea colonie. În căutarea przii, deşi nicio femeie şi niciun bărbat de pe planetă nu ştia asta, în afară de el. În după-amiaza în care era programată plecarea lor, a mai avut loc un mare carnaval în centrul oraşului, dar neavând niciun chef să participe, Ramón şi-a luat două beri, s-a suit pe acoperişul locuinţei Elenei, de unul singur, şi s-a uitat cum plecau navele extratereştrilor. Când ultimele lumini ale tuburilor elevatoare au pălit în imensitatea albastră a cerului, Ramón le-a dat cu tifla. Fir-ar ei să fie de *pendejos* afurisiţi!

Elena l-a dat afară din casă, cam odată cu prima ninsoare, dar chiar şi aşa a fost ceva ciudat. După cum o cunoştea, ar fi trebuit ca el să facă vreo boacănă gravă, ea să se înfurie urât, iar la sfârşit să se ajungă la pumni şi la farfurii azvârlite unul în celălalt. Nicidecum. Într-o dimineaţă, Elena s-a uitat la el, a scuturat din cap şi i-a spus că venise momentul să plece, până nu făcea vreo tâmpenie. Cam asta fusese, de fapt, atitudinea ei de când îl salvase atunci din ghearele poliţiei. Se certau încă, zbierau încă unul la celălalt, dar când era ceva important, se folosea un ton plat, declarativ. *Fasolea s-a răcit. Cămaşa aceea nu e curată. E timpul să pleci, până nu faci vreo tâmpenie.* Planul la care lucrase Ramón nu era nici pe departe definitivat, cum nu avea să fie niciodată, de fapt, dar chemarea pustietăţilor nordului răsuna din ce în ce mai tare în inima lui, de la o zi la alta. Elena avea dreptate. Ramón trebuia să plece o vreme pe teren. Şi, pe urmă, când va fi reuşit să scape de sâcâiala pe care i-o provocaseră oraşul, oamenii, permanenta ameninţare a enyezilor, va simţi nevoia să vină înapoi.

Griego se dovedise un scârţar pedant şi înţepat, boscorodindu-l pe Ramón că nu se gândise să facă o poliţă de asigurare mai valoroasă pentru ultima furgonetă. Scoţându-i acum pe nas că avea tupeul să îi ceară lui să dea pe mâna unui descreierat ca Ramón, care plecase data trecută cu un vehicul în perfectă stare şi venise înapoi în curul gol şi pe trei sferturi mort, da, auzi, să-i ceară lui să-i dea pe mână o furgonetă! Tratativele se lungiseră pe parcursul unor nenumărate cutii băute de amândoi din berea lui Griego, până când s-au îmbătat atât de groaznic, încât s-au pus pe cântat melodii de altădată. Dimineaţa îşi aminteau amândoi că încheiaseră un acord, dar textul propriu-zis era o harababură de păsărească neinteligibilă. Avea semnăturile lor, da, aşa că Griego a fost de acord să-i împrumute lui Ramón o furgonetă, cu condiţia ca taxa de închiriere să fie jumătate din venitul, oricare ar fi fost acesta, rezultat din prospectare, plus uzura vehiculului. Îl exploata la sânge pe Ramón, dar lui Ramón nu-i păsa.

Oricum nu se aştepta să îi iasă nimic din expediţia asta, care era doar prima etapă a planului. Îmbogăţirea urma ulterior.

Ambele luni erau pe cer, Luna-Mare sus de tot, Luna-Mică abia scoţând capul deasupra orizontului. La lumina lor albăstruie şi rece, terenul de dedesubt se contura difuz. Oceanul Tétrico era negru cum e cafeaua în beznă, dar Ramón ştia că atunci când se va lumina de zi va vedea o imensitate superbă de apă verde. Iarna nu venise încă pe ocean, exact invers faţă de uscat. Era ceva ce ţinea de nivelurile de oxigenare, dar pentru el însemna doar o suprafaţă nesfârşită de vălurele verzi, ger năprasnic, miros de sare şi maree. Încerca să-şi imagineze toate astea acum, reconstruind lumea în gând. Nu mai simţea senzaţia aceea de greaţă şi gheară în stomac pe care o avusese în Diegotown. Se simţea mai liniştit sufleteşte, mai calm, şi începea să scape de senzaţia aceea de câine ţinut în cuşcă. Pentru momente de acest fel merita să trăiască altfel. Furgoneta a scos un sunet de avertizare, iar Ramón şi-a reîndreptat atenţia spre următoarea corecţie manuală minoră pe care o necesita pilotarea acestui vehicul.

Cu o furgonetă adevărată, nu rabla asta hodorogită, s-ar fi dus până în Sierra Hueso fără oprire, dar ştia că, dacă renunţa să supravegheze comenzile şi încerca să aţipească un pic, tot n-ar putea dormi de teamă că s-ar putea întâmpla ceva cu vehiculul. Spre miezul nopţii, a survolat Râpa Scripcarului, a dirijat furgoneta către est, spre pădurile neatinse vreodată de mâna omului, şi s-a rotit prin aer până când a găsit o poieniţă unde să poată ateriza. Stratul de zăpadă era prea gros ca să mai încerce să deschidă portiera, dacă s-ar fi gândit să iasă afară. Dar în habitaclul vehiculului, cu sistemul de încălzire în funcţiune, se simţea confortabil, ca şi cum ar fi fost bine înfofolit într-o pătură groasă de lână, afară, pe o noapte răcoroasă. S-a ghemuit pe patul îngust şi a adormit, întrebându-se care era diferenţa între şantaj şi extorcare.

Planul, când a început într-un final să se închege, era simplu. Maneck şi semenii lui stăteau ascunşi pe această planetă de mult timp, încă dinainte ca această colonie să se fi înfiinţat. Aici era locul pe care îl aleseseră ca să îşi ascundă furnicarul de extratereştri. Nu era exclus să mai aibă, poate, şi alte astfel de instalaţii vii risipite pe planetă. Ramón urma să le propună un târg – ei să îi împărtăşească informaţiile pe care le deţineau despre resursele minerale ale planetei, iar după ce el începea să strângă suficienţi bani, încât să nu pară ceva ciudat, intenţiona să revendice dreptul de proprietate asupra teritoriului locuit de ei, având astfel garanţia că nu vor exista exploatări subterane în acele locuri şi că niciun alt prospector nu ar putea da din greşeală peste ei. Pentru ca planul să funcţioneze, el trebuia să revendice o sumedenie de teritorii. Trebuia să câştige o

mulţime de bani. De fapt, trebuia să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din colonie, aşa că era foarte important pentru Maneck şi semenii lui să aibă grijă ca Ramón să obţină multe terenuri foarte bogate în zăcăminte.

Poanta, desigur, era că trebuia să le povestească toate astea extratereştrilor, ca ei să poată înţelege care era sensul afacerii şi care ar putea fi pentru ei consecinţele dacă pur şi simplu l-ar omorî pe loc, în loc să-l asculte. Ramón înregistrase toate astea – diversele etape în timp, coordonatele, descrierile extratereştrilor şi relaţia lui cu enyezii, apoi codificase fişierul şi i-l încredinţase spre păstrare lui Mikel Ibrahim, care, după cum se dovedise, ştiuse să ascundă perfect vechiul şiş gravitaţional al lui Ramón. Prin urmare, se dovedise că ştia să păstreze un secret. Poate, după ce se îmbogăţea, Ramón îl va angaja supraveghetor sau aşa ceva. Oricum, înţelegerea era că Ramón va veni să ia informaţiile, după ce se întorcea din această expediţie. Dacă până la primăvară nu se întorcea, Mikel urma să predea informaţiile la poliţie. Logic vorbind, Ramón ştia că era o măgărie din partea lui să lase soarta extratereştrilor să depindă de o rablă de furgonetă de la Griego; dacă tuburile elevatoare se defectau sau celulele de energie se stricau, extratereştrii ar fi suferit aceeaşi soartă ca în cazul în care l-ar fi ucis pe Ramón. Dar Ramón nu văzuse altă soluţie. În plus, dacă s-ar ajunge la aşa ceva, oricum ar fi şi el deja mort şi nu i-ar mai păsa.

Exista un risc, bineînţeles. Poate un *mare* risc. Nu avea de unde să ştie ce vor gândi sau vor face nemernicii ăştia, mai străini pentru el decât un *norteamericano* sau chiar un japonez. Dacă nu reuşeau să-i facă să priceapă rostul poliţei de asigurare pe care o lăsase în oraş, probabil că îl vor ucide. La naiba, poate că îl vor ucide oricum, şi dacă pricepeau. Cine putea şti? Dar, în fine, viaţa e un risc. Aşa îţi dai seama că trăieşti.

Se lumina de ziuă târziu în aceste ţinuturi din nord, iar Ramón a trebuit să reia procesul de demarare de trei ori, până ca toate tuburile elevatoare să se dezgheţe şi să fie în stare de funcţionare. Prin urmare, abia înainte de amiază a reuşit să decoleze cu furgoneta, zburând destul de jos, aproape de coroanele încărcate de zăpadă ale arborilor, privind norii de ninsoare sus, deasupra munţilor şi fredonând relaxat. Spre vest, vedea banda subţire, albă-argintie care era Río Embudo, unde fusese la un pas de moarte. Undeva în acele ape – mâncat de peşti, cu osemintele duse de fluviu în mare –, celălalt Ramón devenise acum parte din univers, iar procesul era ireversibil. Ramón a ridicat mâna la frunte, în semn de salut respectuos faţă de morţi. „Mai bine tu decât eu, *cabrón*”, a zis el din nou.

Îi fusese cumva teamă că, din cauza schimbării de anotimp, îi va fi mai dificil să depisteze discontinuitatea din versantul muntos. Îşi

rezervase trei zile pentru a cerceta terenul, dar a rezolvat totul mult mai repede. A aşezat furgoneta pe aceeaşi păşune înaltă unde aterizase cu atât de mult timp în urmă, într-o altă viaţă, s-a înfofolit cu haine groase şi impermeabile şi-a luat noua trusă de teren şi a pornit la treabă. După niciun ceas, a depistat forma pietrei sub zăpadă, a recunoscut exact unde se afla şi unde trebuia să meargă.

În timp ce înainta anevoios prin nămeţi, şi-a scos din rucsac sonda speologică: o tijă lungă cât antebraţul lui, cu un vârf ascuţit, din oţel călit, şi un mic capac exploziv în capăt. Ramón luase cu el şi nişte exploziv, deşi nu ar fi vrut să detoneze iarăşi faţada stâncoasă, dacă putea evita acest lucru. Când a ajuns la stâncă, a curăţat zăpada cu mâinile, căutând un loc adecvat, s-a oprit pentru a evalua greutatea zăpezii de deasupra – ar fi fost stupid să moară într-o avalanşă, dacă tot ajunsese până aici – şi a reglat vârful sondei speologice.

Explozia a răsunat sec şi ascuţit. Ciori cu aripi dantelate şi albe s-au ridicat amorţite din copaci, cârâind supărate, păsări-ţiuitoare au apărut în zbor în lungul pantei, ţipând ca nişte bocitoare. Spera ca vârful ascuţit al burghiului să fi străpuns metalul argintiu al instalaţiei extratereştrilor. Ramón îşi amintea ce simţise atunci, demult, când se apropiase de acea oglindă imperfectă, când îşi văzuse reflectată în peretele metalic imaginea înceţoşată, venind parcă spre el.

O bucată de timp nu s-a întâmplat nimic. Ramón începea să se întrebe dacă nu greşise cumva locul. Sau dacă, poate, burghiul nu străpunsese suficient de adânc în peretele metalic. Ori dacă nu cumva extratereştrii părăsiseră instalaţia, fugind într-un cotlon şi mai îndepărtat al lumii, sau poate săpându-şi nişte galerii şi mai adânci. Ghinionul lui, dacă ar fi aşa, se gândea Ramón. *Dacă* ajunseseră la concluzia că evadarea lui constituise *gaesu* şi se sinuciseseră toţi? *Dacă* în interiorul muntelui nu mai exista nimic, decât un morman de trupuri de extratereştrii morţi?

Dar, tocmai când se pregătea să pornească înapoi spre furgonetă ca să mai aducă nişte încărcături explozive, pentru a încerca din nou, zăpada de deasupra lui şi undeva spre stânga s-a mişcat din loc. Perdele mari de nea s-au prăvălit, fărâmiţându-se, în timp ce stânca de dedesubt s-a deschis. A apărut o gaură, neagră în comparaţie cu albul iernii din jur. Şi, pe urmă, cu un ţiuit ascuţit ca o centrifugă învârtindu-se repede, a ieşit afară o *yunea,* cu pereţi laterali ca nişte funii, strălucind galbeni aidoma fildeşului vechi. Cutia a zăbovit un pic, studiindu-l.

Ramón a fluturat din braţe, încercând să atragă atenţia creaturii dinăuntru şi, totodată, să arate că nu-i era frică. Venise aici intenţionat. Nava extratereştrilor plutea deasupra lui, întorcându-se pe o parte, pe urmă pe cealaltă, ca şi cum ar fi vrut să-l inspecteze mai bine. Ramón, deja mai liniştit văzând ezitarea extraterestrului, şi-

a aprins o ţigară şi, ridicând faţa în bătaia vântului rece, a afişat un zâmbet larg şi satisfăcut. Şipcile care formau pereţii *yuneii* s-au subţiat, răsucindu-se, iar el a putut vedea silueta extraterestrului din interior. Avea cam doi metri înălţime, pielea gălbuie, cu nişte arabescuri în negru cu argintiu, dar plină de cicatrice, în locuri diverse, de la răni vechi. Unul dintre ochii oranj scăpărători se întunecase definitiv. Ramón i-a zâmbit vechiului său gardian şi prieten.

– Hei, monstrule! a strigat el, cu mâinile pâlnie la gură. Hai jos! Un alt monstru vrea să stea de vorbă cu tine!

SFÂRŞIT